

%

■ ".;cs

Jasinda Wilder

Becca de Rosa Nell'in en yakın arkadaşıdır.

Erkek arladaşı Kyle hayatını kaybettiğinde Nell o kadar kendini dünyaya kapatmıştır ki en i yakın arkadaşı Becca bile ona ulaşamaz. Nell'e acısını hafifletmede yardım etmeye çalışsa da Becca'nın kendi hayatı da alt üst olmaktadır.

Bildiği her şey değişiyordu j

Kyle'm en yakın arkadaşı Jason Dorsey, Nell'e çıkma teklif eder ama bu randevu gerçekleşmez. Onun yerine Nell'in en yakın arkadaşı Becca ile buluşur. Nell'in isteğiyle... Bu buluşma onlar için uzun tatl bir birlikteliğin başlangıcı olur...

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZİ CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL TEL.: 0 212 358 83 00 • FAKS: 0 212 381 Tb 48 www.penayayiniari.com . info@penayayiniari.com

ÖZGÜN ADI: Falling into Us

KİTABIN ADI: Benimle

YAZAR: Jasinda Wilder

ÇEVİREN: Fatma Zeynep Öztürk

EDİTÖR: Zeynep Küçük

KAPAK TASARIM: Karen Yardımlı

BASKI VE CİLT: Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Merk. Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1

Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul

.Sertifika No: 16053

Copyright © 2013 by Jasinda Wilder © PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2014

1. Baskı: Ekim 2014, 3000 adet

ISBN: 978-605-5057-66-4

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayıncının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğinin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil-kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayınlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi: kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı amaç dışında, eserden herhangi bir surette alıntı yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai sorumluluk doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.

Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul Tel: +90 212 224 67 14 Faks: +90 212 381 7648 e-posta: info@penayayinlari.com www.pcnayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

Jasinda Wilder

Benimle

İngilizceden Çeviren: Fatma Zeynep Öztürk

Alıntı yapılan tüm şarkılar, şarkı isimleri ve şarkı sözleri, ilgili telif sahiplerinin mülkiyetindedir.

Sizi en çok sevmesi gerekenler tarafından en kötü şekilde incitilmişseniz. Kederinizden kurtuluşu aramışsanız. Kusurlarınız yüzünden dışlanmışsanız, Bu kitap sizin için. Seviliyorsunuz.

Yalnız değilsiniz.

Hepiniz harikasınız.

BAŞLANGIÇ; VEYA İDDİA Jason

Eylül, lisenin ikinci sınavı

“Aptallık etmeyi bırak artık, Malcolm.” Malcolm Henry’yi sert bir şekilde ittim. Sendeledi.

“Bu mantıklı bir soru, Dorsey. Fi tarihinden beri Nell Hawthorne’ dan hoşlanıyorsun. Ne zaman cesaretini toplayıp kıza çıkma teklifi edeceksin?” Malcolm takımındaki tek siyahiydi. Takımın en hızlı, yıldız arka koşucusuydu. Oyun kurucu Kyle ve top tutucu benimle birlikte takımımızın All-State ödüllü üçlü gücünün üçüncü parçasıydı.

Malcolm benim gibi yapılıydı, bsa ve kaslıydı. Özenle uzattığı yetmişler tarzında bonus saçları vardı. Bütün herkesin beyaz olduğu bir takımda tek siyahı olacaksa, buna uygun görünmesi gerektiğini düşünüyordu.

“Bence sen tırsıyorsun,” diye beni kışkırttı. “Hiçbir zaman başaramayacaksın.”

Ona sert bir bakış attım. “Kapa çeneni, Male.” Diğerlerinin giyinmesini beklerken sahada birbirimize top atıyorduk. Altıncı ders beden eğitimi ve öğretmeni de Koç Donaldson olduğu için ikimiz de erken çıkmıştık. “Tırsmıyorum. Sadece doğru fırsatı yakalayamadım. Bir kere kız Kyle’ın en yakın arkadaşı. Kyle bunu nasıl algılar bilemiyorum. Ayrıca Bay Hawthorne ile Aaron Swarnicki arasında olanları sen de biliyorsun. Kızına çıkma teklifi edersem canıma okur. Kız on altısına daha bir hafta önce girdi.”

“Yani bunu planlamak için bir haftan vardı elinde. Hadi, Jay. Beni yeme şimdi. Yedinci sınıftan beri Nell ile şansını denemek istediğini söyleyip duruyorsun. İşte sana şans.” Topu bana attı, sonra da zigzag çizerek koşmaya başladı. Topu ona attım ama büyük bir farkla ıskaladım. “Oyun kurucu olmadığın iyi olmuş, Jason. Hiç beceremiyorsun.”

“Sen sanki daha iyisini yapabilirsin de? Sen bir evin koca duvarını bile vuramazsın.”

Topu bana, tam göğsümün ortasına attı. “Eminim Nell’in kalçasının duvarını elli metre öteden vurabilirim.”

Beni kızdırmaya çalıştığını biliyordum ama işe de yarıyordu. “Onun hakkında böyle konuşma pislik.” Topu ona attım ve az önce yaptığı şeyi taklit ettim. Metrelerce koşuktan sonra topu yakalamak için ona doğru döndüm.

“O zaman cesaretini topla. Ona. Çıkma. Teklifi. Et.” Malcolm topu attı. Top doğruca kollarımın arasına düştü. Atış konusunda benden daha iyiydi ama bunu itiraf edecek değildim.

“Edeceğim,” dedim. “Edeceğim. Hazır olduğum zaman.” Tam o anda, Blain, Nick, Chuck ve Frankie sahaya doluştular. Kıyafetlerini rastgele bir şekilde kenara fırlattılar. Topu Frankie’ye attım. Topu kolunun altına sıkıştırıp bana doğru gelmeye başladı. Yanımdan geçmesine izin verdim. Sonra onu kolayca yakaladım, yere devirdim ve yan tarafından sertçe tuttum. İkimiz de gülmeye başladık. Ama çarpıştığımızda Frankie’nin ayağa kalkması uzun sürdü. Nefes nefeseydi.

“Çok korkaksın, Dorsey.” Frankie yüzünü buluşturarak elini kaburgalarının üstüne koydu. “Kahretsin. Sanırım kaburgalarımın birini zedeledin.”

“Korkak. İkili mücadeleyi kaldıramadın mı? Birkaç maç koşsan, birkaç ikili mücadeleye girsen iyi olur bence. Belki bu, adam olmaya yardımcı olur. Şişko seni.” Bunları söylerken sırtıyıyordum çünkü

ikimiz de onun hücum oyuncusu olduğunu, yani ben koşarken beni yakalanmaktan koruduğunu biliyorduk. Çok iyi bir oyuncuydu ve Kyle ile Malcolm'dan sonra en yakın arkadaşım.

“Evet, evet, ben şişkoyum, sen çok sıskasın ya.” Beni yanılttı ve iri kolunu boynuma dolayıp sıktı. Frankie gerçekten dev gibiydi. On yedi yaşındaydı ama boyu şimdiden İ.S.O'den fazlaydı ve neredeyse yüz yirmi kiloydu. İlk başta obez birisi gibi görünüyordu ama sizinle mücadeleye giriştiğinde bu yüz yirmi kilonun da kastan oıştuğunu anlıyordunuz. “Belki de sahada çocuk gibi zıplamaktan vazgeçip blok yapmayı denesen iyi olur. Kendi iyiliğin için.”

O boynumu sıkarken nefes alamadım ve kurtulmak için kaburgalarına yumruk atmak zorunda kaldım. Takımda savunma oyuncusu ve arabulucu olan Blain bizi iki yanına aldı ve konuşmaya başladı.

“Kesin şunu artık, çocuklar. Koçun böyle şeylere kızdığını biliyorsunuz.”

Malcolm, Frankie ve ben hep bir ağızdan, “Sen sus, Blain,” dedik.

Malcolm, “Nell'e çıkma teklifi etmeye korktuğun konusuna geri dönelim,” dedi.

“Dönmeyelim.” Topu, ikinci çizgide top tutucusu olan Chuck'a attım. O da topu yakaladı ve bir diğer hücum oyuncusu olan Nick'e attı.

Frankie, “Sana meydan okuyorum,” dedi. “Hadi yap da görelim.”

Güldüm. “İlkokul ikide filan mısın sen? Bana meydan okuyorsun demek? Gerçekten mi?”

Frankie gülmedi. “Evet, Nell Hatvthorne'a çıkma teklifi etme konusunda sana meydan okuyorum. Ona olan duyguların büyük bir sırmış gibi davranmandan bıktım. O ve Kyle hariç herkes biliyor. Ya bir hamle yap ya da sonsuza kadar sus.”

Malcolm, “İddiayı daha da güzel bir hale getirmek istiyorum,” dedi. “Yüz dolara bahse girerim ona çıkma teklifi edemeyeceksin.”

“Bu çok saçma. Bu konuda iddiaya girecek değilim. O benim arkadaşım. Hazır olduğumda ona çıkma teklifi ederim.” Rahatsızlığımı gizlemek için dizliklerimi takmaya başladım.

“Evet, o senin arkadaşın. Çünkü seni sadece arkadaş olarak görüyor.” Bunu söyleyen Malcolm'dı.

Pislik.

“Hiç de öyle görmüyor.” Kramponlarımı gereksiz yere sıktım. Bağcıkları o kadar sıkı bağlamışım ki ayaklarım acıdı. Çözüp tekrar bağlamak zorunda kaldım.

Malcolm her zaman aklımı okurdu. “Evet, öyle. Bunu sen de biliyorsun.” Benimle burun buruna geldi. “Yüz dolar. Yap veya sus.

Onu ittim ama o tekrar gelip karşımda durdu. “Bu konuda iddiaya filan girmeyeceğim,” dedim.

Frankie, “Korkak tavuksun da ondan,” dedi.

Bu, hücum çizgisi boyunca dizilmiş arkadaşlarım arasında kahkaha tufanına neden oldu. Hepsi gelip etrafımızda toplandılar.

“Korkak tavuk mu?” diye alay ettim. “Bunu gerçekten söyledin mi?”

Frankie bana doğru yürüdü. İyice kabarmıştı. Mücadeleye hazırды. “Evet, söyledim. Çünkü sen bir korkak tavuksun.”

Onunla yüzleştik ama ikimiz de Frankie’ye gerçekten kafa tutamayacağımızı biliyorduk. Yoksa ikimiz de hastanelik olurduk. Dişlerimin arasından, “Korkmuyorum,” dedim.

Ama gerçekten de korkuyordum. Nell Hawthorne ile ilkokul üçüncü sınıftan beri arkadaşım ve o zamandan beri de ondan hoşlanıyordum. Frankie, Kyle ve o hariç herkesin bildiğini söylerken haklıydı. Belki de Kyle biliyor ama görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Emin değildim.

On senedir çıkma teklifi etmeye cesaret edemediğın birinden hoşlanınca, çıkma teklifi etme fikri korkutucu geliyordu. Ama iddiayı kabul etmezsem bütün futbol takımının alay konusu olacağımı da biliyordum.

“Kahretsin. Tamam, ona yarın çıkma teklifi edeceğim.” Bunu zorla yapmaktan nefret ediyordum ama diğer türlü asla yapmayacağımı da biliyordum. “Yarın antrenmanda bana borçlu olacaksın.”

İddiaya sadece ikisi katıldığı için Malcolm ve Frankie elimi sıktılar.

Antrenmanda otomatik pilotta gibiydim. Düşünmeden koştum, topu tuttum. Zihnim kilometrelerce uzaktaydı. Ne söyleyeceğimi ve bunu elime yüzüme bulaştırmadan nasıl halledeceğimi düşünüyordum.

Ertesi gün okula gittiğimde çok gergindim. Babamın işten eve erken gelip beni hırpalamasının da pek yardım dokunmamıştı tabii. Kaburgalarındaki ve sırtındaki çürüklerle antrenman bugün zor geçecekti ama artık alışmışım. Babam bunun beni güçlendirdiğini söylerdi. Benim iyiliğim için olduğunu söylerdi. Aslında bir bakıma haklıydı. Bunlar beni güçlendirmişti.

Oyunda girdiğim hiçbir ikili mücadele onun yumruklan kadar yakmıyordu canımı. Dördüncü derste Batı Medeniyeti’nde ve beşinci derste ABD Tarihi’nde Nell ile aynı sınıftaydık. Hamlemi iki ders arasında yapmayı planlıyordum. Dolabına kadar onunla birlikte yürüyecek ve kitaplarımızı değiştirirken ona çıkma teklifi edecektim. Bayan Hasting’in birinci kattaki sınıfının önünde durdum ve Nell’in gelmesini bekledim. Malcolm beni yan tarafımdan yakalayıp kahverengi omzunu çürüklerden birine geçirince yüzümü buruşturmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Kendimi zorlayarak güldüm ve ondan kurtuldum. Hippi Nöbetçi Öğretmen Neşeli Harry yanımızdan geçene ve neşeli bir şekilde, “Ayrılın sizi gidi serseriler,” diye seslenene kadar güruştük.

Neşeli Harry herkesin arkadaşıydı. Uzun kabarık saçlarıyla, kirli sakalıyla ve yuvarlak gözlükleriyle John Lennon’a benziyordu. Altmışlı yıllarda çok uyuşturucu kullanmıştı ve o zamanda beri zihinsel olarak bıraktığı da söylenemezdi. Müdür Bowman m kardeşiydi. Kendi halinde, herkese karşı aşırı

derecede nazik biriydi ve daima gülümserdi. Kimseden bir şeyi iki kere istemek zorunda kalmamıştı çünkü en sert kabadayılar bile Harry'yi severdi.

“Ee, dersten sonra mı yapacaksın?” Malcolm işaretparmağı ile ortaparmağı arasında üçe katlanmış bir yüzlük tutarken kendinden emin bir şekilde sordu.

Paraya uzandım ama hemen çekti. “Evet,” dedim. “Dördüncü dersle beşinci ders arasında dolapların oralarda ol.”

Kaburgalarımın üstünde ve sırtımda üzüm büyüklüğünde mor-sarı bir çürüğün olduğu yeri ovaladım. Malcolm da omzuyla aynı yere vurmüştü.

Arkamdan Kyle'm sesi geldi. “Baban yine mi seninle dalaştı?” Annem dışında babamın beni dövdüğünü bilen tek kişi Kyle'dı. Ona da kimseye söylememesi için söz verdimiştim.

Söylemenin bir fııydası olmuyordu. Babam kasabamızdaki polis biriminin başıydı. Raporları ortadan kaldırır, bu işe bulaşmaya kalkan sosyal hizmet uzmanlarını korkuturdu. Daha önce de olmuştu. Sekizinci sınıfta karnımdaki morluğun babam yüzünden olduğunu beden eğitimi öğretmenine söyleme hatasını yapmışım. O da sosyal hizmet uzmanına başvurmuştu. Beden eğitimi öğretmeni bir hafta içinde başka bir bölgeye gönderildi. Sosyal hizmet uzmanıysa kovuldu.

Herkese “hasta” olduğum söylendi. Bir hafta okula gitmedim. Aslında canım yataktan çıkamayacak kadar çok yanıyordu. Vücudumdaki çürüklerin kaybolması bir ay sürmüştü. Ondan sonra kimseye söylemeye kalkışmadım. Zamanımı elimden geldiği kadar okulda, antrenmanda ve Kyle'larda geçirip babamdan uzak durmaya çalıştım. Zaten onun istediği de buydu. Daha en baştan çocukları olsun istememişti. Benim onun için bir hayal kırıklığı olduğumu söylüyordu. Birinci sınıfta en iyi takıma seçilmiş olsam bile onun için bir hayal kırıklığıydım. Aynı yıl tek bir sezonda bölge rekorunu kırmış olsam bile işe yaramazın tekiydim. Babamın rekorunu kıramamışım. Önemli olan da buydu.

Babam lisedeyken üç yıl üst üste All-State ödülünü almıştı. Sonra da Michigan State için top tutucu olarak oynamaya başlamış, üniversite futbolunda en iyi oyunculardan biri olmuştu. Kansas City Chiefs, Minnesota Vikings ve New York Giants tarafından keşfedilmişti. Giants ile ilk maçında ön çapraz bağı yırtmış, bu da onun kariyerini bitirmişti. Michigan'daki memleketine dönmüş ve huysuz, kızgın bir adam olarak polis kuvvetine katılmıştı. Birinci Körfez Savaşı çıkınca, orduya katılmış ve piyadelerle birlikte iki kez savaşmıştı. Gördüğü ve yaptığı şeyler yüzünden eskisinden de kötü bir halde dönmüştü.

Babam işten sonra içmeyi severdi. Bana korku hikâyeleri anlatırdı. Eski askerlerin çoğunun aksine, babam yaşadıkları anlatmayı çok severdi. Ama sadece benim yanımdayken ve şişenin dibini bulmuşken. Bana vurduğu adamları, el yapımı patlayıcılarla patlayan, keskin nişancılar tarafından veya roketatarla vurulan adamları anlatırdı. Gitmek istediğimde beni döverdi. Sarhoşken bile heybetliydi. Ön çapraz bağı yırtması onun profesyonel top tutucu olarak kariyerini bitirmişti ama bu onu fiziksel olarak daha az korkutucu yapmıyordu. Benden uzundu. Güçlü pazuları ve sağlam ön kolları, geniş omuzları vardı, önümde sallanırken, kısa ve ağarmış saçları terliyordu. Yumrukları hızlı ve sertti. Sarhoşken bile isabet ettirebiliyordu. En fazla acıya sebep olmak için nereye vurması gerektiğini biliyordu. Onu engelleme ve ondan kaçma konusunda gitgide daha iyi oluyordum. Babamın

da istediği buydu. Benim *erkek adam, savajçt* olmamı istiyordu. Erkekler acı duymazdı. Erkekler yaralı kaburgalarla ve hırpalanmış böbreklerle maça çıkabilirdi. Erkekler ağlamazdı. Erkekler kimseye bir şey anlatmazdı. Erkekler rekorlar kırardı.

Kyle bütün bunları biliyordu ve bunları yaşamamış biri ne kadar anlayabiliyorsa o da o kadar anlıyor ve kimseye bir şey söylemiyordu.

“Evet ama iyiyim.” Bana acınmasından nefret ediyordum.

Kyle bakışlarımla buluştu ve beni inceledi. Acı çektiğimi asla kabul etmeyeceğimi biliyordu. Bu yüzden durumumun ne kadar kötü olduğunu ölçme konusunda ilerleme kaydetmişti. “Emin misin? Koç bugün step alıştırmaları yaptırmak istiyor.”

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Step alıştırmaları, koç veya oyun kurucusunun topu fırlatması ve tutucunun yan çizgilerin yanında topu tutmaya çalışması, bu sırada da bir veya iki ayakla step yapmasıydı. Koç bu alıştırmaların tam müdahaleyle yapılmasını istiyordu. Yani bir savunma oyuncusu beni durdurmaya çalışırken topu tutmaya çalışıyordum. Bu da antrenmanın çoğunda tekrar tekrar mücadele içine gireceğim anlamına geliyordu. Zedelenmiş kaburgalarla, sahadan kendi gücümle ayrılabilirsem şanslı olacaktım.

“İyiyim,” dedim. “Cuma günü Brighton ile oynuyoruz. Beni iki kişiyle sıkıştırmayı seviyorlar. Antrenman yapmam lazım.”

Kyle sadece kafasını salladı. “Çok inatçısın.”

Güldüm. “Evet. Ama eyaletteki en iyi top tutucuyum. Babamın ‘antrenman programıyla ilgili söylenecek çok şey var.’” Antrenman programı kısmında havada tırnak işareti yapmıştım.

“Bay Lang’ın dün kullandığı kelime neydi? Spartanlar ve savaşçıları nasıl eğittikleri konusunda?” Kyle çantasından bir Powerbar çıkardı ve açtı. Yansını bana uzattı.

“*Agoge*, ” diye cevap verdim.

Kyle çikolatayı gürültülü bir şekilde yerken, “Hah o,” dedi. “Spartalıymışım ve bir *agoge*’aa. antrenman yapıyormuşsun gibi düşün.”

Kendi parçamı yerken, “Onun bina gibi bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Daha çok bir yaşam tarzı, program. Evet, temel olarak böyle. Mike Dorsey, Spartanlı *agoge* antrenörü.”

Yarı şaka yapar bir halde, “Seni yine sahadan sürüklemek zorunda mı kalacağım?” diye sordu.

“Muhtemelen,” diye cevap verdim.

“Antrenmandan sonra sığınağa gideriz.” Kyle beşinci ders için okulun diğer tarafındaki fen sınıfına gitmek üzere yanımdan ayrıldı. Geç kalmamak için acele ediyordu.

“İyi olur,” diye seslendim.

Sığınak, bizim evin arkasındaki ağaçların arasında bir yerdi. Orada yaşlı, yıldırım çarpmış bir meşe ağacı vardı. Kocaman dalları yere kadar eğiliyor ve mağaraya benzer bir yer oluşturuyordu. Yıllar boyu Kyle ile ben burayı bir tür lokale çevirmiştik. Kapalı bir alan elde edebilmek için ağaç dallarını, eski kartonları, eski kamyonun oradaki hurdalıktan teneke parçaları toplayıp bir araya getirmiştik. Eski sandalyeleri, kasaları, hatta kırık dökük bir kanepelyi buraya getirmiştik. Bu bizim sırrımızdı. Gizli bir lokalimizin olmasından utanacak yaşa geldiğimiz bugün bile bunu gizli tutuyorduk. Kuzenim Doug bir seferinde her nasılsa bir içki dükkânından ucuz bira bulmuş ve birkaç tanesini bana vermişti. Kyle ve ben bir şeyler içmek için sık sık buraya gelirdik.

Benim için burası sadece babamdan uzaklaşabildiğim bir yerdi. Pek çok kez geceyi burada geçiriyordum. Zaten sandıkların birine eski bir yün battaniye koymuştum.

Malcolm ve daha sonra Kyle ile ettiğim sohbet, beşinci dersten önceki yedi dakikanın çoğunu tüketmişti. Nell’in hâlâ derse gelmemiş olmamasına şaşırılmışım. Kendimi ona çıkma teklifi etmeye bu kadar hazırladıktan sonra Nell derse gelmezse herhalde altıma ederdim.

Sonra o görüldü. Saçları açıktı. Gülümsüyordu. Bir tarafında Becca, diğer tarafında Jill vardı. Bana göre, bu üç kız bütün okuldaki en seksi üç kızdı ve ben hangisinin daha seksi olduğuna hiçbir zaman karar verememiştim. Bu çoğu zaman ruh halime göre değişiyordu. Ben en iyi Nell’i tanıyordum. Zaten günümün çoğunluğu yavru bir köpek gibi Nell’i hayal etmekle geçiyordu. Ama Becca da farklı bir biçimde seksiydi. Boyu daha kısaydı ve vücudu Nell’e göre daha kıvrımlıydı. Becca’nın saçları kıvrırcık, siyah, uzundu. Saçının kıvrırcığı o kadar yoğun ki esnek lülelerden oluşan bir yığın gibiydi. Nell’in saçlarıysa kızılmsan bir perde gibiydi. Becca’nın teni koyu karamel rengindeydi. Nell’inkiyse fildişi, beyaz ve solgundu. Nell dışa dönük ve neşeliydi. Becca sessiz ve utangaçtı ama çok zekiydi.

Nell ve Becca ile birlikteyken Jill neredeyse aralarında kayboluyordu. Bana sorarsanız, onlarla rekabet edemiyordu diyebilirim. Tek başmayken veya diğer insanlarla birlikteyken ona baktığımızda Jill de kesinlikle seksiydi ama Nell ve Becca ile aynı kulvarda değildi. Jill tam anlamıyla gerçek bir Barbie bebek gibiydi. Uzundu, mükemmel bir şekilde orantılı bir vücuda sahipti. Sarı saçları ve mavi gözleri doğaldı. Jill tanışabileceğiniz en tatlı kızdı. Evet, erkeklerin “tatlı” kelimesini kullanmadığını biliyordum ama bu sözcük Jill’e uyuyordu. Jill bir kaşık şeker gibi tatlıydı. Aşırı derecede hoppa ve hatta sığ olmasıyla da tipik aptal sarışınlardandı. Ama arkadaşlarına sonuna kadar sadıktı. Onun bu huyunu seviyordum.

Ytidızlar Takımı’nâzn fırlama bir an gibiydi: Okuldaki en seksi üç kız, güneşin vurduğu bir koridorda yan yana yürüyorlardı. Nell ortadaydı, herkes onu izliyordu. Ona hayranlık duyuyordu. Sonra gelip tam önümde durdu ve bana merhaba dedi. Donup kaldım. Afallamıştım.

Birisi arkadan bana sert bir şekilde çarptı ve beni rüyamdan uyandırdı. Malcolm öksürerek yanımdan geçti. “Benim hatam kanka. Görmemişim seni.” Nell ve diğerlerine başıyla selam verdi. “Hey, n’aber kızlar? Bakıyorum da bugün güzel görünüyorsunuz. Hem de çok güzel. Sence de öyle değil mi, Jason?” Malcolm, kendi tabiriyle “siyahî oluşunu vurgulamayı” severdi. Bunu özellikle de komik olmaya çalıştığı zamanlar yapıyordu. Yani çoğu zaman.

Malcolm'a baktım. Sonra dikkatimi Nell'e verdim. "Selam, Nell. N'aber?" Rezil. Gerçekten çok rezil.

Nell sırıttı. "Selam, Jason."

Becca ile Jill yürümeye devam ettiler ve birkaç metre uzaklıkta dolaplarının önünde durdular. Burası, yani birinci katta yemekhanenin yanında ve avluya açılan kapının bitişiğindeki koridor, lisemizin sosyal dünyasının odak noktasıydı. Burası her şeyin gerçekleştiği yerd. Kızlara burada çıkma teklifi ederdin. * High School Musical, (ç.n.)

Erkeklerle burada meydan okuyup kavga ederdin. Sevgilinden burada ayrılırdın. Popüler biriysen burada takılırdın, burada tanınırdın. Grupların liderleri burada dikkat çekmeye çalışırdı. Tabii ki ben de futbol takımının yıldızlarından biri olarak Nell'e çıkma teklifini burada edecektim. Nell popülerdi ama herhangi bir grubu olmayan tarzda bir kızdı. Herkesle arası iyiydi. Güzel, akıllı ve kasabamızdaki en etkili ikinci adamın kızı olduğu için popülerdi. Birinci etkili adam Kyle'ın babasıydı. Nell, Kyle'm da en yakın arkadaşıydı. Kyle ise okulun bir numarasıydı. On altı yaşında All-State ödülünü alan yıldız oyun kurucu ve senatör oğluydu. Saçma derecede yakışıklıydı. Mükemmel bir hayatı vardı. Okuldaki en güzel kızın en yakın arkadaşıydı, zengindi, yakışıklıydı, popülerdi, atletikti, mükemmel bir ailesi vardı. Arabası bile vardı. Abisinin tamir ettiği ve on yedi yaşında evden kaçarken bıraktığı klasik bir Camaro SS'i vardı. Kyle'dan nefret etmememin tek nedeni en yakın arkadaşım olması ve onu anaokulundan beri tanıyor olmamdı. Herkese üçüncü sınıfta nasıl altına yaptığını ve onu idare ettiğim zamanı anlatabilirdim.

Herkes beni izliyordu. Bir şeylerin döndüğünü biliyorlardı. Malcolm ve Frankie muhtemelen tanıdıkları herkese, yani gerçekten herkese Nell'e çıkma teklifi edeceğimi anlatmışlardı muhtemelen. Bu yüzden "havalı çocukların" hepsi koridorda duruyor ve bizi izlemiyor gibi yapıyordu.

Şimdi geri dönemezdim. Kahretsin.

Yutkundum ve ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "Ee, Nell. Diyorum ki. Yarın akşam benimle çıkar mısın? Saat yedide?" Sesim titremedi veya kısılmadı. Tamamen soğukkanlı gibi duruyordum.

Nell'in gözleri büyüdü ve şaşırarak derin bir nefes aldı. Sonra dişlerini sıkıp durdurmasına fırsat kalmadan ağzından bir ciyıklama çıktı. "Evet! Yani, tabii ki. Çok isterim. Nereye gideceğiz?"

Neyse ki kendimi buna hazırlamıştım. "Bravo'yu düşünmüştüm."

Tekrar sırıttı. Burası liselilere göre biraz pahalı bir yerd ve özellikle de cuma akşamları rezervasyon yaptırmak gerekiyordu. Babamla bir anlaşma yapmıştık: Ben derslerime ve iutbola odaklanacaktım, o da çalışmama gerek kalmamasını sağlayacaktı. Kazandığımız her maç için iki yüz dolarlık bir bonus ve yaptığım her sayı için de ekstra yirmi dolar alıyordum. Bu yıl takımımız daha hiç mağlup olmamıştı ve ben oynadığımız dört maçta şimdiden altı sayı yapmıştım bile.

Evet. Babam futbolda başarılı olmam için beni gerçekten zorluyordu. Kazanmak her şeydi, yalnızca "gerçek bir adamın" karşısında ikinci olabiliydiniz.

Nell, "Cuma günleri oraya girebilmek için rezervasyon yaptırmak gerekmiyor mu?" diye sordu.

Böbürlenerek sııttım ve arka cebimdeki yumruğumu gösterdim. "Aynen."

Gözlerini kısarak baktı. "Evet diyeceğimden nasıl bu kadar emindin?"

Gümbür gümbür atan kalbimi susturmak için daha da geniş bir şekilde sııttım. "Eh, evet dedin ama sonuçta değil mi?"

Ciddiyetini uzun süre koruyamadı. "O zaman yedide görüşürüz."

Başımı sallayarak yanından geçtim ve fısıltıları duymazdan gelerek sınıfa girdim. Arkada pencerenin kenarındaki yerime geçtim ve Nell'in Becca ve Jill ile çılgın bir şekilde fısıldaşma-sımı görmezden geldim. Ben de kendimle fısıldaşmak istiyordum ama yapamazdım. Ben bir erkektim. Erkekler duygularını göstermezlerdi.

Nell birkaç sıra önümdeki yerine oturdu. Çantasını ayağının yanına koydu ve fermuarını açmak için eğilirken bana göz atma fırsatını da kaçırmadı. Benim de ona baktığımı görünce kızardı ve gülümsedi. Zihnimin gerilerinde onu öpmeme izin verip vermeyeceğini merak ediyordum.

Muhtemelen izin vermezdi ama verse çok güzel olurdu.

Şansıma, koç step alıştırması yerine bize video izlettirdi. Kyle'ın evde kendi başına izleyeceğini bildiği için çıkmasına izin verdi. Ama geri kalanımız bu kadar şanslı değildik. Neredeyse altı buçuğa kadar Brighton maçlarını izledik.

Nell'i antrenmandan sonra almayı planlamıştım. Bu yüzden sırt çantamdaki kot pantolonumu ve gömleğimi giydim. Gömleğim kırışmıştı ama bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Bütün herkes gittikten sonra duş aldım ve kamyonetime atladım. Geçen yılki futbol sezonunda kazandıklarım ile sene sonunda derslerimin tamamı A olduğu için aldığım bonusu biriktirmiş ve bu kamyoneti almıştım. On yaşında, siyah, yataklı, düz vites, dört çekerdi. Benim bebeğimdi. Çok bir şey değildi ama yine de benimdi. Para biriktirip kendim aldığım için babam ne yaparsam yapayım elimden alamazdı ve almazdı. Kendim aldığım için saygı duyuyordu.

Sapkın bir biçimde de olsa kendine göre onur anlayışı vardı. Ben kan tükürecek hale gelene kadar beni hırpalama konusunda hiçbir şüphesi yoktu ama eşyalarım ve alanıma saygı duyuyor, ben kazandığım sürece bana ödeme yapıyordu. Ben mücadele edersem *derslerini* kısa kesiyordu. Tabii ders benim nakavt olmamla da kısa sürebiliyordu. Ama bu pek dayaktan sayılmıyordu. Ben de daha düzenli bir şekilde karşılık vermeye başlamıştım.

Neirlerin evine doğru ilerledim. Tekerlekler çakılların üstünde çıtırdıyordu. Sinirlerim beni kasıp kavuruyordu. Sonunda oluyordu işte. Nell Hawthorne ile dışarı çıkıyordum.

Onun ölçülü ama gösterişli diz boyu bir etekle, mükemmel göğüslerini gizlemeyen bir tişört giydiğini hayal ettim. Uzun kızıl-sarı saçları açıktı. Her zamanki gibi sadece kâküllerini tokayla başının arkasına tutturmuştu. Tırnaklarını parlak renklere boyamayı seviyordu. Genellikle kırmızı, turuncu veya pembeye, bazen de mavi veya yeşile boyuyordu. Ama hiçbir zaman siyaha, griye veya donuk

renklere boyamıyordu.

Nell'in evine bir iki kilometre mesafe kala yolun ortasında durdum ve kendime çekidüzen vermeye çalıştım. Bu sadece bir randevuydu. Biz akşam birlikte dışarı çıkacak iki arkadaşık. O kadar. Onu öpeceğimi düşünmem için hiçbir sebep yoktu. Elini tutmaya bile çalışmayacaktım. Sadece... Takılacaktık. Konuşacaktık. Heyecanlanmaya gerek yoktu.

Ama heyecanlıydım işte. Sinirlerim gerilmişti. Çok heyecanlıydım.

Uzun uzun nefes verdim, ellerimle direksiyona vurdum ve mümkün olan en yüksek sesle bağırdım. Artan heyecanımın bir kısmı geçmişti. Havaya girmiştım. Nell ile dışarı çıkmam sayesinde artık vücudumdaki acıları hissetmediğim fikrine odaklandım.

Tekrar arabayı çalıştırarak yola koyuldum ve sonunda Neirierin evinin önünde durdum. Tam motoru durdurduğumda telefonum çaldı. Ekranı baktım. "Kyle" adını görünce "Cevapla" butonunu kaydurdum. Ekranın köşesindeki dijital saat 18.54'ü gösteriyordu. Biraz erken gelmişim demek. Ona bir kız kardeşten bile yakın olan kızla randevumun olduğunu söylemem gerektiğini görmezden gelmeye çalışıyordum. Şimdi randevudan dakikalar önce aradığındaysa neredeyse söylemek istemiyordum bile diyebilirdim.

"Hey, Kyle! N'aber?" Gerginliğimi örtbas etmek için sahte bir coşkuyla konuşmuştum.

Telefonun diğer ucundaki tereddüt barizdi. "Jason, benim Nell. Kyle'm telefonundan arıyorum. Benimkini unutmuşum..." Nell'in sesi göğsüme bir ton tuğla gibi oturdu.

Sonra dank etti. "Unutmuş musun? Neredesin ki sen? Ben şimdi sizin evin önüne park ediyorum."

Bu defaki tereddüt daha da uzundu. Bundan sonra söylediği sözleri duyunca midem kasıldı. "Bak, özür dilerim ama seninle çıkamam."

Kahretsin. Zaten bu kadar kolay olmayacağını tahmin etmem gerekirdi. "Ah. Tamam anladım." Hayal kırıklığımı hissettirme-meye çalıştım ama fark ettiğinden emindim. "Her şey yolunda mı? Yani..."

"Sadece... Biraz çabuk evet demiş olabilirim, Jason. Özür dilerim. Ben... Ben yürüyeceğini sanmıyorum."

"Yani bu bir erteleme değil." Bu sefer kırgınlığımı gizleye-memiştım.

"Hayır. Özür dilerim."

"Sorun yok, sanırım." Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark edince güldüm. Sonuçta ne kadar üzgün olduğumu anlamıştı. "Kahretsin, hayır. Evet, sorun var. Bu biraz kötü oldu. Nell. Çok hevesliydim." Kendimi toplamam gerekiyordu. Direksiyona dolanmış elimi yumruk yaptım ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Çok, çok özür dilerim, Jason. Bazı şeyler hakkında gerçekten düşününce... Yeni fark ettim. Yani, sen bana teklif edince, gururum okşandı ve heyecanlandım ama..."

Sözünü kestim. “Burada mesele Kyle, değil mi? Şu an onun-lasın, onun telefonundan arıyorsun, yani *elbette* mesele Kyle.” Anlamam gerekirdi. Gerçekten anlamam gerekirdi. Herkes zaten onların birlikte olduğunu düşünüyordu.

“Jason, hayır öyle değil. Yani evet onunlayım şu an ama...”

“Sorun değil anladım. Sanırım hepimiz bunun olacağını biliyorduk, yani şaşırمامam gerek. Sadece keşke daha önceden söyleseydiniz.” Gıcıklık yaptığımın farbndaydım ama kendimi tutamıyordum.

“Üzgünüm, Jason. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.” “Söyleyecek bir şey yok. Her şey yolunda. Ben sadece... Neyse. Pazartesi kimya dersinde görüşürüz.”

Tam kapatıyordum ki beni durdurdu. “Jason, bekle.”

“Ne.”

“Sana bunu muhtemelen söylememem gerekiyor ama... Becca yedinci sınıftan beri senden hoşlanıyor. Onun seninle çıkacağını garanti edebilirim.”

“Becca mı?” Yaşadığım şok yüzünden sözcüklerim birbirine girmişti. “Bu tuhaf olmaz mı? Yani ne diyeceğim ki? Benim ikinci tercihim olduğunu bilecek. Yani sanırım bu doğru ama o şekilde değil?”

Nell kısa bir duraksamadan sonra yanıt verdi. “Sen ona sadece doğruyu söyle. Ben seni son anda ekdim ve sen rezervasyonları çoktan yaptırmıştın. Ben de benim yerime onun seninle çıkabileceğini söyledim.”

“Sence işe yarar mı? Gerçekten?” Becca mı? Hoş kızdı ama o Nell değildi. Yine de, “O çok seksi,” dedim.

“İşe yarayacaktır. Sen sadece ara.” Becca’nın numarasını verdi. Ben de tekrar ettim ve benzin istasyonunun fişlerinden birine numarayı yazdım.

“Teşekkürler. Ama Nell? Bir daha bir erkeğin kalbini kıracağın zaman ona biraz daha fazla uyarı ver, olur mu?”

“Saçmalama, Jason, senin kalbini kırmadım. Biz daha çıkmadık bile. Ama seni bu şekilde ektiğim için üzgünüm.” “Dert etme. Ayrıca belki Becca ve benim aramda bir şeyler olur. O neredeyse senin kadar seksi. Kahretsin, bu pek doğru

olmadı. Becca’ya böyle söylediğimi söyleme. Siz ikiniz de eşit derecede seksisiniz, ben sadece...” Tanrım... Tam bir morondum. Birisinin beni durdurması gerekiyordu.

Nell gülerek sözümü kesti. “Jason? Kapa çenenini, Becca’yı ara.”

Telefon kapandı. Arkasına on numaranın karalandığı dikdörtgen kâğıda baktım. Becca mı? Ona çıkma teklifi edip etmemek konusunda kararsızdım. Şimdi düşününce, onu pek tanımadığımı fark etmiştim. Çok otoriter bir ailesi var gibi geliyordu ama mütevazı giyindiği, kısa kollu tişörtleri ve diz

boyundaki etekleri tenini pek göstermediği için bu yargıya varmışım. Düşük bel, dizkapağından yukarıda şeyler giymiyordu hiç. Erkeklerle takılmıyordu, flört eder gibi konuşmuyordu. Partilere gitmiyordu. Sessiz, çalışkan, konuştuğunda nazikti. İnsanlar onu tek başına bırakmak veya yalnızca Nell Hawthorne'un arkadaşı olduğu için ona nazik davranmak istiyordu.

Benden mi hoşlanıyordu? Sahiden mi? Ben bunu niye fark etmemiştim?

Beş dakika daha olduğum yerde oturdum ve düşündüm. Birisi arabanın penceresine vurunca altıma yapacaktım. Pencereyi açtım. Bayan Hawthorne'un nazik, güzel yüzü kafa karışıklığıyla kırıışmıştı.

“Jason? Her şey yolunda mı? Nell evde değil. Kyle ile koşuya gitti.”

Bayan Hawthorne *anneniz* olmasını isteyeceğiniz türden bir kadındı. Minyondu, sarı saçları ve solgun bir teni vardı. Mükemmelliğin ta kendisiydi. Her daim gülümserdi, bize destek olmak için futbol maçlarına gelirdi, iyi yemek yapardı. Kasabadaki herkesi ismen tanırdı, insanlara sarılmayı severdi. Kurabiye ve hafiften de parfüm kokardı.

Kendi annem insan bile sayılmazdı. Odasında saklanır, pembe diziler ve televizyon izler, oturma odasındaki savaş alanından uzak dururdu. Babam bazen ona da vururdu ama ben büyüyünce yumruklarını bana çevirmiş ve onu yalnız bırakmıştı. Yatak başlığının benim odamla onların odası arasındaki ortak duvara haftada iki kez çarpması dışında tabii.

“A, evet,” dedim. “Her şey yolunda. Kyle, Nell, ben takılacağız sanmışım ama sanırım saati yanlış anlamışım.”

Bayan Hawthorne kaşlarını çattı. “Jason Dorsey, yalan söylemek hiç hoş bir şey değil.”

Sırıttım. “Ben mi? Niye yalan söylemek zorunda olayım ki?” Bunu duyunca kaşlarını daha da çok çattı. “Jason, ben seni daha bebek bezi taktığın zamanlardan beri tanıyorum.” Dudakları kıvrılarak bir sırıtışa dönüştü. Bu bana Nell'i anımsatmıştı. “Nell ile Kyle'in da biraz tartıştığını biliyorum. Sanırım neden olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Tartıştılar mı?” İşte bu yeni haberdi. “Nell ile Kyle'in telefonundan konuştum. Pek kızgın değillerdi. O kadarını söyleyebilirim.” Sesimde biraz kırgınlık vardı sanırım.

Neredeyse rahatsız bir biçimde yere baktı. Bayan Hawthorne gibi zarif bir kadının rahatsızlık duymasını gerektirecek bir şey söz konusu değildi. “Sanırım barıştılar.” Bakışlarımla buluştu. “Sen Nell'den hoşlanıyordun, Jason. Ben bunu biliyordum ama o bilmiyordu.”

Hayal kırıklığı içinde nefes verdim. Sanırım Frankie, benim Nell'den hoşlandığımı Nell ve Kyle hariç herkesin bildiğini söylerken yanılmamıştı. “Artık pek bir şey fark etmiyor. İçimden bir his onun artık Kyle ile birlikte olduğunu söylüyor.”

Bayan Hawthorne başıyla onayladı. “Evet, ben de öyle düşünüyorum. Şaşırmadım. Çok üzüldüm, Jason. Canını yakmıştır eminim.”

Omuz silktim. “Sorun değil. Zaten o ikisinin en sonunda birbirine kalacağı kaçınılmaz gibi

görünüyordu, değil mi?”

Bayan Hawthorne yine başıyla onayladı. “Evet, ben de hep böyle düşündüm.” Keskin bakışlarını bana çevirdi. “Şimdi ne yapacaksınız?”

Vites koluyla oynadım. Beyaz çizgi ve rakamları takip ettim. “Bilmiyorum. Nell, Becca’ya çıkma teklif etmemi önerdi ama emin değilim. Becca’nın bunu başka kimseyi bulamadığım için yaptığımı düşünmesini istemiyorum?”

“Hımm. Aslında pek kötü bir fikir değil. Bence Becca’ya gerçeği söylersen buna saygı duyacaktır. İlk başta tuhaf gelebilir ancak Becca çok anlayışlı bir kız. Neden olduğunu anlayacaktır. Ama normal davran. Git ve konuş sadece.”

“Emin misiniz?” diye sordum.

“Eminim. Sonuçta denemeye değer, değil mi?” Elime dokundu. “Jason? Bir şeye ihtiyacın olursa buraya gelebileceğini biliyorsun, değil mi?” Sesinde keskin ve derin bir şey vardı. Sanki Kyle dışında kimsenin bilmediği şeyi biliyormuş gibiydi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek baktım. “Teşekkürler, Bayan Hawthorne harikasınız.”

Gülümsedi. Gözlerinde bir keder izi olduğundan emindim. Sanki bir şeylerden şüpheleniyordu ama ben Dorsey’lerin salonunda neler olduğunu anlatsam bile bir şey yapamazdı.

Beccamo beş altı kilometre uzaktaki mahallelerden birinde oturduğunu biliyordum. Nell’in evinden ayrıldıktan sonra oraya doğru yol aldım. Mahallenin girişinde durdum ve Nell’in bana verdiği numarayı çevirdim.

2

İKİNCİ SEÇENEK; İLK RANDEVU **Becca**

Eylül, lisenin ikinci sınıfı

Kalkülüs ödevimin son on sorusunu aceleyle yapmaya çalışırken alçak sesle söylendim. Kalkülüsten nefret ediyordum. Can sıkıcı ve zordu. Ama pederi memnun etmek için bütün ileri derece dersleri almam gerekiyordu. Daha doğrusu onayını almaya devam etmek için. Çünkü onu memnun etmek neredeyse imkânsızdı. Abim Benin aptal rap müziğinden gelen sesler konsantre olmamı daha da zorlaştırıyordu. Hele de kışmasını rica ettikten sonra müziğin sesini daha da açınca. Abimi seviyordum ama çok zor biriydi. Özellikle de modunda değilse, kızgın ve morali bozursa.

Bu kalkülüs ödevini bitirmek *zorundaydım*. Çünkü bitirmezsem evden çıkamazdım. Konu akademik hayatım olduğunda ailem aşırı pımpirikleniyordu. Yaklaşmakta olan sınav ve testlerimi, bitirdiğim ve teslim süresi gelen ödevlerimi içeren haftalık ilerleme raporu istiyorlardı. Tabii mümkün olan bütün ekstra kredileri de. Bütün ödevlerimi bitirdikten sonra günlük üç saatlik “boş” vaktim vardı. Bütün ileri seviye kurslarına katıldığım için çoğunlukla kendime bir saat bile ayıramıyordum.

Genellikle her akşam saat dokuz veya ona kadar ödevlere dalıp gidiyordum. Zaten saat ondan sonra evden çıkmama izin yoktu. Zamanımın çoğunu odamda, sürekli didişen anne babamdan uzakta geçiriyordum. Ödev yapmadığım zamanlarda yazıyor, okuyor veya bilgisayarımın televizyon izliyordum. Okulun dışında neredeyse hiç sosyal hayatım yoktu.

Kimseyle çıkmamıştım. Bu gidişle çıkacağım da yoktu. Umudumu kesmişim. Hayatım dersler, sözcükler, sayılar, testler ve sınavlarla tükenip gidecekti. Son soruyu yapmaya çalışırken gerekli terminolojinin bulunduğu notlarımı açtım ama dikkatim dağılmıştı. Kalkülüs terimler bambaşka bir şeye dönüştü. Zihnimdeki çoğu şeyin dönüştüğü şeye.

Şiire.

Kalemin günlüğümün sayfası üzerinde hareket edişini izledim. Nerede olursam olayım günlüğüm her zaman yanımda açık halde dururdu. Sayfaya dökülen şeyleri anlamaya çalışmadım. Kalemin hareketi sona erince yazdığım şeyi okudum:

KALKÜLÜS SIKINTISI Ortalama de^şim oram Benim dönüj eksenim.

Elipsin alam Hayatımın sabit terimini Günlük var oluşum Sınırlı fonksiyonumun son davranış.

Dejenere, türev, diferansiyel Temel süreksizlik.

Açık türevleme.

Açık fonksiyon.

Üstel yokolum.

Ben bende değilim.

Benele sadece Sabit terimin Sürekli fonksiyonun Reddedilirin Koşullu yakınsaklığı.

Her karar bir zincir kuralın Parçası sanki Bir halka

Veya yarıçapları farklı olan

İki eçmerkezli çember arasındaki alan

Başka bir dey içle...

Benim

Lanet

Ailem.

Sözcüklere bakarak mutlu bir şekilde iç geçirdim. Bu sözcükler benim bir parçamı anlatıyordu. Son

birkaç yılda yazdığım şiirler dört defteri doldurmuştu. Şu ankinin de üçte ikisi doluydu. Şiir benim hayattaki tek zevkimdi, kendimi, kişiliğimi anlatmama, ifade etmeme olanak sağlayan tek şeydi. Gerisi okul, konuşma tedavim ve piyano dersleriydi. Piyanoyu seviyordum. Güzel de çalıyordum ama bana göre değildi. Benden beklenen, talep edilen bir şeydi bu.

Hayallerimden sıyrılıp bugünkü ve geçen haftaki dersin terimlerini ezberlemeye koyuldum. Önümüzdeki haftanın ödevlerine başlayabilirsem, tamamlamasam bile kendime biraz boş zaman ayırabilirdim. Kalkülüs terimlerini bitirdim ve ekonomi terimlerine geçtim. Aslında bunlar kulaklık takıp bir yandan müzik dinleyebileceğim kadar kolaydı. Pandora'dan karşıma gelen ilk şarkı Imagine Dragons'tan "Demons"du. Şarkı cuk oturmuştu. Harika bir şarkıydı.

Ekonomi'yi bitirip 18. Yüzyıl Edebiyatı (bu ders ekstra kredi anlamına geliyordu) ödevimin de yarısına gelmiştim ki telefonum çaldı. Cep telefonum ailemin bir nevi sosyal hayatım olabilmesi için bana verdiği tek imtiyazdı. Cep telefonuna, sınırsız mesaj hakkına ve internet erişimine izin vardı. İstedğim kadar mesaj atabiliyordum. Buradaki tek kilit nokta, ailem hayatımda uygunsuz şeyler olmadığından emin olmak için hiçbir uyarı yapmadan telefonumu alıp mesajlarımı okuyabilirlerdi. Burada uygunsuz ifadesi eğlenceli veya ilginç bir şey demekti.

Şahsi düşüncelerim bile kalkülüs denklemleri gibiydi.

Ailemden gizli tuttuğum tek şey şiirlerimdi. Defterleri dolabımın derinliklerine koyduğum ayakkabı kutularında saklıyordum. Şu an kullandığım defter de her zaman gözümün önündeydi. Ya kol çantamda ya da ders notlarıyla dolu defterlerimle kitaplarımın arasına gömülü bir halde okul çantamda duruyordu. Defterlerimi birinin okumasındansa hepsini yakmayı tercih ederdim. Bu defterler benim her düşüncemi, duygumu, en derinlerimi, karanlık yanlarımı anlatıyordu. Defterlerimi okumak demek ruhumun özüne dokunmak demekti.

Kimin aradığına bakmadan telefona cevap verdim. Zaten sadece Jill ve Nell'de numaram vardı. "Alo?"

"İııı, selam. Becca, ben Jason. İıı, Jason Dorsey."

Jason Dorsey bu gezegende bir cuma akşamı yedi buçukta beni aramasını beklediğim son kişiydi. Özellikle de bu akşam Nell ile buluşac^ını bilirken.

"Jason? Numaramı nereden buldun ve beni neden arıyorsun?" Cazgırlık etmekten kendimi alamamıştım. Dördüncü sınıfta benimle dalga geçtiği için Danny Morelli'yi yumrukladığı günden beri Jason Dorsey'ye âşıktım. Kendimi bildim bileli onu seviyordum ama o benim varlığımdan habersizdi. Beni Nell'in tuhaf arkadaşı olarak biliyordu.

Bu yüzden Jason a biraz kızgın olabilirdim. Genel anlamda yani.

"İı, bak ben..." Hiç kendisi gibi değildi. Yani, kararsızdı. O kibirli ve kendinden emin halinden eser yoktu. "İı, her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

"Neyi eline yüzüne bulaştırdığını anlamadım, Jason. Ne söylemek için aradıysan onu söyle." Ama

gergindim ve cadalozluk yapmamaya çalışıyordum. Bu yüzden resmi konuşuyordum. Kekelememeye çalıştığım için de yapmacık konuşuyordum.

“Peki, durum şu. Nell ile bu akşam dışarı çıkacaktık biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“O randevu hiç gerçekleşmedi.”

“Neden Nell yerine benimle konuşuyorsun anlamış değilim.” Ne istediğini anlayabilmiş değildim. Neden beni arıyordu?

“O Kyle’ın yanında. Sanırım artık birlikteler.”

Daha fâzla şoke olamadım. “Ama seninle çıkmayı kabul etmişti. Anlamadım.”

“Evet, ben de anlamadım. Nell’i almak için evine gittim ama o orada d^ildi. Beni Kyle’m telefonundan aradı ve randevuyu iptal etti.”

“Yani başka bir zaman yapalım dedi.” Nell, Kyle ile birlikte olsaydı Jason’a neden evet desindi ki? Ne zamandan beri Kyle ile birlikteydi? Anlamlandıramıyordum. Bu konuda Jason’ın neden *beni* aradığını da hâlâ anlayamamıştım. Arkadaş bile sayılmazdık.

Jason hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, “Hayır,” dedi. “Bana bu işin yürümeyeceğini söyledi. Yani *asla*. ”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Ondan çok hoşlandığımı biliyorum.” Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. İlkokulda, ortaokulda, lisede tek istediğim Jason ın beni görmesi, farkıma varmasıydı ama onun gözü Nell’den başkasını görmüyordu.

“Hay, Tanrım, *herkes* mi biliyor bunu? Bu kadar bariz olduğunun farkında değildim.” Sesi rahatsız olmuş gibi çıkıyordu.

Gülmeden edemedim. “Barizdi diyebilirim, Jason. Çok uzun zamandır ondan hoşlanıyorsun. İkinizi yan yana gören herkes bunu anlayabilir.”

“O hariç.”

“Evet, o hariç,” diye onayladım. “Bunun benimle ne ilgisi var?” Uzun bir sessizlik oldu. Jason’ın söylemek üzere olduğu şeyden son derece rahatsız ve huzursuz olduğu belliydi.

“Ben... Bravo’da rezervasyon yaptırmıştım,” dedi. “Benimle gelir misin diye soracaktım.”

En sonunda jetonum düşmüştü. “Ne dedin ne? Yok artık, Jason! Nell’in yedeği olarak bana çıkma teklif etmiş olamazsın!” Bana bu şekilde hakaret ettiği ve kekelemeye başlayacak kadar sinirlendirdiği için öfkeden deliye dönmüştüm.

“Hayır, Becca durum böyle değil, yemin ederim!”

Derin derin nefes aldım ve sözcüklerime odaklandım. “Lütfen gerekçeni açıkla, Jason. Çünkü ben bunun iyi bir fikir olduğu sonucuna nerden vardığını anlayabilmiş değilim.”

Jason inledi. Ses, sanki telefonu uzaklaştırarak yüzünü elleri arasına gömmüş gibi boğuk ve uzaktan gelmişti. “Becca, dinle. Bu benim fikrim değildi. Bunların hiçbirini ben düşünmedim.” “Bak bu daha da iyi oldu, kendimi çok daha iyi hissediyorum, emin ol.”

Jason güldü. “Becca, kızdığında çok komik oluyormuşsun.” “Ben her zaman komiğim. Sadece sen daha yeni farkına varıyorsun.”

Yine güldü. Bunun, kızgınlığımı sürdürme çabalarımın bir faydası olmuyordu. “Gördün mü bak? Komiksin. Haklısın, belki de sen her zaman komiktin ama ben bunu bilmiyordum. Öğrenmem için bana bir fırsat ver.”

“Ama niye? Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu göremiyor musun?” Boğuk bir sesle konuşuyordum. “Merhaba, ben ekildim, sen de benim teselli ödülüsün.’ Vay be, Jason, gerçekten *onur* duydum. Ya da duymadım.”

Jason, “Açıklamama fırsat verirsin diye düşünmüştüm?” dedi. “Peki, tamam. Başla bakalım.”

“Sizin mahalleye geldim bile. Hangi evin sizin olduğunu söylersen seni alırım. Bu enteresan ilişkiyi yemekte açıklarım.” “Vay be, çok büyük laflar ettin, Jason. Tebrikler.”

İncinmiş gibiydi. Kendimi suçlu hissettim. “Kahretsin, Becca. Bu hoş olmadı. Bütün sporcular aptaldır diye bir şey yok.” Biraz duraksadı, sonra devam etti. “Ayrıca enteresan o kadar da büyük bir söz değil. Durumun nasıl görüldüğünün farkındayım ama gerçekten düşündüğün gibi değil. Bana bir şans ver. Lütfen?” Güldüm. “Peki. Aileme söylemem için birkaç dakika ver bana. Olduğun yerde kal.”

Kafası karışmıştı ama kabul etti. “Peki, tamam. Birazdan görüşürüz. Harris Lake Evleri’nin girişinde bekliyorum.”

“Nerede yaşadığımı nasıl öğrendiğini bilmek istediğimden emin değilim.”

Kıkırdadı. “Bir gün Jill’i okuldan sonra eve bırakmıştım, o senin de aynı mahallede oturduğunu söylemişti. *Uygunsuz* bir şey yok yani ortada.”

Tekrar güldüm. “Kapatıyorum.”

“Tamam. Zaten ben de bitirmiştım.” Güldü ve bana fırsat bırakmadan kapattı.

Şimdi zor kısma gelmiştik: aileme yalan söyleme kısmına. Bir erkekle, hele onların da benim de doğru dürüst tanımadığımız bir erkekle yemeğe çıkmama asla ama asla izin vermezlerdi. Jason ve ben birlikte büyümüştük, aynı okullara gitmiştik, birçok derse birlikte girmiştik ama aslında onu *tanımıyordum*.

Cep telefonumla günlüğümü çantama tıktım ve merdivenlere yöneldim. Annemle babam yemek odasında oturmuş, İngilizce, Arapça ve İtalyanca karışımı bir dille tartışıyorlardı. “Nell ile dışarı çıkıyoruz.”

Babam kafasını kaldırıp baktı ve bir kaşını kaldırarak beni durdurdu. “Ödevlerini bitirdin mi?”

Başım la onayladım. “Evet, peder.”

Kısa, resmi bir baş işaretiyle çenesini indirdi. “Aferin. Önda evde ol.”

“Tamam. *Grazie.*”

Anahtarlarımı alıp almadığıma baktıktan sonra ön kapıdan çıktım. Söylediği saatten daha geç gelmeye cesaret edersem anahtarım olup olmamasına bakmadan kapıları kilitlerdi. Ehliyetim vardı ama üçüncü sınıfa kadar arabaya izin yoktu. Yıl boyu 4,0 ortalamayı korursam üçüncü sınıfta bana araba alacaktı. Aslında kendim almayı tercih ederdim ama ona da izin yoktu tabii. Beni derslerimden alıkoyacağı için bir yerlerde çalışmama da izin yoktu.

Aleme bağımlı olarak yaşamaktan nefret ediyordum ama seçeneğim yoktu.

Genelde Nell ile kavşakta buluşurduk. Çünkü arabada erkekler de olursa ve gelip beni evden alırlarsa babam anevrizma geçirirdi. Tamamen zararsız olsa bile, birlikte arkadaşça zaman geçiresek de babam öfkeden deliye dönüyordu. Konu Nell ve Jill ile zaman geçirmek olunca babamı kandırma konusunda ustalaşmıştım. Zaten Nell ve Jill ile takılmak demek, Kyle, Jason ve Jill’in erkek arkadaşı Nick ile de zaman geçirmek demekti. Aışveriş merkezine gidip zaman öldürüyorduk. Ama eve dönerken sadece Nell ve Jill ile çıkmışım gibi görünmesine dikkat ediyordum. Jason ile çıkacağım bu yemekte işim daha da zor olacaktı.

Kontrol aramasını daha sonra halletmeye karar verdim. Şimdi öncelikle sınırlarımı kontrol altına almam lazımdı. Evden girişe kadar mahallenin yarısını yürümüşüm. Yani yolum uzun değildi ama Jason m yolun kenarında duran kamyonetini ve diktiği sarı saçlarıyla bronz tenini görünce yol bitmek bilmedi. Her adım kulaklarımda çınılıyor, gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. Her adım bedenimin her bir parçasının titremesine ve sallanmasına sebep oluyordu. Benim kilolu olduğumu düşünür mü diye merak ettim. Mantıken kilolu olmadığımı biliyordum. Kısaydım, göğüslerim iriydi. Ama formdaydım ve iyi besleniyordum. Çoğu zaman görüntümden memnundum. Ama arada bir, genellikle de Jason’ın yanındayken vücudumdan utanıyordum. Onun Nell’den hoşlandığını biliyordum. Bu yüzden de beni hiç fark etti mi acaba diye merak etmeden edemiyordum çünkü benim görüntümün Nell’inkiyle hiçbir alakası yoktu. Ondan kısaydım, ondan kiloluydum. Tenim ve saçlarım koyu renkti. Nell uzun ve inceydi. Teni solgundu, mükemmel sarı saçları vardı. Nell enerjik, konuşkan, popüler ve kendinden emindi. Ben değildim. Ben sessiz ve utangaçtım. Üstelik kekeleyordum.

Of, Jason ın yanında kekeleyeceğimi biliyordum. Biliyordum işte. Beni geriyor veya heyecanlandırıyordu. Kendimi unutup ve kekeleyemeye başlıyordum. Jason ın yanına varmamış olmama rağmen şimdiden gergindim. Derin derin nefes aldım ve sınırlanmaya çalıştım. Bana hâlâ bir açıklama borçluydu ama bir süre sonra fazla direktmeyeceğimi biliyordum. Önemsemiyor değildim ama yine de onu affedecektim. En sonunda.

Siyah kamyonetine yaklaştım ve pamuklu gri eteğimin önünü düzelttim. Jason kamyonetten indi ve bana kapıyı açmak için yanıma doğru dolandı. Görgü kuralları konusunda puanları toplamıştı. Kamyoneti geniş bulvarda döndürüp anacaddeye çıkıncaya kadar konuşmadı.

“Ee,” dedim. “Açıkla bakalım.”

Jason sırtı ve radyoyu açtı. Country müzik çalan bir istasyonu buldu. Yüzümü buruşturup kanalı değiştirdim ama Jason bana kaşlarını çatarak baktı ve tekrar o kanalı açtı. “Bu şarkıyı seviyorum ben.”

Ters ters baktım. “Bu müzikten nefret ederim.”

“Hiç doğru dürüst dinledin mi ki?” diye sordu, iç geçirdim ve kafamı salladım. “Hayır, pek değil,” diye itiraf ettim.

Yeni bir şarkı başlarken sesi açtı. Müzik arabayı doldurdu. “Bak bu şarkıyı dinle. En sevdiğilerimden bir tanesidir. Sözleri çok güzel.”

Gözlerimi kapattım ve sözlere odaklandım. *Kül tablasında elli dokuz sent... Yansı boş Gatorade şişesi...* Basit ve canlı hayaller beni yakalamıştı. Şarkıda kendimi kaybettim. Her dize, her satır, her nakarat yürek parçalayan duygularla söylenmişti. *Senin kamyonetini sürüyorum...* Tanrım. Şarkı beni çok etkilemişti. Nedenini bilmiyordum çünkü ben şarkıcının yaşadığı gibi kimseyi kaybetmemiştim. Ama şarkı bana çok dokunaklı gelmişti.

Şarkı bitince Jason radyoyu kapattı. “Ee? Ne düşünüyorsun?” “Bu şarkıyı kim söylüyordu?”

“Lee Brice. Şarkının adı ‘I Drive Your Truck’. Sözleri anlayamadıysan diye söylüyorum.” Sırtı. “Haklı mıymışım?”

Başımınla onayladım. “Evet. Haklıymışsın. Çok dokunaklı bir şarkıymış. Tahminlerimin aksine, burnundan söylememiş şarkıyı.” Güldü. “Senin bahsettiğin country müziğin daha eski tarzları. Bu günlerde yapılan şarkılar pek de öyle değil. Daha çok rock müziğinden etkilenmiş country tarzı diyebiliriz. Country müziğini seviyorum çünkü... Bilemiyorum. Hayattan bir şeyler barındırıyor. Çoğu şarkının bir hikâyesi var veya sıkı sıkı sarılabi-leceğin bir şeylerden bahsediyor. Anlayabileceğin bir şeylerden.

Mesela az önceki şarkı, yakın bir arkadaşımı, abisini veya babasını kaybetmiş bir adamı anlatıyor. Şarkı sözlerinde apaçık ortada.” “Sözler çok şiirseldi.” Gülümsedim. “Benim için başka bir şarkı çal.”

Sırtı ve radyoyu açtı. Biraz dinledikten sonra başını salladı. “Bu da güzel bir şarkı.” Bakarken, sanki eseri ithaf ediyormuşça-sma eliyle bana doğru işaret etti. “Bu şarkı benden sana. Becca.” Gülmeden edemedim. “Çok tuhafsın.”

Müziğin sesini açtı ve bağırarak konuştu. “Sana ithaf ediyorum! Dinle!”

Camları açtı, elini camdan dışarı çıkardı ve kafasını ritme göre sallamaya başladı. Dışarıda olan

eliyle de arabanın yan tarafında ritim tutuyordu. Arka plandaki müzikle şarkıcının sesi aynı hissi yaratmıştı. Bence bu şarkı daha çok pop müziğinden etkilenmişti ama yine de country müziği olduğu kesindi. Sonra sözleri dinlemeye başladım. Şarkıda, seksi ve tatlı şeyler yapmasına gerek olmayan bir kadından söz ediliyordu. Tabii yapsaydı da havalı olurdu. Akıllıca yazılmış, romantik, içten bir şarkıydı.

Şarkı bitip de başka bir tanesi başlayınca Jason sesi kıstı. “Bunu sevdin *mi*? Blake Shelton’dan ‘Sure Be Cool If You Did’.” “O çocuk şu TV programındaki çocuk değil miydi? *XFactor* mıydı *The Voice* neydi?”

“Evet. *The Vi»/Ve*’taki çocuk.”

Ters ters baktım. “İyi de bu şarkıyı neden bana ithaf ettin ki?” Kızardı ve kafasını çevirdi. Ama yandan bakmaya devam ediyordu. “Bilmiyorum. Yaptım işte. Öyle yani. Sanki duruma uyuyor gibi geldi. Sen ve ben, randevuda?”

İç geçirdim. “Hâlâ hiçbir açıklama yapmadın.”

Gözlerini devirdi ve yüzünü ovuşturdu. “Biliyorum biliyorum. Ama... Şimdi benimlesin ve eğleniyoruz. Bunu neden ciddi konuşmalarla bozalım ki?”

Cidden mi? der gibi baktım. “Çünkü seninle çıkmayı kabul etmemin tek nedeni açıklama yapacağına söz vermendi.”

“Peki.” Radyoyu kapattı. “Durum şu. Belli ki kasabadaki herkes benim Neli’den hoşlanmış olduğum gerçeğini biliyor.” Geçmiş zaman kullandığını fark ettim ama araya girmedim. “Dün antrenmanda çocuklar benimle bu konuda dalga geçiyordu.”

“Bu hoş bir davranış değil. Sizin takım arkadaşı olmanız gerekmiyor mu?”

Sanki bir şeyleri anlamıyormuşum gibi baktı. “Onlar *zaten* benim takım arkadaşlarım. Sanırım erkek olmakla alakalı bir şey. Birbirimize takılırız bu şekilde. Her zamanki halimiz işte...” Bir soru sormak için ağzımı açtığımda elini kaldırdı. “Açıklama yapmamı istememiş miydin? İki dakika sessiz ol o zaman. Bütün hayatım boyunca Nell’den hoşlanıp bu konuda hiçbir şey yapmadığım için benle dalga geçiyorlardı. Evet. Frankie ve Malcolm ertesi gün Nell’e çıkma teklif etmem için benimle yüz dolarlığına bahse girdiler. Böyle bir iddiayı geri çevirmem mümkün değildi. Ben de ona çıkma teklifi ettim. Aslında zaten istiyordum ama bu şekilde para da almış oldum.”

“Peki, arkadaşların sana meydan okumasaydı ona çıkma teklifi eder miydin?”

Jason hemen cevap vermedi. “Muhtemelen etmezdim.” “Ama neden?”

İç geçirdi. “Çünkü çok korkutucu, değil mi? Birine çıkma teklifi etmek zaten başlı başına korkutucu ama... Birinden bu kadar uzun süre uzaklan hoşlandığında ve onun bundan hiç haberi olmadığında... Daha beter.”

Onu kızdırmaya çalışarak, “Korktuğunu kabul ediyorsun yani?” diye sordum.

Bana ters ters baktı. “Tabii ki ediyorum. Ama yine de çıkma teklifi ettim. Biliyorsun, cesaret bu demektir: korkuna rağmen o şeyi yapmak. En azından babam bana böyle öğretti ve bana da doğru geliyor.” Babasından bahsedince yüzü karardı ve direksiyonu tutan eli yumruk haline geldi. “Ama evet, ona çıkma teklifi ederken korkuyordum. Hatta titriyordum.”

Güldüm. “Nerdeyse inanacaktım. Her zamanki gibi kendini beğenmiş görünüyordun.”

Bana ilgiyle baktı. “Kendini beğenmiş mi? Ben dışardan kendini beğenmiş biri gibi mi görünüyorum?”

Başımınla onayladım. “Evet. Sanki küçük dağları sen yaratmışsın gibi. Kimseden, hiçbir şeyden korkmuyormuşsun gibi.” Başparmağımdaki mavi okeyi yedim. “Bunu nasıl yapıyorsun, nasıl böyle davranıyorsun bilmiyorum.”

Kafasını salladı. “Kendimi beğenmiş gibi görünmeye çalışmıyorum. Hatta doğruyu söylemek gerekirse çoğu zaman böyle hissetmiyorum.”

Ona baktım. “Yani rol mu?”

Omuz silkti. “Bir kısmı rol, evet. Aslında çoğu. Ben de diğer herkes gibiyim. Korkularım, sırlarım, güvensizliklerim var. Herkesin vardır böyle şeyleri. Sadece belki ben daha iyi gizliyorumdur.”

Hemen cevap vermedim. Jason Dorsey’nin güvensiz olması veya bir şeyden korkması bana saçma geliyordu. Hiçbir zaman tereddüt etmez, kendini sorgulamazdı. Her zaman kendinden emin gibiydi. Kendini kontrol ediyor ve kendine güveniyordu. Kim olduğunu ve iyi olduğu yönlerini biliyordu. İnsanların onu sevdiğini biliyordu. Ben hariç tabii.

“Belki de,” dedim. “Neyse konumuza geri dönelim. Beni arama fikri nerden geldi aklına?”

Jason koltuğunda kıpırdandı. “Nell’in evine gitmiştim ki telefon çaldı. Kyle olduğunu sanıp cevap verdim, ekranda onun adı yazıyordu. Ama konuşan Nell’di, randevunun gerçekleşmeyeceğini söylüyordu. Sanırım Nell ve Kyle tartışmışlar. Bu da birbirlerine ait olduklarının farkına varmalarını sağlamış. Ya da o tip aşırı duygusal bir şey işte. Bilemiyorum. Tüm bildiğim, üzülüğüm. Anlatabiliyor muyum?” Bana baktı, sonra kafasını çevirdi. Sanki onu utandıracak bir şey söylemek üzere gibiydi. “Sonra Nell bana sana çıkma teklifi etmemi söyledi. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, aynen bu tepkiyi vereceğini ona söyledim. Ama o, ‘Yok ya, sen ona olanları anlat yeter. Sorun etmez o,’ der gibiydi. Yani, ‘Nell beni ekti, aa neden Becca olmasın, o da en az Nell kadar iyi,’ diye düşünmedim.”

Derin bir nefes aldım. Ben de tam olarak böyle hissetmiştim. “Düşünmedin mi? O zaman ne düşündün?”

Jason cevap vermedi. Beş dakikalık rahatsız edici bir sessizlikten sonra Jason kamyoneti Bravo’nun önündeki boş bir yere park etti. Kamyonetten indi, kapımı açtı. Restoranın kapısını da tabii. Elini belime koyunca kalbim duracak sandım. Beni restoranın iç kapısına doğru yönlendirdi. Dört kişilik yuvarlak bir masaya oturuncaya ve önümüze ekme sepetiyle bir zeytinyağı tabağı getirilinceye kadar

ikimiz de konuşmadık.

Siparişlerimizi verdikten sonra Jason'a ciddi bir bakış fırlattım. "Cevap vermedin. Ne düşünüyordun?"

Jason bana bakmadı. "Bilmiyorum, Pek çok şey. Birincisi incindiğimi tabii ki. Çocukluktan beri Nell'den hoşlanıyorum ben. Hiçbir zaman haberi olmadı ve olmayacak da. O ve Kyle birlikte mükemmeller. Bir an bile düşünmeden beni ekti. Kırıldım, Sonra sana sormamı söyledi. Yeni bir fikir oldu işte bana. İlk başta 'neden olmasın?' dedim. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Özür dilerim. Gerçeği bilmek istedim, işte gerçek bu." Ekmeği zeytinyağına batırdı ve ağzına attı. Çiğneyip yuttuktan sonra konuşmaya devam etti. Çenesinin hareket edişi, çiğnerken oluşan güçlü çizgiler, ellerinin emin duruşu, gözlerinin sürekli etrafı taraması, masadan kapıya geçip bende son bulmasıyla büyülenmişim. "Ama bu konuda düşündükçe başka bir şey fark ettim: Nell'den hoşlanma fikrine sınımsız bağlı olduğumu. Sonra dedim ki hoşlantı nedir ki? Nasıl bir şeydir? Kyle nedeniyle beni hiçbir zaman fark etmedi. Birbirlerine... Çok bağlılardı işte. Romantizm işin içine daha yeni girmiş olabilir ama onlar her zaman birlikteydi. Sanırım beni hiçbir zaman fark etmediği ve etmeyeceği için onun beni fark etmesi fikrine âşık olmuşum ben."

"Peki şimdi?" Kolamdan bir yudum aldım ve cevabını bekledim. Cevabı beğenmezsem sıvışmaya ve eve kadar yürümeye hazırdım. Bu durum benim sınırlarımı aşıyordu.

Beni ilk kez görüyor gibiydi ve bu benim akıl sağlığım için tehlikeliydi. Neredeyse beni istemesini istemiyordum. Çünkü o zaman bu konuda bir şey yapmak zorunda kalacaktım.

"Peki şimdi mi?" Jason bardağın içindeki buzları pipetle döndürdü. "Şimdi her şeyi farklı bir biçimde görüyorum. Seni düşündüm ve seni pek iyi tanımadığımı fark ettim. Bütün hayatımız boyunca aynı çevrede yaşadık. Sen Nell'in en yakın arkadaşlarından birisin ama söz konusu Nell olduğunda kim olursa olsun Kyle'dan sonra gelecektir. Herneyse, seni tanımadığımı fark ettim ve tanımak istiyorum diyebilirim. Çok akıllı, daha doğrusu tanıdığım hemen hemen herkesten daha akıllı olduğunu biliyorum. Çok güzel olduğunu da biliyorum. Ama başka bir şey bilmiyorum. Alenin göçmen olduğunu biliyorum ama emin değilim. Aada bir kekelediğini biliyorum. Ama hepsi bu kadar."

Güzel olduğumu mu düşünüyordu? Sükûnetimi korumam için nefes alıp vermeye odaklanmak zorunda kaldım.

Güldüm. "'Göçmen' ifadesinin pek kibar ve doğru olduğunu söyleyemeyeceğim, Jason." Bu cümleyi bu kadar sakin ve kekele-meden söylediğim için kendimle gurur duyuyordum. Hâlâ beni güzel bulmasıyla ilgili yaptığı bir anlık yorumun etkisindeydim.

Omuz silkti. "Ne demek istediğimi anladın sonuçta. Buraya başka bir ülkeden gelmişler." Elindeki bir parça ekmele birlikte

elini salladı. "Göçmen. İyi veya kötü bir olgu değil. Olgu sadece

işte.

“Babam İtalyan. Brindisi diye bir şehirden. Bu şehir Puglia diye bir...”

Jason, “Roma’ya yakın mı?” diye sordu.

Güldüm. “Hayır, değil. Ülkenin diğer ucunda, güneyde. Otuz yaşındayken buraya taşınmış ve LaGuardia Havaalanı’ndan ayrılırken annemle tanışmış.”

“Annen nereli? İtalyan mı?”

O sırada garson tabaklarımızı getirdi. Cevap vermeden önce tabağa gömüldüm. “Hayır, annem Beyrut, Lübnanlı. Buraya babamla aynı zamanda taşınmış ama o babamdan daha gençmiş. Daha yirmi üç yaşındaymış. Birbirlerine âşık olmuşlar, bir yıl içinde evlenmişler. Ben doğar doğmaz buraya taşınmışlar. Abim Benjamin New York’ta doğmuş. Üç yıl orada yaşamışlar.”

Jason yemeyi bıraktı ve bana bakakaldı. “Sen Arap mısın?” “Bir yarım öyle.” Çatalımı indirdim. “Niye bu kadar şaşırdın?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Sanırım fark etmediğim için. Anne babanın anadillerini de konuşuyor musun?”

Kafamı çevirdim. Omuz silkme sırası bendeydi. “Evet. Biraz karışık ama hepimiz üç dili de konuşabiliyoruz. Annem, Arapça ve İngilizce artı İtalyanca biliyor. Babam da İtalyanca artı diğer ikisini konuşabiliyor. Abim ve ben üçünü de konuşuyoruz. Anne babam onların anadillerini bilmemiz konusunda ısrarcılar. Zaten akrabalarımızı görmek için her yıl Lübnan’a ve İtalya’ya gidiyoruz.”

Bakakaldı. “Bir dakika. Sen Tanrı’nın belası üç dil mi biliyorsun?” O kadar yüksek sesle söylemişti ki çevredeki insanlar bize baktı.

Sessiz ama ciddi bir sesle, “Bağırman şart mıydı?” dedim. “Pardon,” diye mırıldandı.

“Ve evet, kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Tanrı’nın belası üç dil biliyorum.” Ağzımdan çıkan kötü sözleri duyunca Jason’ın gözleri kocaman açıldı. Belli ki bu onu şaşırtmıştı. “Ve evet, bu üç dilde de küfür edebiliyorum ve ediyorum. Sessiz biri olmam ve kekelemem küfür etmeyi sevmediğim anlamına gelmiyor.” Jason kaşlarını çatarak baktı. “Benim şaşıрма sebebim bu değildi. Sen... Melek gibi görünüyorsun. Hiç de küfür edecek birine benzemiyorsun yani. *Edemeyecek* biri demiyorum bak. *Etmeyecek* biri. Aslına bakarsan senin hakkında böyle düşünebileceğimi düşündüğün için biraz alındım.”

Söylediğimden utanarak kızardım. “Özür dilerim. Kötü bir varsayımdı. Çoğu insan böyle düşünüyor da. Beni konuşurken pek duymuyorlar. Duydukları zamanlar da genelde üzgün olduğum ve kekelediğim zamanlar. Bu yüzden 4,0 not ortalamama, üç dil konuşabilmeme ve şimdiden üniversite kredim olmasına rağmen aptal filan olduğumu sanıyorlar.”

Jason yine bakakaldı. “Üniversite kredisi mi? O nasıl oluyor?” Elimle geçirir gibi salladım. “AP kursları¹ ile. Alem, sınıf atlamak yerine yaşlılarımla aynı sınıfta kalmamı sağladılar ama okul

yönetimiyle bir program yaptılar. Bütün ileri seviye derslerini alıyorum. Şu an son sınıftan bir edebiyat dersi alıyorum. Bu da üniversite için kredi olarak sayılıyor. Ayrıca buradaki üniversitede de ortak eğitim alıyorum. Her salı sabahı bizim okula değil de oraya gidiyorum ve bir derse giriyorum. Çok karışık ve anlatması da sıkıcı. Zaten bütün bunlar bir sürü ödev anlamına geliyor.”

“Çok etkileyici, Becca.” Gerçekten çok etkilenmiş gibi görünüyordu.

Geçişirmeye çalıştım. İlgisinden huzursuz olmuştum. “Hayır, değil. Ailem bize bahşedilen şeyleri kullanmamız gerektiğine inanıyor. Belli ki çok zekiyim, bu yüzden kendimi elimden geldiği kadar zorlamam lazım. En iyi olmak yeterli değil. En iyi olmayı sürdürürsem, bir sonraki seviyeye de geçmem gerek.”

Jason’ın yüzü karardı. “Bana *güven*, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

“Senin ailen de seni okulda bu kadar zorluyor mu?” diye sordum. Hiç de çalışkan birine benzemiyordu. Aptal olduğundan değil de akademik biri gibi görünmüyordu işte.

Güldü. “Haha, bu kadar şaşırma. Ama sizinkilerin yaptığı gibi değil. Babam benden her konuda mükemmellik bekliyor. *Her şeyde*. Benim not ortalamam da 4,0 ama normal derslerde. Seninki kadar etkileyici değil yani. Bu anlaşmanın sadece bir kısmı. Benim az önce kast ettiğim futboldu. Daha birinci sınıfta en iyi takıma seçilmiş olmam bile yeterince iyi değildi. Aslında bu çok olağandışı bir şeydir bu arada. En çok karşılama ve sayı alanında okul rekorlarını kırmak zorundayım. Ama tabii bu da yeterince iyi değil. Hayır, bölge rekorlarını kırmam gerek. Bütün bunları yaptım. Üstelik daha ikinci sınıftayım. Şimdi de eyalet rekorlarının peşine düştü. ‘Daha iyi ol, Jason.’” Babasını taklit ederken sesi kalınlaştı ve bakışları bulandı. “İkinciliğe razı olmayı bırak, adi herif. Daha iyi oyna. Eyalet rekorunu kır, ason.

Yüzündeki bu bariz eziyeti görünce kalbim sıkıştı. “Sana böyle mi söylüyor? Öz baban?”

“Babam.” Her nasılsa “baba” kelimesini komik buluyor gibiydi. Ama bu bakışlarındaki karanlığı azaltmadı. “Evet. Her zaman böyle söyler. Herneyse. Şerefsizin teki ama birçok alanda ulusal lise rekorlarını kıracak olmamın da sebebi o.”

“Rekorları kıracak mısın gerçekten?”

İçten bir şekilde güldü. “Evet, kıraçlım. Rekorun sahibi 2009-2012 yılları arasında 358 ile Davis Howell. Devlet Liseler Birliği Ulusal Federasyonu Spor Rekorları Kitabı böyle söylüyor. Babam bu kitabı neredeyse her gün kontrol eder. İkinci sezonumun daha ortasına bile gelmedim ama şimdiden 150’den fazla topu karşıladım. Rekoru kırmak için her oyunda ortalama altı topu karşılamam lazım. Bunu da zaten rahat rahat yapıyorum. Daha lise ikinci sınıftayım. Üçüncü ve dördüncü senem de var daha. Ama bu bahsettiğim sadece bu istatistik içindi. Babam şimdi gözünü koşu mesafelerine dikti. Bu rekor da 6356 ile Springfield Missouri’den Dorial Green-Beckham’a ait. Bu rekoru kırmak için her oyunda ortalama 105 kilometre yapmam gerek. Aslında bu çok saçma. Bunlar profesyonel istatistikler. Becca. Bu rekorları kıran çocuklar daha sonra Ulusal Futbol Ligi seçmelerinde ilk listede olacaklar. Bunlar geleceğin Heisman ödülleri kazananları. Ben... Ben de iyiyim. Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım.” Bunları söylerken kendini motive etmeye çalıştığını, kendini ikna

etmeye çalıştığımı fark etmiştim.

Karşılama ile koşu mesafeleri arasındaki farkı veya seçmenin ne demek olduğunu bilmiyordum ama bakışlarındaki paniği görebiliyordum. Kendisine bir amaç verilmiş birinin, onu başarmaktan başka çaresi olmayan birinin o kararlılığını fark edebiliyordum. Çünkü aynı şeyi ben her gün yaşıyordum. “Yapamazsan ne olacak?” diye sordum.

Yüzü düştü, sertleşti ve buz kesti. “Bu, seçeneklerim arasında yok.”

“Bu hoşuma gitmedi, Jason. Bu, seçeneklerim arasında yok derken ne demek istiyorsun? Ulusal rekoru kırmak *zorundasın* ama ya kıramazsan?” Cevap vermedi, tavuğundan bir parça aldı. “Jason? Kıramazsan ne olur?” Bakışlarımla buluşması için ona doğru eğildim.

Birden kafasını kaldırdı. Gözlerindeki nefret, korkuyla geri çekilmeme sebep oldu. “*Hiçbir şey*, Becca. O rekoru kıracağım. Çünkü kırmak *zorundayım*. Tamam mı? Olay bu.” Kafasını çevirdi. Ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi şaşırılmışım. “Özür dilerim. Ben... Özür dilerim. Hemen dönerim.” Ayağa kalktı ve lavaboya doğru gitti. Beni yarısı yenmiş bir tabak pesto sosu ve sıfır iştahla baş başa bıraktı.

O motive edilmemiş, aksine o kadar zorlanmıştı ki bu onu tüketiyordu. Bu aklımın ucundan bile geçmezdi. Nell ve Jill beni maçlara zorla sürüklediği için Jason’ın bütün maçlarını izlemiştim. Kyle oyun kurucuydu, takımın yıldızıydı. Çarpıcı, etkileyici ve neredeyse mükemmele yakındı. Jill’in erkek arkadaşı Nick Nagle da takımdaydı ama ön hattaki oyuncuların biriydi. Karşı takımın ön hattındaki oyuncularla boğuşuyordu. Jason’ın maçlarını her zaman izlerdim. Her zaman sanki eğle-niyormuş, sahada olmak onun olayıymış, başka yerde olmak istemiyormuş gibi görünürdü. Şu an gördüğüm manzara biraz farklıydı.

Jason geri döndü. Kendini kontrol altına almış gibi görünüyordu. Oturdu ve elimi tuttu. Bu hareketi bütün vücuduma şimşekler göndermişti. “Kendimi kaybettiğim için özür dilerim. Becca. Önemli bir şey değil gerçekten. Evet, babam beni biraz zorluyor ama benim için en iyisi bu. Bu beni daha başarılı yapıyor. Endişelenme, tamam mı?”

Biri beni geçiştirmeye çalıştığında bunu anlardım. “Tamam, peki. Çok saçma ama yine de ısrar etmeyeceğim.”

Sıttı. Kendine güvenen, kendini beğenmiş Jason geri dönmüştü. “Benden ve futboldan bahsettiğimiz yeter artık. Bana kendinden bahset.”

Gergin bir şekilde, “Mesela?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Başka kimsenin bilmediği bir şey mesela.” Ona anlatacak önemsiz bir şeyler düşünmeye çalıştım. “Ellerim çok esnektir?” Bir elimdeki parmaklardan birini diğer avcumla esnettim. Böylece parmak uçlarımla bileğime değebiliyordum. Jason gözlerini kırıştırdı. Başparmağımı bir kez daha büktüm. “Böyle çevik parmaklarımın olması piyanoda işime yarıyor.”

“Sen piyano da mı çalıyorsun?” diye sordu.

“Evet, dört yaşımdan beri. Her gün en az iki saat pratik yapmak zorundayım.”

“Ayrıca AP kursları ve üniversitedeki dersler.”

“Konuşma terapisini de unutma.”

Çatalı yarı yolda kaldı. “Ne?”

“Konuşma engelim? Kekemeliğim? Bir gün kalkıp artık kekelememeye karar vermedim tabii ki. Ayda iki kez konuşma terapisine gidiyorum. Bu konu üstünde her zaman çalışmak zorundayım.”

Kafasını yanlara doğru salladı. “Nasıl çalışıyorsun ki?” Kafamı salladım. “Bunları bilmek istemezsin.”

Gülümsedi. Bu çarpıcı, kendini beğenmiş bir sırıtış değildi. Ağır, tatlı bir gülümsemeydi ve içimin yağlarını eritmişti. Bütün yemek boyunca, Jason’la güzel zaman geçirmek ve bundan bir beklenti oluşturmamak için gümbürdeyen kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışmışım. Ama bu gülümseme... Onun benden hoşlandığını düşündürmüştü bana. Bu yemeğin bir yere varabileceğini düşündürmüştü.

Elimi tuttu ve başparmağımı okşadı. “Bunları bilmeyi çok isterim.”

Bu, beni her bir hücreme kadar titreten, geren, kalbimi gümbürdeten içgüdüsel bir hareketti. Elimi çektim ve işaretpar-mi^ıma bir bukleyi doladım.

Düşüncelerimi topladım ve ona anlamlı gelecek şekilde cevap vermeye çalıştım. “Açıkçası bilmek gereken çok fazla şey var. Bütün hayatımı bunları anlayabilmeye harcadım. Bazı kişiler sadece çocukken kekeleyor. Büyüyünce bundan kurtuluyor. Böyleleri için bu sadece doğru konuşmayı öğrenme sürecinde karşılaştıkları bir zorluk. Diğerleri içinse hayat boyu süren ve hiçbir zaman tamamen galip gelemeyecekleri bir mücadele.”

Jason dikkatini ve ilgisini vermişti. Beni dinlerken pipetiyle oynuyordu. “Kekelemeye neyin sebep olduğunu bilebiliyorlar mı yani?”

“Onlar, sebebi tam olarak bilmiyorlar. Sadece bunun bir dizi unsurun birleşimi olduğunu biliyorlar. Hem genetik hem çevresel kaynaklı olabileceği düşünülüyor. Beyin yapısında da farklılıklar olduğunu gösteren kanıtlar var. Bu bir zekâ göstergesi değil. Çocukluktaki konuşma apraksiyle aynı şey de değil. Bu farklı bir gelişim bozukluğu.”

Jason koltuğunda geriye yaslandı. Afallamışa benziyordu. “Bu konuda gerçekten çok şey biliyorsun. Sanki... Ne bileyim, doktor gibisin.”

Utangaç bir şekilde gülümsedim. “Kekemelikten çok çektiğim için uzun zaman önce neyle mücadele ettiğimi bilmem gerektiğini düşündüm. Üniversitede konuşma terapisini eğitimi almayı planladım, araştırmacı olabilmek için de yüksek lisansımı bu alanda yapmak istiyorum. Çare bulmak mümkün olmazsa bile çocukların kekemeliği yenmesi için yeni yollar bulmalarına yardım etmek istiyorum.”

“Yani gerçekten de doktor olacaksın.”

Başımınla onayladım. “Evet, kesinlikle. Konuşma terapistim Bayan Larson gibi olmak istediğime on bir yaşında karar verdim. O bana açıklayamayacağım kadar yardımcı oldu. Sadece akıcılık tekniklerinde değil, kendime güvenmeyi ve kekemeliğime rağmen kendimi sevmeyi öğrenmemde de faydası dokundu.” Duraksadım. Konuşmamın geri kalanını söyleyip söylememekte kararsızdım. Ama Jason’daki bir şey beni ona çekiyordu, ona güvenmemi sağlıyordu. “Düşüncelerimi açıklamak için yazmamı öneren kişi de Bayan Larson’dı.”

Jason, “Ne yazıyorsun?” diye sordu.

Buklelerimden birini parmağıma dolayarak omuz silktim. “Sıradan şeyler. Düşündüklerimi, hissettiklerimi. Söyleyemediğim veya söylemeyeceğim şeyleri.”

“Kitap gibi mi? Yoksa şiir mi?”

Kıpırdandım. Nell şiirlerimden bir defter tuttuğumu biliyordu ama şiirlerimi o bile okumamıştı. Jason’ı daha doğru dürüst tanıımıyordum ve bu olay gittikçe daha kişisel, zor bir hale dönüşüyordu. Güneşin aydınlattığı yeşimlere benzeyen parlak yeşil gözleri, beni delip geçiyor, sırlarımı, söylemeye hiç niyetimin olmadığı şeyleri benden çekip alıyordu.

Kısık bir sesle, “Şiir,” dedim. “Ama kafiyeli değil. Çiçeklerle böceklerle ilgili Shakespeare soneleri gibi değil. Benimki biraz daha farklı. Sanırım buna serbest şiir diyebiliriz. Sadece içimden geçen sözcüklerin kâğıda aktarılışı diyebilirim.” Nell’e bile ne yazdığım konusunda bu kadar bilgi vermemiştim. Kalbim gümbürdüyordu. Midem bulanmıştı.

Jason sadece gülümsedi. “Bence çok iyiymiş. Keşke ben de yapabilsem. Şiir filan yazabilsem yani. Sözcüklerle aram iyi değildir, özellikle de yazıda. Düşünceleri kafamda toparlıyorum ama sonra bunları düşündüğüm şekilde kâğıda aktaramıyorum.” Peçetesini tabağına attı ve tabağı ittirdi. Bakışlarını benden bir an olsun ayırmamıştı. “Bir ara yazdıklarından bir tanesini okuyabilir miyim?”

Oturduğum yerde kıpırdandım. “Bilemiyorum. Benim için günlük gibiler. Çok... özeller. Sana güvenmediğimden değil, Jason. Konu...” Sinirlerimin gerildiğini hissettim. Konuşmamın akıcılığını tehdit ediyorlardı. “Ko-konu... Bunları daha önce kimsenin okumamış olması. Nell bile. Bu-bu yüzden bilemiyorum. Daha olmaz. Öz-özür dilerim.” Bütün yüzüm utançla kıpkırmızı oldu. Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim.

Kararsız bir elin saçlarımdan bir tutamı yüzümün önünden çektiğini hissettim. Jason nazikçe yüzümü kaldırdı. “Hey, sorun değil. Önemli değil. Özelse özeldir.” Sesindeki gülümsemeyi fark etmiştim. Gerçekten sorun etmediğini anlamamı istiyordu. “Gerçekten, Becca, dert etme. Günlük gibi bir şey olduğunu fark etmemiştim. Yoksa zaten sormazdım.”

Sadece omuz silkebildim ve nefes alıp vermeye odaklandım. Kendimi utandırmadan konuşabilecek kadar sakinleşince, kafamı kaldırıp bakışlarıyla buluştum. Yeşil gözlerindeki anlayış ve şefkat o kadar barizdi ki ondan yayılıp bana ulaştığını hissediyordum.

“Anlayışın için teşekkürler,” dedim.

Eliyle geçiştirdi. “Hiç sormamam lazımdı.” Çevresine bakındı ve garsonu çağırdı. “Tiramisu veya cheesecake ister misin?” Sırıtarak, “Cheesecake harika olur,” dedim. Cheesecake benim zaafımdı. Bodrumdaki bisiklette fazladan yirmi dakika geçirmeme sebep olsa da hayır diyemiyordum.

Jason mutlu bir şekilde gülümsedi. “Kuş kadar yemek yiyen kızlardan olmadığın için çok memnun olduğumu söylesem ayıp eder miyim? Yemek yemeyi sevmen ve önündeki yemekten zevk alman beni mutlu etti. Ben tam bir gurmeyim ve tatlılar da her zaman en sevdiğim kısım olmuştur.”

“Gurme mi?”

Omuz silkti. “Yiyecekleri severim. Yemek yemeyi severim. O kadar çok antrenman yapıyorum ki çok kaloriye ihtiyacım oluyor. Babam önüne konan her şeyi yer. Annem zorlaşa suyu bile yakar. Bu yüzden evde yemekleri ben yaparım.” Babasından bahsederken bakışları sertleşiyordu. Her seferinde neredeyse aynı tepkiyi verdiğini fark ettim.

“En çok ne pişirmeyi seviyorsun?”

Bir an düşündü. “Bu güzel bir soru. Karbonhidrat açısından zengin olduğu için makarna çok yapıyorum. Fazladan protein olsun diye içine farklı et türleri koyabiliyorum. Bir de her türlü makarnaya çok yakışan sebzelerden ekliyorum. Mangal yapmayı da severim. Kış günü montuma, eldivenime filan sarılı bir halde mangal yapıp köfte pişirmemle tanırım.” Kendi haline güldü. Ben de güldüm. Jason’ı hamburgerler ızgarada pişerken örme bir şapka ve eldivenlerin içinde karda zıplarken hayal etmek çok kolaydı.

Tatlımız geldi. Sustuk ve çilekle örtülü bu lezzeti dakikalar içinde tükettik. Jason hesabı ödedi ve kapıyı benim için tuttu. Kamyonetin kapısını kapatmadan önce eteğimi çekene kadar bekledi. Park yerinden çıktı, radyoyu açtı ve yaz sonu esintisinin içeri dolması için camları indirdi.

Jason müzik ve rüzgâra rağmen, “Bu benim en sevdiğim grup,” diye bağırdı. “Zac Brown Band. Şarkının adı ‘Whatever It Is’.”

Çantamdan bir toka aldım ve rüzgâr saçlarımı dağıtmasın diye saçlarımı topladım. Sonra gözlerimi kapattım ve kendimi müziğe verdim. Neyse ki bu şarkıyı bana ithaf etmemişti ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Arabayı kullanırken bir ara bana bakıyor, daha sonra bakışlarını yola çeviriyordu. Birkaç dakika sonra bizim eve doğru gitmediğimizi fark ettim. Her şeyden uzakta iki şeritli bir yolda ilerliyorduk. Akşam sisi altın renginden griye dönüyordu.

“Nereye gidiyoruz.^” diye sordum.

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Bu tarafa doğru gidiyoruz işte.” Sırıtarak önümüzde uzanan yolu gösterdi. “Öyle gidiyoruz işte.”

Başımı salladım ve sağ elimi açık pencereden çıkardım. Sol elimi de aramızdaki kolçağa koydum. Şarkı ağır, sakin bir şarkıya dönüştü. Jason şarkıyı değiştirmede ama şarkının adını veya kimin söylediğini de belirtmedi. Bunların umurunda olmadığını fark ettim. Şarkı, bir randevu için en uygun

şarkıydı. Romantik ve tatlıydı. Jason'ın bana yakınlığını bir cehennem gibi hissediyordum. Sağ eliyle arabayı kullanırken sol eli benimki gibi dışarıdaydı. Aabayı yavaşlattı ve en ucunda ağaçlar olan dar toprak bir yola doğru döndü. Araziler ağaçların da ötesine uzanıyordu. Yol kıvrıldı ve dolandı. Lastiklerden çakıl taşları fırladı ve yan aynaları toz kapladı.

Jason direksiyondaki elini değiştirip sağ elini aramızdaki kolçağa, benimkinden birkaç santim uzağa koyunca kalbim pırpır etmeye başladı. Elimi tutar mı acaba diye merak ettim. Tutarsa ne yaparım diye merak ettim. Ellerinin sıcak, sert ve güçlü olduğundan emindim. Onun iri, bronzlaşmış beyaz elleri arasında kendi koyu renk küçük parmaklarımı hayal edebiliyordum. Kalbim gümbürdüyordu. Bakışlarımı elinden ayıramı-yordum. Her nasılsa eli benim elime öncekinden daha yakındı. Jason m bakışları benimkilere kaydı. Sonra ellerimize ve tekrar önüne baktı. Sol ayağını sallıyordu. Direksiyonu tutan eli radyoda çalan Carrie Underwood'a ritim tutuyordu.

Elini tutmak istiyordum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Nerede olduğumuzu, nereye gittiğimizi veya saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama umurumda da değildi. Kafamı çevirdim, bakışlarıyla buluştum. Sonra derin bir nefes alarak elini tuttum.

Bakışları irileşti, nefesi tekledi ama parmaklarını benimkilere dolarken tereddüt etmedi. Gülümsedi. Her şey iyiden de öteydi.

Karanlık çökünceye kadar arabayla yol aldık. Sırayla şarkı dinledik ve konuştuk. Jason bana profesyonel futbol ligiyle ilgili hayallerini anlattı. Ben de ona konuşma terapisinde kariyer yapma hayallerimi anlattım. Okuldan ve okuldaki gruplardan söz ettik. Arkadaş olduğumuz insanlar nedeniyle "o havalı olduklarını düşünen ama aslında kendilerine güvensiz olan insanların" bir parçası olduğumuzu fark ettik. İlk başta Jason'a inanmadım ama sonra Kyle'm gölgesinde kaybolmamak için dışa dönük olmayı nasıl öğrendiğini anlattı.

"Kyle aslında bütün ilgiyi üstüne çekmeye çalışmıyor," dedi. "Doğası gereği ilgi çekiyor. O, denemeden ilgi merkezi olan insanlardan biri sadece. Ne zaman olduğunu bile bilmediğim bir süreden beri onunla arkadaşım. Belki de birinci sınıftan beri. Kendimi bildim bileli. O her zaman böyleydi. Herkes Kyle'm yanında olmak istediği için, Kyle'm arkadaşı olmak istediği için ve onun ilgisini çekmeye çalıştığı için çok hayal kırıklığına uğramıştım. Kyle *o derece* havalıydı işte. Ben öyle biri değildim. Ben de bunu kendim başarmak zorunda kaldım. Beni duymaları için daha yüksek sesle konuşmayı öğrendim yani. Böylece altın çocuk Kyle'ın gölgesinde kaybolup gitmedim."

"Burada bir kıskançlık seziyorum sanki," diye onu kızdırmaya çalıştım.

Güldü. "Haha, asla *değil*." Sesinde ironi vardı. "Gerçekten değil. Kyle benim adamım. Onun için her şeyi yaparım. Konu ne olursa olsun her zaman o birlikte olmamızı sağlar. Ama tabii şehrin yıldızının en yakın arkadaşı olmak zor olabiliyor."

Başım la onayladım. "Ne demek istediğini biliyorum. Nell de öyle. O bunun farkında bile değil. Doğuştan havalı. Herkes onu sever. Popüler biri ama o bunun farbnda değil."

Havanın kapkara olduğunu fark ettim. Hâlâ tozlu yollarda dolaşıyorduk. Jason'ın kamyonetinin farları karanlıkta bir şerit açıyordu. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrimin olmadığını fark edince panik

beni esir aldı.

Hemen çantamdan telefonumu çıkardım. Saati görünce başımı arkaya düşürdüm. Saat 22.10'du.

“Kahretsin, *kahretsin, kahretsin!*” Gözümden yaşların döküldüğünü hissediyordum. “Kamyoneti durdur, Jason. Dur, lütfen. Hemen şimdi.”

Jason kamyoneti durdurdu ve bana dönüp endişeyle baktı. “Sorun ne?”

Yutkundum. “Pedere seninle çıktığımı söylemedim. Nell ile olduğumu sanıyor. Saat onda evde olmam lazımdı. Onu şimdi ararsam Nell ile konuşmak isteyecek ve delirecek. Başım çok kötü *belada*, Jason.”

“Sadece on dakika gecikmişsin. Niye bu kadar önemli ki? Yanlış bir şey yapmıyoruz. Dolaşıyoruz sadece.” Jason olayı bir türlü kavrayamamıştı.

Kafamı salladım. Sakinleşmek için ağır ağır nefes alıyordum. “Ne dediğimi duymadın mı? Ona Nell ile olacağımı söyledim. *Yalan söyledim.*”

“Neden yalan söyledin ki?”

Nasıl açıklayacağımdan emin olamayarak omuz silktim. “Seninle gidec^imi söylesem izin vermezdi. Sadece Nell ve Jill ile çıkmama izin var. O zaman bile erkeklerle takılamı-yoruz. Seninle yalnız kaldığımı bilse beni öldürür. Ayrıca seni onaylamaz. Biliyorum.” Son kısmın kulağa nasıl geleceğini hiç düşünmemiştim ama Jason'ın yüzündeki incinmeyi görünce kendimi berbat hissettim.

“Onaylamaz demek? Anlayabiliyorum. Eve götürüp babanla tanıştıracığın tarzda biri değilim sanırım ha?” Sesi sertti.

Koluna dokundum. “Öyle değil, Jason. *Benim* onaylamayacağımı söylemedim. *Onun* onaylamayacağını söyledim. O hiç kimseyi onaylamaz. Ona kalsa ben evde yaşlı bir bakire olarak öleceğim. Sinirlenme.”

Jason yumuşach ve vitesi park durumuna getirdi. “O zaman başının belaya girmemesini sağlayalım. Nell'i ara ve konferans bağlantısı kur. Belki o zaman baban onunla birlikte olduğunu düşünür.”

Başımı salladım. “Bu işe yarayabilir.”

Nell'i aradım ve bir şey söylemesine fırsat bırakmadan hemen durumu açıklayıp ne yapması gerektiğini anlattım. Nell kabul etti. Hemen babamı aradım ve o cevap vermeden aramaları birleştirdim.

“Geç kaldın,” Sesi kısık ve kızgındı. “Nerdesin?”

“*Mi dispiace*, peder. Be-ben Nell ile birlikteyim. Saatin farkında değildik. Özür dilerim. Bir daha olmayacak, *prometto.*” “Nell ile konuşmak istiyorum.”

Nell'in sesi duyuldu. Sesi çok uzaklardan geliyordu ve konuşma sanki önceden hazırlanmış gibiydi. Bu işe yaramayacaktı. Biliyordum.

“Benim hatam. Bay de Rosa. Film izliyorduk, kendimizi kaptırmışız. Becca'ya kızmayın, lütfen.”

“Hangi filmi izliyordunuz?” Sesi şüpheliydi.

Nell bir an bile tereddüt etmeden, “ *Uzak Ufuklar,* ” diye cevap verdi. “Konusu..”

Peder, “Konusunu biliyorum,” diye araya girdi. “Yirmi dakika içinde evde ol. Rebecca. Bunu eve geldiğinde konuşacağız.” Telefonu kapattı. Sessizlik arabayı doldurdu.

Telefon tekrar çalınca olduğum yerde zıpladım.

Nell hafifçe gülererek, “Aman Tanrım,” dedi. “Baban çok korkutucu biri. Sence yedi mi?”

“Hiç bilmiyorum ki. Geç gideceğim için yine de başım belada olacak.”

“Ee. Benimle birlikte değilsin, saat nerdeyse on buçuk olmuş. Sanırım Jason ile birliktesin?” Muzip ve memnun bir şekilde konuşmuştu.

“Evet ama beni uyarabilirdin.” Bu konudaki rahatsızlığımın bir kısmını anlamasına izin vermiştim.

Hiç de pişman gibi değildi. “Önce seni arasaydım gider miydin?” Cevap vermedim. Bu Nell için yeterliydi. “Aynen öyle. Çekinirdin.”

“Ee sen ve Kyle arasında ne oldu?” diye sordum.

“Senin yirmi dakika içinde evde olman gerekmiyor muydu?” Sorumdan kaçıyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk.

“Bu şekilde kurtulamayacaksın, Nell.”

“Eve varınca haber ver, verebilirsen.”

“Tamam. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Jason'a döndüm. “Beni eve götürebilir misin?”

Başıyla onayladı ve arabayı vitese geçirdi. “Tabii ki. Zaten sizin evden çok da uzakta değiliz. Büyük bir daire çizerek dolaşıyorduk diyebilirim.”

Tam da söylediği gibi bizim mahallenin girişine yakın bir yerde yavaşladı. Bizim eve varamadan, “Burada dur,” dedim.

Tam kapıyı açıp çıkacaktım ki Jason uzandı ve elimi tutarak beni durdurdu. “Bir ara yine çıkabilir

miyiz?”

Bileğimi saran uzun parmaklarına baktım. “Bilemiyorum, Jason. Ben isterim ama çıkabilir miyiz, mümkün olur mu bilmiyorum.”

Başıyla onayladı. “Anladım. Babanın nasıl biri olduğunu anladım. O zaman pazartesi okulda görüşürüz?” Bileğimi bıraktı. Kamyonetten çıkıp kapıyı kapattım.

Durdum ve açık pencereden baktım. “Çok güzel zaman geçirdim, Jason. Hiç tahmin etmiyordum ama gerçekten öyle oldu.”

Sırıttı. “Sanırım Nell’e teşekkür etmemiz gerekecek desene?”

Kaşlarımı çattım. “Yok, o kadar da değil.”

Güldü. “Şaka yapıyorum. Ben de çok iyi zaman geçirdim. Bana bir şans verdiğin için teşekkürler.”

Arkamı döndüm ve elimi başımın üstüne doğru kaldırarak el salladım. “Aman dikkat et de bu şans başını döndürmesin.”

Biraz fazla yüksek sesle, “Beni ara!” dedi.

Geri geri yürüyerek, “Böyle bir şey olmayacak,” dedim.

“O zaman mesaj at?” Pencereden sarkıyordu, vücudunun üst kısmı olduğu gibi dışarıdaydı.

Sırıttım. “O olabilir bak. Başım daha fazla belaya girmeden git hadi.”

Kamyonetin çatısına vurdu, tekrar içeri girdi. Kamyonete patinaj yaptırıp lastikleri hafif bir şekilde ciyaklatarak yarım daire çizdi. Gülerek kafamı salladım.

Arkamı döndüğümde gülümsemem yüzümde yarım kaldı. Peder kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş bir şekilde kaldırımında dikiliyordu. Kır saçları geriye doğru taranmıştı, gömleğinin bir düğmesi açıktı ve kravatu gevşemişti.

Kalbim duracak gibi oldu. Yüzündeki ifadeye bakacak olursak Jason’ı görmüştü.

İşte bu hiç iyi değildi.

- [3](#)
- [5](#)
 - [Becca](#)
- [10](#)
- [13](#)
 - [Becca](#)
 - [Becca](#)

İleri seviye programlarına yerleştirme. Öğrencilere daha lisedeyken üniversite seviyesindeki dersleri alma ve bu derslerden üniversitede muaf olma imkânını sağlayan program, (ç.n.)

“Be-beni so-sonsuz kadar odamda ki-kilitli tutamazsın, peder!” Odamın kapı aralığında dikiliyordum. Hiddet her yanıma sarmış, konuşmamdaki akıcılığı da alıp götürmüştü.

O ise odamın dışında, koridorda ruhsuz bir şekilde dikiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Karanlık, kızgın bakışlarını kısmıştı. “Evet. Tutabilirim. Tutacağım da. Bana yalan söyledin. O futbol oyuncusuyla dışarı çıkmışsın. Dersini alman için ne kadar gerekiyorsa o kadar tutacağım seni burada.”

Gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım. Her sayıda derin derin nefes alıyordum. “Bu a-a-adil değil. Sadece yemek yedik. Arabayla dolaştık. Yalan söylediğimi biliyorum. Özür dilerim. Ama lü-lü-lütfen, bu gidişle delireceğim. Zaten doğru dürüst hayatım yoktu. Şimdi hiçbir şeye izin vermeyeceksin.”

“Akıl sağlığın tehlikede filan değil. Rebecca. Abartıp durma.” Bir kez daha ona kadar saydım, derin nefesler aldım. Peder beni hiç acele ettirmezdi. Konuşmama hazır olana kadar beklerdi. O da çocukken kekemelik geçirmişti ve Amerika’ya taşınıp da

konuşma terapisi alana kadar bundan tamamen kurtulamamıştı. En azından bu yönümü anlayabiliyordu.

“Abartmıyorum, peder. Okul, odam, ödevler, piyano, konuşma terapisi. Bütün yaptığım bunlar. Bundan önce bile başka bir şey yapmıyordum. Şimdi? Muhtemelen beni çevrimiçi bir okula kaydedeceksin ve beni gerçekten odama kilitleyeceksin. İki ay içinde on yedi yaşına gireceğim, peder. Kendi kararlarımı alabileceğim zaman ne olacak?”

“*Abbastanza, figlia.*” Bağırmadı, o hiçbir zaman bağırmasdı. Sözleri hemen etkisini gösteriyordu.

İtiraz çığlıklarımı susturmak için ağzımı kapattım. Ellerimi yumruk yaptım ve gözyaşlarımı tuttum. “Buna pişman olacaksın, peder. Bu günü unutma.” Kapıyı yüzüne kapattım ve çalışma masama oturdum. Öğleden sonra güneşin altında sallanan ağaçları seyrettim.

Kulaklıklarımı kulağıma taktım ve aradığım şarkıyı bulana kadar iPod’umu karıştırdım, sonunda Iron&Wine’den “Flightless Bird”ü buldum. *Alacakaranlık* filminin müziklerinden biriydi. Ben de bulabildiğim bütün Iron&Wine şarkılarını dinliyordum. Sözlerindeki şiirselliği, hafif dengesiz ezgisini, tüm şarkılarındaki derin anlamı seviyordum. Hemen sonra “Singers and the Endless Song” geldi. Kendimi bıraktım, sadece pencereden baktım ve izledim. Sadece nefes alıp verdim. Konuşmadım, kekeleyemedim, kendimi ifade etmeye çalışıp başarısız olmadım.

Bir noktada kalemim kâğıdın üstünde çılgınca gezinmeye ve düşüncelerimi açığa vurmaya başladı.

BURASI HARIÇ HER YER Ağaçlar sallanıyor, sarsılıyor özgür meltemle kendinden geçiyor Bana

dtşan, maviliğe çıkmamı söylüyor

Güneşle yıkanan yeşilliklere

Hoyrat dillerden sözlerin dökülmediği

Saçaklardan damlayan yağmur gibi

Gerilimin olmadığı yerlere

Keşke bir kuş olsaydım bile diyemiyorum

Keşke orada olsaydım diyorum

Çimlerde yürüsem, ağaçlara tırmansam

Güneşle yıkanan, rüzgârla sallanan, yağmurda ıslanan

Burası hariç her yer

Bu ruhsuz kıyıya zincirlendim

Mükemmellik mahkûmu

Bir düşman

Genç kız olmaktan başka Bir suçum olmadığı için Bir delikanlıdan hoşlanan.

*Miskin, tozlu yollarda Arabayla dolaşmaktan başka Suçum olmadığı için Country müziy.
dinleyerek Ve kendi kalp atışlarımı.*

*Nabzım gümbürdüyor Sinirlerim zıplıyor Radyodaki dalgalar gibi öfkemi kusamıyorum bile Hayal
kırıklığı söyleyemiyorum Küfür bile edemiyorum Yalnızca saçmalıyorum “Si-si-siktir git!”*

Si-si-si

Su-su-su

Du-du-du

Çocukça heceler

Takılıp kalan hecelemeler ve anlaşılmaz hatalar

İşte hu benim

Sessiz kız

Kekeme kız

Mahkûm

Akıllı kız

Hiç kimselere beddualar karalayan.

Kapı kolumun döndüğünü hissettim. Kapı açıldı. Gelen ahim Bendi. Odama bakındı, beni çalışma masamda görünce başını salladı. Uzun siyah saçları yüzünün önünde sallanıyordu. Kapıyı ayağıyla ittirdi ve son anda kapı kolundan tutarak kapının çarpmasını engelledi.

“N’aber, Beck?” Yatağımın üstüne yattı ve ayakkabılarıyla birlikte ayaklarını şifonyerimin üstüne uzattı. “Hâlâ kulende kilitlisin demek?” Saçlarını ağızından ve yüzünden çekmek için kafasını salladı.

Gözleri bulanık, puslu ve kızarmıştı. İç geçirdim ve defteri kapatarak olduğum yerde döndüm. “Yine kafan bir milyon herhalde. Ben?”

Omuz silkti. “Evet, ne olmuş? Senden daha çok eğleniyorum.”

Duygusuz bir sesle, “Ölüler bile benden daha çok eğleniyor,” dedim.

Ben güldü. “Doğru. Yaşlı ölüler bile, daha doğrusu.” Güldüm, duvarın yanında yatmak için üstünden tırmandım ve kalçamla onu ittim. “Şifonyerime çamur bulaştırmasan iyi olur, Benny.”

“Tamam. Bana Benny deme. Nefret ediyorum.” Cebini karıştırdı, cam bir boru ve çakmak çıkardı. Kalkıp pencereyi açtı.

Tekrar yanıma yattı, bol şortunun cebini karıştırdı ve bir kâğıt havlunun içine sarılmış kahverengi bir tüp çıkardı. Tüplerin her iki ucunda da ince kâğıtlardan vardı. Çakmağı yaktı ve tüpü dudaklarına koydu, otları yaktı, dumanı ciğerlerine çekti. Yatağa yerleşmeden önce tüpü ve çakmağı göğsünün üstüne koydu.

“Bunu odamda yapacak mısın gerçekten? Evimizde?” Kızmıştım.

Omuz silkti. Kapalı dudaklarıyla sırıttı. Tüpü ağızına doğru kaldırdı ve yoğun, acı dumanı kâğıttan pencereye doğru üfledi. Keskin koku neredeyse fark edilmeyecek derecede azalmıştı.

“Peder seni yakalarsa askeri okula gönderir. Ben. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Ben tekrar omuz silkti. “Elinden geleni ardına koymasın. Ben on sekiz yaşındayım. Beck. Beni tutuklatmaktan başka bir şey yapamaz.” Bana baktı ve tüpü işaret etti. Her zaman yaptığım gibi başımı salladım. O uzun bir firt daha çekti. Dumanların arasından, “Ona niye böyle hitap ediyorsun?” diye sordu.

“Kime nasıl hitap ediyorum?” Kendimi gevşemiş gibi hissediyordum. Dumanlardan etkilendiğimi fark ettim.

Cevap vermeden önce dumanı üfledi. “Babama. Sanki on sekizinci yüzyıldaymışsın gibi ‘peder’ diyorsun ona.”

Omuz silktim. “Bilmiyorum, öyle çıkıyor ağızımdan.”

Ben rahatsız bir şekilde bana baktı. Sarı çakmağın ucuyla gözünün önündeki saçları çekti. “Yalan söyleme. Sen bir dâhisin. Beck. Yaptığın her şeyin bir nedeni var.”

İç geçirdim. “Peki. Bilmek mi istiyorsun? Ona *peder* diyorum çünkü bu sözde bir mesafe gizli. O benim için bir *baba* değil. Hele *babacığım* filan hiç değil. O benim pederim, ben de ona bu şekilde hitap ediyorum. Bu sözcük, resmi bir ilişkiyi gösteriyor.” Ben güldü. Biraz da taklit ederek, “Resmi bir ilişkiyi gösteriyor,” diye sözlerimi tekrar etti. “Sadece sen, sadece sen böyle

bir cümle kurabilirsin, Becca. Hâlâ bütün bu saçmalıklara neden katlandığını anlamış değilim. Ben uzun süre önce bıraktım.” “Ama senin umurunda değil. Benim umurunda. Aramızdaki fark bu.”

Sert bir şekilde baktı. “Ne demek istiyorsun? Ne umurumda değil?”

“Kendin. Geleceğin. Benim planlarım var ve bunlara ulaşmak için pederin parasına ihtiyacım var. Doktoramı alacaksam ihtiyacım olan paraya tek başıma gücüm yetmez.”

Ben, “Söylediklerin çok sığ ve hiç ileri görüşlü değil,” dedi. “Burs alabilirsin. Kredi alabilirsin. Onun hiçbir şeyine ihtiyacın yok. O bir zorba, diktatör. Ondan nefret ediyorum. İş bulup daire kiralamak için para biriktirince buradan defolup gideceğim.” “Sığ filan değil,” diye itiraz ettim. “Lisansımı, yüksek lisansımı ve doktoramı yapmam kaçta mal olacak hiç fikrin var mı? Üniversitesine bağlı olarak yüz binlerce dolar. Yine de kredi çekmek zorunda kalacağım ama pederin parasıyla bir nebze daha kolay olacak.”

Ben bakakaldı. “Şu haline bak. Sen çocukluğunu yaşamadın galiba. On altı yaşında bir kız niye bunları düşünür ki? Çocukluğunu yaşasana kızım. Evden gizlice çık. Tribünlerin arkasında bir çocukla görüş filan. Başını belaya sok ve senin için bazı erkek çocuklarını benzetmek zorunda kalayım. Her zaman bu kadar ciddi olmayı bırak artık.” üzün bir fırt çekti. Eğildi ve ben başımı çeviremeden dumanı yüzüme üfledi. “Biraz ot çek ve gevşe. Genciz. Zamanımız var. Rahatla ve bu kadar ciddi olma.” Öksürdüm ve dumanı elimle dağıttım. “Tanrı seni kahretmesin, Ben. Yapmasana şunu. Şimdi ben de kafayı bulacağım. Bir kez denemiştin hatırlarsan. Nefret etmişim.”

Ben tavana bakarak başını salladı. “Evet. Şimdi hatırladım. Ödün kopmuştu. Amma’nın öbür dünyadan dirilip geleceğini ve bize bağıracağını sanmıştın. Halbuki Amma ölmemişti ve Beyrut’ta yaşıyordu.”

Güldüm. “Sen kendin söylemiştin, içine bir şeyler katıldığını düşünmüştün.”

Bana bakmadan tekrar kafasını salladı. Kâsedeki külleri parmağıyla ezdi. “Evet, hatırladım. O gerçekten çok kuvvetliydi. O kadar kötüydün ki seni yatağına taşımak zorunda kalmıştım.” “Gerçekten nefret etmişim. Ben.” Tüpü ve çakmağı elinden aldım ve cebine soktum. “Hâlâ da nefret ediyorum. Sana yaptıklarından nefret ediyorum. Ruh halini etkiliyor, bunu biliyorsun. Doktor demişti ki...”

Ben birden kızarak ayf^a kalktı. “Doktorun ne dediği umurumda bile değil!” diye bağırdı. “Bana içirdikleri o aptal ilaçlardan nefret ediyorum! Onları içince kendimi zombi gibi, ölü gibi hissediyorum. Her zaman yorgun oluyorum. Yemek yiyemediğim için kilo veriyorum. Nefret ediyorum. Sen o ilaçları almanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Halbuki bunların daha çok yardımı dokunuyor. Beni dengeliyor. Kendimi kaybettiğimde, ot sakinleşmeme yardımcı oluyor. Bunalıma girmiş gibi hissettiğimde de beni neşelendiriyor. Milletten söylediği şeylerden daha çok işime yarıyor. Zoloft, Wellbutrin, Xanax, Clonazepam, Valium, Ativan. Hepsi saçmalık. İşe yararıyor. Ama *bu* işe yarıyor.” Cebindekileri çıkardı ve bana doğru salladı.

Ruh halinde şimdiden değişmeler olduğunu fark etmişim. “Ben, bunun doğru olmadığını biliyorsun,” dedim. Sesim dikkatli ve yumuşaktı. “Evet, nasıl bir şey olduğunu bilmediğimin farkındayım. Ama bununla başa çıkma yöntemin sağlıklı değil.”

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefes verdi, elindekileri tekrar cebine soktu ve kapıya doğru yöneldi. “Sen henüz doktor değilsin. Becca. Beni tedavi etmeye çalışmaktan vazgeç artık.”

“Ben, bekle. Özür dilerim. Ben... Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. He-hepsi bu.”

Kapıda durdu ve gözünün önündeki saçlarının arkasından bana baktı. Ben in becerebileceğini düşündüğümünden çok daha derin bir bakışla baktı. “Sorun şu, ben mutlu *olduğumda* bu kimsenin işine gelmiyor. Mutsuz olduğumda da bununla başa çıkamıyorlar. Hayatımın veya geleceğimin umurumda olmadığından değil. Becca. Hayatımı ve geleceğimi umursuyorum. Ama bir sınıırım olduğunu biliyorum. Buraya kadar bütün olanlar...” Şakağını gösterdi, “hayatta yapabileceğim şeyleri kısıtlıyor. İlaçla veya ilaçsız, otlarla veya otsuz, benim dertlerimle baş etmenin iyi bir yolu yok. Ben senin gibi önemli şeyler başaramayacağım, Beck. Ben bunu biliyorum. Kabul ettim. Yaşayacağım; elimden geldiği kadar uzun süre boyunca ve elimden geldiğince çok eğleneceğim. Eninde sonunda ettiğimi çekeceğim. Bunu da biliyorum. Ama bu benim hayatım, benim seçimim. Sizin değil.”

“Sadece dikkatli ol, tamam mı?”

Gülümseyerek başını salladı. “Tabii, Beck.” Arkasını döndü ve kapıyı kapattı. Sonra tekrar kafasını aradan çıkardı. “Hey, bu arada, Jason Dorsey’yi görmek için evden gizlice çıkman gerekirse haberim olsun. Yardım ederim.” Göz kırptı ve benim cevap vermeme fırsat vermeden gitti.

Jason

Becca yi iki ayda ancak iki kez görebilmişim. Bunlar da okuldaki kısa bakışmalardı. Bu dönem ortak dersimiz yoktu. Öğle saatlerimiz de farklıydı. Ekimin ortasında bir cuma günü, antrenmana gitmeden hemen önce dolabımın önünde beni yakaladı. Dışarıyı soğuktu. Bu yüzden uzun, mavi bir pamuklu etek, beyaz bir

V yaka tişört ve bir süveter giymişti. Kıyafetleri, vücut hatlarını alenen belli etmeyecek şekildeydi. Bu bana çok seksi geliyordu. Başka bir kız olsa kendisini göstermek için destekleyici bir sutyen ve açık yakalı tişört giyerdi. Bayağı görünmeden seksi olabilmek bir klas ve stil gerektiriyordu. Becca giydiği her şeyle bunu fazlasıyla başarıyordu.

“Selam, Jason.” Yanımdaki dolaba, sadece birkaç santim uzağıma yaslandı. O kadar yakındı ki saçındaki şampuanın ve vücut losyonunun kokusunu alabiliyordum.

Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekmek, yüzümü saçlarına gömmek istiyordum. Ama yapmadım çünkü bütün bunlar oyunun bu aşaması için biraz fazla olabilirdi. Tarih kitabımı sırt çantama attım ve fermuarı çektim. Çantayı omzuma attıktan sonra dolaba yaslandım ve Becca’ya baktım.

“Selam, Becca.” Bir ayağımı ötekinin üstüne attım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bakışları kollarımı takip edip pazularımın şişkinliğine takılınca kendimle gurur duydum. Gördükleri hoşuna gitmişti. Bu da bugün fazladan ağırlık çalışacağım anlamına geliyordu.

“Seninle görüşmeye fırsat bulamadığım için üzgünüm. Peder bana ceza verdi de.” Buklelerinden birini eline aldı ve oynamaya başladı.

Rahatsız bir yüz ifadesi takındım. “Seni gerçekten çok sıkıyor, değil mi? Çok kötü.”

“Ona yalan söyledim, Jason.”

Huzursuz bir şekilde ofladım. “Sen bir genç kızsın. Bu zaten olağan bir şey. Evden gizlice çıkıp ailemize yalan söylememiz normal. Yanlış bir şey yapmıyorduk ki. Bu kadar uzun cezalandırılmaman gerek.”

“Evet, Ben de öyle söyledi. Ben sadece... Ona karşı koymaya hazır olduğumu sanmıyorum. Ayrıca odam ikinci katta. Bu şekilde sıvılaşabilecek kadar cesur olduğumu sanmıyorum.” Sırt çantasının saplarını düzeltti. “Ben evden gizlice çıkmama yardım edebileceğini söyledi ama be-ben em-emin değilim.”

Yalnızca gergin olduğu zaman kekelediğini hatırladım. Onun konuşmaya çalışmasını dinlemekten nefret ediyordum. Bu zorlandığı sözcüklerden sonra kendini zihinsel olarak nasıl perişan ettiğini görebiliyordum. “Hey,” dedim. “Sorun değil. Ben seni suç işlemeye teşvik etmeye filan çalışmıyorum. Evet, seni görmek istiyorum. Ama hayatına daha fazla dert eklemek de istemiyorum.”

Gülümsedi. “Çok tatlısın. Suçlu filan olmayacağım merak etme. Bir arkadaşıyla görüşebilmek için birkaç beyaz yalan söylemekten bahsediyorum ben.”

Hafifçe alay ederek, “Ben senin için bu muyum yani?” dedim. “Sadece bir arkadaş mı? Gücendim şimdi.”

Becca ya sesimdeki ironiyi duymadı ya da duymamayı tercih etti. “Arkadaş yeterli değilse, senin aklında ne var?” Bakışları kocamandı ve benimkilere kilitlenmişti. Ciddi bakıyorlardı. O kadar kahverengiydiler ki neredeyse siyahtı. Gözbebeğinin çevresinde açık kahverengi çizgiler vardı.

Denedim ama bakışlarımı onun büyüleyici gözlerinden ayıramadım. “Bilemiyorum. Daha fazlası?” Boğazımdaki utanç yumrusunu yuttum ve her şeyi riske attım. “Kız arkadaşım mesela?”

Gözleri daha da kocaman oldu ve ağzı hafifçe açıldı. Uzun ve derin bir nefes aldı. Bu ani akının

beyaz tişörtün yumuşak kumaşı altındaki göğüslerini kabartışma hayran kalmadan edemedim.

“Kı-kız ar-arkadaş-arkadaşın mı? Bi-biz... Kahretsin. ” Kekelediği her kelimeyle birlikte gözlerini de kırıştıırıyordu. Sanki beynindeki bir devre, döngüye kapılmış gibiydi. Gözlerini kapattı. İçinden sayıyor gibiydi. “Sadece bir kez çıktık, Jason.” Her sözcüğü dikkatli bir şekilde telaffuz ediyordu. Sesi neredeyse monotondu. Sanki kitaptan bir şeyi yüksek sesle okur gibiydi.

Bu çabalarına bir tepki göstermedim. Sadece söylediklerini bitirene kadar bekledim. Hem sözcüklerle hem de utangaçlığıyla mücadele etmesini izlemek acı vericiydi.

“Ama gerçekten mükemmel bir akşamdı,” dedim.

Cevap verdiğinde sözcükleri daha düzgün ve daha doğaldı ama bazı ilk heceler duyulmuyordu. Yarı yolda düzelmiş kekemelik gibiydi. “Doğru. Ama resmiyete dökmeden önce bir kez daha çıkmamız gerekmez mi?”

Omuz silktim. “Tabii, eğer öyle istiyorsan. Ama benim için bir şey değişmeyecek. Senden gerçekten çok hoşlanıyorum.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki herhalde hiç konuşmayacak diye düşündüm. Ya ne söyleyeceğini düşünüyordu ya da söyleyip söylemeyeceğini. En sonunda konuştu. Ama sözcükleri o kadar hızlıydı ki sanki geri almaya ve tırsmaya fırsat bulamadan hepsini söylemek ister gibiydi. “Ben dördüncü sınıftan beri senden hoşlanıyorum.” Kafasını çevirdi. Utandığı için esmer teni hafif bir şekilde pembeleşmişti.

“Dördüncü sınıf mı? Nell bana yedinci sınıf demişti.”

Becca ofladı ve öfkeyle soludu. “Bunu sana söyledi yani? O sürtüğü doğrayacağım!”

O kadar çok güldüm ki burnumdan garip sesler gelmeye başlamıştı. Bu beni daha da çok güldürdü. “O sürtüğü doğrayacak mısınız? Beck sokak ağzıyla konuşmayı hiç deneme bence. Sus artık!” Nefes aldım. Sonra Becca ya bakma hatasını yaptım. Kollarını göğüslerinin altında birleştirmişti ve yüzünde birçok duygunun karışımıyla bana bakıyordu. “Özür dilerim, özür dilerim. Çok komikti de.”

“Bitirdin mi?” Becca tükürür gibi konuşmuştu.

Derin bir nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım. “Evet, bitirdim. Özür dilerim. Bu uzun zamandır duyduğum en komik şeydi.”

Becca dudaklarından bir gülümsemenin kaçmasına engel olamadı. “Ben bunu her zaman söyler. Bence de komik. Yine de bence onun söylediği kadar güzel söyleyemiyorum.” Biraz sakinleşti. “Nell’in senden hoşlandığımı söylemesine inanamıyorum.” “Seni aramam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Ben aramak istemiyordum çünkü tam da verdiğin tepkiyi vereceğini düşünmüştüm.”

“Başka nasıl bir tepki verebilirdim ki?”

“Bilemiyorum. Yapabileceğin başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Çok garip bir durumdu.”

Becca hafifçe bana yaklaştı. Bu, onu doğrudan gözlerimin içine bakmak zorunda bırakmıştı. Göğüsleri göğsüme değiyordu. Onu kendime çekip dudaklarına yapışmamak için bütün irademi kullanmam gerekmişti. Bakışlarımı araştırdı. Sonra mimiklerinde bir kararlılık sezdim.

“Bu gece yarısında beni mahallemin girişinden al,” dedi. Sesi heyecanlı, endişeli ve kararlıydı.

“Gece yarısı mı?” Kaşlarımı çattım. “Bu aptal kasabada gece yarısı ne yapabiliriz ki? Her yer sekizde kapanıyor.”

Çabucak etrafa bakındı, koridorda bizden başka kimse olmadığını görünce ayaklarının ucunda yükseldi ve beni yanağımdan, tam çene hattımın üstünden öptü. “Eminim sen bir şeyler düşünürsün. Sadece arabayla gezip yine radyo dinlesek bile eğleneceğimizden eminim.”

“Odandan nasıl çıkacaksın? Lütfen pencereden düşüp bir yerini kırma. Bu bütün planlarımızı zehir eder.” Sakin olmaya çalışıyordum ama aslında bütün vücudum alev almıştı. Dudaklarının yanaklarımda bıraktığı elektrik hissi yüzünden titriyordum.

Sırıttı. “Sen onu bana bırak. Muhtemelen abim de karışacak işin içine. Tanrı bilir evden kaçma konusunda kaç tecrübesi vardır. Alemin beni bu kadar sıkmasının büyük bir sebebi o.”

“Yardıma ihtiyacın olursa ara veya mesaj at. Merdiven var, getirebilirim.”

Güldü. “Sanırım merdiven biraz gürültülü olur. Burada püf noktası Nazi babam görmeden evden çıktığım gerçeğine daha az dikkat çekmek. Daha çok değil.”

Omuz silktim. “Bir fikir işte. Çengel getireyim mi?”

“Çengel mi?” Becca gülmeye başladı. “Çengeli nerden bulacaksın?”

“Bilmiyorum. O kadarını düşünmedim. Belki de babamın balıkçı teknesinden çapayı alsam daha iyi? Pencereye fırlatırız, sen de onunla inerdin.”

Becca buna daha da çok güldü. “Haklısın, bu hiç göze çarpmaz.”

İkimiz de dolaplardan uzaklaştık ve çıkışa doğru yürümeye başladık. Her nasılsa elim Becca’nın elini buldu ve parmaklarımız birbirine dolandı. Önce birleşen ellerimize, sonra birbirimize baktık.

“Evet,” dedim. “Sen benim kız arkadaşısın. Hiç reddetmeye çalışma.”

Becca boş eliyle pazuma tutundu ama diğer elini elimden çekmedi. “Böyle bir şeyi kabul etmiyorum. Olabilirim de olmayabilirim de. Resmi bir şey yok. Jüri hâlâ görev başında.”

“Havanı bozmamaya çalışıyorsun. Becca. Yalan söyleme hiç.” Yan yana gelelim diye onu kendime çektim. Sonra kolumu beline koydum. Belinin üstündeki uygun bölgede ama sutyen askısının da altında olmasına dikkat ettim.

Nefesi kesilmiş gibi görünüyordu ama geri çekilmedi. Hatta biraz daha yaklaşmış olabilirdi. “Beni

gerçekten tanıyor musun?

Benim havalıyla uzaktan yakından alakam yok.” Sözcükleri, onlara inanıyormuş ama benim inanmamı istemiyormuş gibi mırıldanmıştı.

Ona kaşlarını çatarak baktım. Babşlarıyla buluşmadı. Ben de onu durdurdum, benimle yüzleşmesi için onu döndürdüm. Vücudu benim vücudumun karşısında kızarmış ve yumuşaktı. Benim vücudumla harika bir şekilde uyumluydu. Çenesi göğsüme yaslanmıştı. Kaburgalarımın arasında gümbürdeyen kalbimi duyabildiğini biliyordum.

“Ben senin havalı olduğunu düşünüyorum. Becca,” dedim. “Her zaman da öyle düşündüm.”

Kafası karışmış bir halde burnunu kırıştırdı. “Öyle mi? Ben her zaman senin benim kim olduğumu bile bilmeyecek tarzda biri olduğunu düşünmüştüm.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu mümkün değil. Sen geri planda kaybolmayacak kadar güzelsin.”

Yanağını tişörtüme dayamak için kafasını çevirdi, sonra reddeder gibi başını salladı. “Değilim ama teşekkürler.”

“Bana karşı çıkamazsın. Ben senin hakkında istediğimi düşünürüm. Üstelik söylediğim doğru çünkü ben düşündüm.”

Bana bakmak için kafasını kaldırdı. Yüzünde komik bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. “Bu çok döngüsel bir mantık. Düşündüğün şeyi düşünüyorsun ve düşündüğün şey doğru çünkü sen düşünüyorsun. Öyle mi?” Kol kaslarını tutabilmek için kollarını arkama uzattı.

“Sanırım bu ‘Düşünüyorum, o halde varım’ gibi bir şeydi. Bunu söyleyen Marcel Proust muydu?”

Becca güldü ama alay eder gibi değildi. “Aslına bakarsan Descartes söylemiş. Proust tamamen başka biri.”

Güldüm. “Gördün mü, ben zeki olmaya çalıştığımda sonuç bu oluyor.”

“O ifadeyi ve Proust’un kim olduğunu bildiğim için etkilendim aslında.”

Homurdandım. “Görünen o ki ikisini de bilmiyormuşum. Proust’un kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O ifadeyi anladığımdan da pek emin değilim.”

Tekrar yürümeye başladık. Ellerimiz hâlâ birbirini sıkı sıkı tutuyordu.

“Marcel Proust *Kayıp Zamanın İzinde* adlı eseriyle bilinen Fransız bir romancıdır. Homoseksüelliği açıkça irdeleyen ilk yazarlardan biridir. Aslında bu onun yaşadığı dönemde ve yeni yüzyılın ilk yıllarında çok önemli bir meseleydi.” Becca bilgi verirken kendini kaybetmiş gibiydi. Sözcükleri hiç çaba sarf etmeden ağzından çıkıyordu. Sanki kompozisyon yazıyor gibiydi. “*Cogito ergo sum* ifadesi, ki Latince’den ‘Düşünüyorum o halde varım’ olarak çevrilmiştir, on yedinci yüzyılda Fransız filozof René Descartes tarafından söylenmiştir. Söz aslında Fransızca *Je pense, donc je suis* olarak

yazılmıştır. Anlamı da var olup olmadığından şüphe ediyor olman aslında var olduğunun kanıtıdır.”

“İnsan varlığından niye şüphe etsin ki? Bence kendi kendini açıklıyor. Buradayım, görüyorum, hissediyorum. Demek ki varım.”

Becca kafasını çevirdi ve başını yavaşça salladı. “Çok iyi. Güzel bir noktaya dikkat çektin. Başka alanlardan birçok kişi de filozoflara tam olarak aynı cevabı vermiş. Ama onlara, yani filozoflara göre fikir bundan daha derin. ‘Bilginin bilgisinden’ bahseden Platona dönmek istiyorum. Olayı şu şekilde düşün: Bize iki kere ikinin dört ettiğini kim söyledi?”

Hemen cevap verdim. “Anaokulu öğretmenim. Ama söylememiştii, göstermiştii. Legolarla. İki artı iki lego dört lego olduğu anlamına geliyordu.”

“Evet, bu somut bir örnek. Ama ‘Sana bunu kim söyledi?’ şüphesini daha yetersiz, metafizik düşüncelere uygula. Mesela kişinin evrendeki yeri gibi. Bilmece gibi düşün: Mesela, ormanda bir ağaç düşmüşse ve çevrede kimse yoksa, ağaç gürültü çıkarmış mıdır?”

Homurdandım. “İşte bu saçmaydı. Düşen ağaçtan atlayan sincaba ağacın yere çarpışını duyup duymadığını sorarız artık.” Becca güldü. “Tartışmayla dalga geçiyorsun. Ama ne demek istediğimi, daha doğrusu onların ne demek istediğini anladın. Descartes böyle söylüyor işte. Fiziksel gerçekliği kendi algıladığı şekilde ortaya koyuşu onun varlığının kanıtı olmuştu. En azından kendi gerçekliğinin algısında. ‘Son olarak. Düşünüyorum o halde varım önermesi, tarafımdan söylendiğinde veya zihin tarafından algılandığında doğrudur.’ Bu onun son argümanıydı.”

Dudağımı ısırardım ve önermeyi düşündüm. “Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Senin ne gördüğünü, ne düşündüğünü nasıl bilebilirim? Bilemem. Ben sadece kendi bildiğimi bilebilirim. Sesi duyacak kimse yoksa da ses vardır ama o şekilde var olmak zorunda değildir yani... Bilemiyorum. Ses dalgalarını algılayacak kimse yoksa hiçbir anlamı da olmaz.”

Kıkırdadı. “Evet, öyle de denebilir.”

“İpin ucunu kaçırdım ama sen bunu söyleyemeyecek kadar nazıksın.” ICafasım eğdi. Haklı olduğumu anlamıştım. “Bak gördün mü? Seninle felsefi bir tartışma içine girmeye çalışmak faydasız. Benim beynim o şekilde çalışmıyor.”

Bana kalçasıyla vurdu. “O konuda tam bir çılgınım. Geçen dönem üniversitede aldığım bir derste Descartes hakkında bir makale yazmam gerekmişti de.”

Sırıttım. “Bu kadar zeki olman korkutucu. Bana ders veren bir profesör gibiydin.”

Kafasını kaldırdı. “Ö-özür dilerim. Sa-sana ders vermeye çalışmıyordum.”

Sırt çantamı ön tarafıma doğru astım. Becca’nm önünde eğildim ve onu sırtıma aldım. Koridor boyunca hızlı hızlı yürümeye başladım. Çığlık attı ve kollarını omzuma doladı. Yüzünü omzuma gömdü, güldü ve onu indirmemi istedi. Kekelememesi için onu o gerginlikten kurtarmaya çalışıyordum. Kekelemesi beni rahatsız ettiği için değildi bunun sebebi. Sebep bunun kendisini rahatsız etmesiydi.

“Deli çocuk, indir beni!” Göğsüme vuruyordu. “Korkuyorum!” Kekeleyemiyor olması ve gülerek konuşması Becca’nın eğlendiğini gösteriyordu. Ben de boş koridorda yola devam ettim. Ana ofisin yanından geçtim. Sekreter Bayan Jones kafasını kaldırdı ve gözlüklerinin üstünden bize onaylamaz gözlerle baktı.

Otoparka giden kapılara yaklaşmıştık. Kapıyı tekmeleyip açmak için yavaşladım. Hemen basamaklardan indim. Sırt çantam karnıma doğru zıplıyordu, kitaplarım yaralarımaya geliyor ve canımı yakıyordu ama umursamadım. Bacaklarını belime, kollarını boynuma dolamıştı. Nefesi saçlarıma vuruyordu, tatlı kahkahası kulaklarımdaydı.

Otoparkın yarısına kadar gelmiştim ki Becca kıpırdanmaya başladı. Durdum ve onu indirdim. Otoparkta hiç araba yoktu. Kafam karışmış bir halde çevreme bakındım. “Araban nerede?” Bir tutam saçını parmağına doladı. “Benim arabam yok.” Bunu çok dikkatli bir biçimde söylemişti. Bunu kabul ettiği için üzgündü ama bu üzüntüsünü belli etmemeye de kararlıydı.

“Ee eve nasıl gidiyorsun?” diye sordum.

“Ben muhtemelen şu an beni ön tarafta bekliyordun Annemle babam çalıştığı için beni okuldan o alıyor.”

“iyi de okulun ta öteki ucuna gitmemiz gerekecek. Niye bir şey söylemedin?”

Bana kuşkucu bir bakış fırlattı. “Denedim! Ama sen kadınına mağarasına götüren bir mağara adamı gibi aldın götürdün beni!”

Güldüm. “Yani kabul ediyorsun! Sen benim kadınımsın.” Belini kavradım ve onu kendime çektim. Boğuk, kaba bir ses çıkardım. “Ben Jason. Sen benim.”

Erimiş gibi görünüyordu. Bakışları irileşti, bulanıklaştı. Güneş ışığı altında parlayan kahve gibi koyu renk ve berraktı. “Peki. Ben Becca. Sen benim.” Neredeyse fısıldayarak söylemişti. Sanki kendi sözlerine inanamıyor gibiydi.

Midemin kasıldığını, kalbimin gümbür gümbür attığını hissettim. Dudakları aralıktı, bekliyordu. Kahretsin. Onu öpecektim, değil mi?

Aynen öyle.

Dikkatli ve yavaş bir şekilde dudaklarımı onunkilere doğru eğdim, geri çekilmesi için ona bolca zaman vermiştim. Tadı vanilyalı dudak koruyucuları gibiydi. Kokusuysa limon, kavun gibiydi. Ferahtı. Tanımlanamaz ve sarhoş edici bir yanı da vardı. Dudaklarımın karşısındaki dudakları yumuşak ve ıslaktı. Ama dakikalar geçtikçe ve öpüşme devam ettikçe dudakları hareket etmeye başladı, daha iyi uyum yakalamak için yer değiştirdi. Nefesimi ve benim vücudumun karşısındaki yumuşak, canlı vücudu dışında her şeyi kaybettim. Elleri, kısacık kesilmiş sarı saçlarıma uzanmak için omurgamdan yukarı doğru hareket ediyordu.

Bir iki metre uzaktan bir araba kornası duyuldu. İkimiz de suçlu bir şekilde olduğumuz yerde zıpladık.

“Becca! Vaaayyy! İşte kural dediğin böyle çiğnenir kızım!” Bu Becca nm abisi Bendi. Yıpranmış kırmızı Trans Am’ini bizim yanımızda durdurdu. “Seni on dakikadır bekliyorum. Beck. Nedenini şimdi anladım galiba.”

“Kuralları çiğnemiyordum, Ben. Kapa çeneni.” Becca elimi tuttu. Bu abisine bizi açıklama yöntemi idi. Belli ki onun ailesine bir şey söylemeyeceğine güveniyordu.

Ben sadece güldü. Siyah saçları omuzlarının çevresinde gevşek, karmaşık bir şekilde dökülmüştü. “Tabii ki. Ben seni ele vermem ama eminim *pederin* seni okul otoparkında bu serseriyle öpüşürken yakaladığımı bilmesini istemezsin.”

Becca abisine gözlerini kısarak baktı. “Buna sakın kalkışma. Benim de senin kâğıt hileni bildiğimi unutma. Eminim *bahamız* bununla da çok ilgilenecektir.”

İkisi de babaları için kullandıkları farklı sözcükleri vurgulayarak konuşuyorlardı. Bu da bana abisi Benin bile Becca’nın babasına “peder” diye hitap etmesini garip bulduğunu düşündürmüştü. Ama kâğıt hilesini merak etmiştim.

Ben parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, geriye doğru attı. “Söylemeyeceğimi belirttim, değil mi.^ Bu çocuğu görebileceğin diye evden kaçmana yardım etmeyi teklif eden ben değil miydim?” Başparmağıyla beni işaret etti.

Ben de Rosa’yı tanıyordum. Lisemizde, dersleri ekmesiyle, kavgalara karışmasıyla, öğretmenlere küfür etmesiyle, okulda sansasyonel ama sonuç olarak zararsız eşek şakaları yapmasıyla ancak her zaman kendini hak ettiği cezadan bir şekilde kurtarabilmesiyle ünlenmiş bir efsaneydi. Ben bizim kasabanın bağımlısıydı. Onda daima ot olduğunu bilirdik. Muhtemelen onu her görüşünüzde de kafası güzel bir durumda olurdu. Ama hiç kimse onu ele vermemişti. Yaptığı şeyler herkesçe bilinmesine rağmen her nasılsa bugüne kadar hiç tutuklanmamıştı. Bunu nasıl başardığını hiçbir zaman anlamamıştım ve şimdi Becca’nın hayatını daha iyi öğrendikçe, onun ceza aldığı için benimle bir yere çıkamadığı halde Benin istediği her şeyi yapmasını ve bunun karşılığını almamasını anlayabilmek daha da zorlaşmıştı.

Becca sadece kafasını salladı ve bana döndü. “Gitmem lazım. 16.40’da evde olmam gerek.”

Telefonuma baktım ve saati görünce küfrü bastım. “Kahretsin! Saat çoktan dördü geçmiş! Koç beni öldürecek. Bütün antrenman boyunca eğil kalk yapmak zorunda kalmadan önce gidip giyinsem iyi olur.” önce tereddüt ettim ama sonra eğildim ve dudaklarımı hafifçe onunkilere değdirdim. “Gece yarısı görüşüyoruz, değil mi?”

abisine utangaç bir bakışla bakarak geri çekildi ve başıyla onayladı. “Evet. Gece yarısı. Gelmezsem, gelmek istemediğim için değil, gelemediğim içindir.” Abisinin arabasına bindi ve açık pencereden bana el salladı. Diğer eliyle de saçlarını geçici bir atkuyruğuyla toplamıştı.

Koç, beni her iki omzumda kum torbalarıyla üç kilometre koşturdu ve yirmi dakika eğil kalk yaptırdı, öndan sonra diğer çocuklarla birlikte hazırlık maçı yaptım.

Ama ilk öpücüğüm için hepsine değerdi.

GECE VARISI BAHÇEDE

Becca

o gece daha sonra

Korkuyla buz kesmiş bir halde su borusuna yapıştım. “Kırılacak, Ben,” diye fısıldadım. Sesim, huzursuz bir inlemeden ibaretti. Abim Ben kafasını hemen üstümdeki pencereden çıkardı ve sırtıttı. “Öyle göründüğünü biliyorum ama söz veriyorum kırılmayacak. Geçen yaz merdivene çıktım ve o boruyu duvara gerçekten çok sağlam bir şekilde sabitledim.”

Beni geceleri düşmeden dışarı çıkabilmek için merdivene çıkıp elinde çekiç, çiviyle uğraşırken hayal edince güldüm. Saat on ikiye çeyrek kala odasına gitmiş ve ona Jason’ı görmek için gizlice dışarı çıkmak istediğimi söylemişim. Sadece sırtıttı, penceresini açtı ve bir iki metre aşağıdaki su borusunu gösterdi.

“Aşağıya bak. Oraya birkaç basamak bile koydum ve görünmesin diye beyaza boyadım.” Kendinden memnun görünüyordu.

Aş^ı baktım. Altımdaki yüksekliği görünce midem kalktı. Ama en sonunda su borusuna odaklandım ve duvarla boru arasına tahta ayaklar çivilediğini gördüm. Bu sayede aşağı inerken ayağımı koyabileceğin bir yer olacaktı. Peder bunu hiç fark etmedi mi acaba diye merak ettim. Ama sonra onun evin dışına doğru dürüst çıkmadığı geldi aklıma. Her akşam yedide işten gelir ve sabah altıda tekrar işe giderdi. Cumartesi ve pazar günleri de genelde golf oynardı. Evin etrafında dolaşması ve gizli kaçış rotaları için su borusunu incelemesine neden yoktu. Abim kaçış rotasını kolayca gizliyor gibi görünüyordu.

Biraz daha kaydım, basamağa bastım. Sonra biraz daha kaydım. “Bir tane daha basamak var mı?” diye sordum.

“Evet, iki basamak koymuştum. Bir iki metre aşağıda bir tane daha var.” Ben aşağı inişimi izliyordu. Saçları aşağı doğru sarkmıştı.

Ellerim basamağı tutana kadar kaydım, sonra ayağımı öteki basamağa koydum. O noktada yer sadece bir iki metre uzaklıktaydı. Ben de aşağı atladım. Tam atlarken Bene baktım, itiraz eder gibi elini pencereden uzatmış ve ağzını açmıştı. Düşündüğümde de daha yüksekten sert bir şekilde düştüm. Bileklerim titriyordu. Geriye doğru yalpaladım ve tekrar kuyruk sokumumun üstüne düştüm.

Abim biraz yüksek bir sesle fısıldayarak, “İyi misin?” diye sordu. “Olduğundan daha alçak gibi görünüyor diyecektim. Aşağı kaymaya devam edeceksin ve ellerin ikinci basamağa ulaşana kadar atlamayacaksın. Ben ilk atlayışında az daha bileğimi kıracaktım.”

Kuyruk sokumumu ovuşturdum. Bir bileğimi, sonra diğerini döndürdüm. Bir süre canım yanabilirdi ama kırık çıkık yoktu. “İyiyim,” dedim. “Sağ ol. Ben.”

“Nereye gittiğini veya ne yapacağını bilmek istemiyorum. Sordukları zaman inandırıcı bir şekilde inkâr edebilmem lazım,” dedi. Odasına girdi ve elinde bir sırt çantasıyla geri döndü. “Bunu al.”

Çantayı attı. Tuttum ve çantanın büyük bölümünü açtım. Birkaç eski tişörte sarılı bir şişe Jack Daniels buldum. Kafamı kaldırıp baktım. Ben bana göz kırptı. “Biraz alkol olmadan eğlenemezsiniz, değil mi? Sen ve Dorsey in ot istemeyeceğinizi düşündüm. Yoksa ot verirdim.”

“Bizi içki içmeye teşvik etmemen gerekir, Benjamin.”

Ben o kadar yüksek sesle güldü ki eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. “Resmen melek gibisin. Beck. Raconu uygulamayacaksan gecenin bir yarısı evden gizlice çıkmanın anlamı ne ki?” Sadece kafamı salladım ve çantanın fermuarını kapattım. Çantayı omzuma atmış gidiyordum ki Ben bir *pişşt* ile beni durdurdu. “İçmediğiniz kısmı isterim, o yüzden çantayı geri getir. Ha bir de... Tamamını içmeyin. Çarpar.”

Beni göremiyor olsa da gözlerimi devirdim. “Aptal değilim. Ben. Koca bir şişegi tek seferde bitirmemek gerektiğini biliyorum.”

Ben bir kaşını kaldırdı. “Eh, belki de geri kalanımız senin kadar akıllı değildir. ‘Yazın yediğin hurmalar kışın kışını tırmalar’ durumu yani.”

Sadece kafamı salladım. “Gidiyorum, Ben. Görüşürüz ve teşekkürler.”

“İnandırıcı inkâr uygulamam şu andan itibaren başlıyor. Seni tanımıyorum.” Penceresinin hafif bir gıcırtyla kapandığını duydum.

Bizim evimizle komşumuzun evi arasındaki dev çam ağaçlarının alçak dallarının altından geçerken güldüm. Çimenler çiy yüzünden ıslaktı ve hava soğuktu. Üstüme kot pantolonla kalın bir kazak giydiğime sevinmişim. Gökyüzünde bulut yoktu ve yıldızlarla doluydu. Gümüşle süslenmiş siyah gökyüzünde yükselen yarım beyaz bir ışık saçıyordu. Ağaçların arasından geçip yola doğru ilerlerken nefesim beyaz sis bulutları oluşturuyordu. Jason’ın kamyoneti, farları kapalı bir halde bekliyordu. Kamyonetin arkasından egzoz dumanı yükseliyordu. Kamyonetin içindeki lamba açıldı ve Jason’ı solgun sarı bir ışıkla ortaya koyuyordu. Kucağına doğru eğilmiş kafasını, jöleyle şekil verilmiş sarı saçlarının sivri uçlarını, güneşte kaldığı uzun saatler yüzünden yanmış kalın boynunu görebiliyordum.

Kamyonetin kapısına doğru yaklaşırken kafasını kaldırdı ve mutlu bir sırıtış yüzünü kapladı. Hemen kamyonetten indi. Kısık sesli country müziği ezgilerinin geceye karıştığını duydum. Öne doğru dolaştı. Ben daha kapıya dokunamadan o kapıyı benim için açmıştı bile. Kamyonete bindim ve kumaş koltuklarda kaydım. Kendimi evimde gibi hissediyordum. Her nasılsa bu kamyonette çok zaman geçireceğimiz gibi hissediyordum. Onu şimdiden sevmişim.

Bana ithaf ettiği ilk şarkıyı düşündüm ve kamyoneti incelemeye başladım. Koltuklar gri kumaştandı. Benim koltuğumla sürücü koltuğu arasında iki bardak tutucusu olan bir kolçak vardı. Sürücü koltuğuna yakın olanda neredeyse boş bir Mountain Dex Code Red şişesi vardı. Kalın bir tarih kitabı da göze çarpıyordu, tç Savaş bölümü açık duruyordu. Düzgün, tümü yana doğru yatık ve büyük

harflerle yazılmış bir not defteri; bir paket Cheez-Its vardı. Ayağımın altındaki zeminde koyu kahverengi solmuş bir Jansport sırt çantası duruyordu. Yeşil beyaz harfleri dış cebe tutturulmuştu. Boş Mountain Dew ve Gatorade şişeleri ayağımın yanındaki havalandırmanın yakınında yığılmıştı. Boş kurutulmuş et ve ayçekirdeği paketleri de oradaydı. Gösterge panelinin orada, ön camın önünde CD'lerle dolu ve eskimiş bir CD kabı vardı, fermuarla kapatılmıştı. Koltukların arasında kalan zeminde, koltukla vites kolu arasındaki alana Minnesota Üniversitesi'nin kalın bir battaniyesi tıktırılmıştı. Bunun üstünde siyah, kalın, fermuarlı ve belli ki çok giyilmiş bir Carhartt ceket vardı. Ceketle battaniye arasından da kamera veya onun gibi bir şeyin koruyucu çantası göze çarpıyordu.

Jason kitaplarını çantasına tıkarırken ceketini kenarı çekti ve altında ne olduğuna baktım. Bu pahalı görünümlü, sırt çantası biçiminde bir Nikon fotoğraf makinesi çantasıydı. Jason arabayı vites geçirdi. U dönüşü yaptıktan sonra yola çıktı ve farları yaktı. Kamera çantasını ceketin altından aldım, kuci^ıma koydum, fermuarını açtım ve içindeki inanılmaz, profesyonel fotoğraf makinesine bakakaldım.

“Bu senin mi?” diye sordum.

Jason bana baktı, sonra paniğe benzer bir ifade yüzünü sardı. “Evet, benim. Onu yerine koyabilir misin, lütfen?” Sesi sakindi, fazla sakindi. Neredeyse kızgın gibi görünüyordu.

Hemen çantanın fermuarını kapattım, kopçalarını tuturdum ve aynen bulduğum şekline getirdim. Ne hata yaptığımdan emin ulamayarak, “Özür dilerim,” dedim. “Sadece merak ettim. Çok güzel bir makineydi. Hediye filan mı?”

Jason'ın direksiyonu tutan eli yumruk halini aldı. “Hayır. Kendim satın aldım.”

“Böyle bir makineyi nasıl alabildin ki? Herhalde iki bin dolar filandır.”

“Bu bir D800. Fiyatı üç bin dolar. Ben bunu internetten iki bin küsura aldım.”

Direksiyondaki yumruğunu çevirdi. “Bunu almak için para biriktirdim.”

“Çalışıyor musun? Haberim yoktu.”

Jason kızardı. Ama sebebi kızgınlıktan ziyade utançtı sanki. Şakağındaki bir damar şişti. “Hayır, çalışmıyorum.”

“E o zaman nasıl?”

Uzun bir süre cevap vermedi. Bir trafik ışığı kırmızıya dönünce durduk. “Bu aramızda kalacak, tamam mı? Nell bile bilmemeli.” Başımı salladım. İç geçirdi. “Babam kazandığımız her oyun için bana iki yüz dolar ödüyor. Ayrıca yaptığım her sayı için de yirmi dolar. Ve bütün bir sene tüm derslerim A olursa da bin dolar alıyorum. Lisenin dört senesi boyunca not ortalamam 4,0 olursa hangi arabayı İstersem isteyeyim yarısını ödeyecek. Bu kamyoneti bu şekilde aldım. Amcam satıyordu. Bana iyi bir fiyata bıraktı. Sonra da makineyi aldım.”

“Yani bunca zaman, kazanmak için motivasyonun bu muydu?”

Yeşil ışıkla birlikte hareket ederken vitesi şiddetli bir şekilde ikiye geçirdi. “Kısmen.”

“E gerisi ne o zaman?”

Bana şöyle bir baktı. Sonra kafasını çevirdi. Yüz ifadesi okunamıyordu. “Önemli değil.”

Bir sır sakladığımı hissediyordum. Üstüne gitmemem gerektiğini bilsem de kendimi tutamadım. “Belki de benim için önemlidir. Seni tanımak istiyorum.”

“Kapat şu konuyu. Becca. *Lütfen.* ” Bana bakmadı ama öyle bir fısıltıyla konuşmuştu ki bir şekilde umutsuzluğunu da ortaya koymuştu.

“Tabii ki. özür dilerim be-ben bu-bur-nu-nu-mu so-sok-mak is-istememiştim.” Kafamı eğdim. Onu üzdüğüm için ben de üzülmiştim. Bir fotoğraf makinesi yüzünden davranışlarının böyle aniden değişmesi kafamı karışmıştı.

Jason hüsrana içinde inledi. “Kahretsin. Özür dilerim. Becca. Sana kızmak istememiştim. Ama... hayatımdaki bazı şeyler hakkında konuşmam mümkün değil.”

Jason cevap vermek yerine direksiyonu çevirdi. Frene neredeyse hiç basmamıştı. Sonra gaza bastı. Kamyonet orta çizgiye doğru kayd ve geniş bir toprak yola girdi. Kamyonet çakılın üstünde patinaj yaptı ve bir açıda kaydıktan sonra Jason kamyoneti bir kez daha düzeltti. Kafamın hemen üstündeki kolu tutuyordum. Jason arabaya tekrar gaz verirken ben neredeyse hiç nefes almıyordum. Hele de uzun bir dönüşü tehlikeli bir hızda tamamlayınca korkudan titredim. Uzunlarını yakmıştı. Farlar önümüzdeki dar yolu aydınlatıyordu. Her bir girintiyi çıkıntıyı ezberlemiş gibiydi. Direksiyonu çevirdi ve dönmeden önce frenlere hafifçe dokundu. Böylece kamyonet hızlanmıştı. Kalbim, heyecan ve dehşetle göğsümde gümbürdüyordu.

“Jason! Lütfen kaza yaptırma bize!” Sinirlerimin ne kadar bozuk olduğu düşünülürse kekeleyen söylediğim için memnundum.

Jason sadece sırıttı. Beyaz dişlerini kendini beğenmiş bir şekilde göstermişti sadece. Bir köşeyi daha döndük, sonra neredeyse kamyoneti durduracak kadar yavaşladı ve ağaçların arasındaki çift yollu dar bir patikaya döndürdü. Burada daha da yavaş gidiyorduk. Dört çarpı dört devreye girsin diye uzandı ve bir kolu çevirdi. Patika alçalıyor ve yükseliyordu. Tepeleri aşabilmek için kamyonete sık sık gaz vermek zorunda kalıyordu.

“Nereye gidiyoruz.^”

Bir parmağını direksiyondan kaldırdı ve önümüzü gösterdi. “Fazla uzağa değil. Benim çok sevdiğim bir yere.”

Patika kıvrılıp meşe ağaçlarının altına doğru ilerlerken kamyonet tehlikeli bir biçimde yanlara doğru sallanıyordu. Yaklaşık bir kilometre daha gittikten sonra kamyonet bir hiçliğe düştü. Çimlerin üstünde ve ağaçların arasında sarsılmaya başladık. Yer düzleşti ve yavaş yavaş alçalmaya başladı. Her adımla birlikte daha da dikleşiyordu. Kamyonet dik bir açıda ileri doğru atılmaya çalışıyordu. En tepeye çıkınca, Jason kamyoneti yana döndürdü ve motoru durdurdu. Radyoyu kapatmadı. Farları

kapattı, battaniyeyi aldı, kamyonetten indi. Bana da onu takip etmemi işaret etti. Kapımı açtım ve yere indim. Soğuk hava beni hemen üşütmüştü. Jason kamyonetin arka tarafındaki yatağın arkasını indirdi. Ayağa kalktı ve beni bekledi. Kamyonete tırmanmaya başladım ama Jason eğildi, benim koltuk altlarımdan tutup kolayca kaldırdı. Birden ayağım yerden kesilince çılgılık attım, ayaklarım yatağın zeminine değince ileri doğru atıldım ve kollarımı Jason a doladım.

“Jason! Bir daha *yapma* şunu!” Nefesim Jason’ın uzun kollu tişörtünün kumaşına çarpıyordu. Parfüm, deodorant, ter ve baharatlı, tanımlayamadığım başka bir şey kokuyordu.

“Korktun mu?” Eğlenmiş ve halinden memnun bir hali vardı. Rahatsız bir şekilde nefes verdim ve kafamı kaldırarak ona baktım. “Biraz afallamış olabilirim ama korkmadım. Bir dahaki sefere bir kızın ayağını yerden kesmeden önce uyar, tamam mı?” Jason kıkırdadı. “Gerçekten çok güçlüsün, değil mi?”

Omuz silkti. “Çok antrenman yapıyorum. Çoğu zaman futbol için, bazen de kaçış olsun diye.”

“Kaçış mı? Ne demek istiyorsun?”

Tereddüt etti. “İıı... Tamam, dinle bakalım. Çok iyi bir aile hayatım olduğunu söyleyemem. Becca. Babamın mükemmel olmam için beni nasıl zorladığını anlatmıştım değil mi? O... Her zaman nazik olamayabiliyor. Çok kavga ediyoruz. Bazen... Sakinleşmeye ihtiyacım oluyor. Hepsi bu.”

İşte şimdi parçalar yerine oturmuştu. Söylediklerinin altında neler yatabileceğin! düşününce midem kasıldı. “Sana vuruyor mu, Jason?” Geri çekildim ve yüzünü dikkatli bir şekilde inceledim. Tabii ki sorudan kaçıyordu.

Yüz ifadesi sertti. Hiçbir şeyi belli etmiyordu. Bana baktı. “Endişelenme, tamam mı? Sen bu işe karışma. Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

Kaşlarımı çattım. “O zaman bu evet demek oluyor. Neden kimseye söylemedin?”

Jason kollarımdan çıktı ve arkasını döndü. Çömeldi ve battaniyeyi yatağın üstüne serdi. Bir soğutucuyu sabitleyen çengel uçlu elastik kordonu çözdü. Beyaz ve mavi Igloo soğutucunun kapağını açtı ve altılı bir Coca Cola paketi, dört sandviç ve bir paket cips çıkardı.

“Çok iyi olmadığının farkındayım ama yiyecek sonuçta.” Dört sandviçi iki parçaya ayırdı ve sırayla iki kısmı da gösterdi. “Bunlar hindi, Dijon ve gravyerli, bunlar da jambon, çedar peyniri ve mayonezli.”

Oturdu ve yanındaki battaniyeyi işaret etti. Arkasına uzandı ve aradaki camı açtı. Country şarkısının yumuşak ezgileri duyuldu. Şarkı barut ve kurşun hakkındaydı. Uzun bir an tereddüt ettim. Sonra yanına oturdum ve hindi etli sandviçlerden birini aldım.

Sandviçlerimizin yarısını yedikten sonra o kendi sandviçini kucağına koydu ve bakışlarımla buluştu. “Dinle, Beck. Bu benim sorunum, tamam mı? Büyütme. Ben iyiyim. Baş edemeyeceğim bir şey değil.”

“Anlamıyorum sadece. Neden kimseye söylemedin?”

Yeşil gözleri öfke ve kederle doldu. “Hiçbir işe yaramaz. Bir kez denedim, bir sürü soruna sebep oldu. Sadece benim için de değil, olaya karışan herkes için. Buna değmez. İki yıl içinde mezun olur olmaz buradan gideceğim ve bir daha dönmeyeceğim. Michigan Devlet Üniversitesi’nde, Minnesota veya Nebraska Üniversitesi’nde futbol oynayacağım. Sonra profesyonel lige geçeceğim. O adamın hiçbir şeyine ihtiyacım olmayacak.”

“111. O^” Derin bir nefes aldım ve odaklandım. “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, Jason. Bence bu yanlış.”

“Söyleyecek bir şey yok. Söyleyecek, yapacak bir şey yok.” Sesi şiddetlendi. “Sen, Kyle dışında bunu bilen tek kişisin. Kimseye bir şey söylemeyeceksin. Becca. Söz ver. Söz ver!”

Beynim dönüyordu. Kalbim, çok hoşlanmaya başladığım bu çocuk için acıyordu. “Jason... Bu bilinmeli. Bunu sana yapamaz.

Tanrı aşkına, adam senin baban. Onun seni incitmesi değil, koruması lazım! Bu ko-korkunç!” Öfkem artıyordu. Jason m bir köşeye sinip o belirsiz dev adamın dev yumruklarından korktuğu görüntüler beynimde dönüyordu.

“Senin baban seni koruyor mu?”

“Benim babam aşırı korumacı ve çok istekli,” dedim. Kafamın içinde her zaman kötileyip durduğum babamı şu an niye savunduğumdan emin değildim. “Mantıksız, dik başlı, inatçı ve saçma kurallarıyla beni isyana sevk ediyor. Ama beni seviyor. Kendi tarzında. Beni asla incitmez. Sadece olabileceğimin en iyisi olmamı istiyor. Ben in bulaştığı belalar yüzünden böyle.”

“Babamın ruhunda gizli bir öfke ve şeytanlar var.” Jason m sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı, sözleri şiirseldi. “İlk profesyonel maçında sakatlanmış ve kariyeri bitmiş. Yapmak istediği tek şey profesyonel ligde futbol oynamakmış ama artık oynayamayacakmış. Buraya, Michigan’a ailesinin yanına dönmek zorunda kalmış. Babası, benim babamın bana davrandığından da kötü davranıyormuş ona. En sonunda polis kuvvetlerine katılmış ve hemen evden taşınmış. Ama sonra Körfez Savaşı çıkmış ve bunu fırsat olarak görmüş. Orduya katılmış ve Irak’ı iki sefer dolaşmış. Üniversite diploması veya eğitimi yokmuş. Çok ağır şeyler görmüş. Becca. Gerçekten çok kötü şeyler. Çok kötü şeyler de yapmış, hepsi de Sam Amca’nın¹ emirleriyle. Bütün bunlar onu korkutmuş. İçten içe. Diyeceğim o ki onun da kendi sebepleri var. Ama tabii bu bana yaptıklarını doğru kılmıyor.”

Uzun bir süre sessiz kaldım. Radyoda çalan farklı bir şarkıyı dinledim. Siyah gökyüzündeki yıldızların parlamışını izledim. “Babanın başından geçenleri nasıl bu kadar iyi biliyorsun?” Jason ağız dolusu cipsle birlikte cevap verdi. “Çok içiyor. Yeterince içtiği zaman beni dövmek yerine konuşuyor. Sanki

ben onun birliğinden biriymişim gibi bana hikâyeler anlatıyor.” Yutkundu ve gökyüzüne baktı. “O hikâyelerden nefret ediyorum. Dayak yemeyi tercih ederim.”

Sert bir rüzgâr esti ve kazağımı delip geçti. Titredim. Jason avuçlarını yere koydu ve ayağa kalktı. Kamyonetin içine doğru eğildi ve ceketini aldı. Tereddüt etti ama sonra fotoğraf makinesini de aldı. Tekrar yanıma geldi, yedek lastiğin üstüne çıktı ve ceketini omuzlarıma attı. Ceket, ağır ve sıcaktı. Jason'm kokusunu taşıyordu.

Fotoğraf makinesini kaldırdı ve yüzünde bir sırıtışla bana baktı. "Çektiğim bir fotoğrafı görmek ister misin?" Hevesli bir şekilde başımı salladım. "O zaman pazarlık etmen lazım. Sen bana yazdığın bir şeyi gösterirsen, ben de sana çektiğim bir fotoğrafı gösteririm."

Yutkundum. "Ben... Ben bilemiyorum. Yazdıklarımı daha önce kimseye göstermedim. Hiç kimseye. Benim günlüğüm gibi."

Jason çantayı göstererek başını salladı. "Fotoğraflarım da benim için aynen öyle. Hepsi özel. Sadece bana ait çünkü bu şekilde eğleniyorum. Hiç kimse, Kyle bile fotoğraf çektiğimi bilmiyor. Benim için de günlük gibi bir şey. Benim sözcüklerle aram iyi değildir. Onlar yerine fotoğraflarımı kullanıyorum." "Böyle bir şeyi neden sır olarak saklıyorsun ki?" diye sordum. "Utanç verici filan değil. Havalı. Artistik."

Yüzü karardı. "Sen babamı tanımıyorsun. Söyledim sana, iyi biri değil. Öncelikle, sadece okulla ve futbolla ilgili şeyler yapmaya iznim var. Antrenman, ödev, çalışma. Hepsi bu. Şu an sarhoş veya sızmış durumda. Bu yüzden tutuklanmadığım veya büyük bir olay çıkarmadığım sürece ne yaptığım veya nerede olduğum umurunda değil. Polis kuvvetlerinin lideri o. O yüzden dikkatli olmam gerek. Beni kurtarmaz veya ipten almaz. Adam-larından biri beni durdurursa canıma okur. Adamları da ondan korkuyor, bu yüzden ona karşı gelmeye cesaret edemezler." "Bunların fotoğrafçılıkla ne ilgisi var.^ Bunlar fotoğraf sadece." İkinci jambonlu sandviçi açtı ve bir Coca Cola daha çıkardı. "Bu da ikinci kısım. Sanatla uzaktan yakından ilgili her şey ibneler için. Bunlar onun sözleri, benim değil. Ayyaşın biri olmasının yanı sıra yobaz da. Kendi gibi olmayan hemen herkesten nefret eder. Benim fotoğraf makinemin olduğunu bilse beni hastanelik eder. Müzik aleti? Asla. Resim? Kesinlikle olmaz. Ama ben fotoğraf çekmeyi seviyorum. Bir şeyi mercekle yakalamayı ve bundan tamamen başka bir şey ortaya çıkarmayı seviyorum." Çantayı açtı ve makineyi çıkardı. Açtı, önceden çektiği fotoğrafları göstermek için birkaç tuşa bastı. Fotoğrafları bir süre inceledi, sonra makineyi bana doğru çevirdi.

Makineyi dikkatli bir şekilde tuttum. Onun için bu kadar önemli ve bu kadar pahalı olan bir şeyi elime almaktan çekiniyordum. Bana gösterdiği fotoğraf nefes kesiciydi. Bir papatyanın üstüne konmuş biryabanarısıydı bu. Yakından çekilmişti. O kadar yakındı ki kanatların bulanıklığı, şişman sarı ve siyah vücudun üstündeki tüyler bile görünüyordu. Güneş ışığı arının gözlerinde delikli ve çok kesimli kırılmalar yaratmıştı. Papatya keskin ve parlak bir sarı renkteydi. Uzaktaki gökyüzü mavi bir pustu. Bu, *National Geographic ten* alınma bir fotoğraf gibiydi. Berraklığı, odağı ve renklerin kullanılışı bakımından vurucuydu. Yabanarısı uzaydan gelme bir yaratık, mamut gibi görünüyordu.

"Jason... Bu inanılmaz. Yemin ederim bunu bir dergiye satabilirsin." Nefes aldım ve fotoğrafı tekrar inceledim. Çiçeği ortaya koymasına ve yerin büyük çoğunluğunu ona ayırmasına, aşağıya doğru inerken yakaladığı arının da en yukarıda olmasına bayılmıştım.

Sırıttı. Onu tanıdığım bunca zamandır ilk kez gerçekten utanmış gibiydi. "Teşekkürler. Bu kareyi çekmeye çalışırken altı kez arı soktu. Orada uçan bir sürü büyük, şişman arı vardı." Atımızda uzanan

arazideki bir ağacı gösterdi. “Tam orada. Herhalde bir kovan filan vardı. Neyse, o arıları saatlerce takip ettim. Fotoğraf üstüne fotoğraf çektim. Bunu yakalamadan önce herhalde birkaç yüz poz çekmişimdir.”

Heyecanlı bir şekilde, “Başka fotoğraf görebilir miyim?” diye sordum.

Bir kaşını kaldırarak baktı. “Cık. Sıra sende.”

Ellerimin titrediğini hissediyordum. Konuşursam sinirli bir şekilde konuşacağımı ve kekeleyeceğimi biliyordum. Bu yüzden derin bir nefes aldım, çantama uzandım ve defterimi çıkardım. Bu spiralli, çizgisiz bir eskiz defteriydi. Dışını kahverengi Meijer çantalarından bir parçayla kaplamıştım. Ön kapakta, Aapça bir şiiri yazabilmek için kopya kâğıdı kullanmıştım:

İjji CwJ

js

Jason, “Ne diyor?” diye sordu.

Tereddüt ettim. Pek çok kez nefes alıp verdim ve sözcükleri zihnimde oluşturduktan sonra yüksek sesle söyledim: “Diyor ki, ‘Yalnız değilim, benim arkadaşım yalnızlığım.’” Kapağı açmadan önce satırları işaretparmağım ile takip ettim. Birkaç sayfayı atladım. Jason’a göstermek için mükemmel şiiri arıyordum. “Bu Abboud al Jabiri adlı Aap bir şairin şiiriydi. Bu aslında daha uzun bir şiir ama benim en sevdiğim kısmı burası.”

“Bu şair çok uzun dönemler öncesinden mi?”

Kafamı salladım. “Hayır, adam hayatta, Ürdün’de yaşıyor ve hâlâ şiir yazıyor. Annem çocuk doktoru ama şiiri her zaman sevmiştir. Tıp eğitiminin yanı sıra Arap şiirinde de yan dalı var. Aslında beni teşvik eden de oydu.”

Jason, “Süpermiş,” dedi. “Baban ne iş yapıyor?”

“Emlak işinde. Birçok endüstriyel mülkü var. Ayrıca emlak satışları yapıyor.” Ağzımdakini çiğneyip yutarken ona baktım. “Ya sen? Babamı anlattın. Ya annen?”

Omuz silkti. “Bir şey yapmıyor. Haftada üç gün bir diş hekiminin muayenehanesinde çalışıyor. Fotokopi filan çekiyor. Onun dışında odasında bir kitaba bir şeyler kesip yapıştırıp duruyor.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak yüzümü buruşturdum. “Gazete kupürlerinden defter mi tutuyor?”

Omuz silkti. “Her neyse işte. Onun gibi bir şey. Bir ‘sanat atölyesi’ var.” Bu ifadeyi söylerken havada tırnak işareti yapmıştı. “Orada çok zaman geçiriyor. Genelde orada uyuyor. Tabii babam onun illa yanına yatmasını istemediği sürece. Şey için... Anladın yani. Annem genellikle ikimizi de görmezden gelir. Babamın dayağını onun yerine ben yediğim için beni görmezden gelir. Babam da pisliğin teki olduğu için babamı görmezden gelir.” “Dayağı onun yerine ben yiyorum derken ne demek istiyorsun?”

Parmaklarının arasındaki bir cipsi ağzına attı ve parmaklarını yaladı. “Eskiden onu döverdi. Ben üç veya dört yaşlarındayken. Sonra ben büyüdükçe araya girmeye başladım. Annemi ağlarken görmekten nefret ediyordum. Bir süre kendisi için direndi. Bunu hatırlıyorum. Sonra pes etti. Bana ve kendisine, babamın isteklerini yapmamız için izin verdi. Babam mücadele istiyordu, anladın mı? Kavga istiyordu. Annemi rahat bırakması için ona

İstedğini verdim, mücadele ettim. Sanırım bu yüzden annem bana gücendi. Niye bilmiyorum. Sanırım onun yerine ben dayak yediğim için, Herneyse. Aptal kadın.” Sesindeki bezgin ton ve duygusuzluğu çok kötüydü.

“Jason! O senin annen!” Ağzımdan kaçmasına engel olamamıştım.

Yeşil gözleri alevlendi ama sesi yükselmedi. “Evet, biyolojik olarak beni dünyaya getirmiş olabilirler ama onlar benim ailem *değil*. Becca.” Sakinleşti ve kafasını çevirdi. Sesi dikkatliydi. “Aileler sever ve koruyup kollar. Bakar, besler. Ben sevgi görmedim. Benim ihtiyaç? O da sevilmemiş. Bu döngüyü nasıl kıracağını anlamamış. Annem o kadar uzun süredir kurban konumunda ki artık umursamıyor. Bu yüzden bu pisliğin asıl yükünü ben çekiyorum.”

Uzun süre ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. En sonunda aklıma geldi. “Sen bu döngüyü kırabileceğine inanıyor musun, Jason?”

Jason başını eğdi. Cipsleri unufak ediyordu. “Kırmak *zorundayım*, Becca. Kıracağım. Dedem *tam* bir pislikmiş. Onun babasının da öyle olduğundan eminim.” Sesi bir fısıltıya dönüştü. “Korkuyorum. Sanki... Kalıtsal bir şey gibi. Ya ben farklı olamazsam? Ya benim de onun gibi olacağım genetik olarak belliyse?”

Elini tuttum. “Ben buna inanmıyorum. Sen zaten ondan *farklısın*, Jason. Kim olmak istediğimizi seçebiliriz.”

“Dilerim.” Aniden o kadar üzgün görünmüştü ki onu neşelendirecek bir şey bulmak, konuyu değiştirmek istiyordum *ama* aklıma bir şey gelmiyordu.

Sandviçlerimizi bitirmiştik. Konuşurken soda içiyor ve cips yiyorduk. Sırt çantamdaki şey aklıma geldi. Arka pencereden uzandım ve çantayı aldım. Fermuarı açtım ve şişeyi çıkardım.

İkimizin arasına, battaniyenin üstüne koydum. Jason sanki zehirli bir yılan görmüş gibi bakıyordu.

Az önce kullandığı o aşırı sakin ses tonuyla, “Bunu nerden buldun?” diye sordu.

“Abim verdi. Sanırım parti filan yapacağımızı düşündü. Aslında ben pek içki içmem ama ne önemi var, değil mi?” Sesimi normal tutmaya çalışmıştım ama başarabildiğimi sanmıyordum.

Jason neredeyse fısıldayarak, “O şeyi içebileceğimi sanmıyorum,” dedi. “Bu... Bu babamın içtiği şey. Bütün hayatım boyunca akşam yediden veya sekizden sonra onu hep böyle gördüm. Televizyon karşısında, deri tekli koltuğunda SVi/, *Castle* veya *Taht Oyunları* izlerken, yanındaki sehpa da hep bu *aptal* kare şişe ve bir bardak. Her gece, o şişenin bardak bardak boşalışını ve onun bir yilandan bile daha zalim, iki misli daha tehlikeli bir hale gelişini izledim.”

Konuşurken gözleri çok uzaklara dalmış gibiydi. Kıpırdamadım ve sessiz bir şekilde söylediklerini dinledim.

“İçmeye karşı filan değilim. Herkes onun gibi değil. *Ben* içtiğim zaman onun gibi değilim. Ben sadece... O şeye *dokunmayacağım* bile. Hem de asla.” Jason şişeye sanki babasını görmüş gibi öfkeli gözlerle bakıyordu. “Lütfen kaldır şunu. Bir şeyler içmek istiyorsan soğutucuda biram var.”

Hemen hareketlendim. Şişeyi tekrar çantaya attım ve fermuarı kapattım. “Özür dilerim, Jason. Be-ben bi-bilmiyordum.” Demek ki konu değiştirme çabam da buraya kadardı.

Ellerini kollarıma doladı ve beni kendine doğru çekti. Ta ki dizlerimiz üst üste gelene, birbirine dolanana kadar. “Nerden bilecektin ki. Benim için kendini üzme.”

* SVU: ABD kökenli, mahkeme ve suç draması konulu bir televizyon dizisi; Castle: ABD’de yayınlanan bir komedi-drama dizisi; Taht Oyunları: ABD’de yayınlanan fantastik bir televizyon dizisidir, (ç.n.)

“Ama senin için üzülüyorum. Bunları yaşamamalısın.”

Omuzlarımı çevirdi. Ben de olduğum yerde döndüm ve sırtımı onun göğsüne dayadım. Jason kamyonete yaslandı ve kollarını karnıma, göğüslerimin altına doladı. Dizlerini vücudumun yanlarına doğru koymuştu. Kollarımı dizlerine koydum, başımı geriye attım ve omzuna yasladım. Birden, göz açıp kapayıncaya kadar huzurlu bir hale gelmişim. Kendimi güvende hissediyordum. Kalp atışlarımı duyabiliyordum. Nefesi nazıkçe enseme vuruyordu. İşte o zaman bedeninin, göğüslerimin çok yakınındaki ellerinin, yeterince cesursam kendime doğru çevirip öpebileceğim dudaklarının ve beni mükemmel bir şekilde saran güçlü kollarının farkına vardım. Kalbim gümbürdemeye başladı. Paniklememek için hareketsiz kalmaya odaklanmak zorunda kaldım. Daha fazlasını istiyordum. Dokunuşundan, sıcaklığından, gücünden daha da çok istiyordum. Yakınlığı baş döndürücü ve yasaktı. Gecenin bir yarısı evimden gizlice çıkmışım ve şimdi de bir çocuğun kollarımdaydım. Yoksa erkek mi demeliydim? Emin değildim. O erkek olmuş muydu? Ben genç kız mıydım, yoksa kadın mı? İkisinin arasında bir yerde sıkışıp kalmıştık. Bunun gibi düşünceler beynime üşüştü. Cevap arıyorlar ancak bulamıyorlardı. Yakınlığı ve gücü baş döndürücüydü.

Soğuk havada birlikte nefes alıp verdik. Tepemizdeki gökyüzü gümüşlerle süslenmiş bir siyahlıktı. Konuşmamıza gerek yoktu. Gece bu haliyle de harikaydı. Tek ses, bizim nefes alıp verişimiz ve yaprakları hışırdayan rüzgârla radyoda çalan şarkıydı. Şarkı gittikçe azaldı ve bir sonraki şarkıyı anons eden kadın DJ’in sesi duyuldu. “Pekâlâ, Montgomery Gentry’den bir parça dinledik. Bizi eskilere götürdü. Şimdiki parçamız siz gece âşıkları için geliyor. Gloriana’dan ‘(Kissed You) Goodnight’.”

Bu tatlı şarkının sözlerini dinlerken kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Şarkı, çalınmış bir randevunun karanlığına ve havanın soğukluğuna romantizm ekliyordu. Kafamı çevirdim, omzum kamyonetin yatağına dayansın diye hafifçe yanlara kaydım. Jason’ın gözleri yemyeşildi, yıldızların ve ayın ışığında parlıyordu. Kaburgalarımın ve yan tarafımın atan kalbini duydum. İşte o zaman beni öpeceğini anladım. Nefesim kesilmiş, gözlerim onunkilere kilitlenmiş bir halde bekledim. Cesaret

almak için dizlerine tutunmuştum. Onu öpmekten korkmuyordum. Sabırsızlanıp öpüşmeyi benim başlatmamdan korkuyordum. Bu ikinci öpüşmeye duyduğum açlık kanımda yanıp tutuşan çaresizlik gibiydi. Kaslarımı ve kalbimi gümbürdetiyor, beynimi tutuşturuyordu.

“Sorun olmaz değil mi?” Sesi, sessizliğin içinde yumuşak bir fısıltıdan ibaretti.

Gülümsedim. “Sus ve be-be...” Durdum, gözlerimi kapattım. Sözlerin akıp gitmesine izin verdim. “Beni öp hemen.”

Hevesli bir şekilde arayı kapattı ve dudaklarımı dudaklarıyla kapladı. Kalplerimizin gümbürtüsü, ihtiyaç ve gerilim-dendi. Kendimi kaybettim, yumuşak, ıslak ve sıcak dokunuşun, sodayla tuz tadındaki o lezzetin keyfini çıkardım. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Dudaklarımızın dokunuşları arasında müzik sesi duyuluyordu. “*Ve sana... tyi geceler öpücüğü verdim...*”

Geri çekildiğimizde Jason’ın bakışları benimkilere kilitlendi. “Seni öpmek... Tanrım, harika bir şey.”

“O zaman bir daha yap.” Cesaretim beni bile şaşkına çevirmişti.

Bu cümlem onu da şaşırtmıştı ama başını eğdi ve beni tekrar öptü. Bu defaki daha derindi, ağızlarımız hareket ediyor, dillerimiz çekingen bir şekilde birbirine dokunuyor ve sürükleniyordu. Avuçlarını avcumu koymuştu. Ellerinden birini kaldırıp yukarı doğru götürdü ve göğsümün kabarıklığının başladığı yerde durdu. Bir elimi kaldırdım ve ensesine doladım. Bu hareketi bir filmde görmüştüm. Dokunuşumun gücünün, bir öpücüğün güzelliğinin, bu yakınlığın büyüsunü o zaman fark etmiştim. Parmaklarım ensesindeki saçları okşayınca beni daha sert bir şekilde öptü. Sanki orada duran elim onun arzusunu ateşlemiş gibiydi. Sonra eli biraz daha yukarı kayd. Parmakları göğsümün yan tarafındaydı. Bu kararsız bir dokunuş, bir istekti. Bir soruydu. Cevabı, doğru cevabı bilmiyordum. Daha fazlasını istiyordum. İstiyordum ama bu doğru muydu? Yoksa yanlış mıydı? Çok mu fazlaydı, çok mu erkendi? Parmaklarının yarattığı hissi sevmiştim. Bu görgü kurallarıyla dalga geçmek, dürüstlüğün sınırlarını zorlamaktı. Devam etmesi için teşvik edecek cesaretim var mıydı?

Tereddüdümü kararsızlık olarak algıladı ve elini günahtan uzağa, yukarı doğru götürdü. Göğsümdeki dokunuşunu kaybedince üzüldüm ve pişman oldum. Elini tuttum ve koltuk altımın orada durdurdum, öpüşme durdu. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Yeşil gözleri benimkileri inceliyordu. Elini aşağı doğru götürünce gözleri büyüdü. Tekrar ona doğru yaslanınca omuzlarıma koyduğu ceket kayd. Eli göğsümün üstünde duruyordu. Kazak, tişört ve sutyene rağmen elinin sıcaklığını, dokunuşundaki gücü, okşayışındaki nezaketi hissedebiliyordum. Daha önce hiç kimse göğsüme dokunmamıştı. Bunun verdiği heyecan uyuşturucu gibi bir şeydi.

Süveterim düğmeli ve yündü. Uzanıp ilk düğmeyi açtım ve elini kazağın altından öteki göğsüme doğru götürdüm. Parmakları göğsümü kavradı. Test ediyor, dokunuyordu. Tereddütlü ama hevesliydi. Kendimi çok cesur, çok cüretkâr, çok... Aklıma gelen sözcük *terbiyesizdi*. Ama bu çok çocukça bir sözcüktü. Bırak onu teşvik etmeyi, bana bu şekilde dokunmasına bile izin vermemeliydim. Ama o kadar heyecan verici, baş döndürücü bir şeydi ki. O iki kat kumaşın üstünden göğsümü incelerken nabzım deli gibi atıyordu. O bana dokunup okşarken ve öperken kendimi yetişkin gibi hissettim.

Ne kadar olduğunu bilemediğim bir zamandan sonra geri çekildik. Eli göğsümden kucağıma indi. Bu

kez kalçama daha yakındı.

“Bana şiirlerinden okumadın,” diye fısıldadı.

Yüzüm kıpkırmızı oldu. “Gerçekten istiyor musun görmeyi?” diye sordum. Başıyla onayladı.
“Gülmeyecek misin?”

“Komiklik olsun diye yazmıyorsan hayır gülmeyeceğim.” Cesaretimi toplayarak, “Hayır, komik şiirler yazmam,” dedim. “Ama kimseye söylememen ve bununla dalga geçmemen gerek.”

Kaşlarını çattı. “Sen benim fotoğrafçılığım la dalga geçer miydin?”

Kafamı salladım. “Asla.”

“O zaman ben senin şiir yazman la niye dalga geçeyim?” Çantamdan defteri çıkardım ve doğru şiiri ararken sayfaları karıştırdım. En güzelini ve şu anki duygularımı ifade edenini bulmuştum.

Kendimi utandırmadan bu şiiri sesli bir şekilde okuyamayacağımı biliyordum. Bu yüzden kendisi okusun diye defteri uzattım. O okurken sözcükleri zihin gözümle görüyor, hissediyordum.

HAYALET ÖPÜCÜK

Sen burada deylsin, ben orada deylim

Ben odasında

Yapayalnız bir kızım

Sen bir masalsın

Olası bir gelecek

Arzularımın bir hayaleti

Hafifçe nefes ahyorum

Gözlerimi kapıyorum

Yüzümü tavana çeviriyorum

öpücüğünü bekliyorum

Hayalet dudakların

Gerçeğn üstünde hayali bir ağız

Fantastik bir dil

Tadıyor benimkini

Kışkırtıcı ve hayali

Çünkü merak ediyorum

Öpücük nedir

Dudakların tadı nasıldır

Bir dil nasıl hissettirir

Birisi göstermeden

Bilebilecek miyim ne yapacağımı?

Başka keder verici bir soru ortaya çıkıyor Bana has bir soru Öpüşürken de kekelenir mi?

Arzu denzinde de sendelenir mi?

Sen bir hayaletsin sadece Asla bilinmeyen "peki ya?" sorulan Bilmeyi dilediğim şeyleri sen öğetemezsin Ta ki gerçek olana kadar Ve öp beni, öp beni, öp beni.

Jason önce bana, sonra tekrar sayfaya baktı. Bakışlarında hayranlık vardı. "Tanrım, Becca. Bu... Diyecek söz bile bulamıyorum. Büyülü. Bu sadece şiir değil. Sihirli sözler." Deftere tekrar baktı. Yeniden okur gibiydi. "Hangi sözcüklerin birbirine böyle güzel yakışacağını nerden biliyorsun? Bu sözcüklerin hepsini tek başlarına biliyorum. Ama bunları bu şekilde bir şiirde bir araya getiremem."

Yanaklarım yanıyordu. Başımı öne eğdim. "Teşekkürler. Sözcükler... Öylece dökülüyor işte. Sanırım şiir yazmamın sebebi bunun tutarlı olabilmemi sağlaması. Etkileyici sözler söyleyebilmemi sağlaması. Düzgün bir şekilde konuşmak için çalışmam gerekiyor. Kurduğum her cümlede kekelemem için çaba gösteriyorum. Ama şiir? Hiç çaba gerektirmiyor." Şiirlerim hakkında konuşurken bile bu konuşmanın taslağını çıkarmış, planlamış, kafamda sözcükleri yerine yerleştirmiş ve pratik yapmıştım. Sayfaları çevirmeye başladı ama nazik ve kararlı bir biçimde defteri elinden aldım. "Özür dilerim ama özel düşüncelerimi böyle... incelemene izin vermeye hazır değilim. Bunu okuman aklımı okuman demek. Be-ben bu-buna ha-hazır değilim." Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Güven verir bir şekilde gülümsedi. Aptal kekelemelerime ve tutukluklarıma en ufak bir sabırsızlık veya rahatsızlık ifadesi göstermedi. "Önemli değil. Becca. Seni anlıyorum. Benimle paylaştığın için teşekkürler."

"Sen şeninkini gösterdin. Adil olmak için benim de göstermem gerekirdi." Çift anlamlılığı vurgulamak için sıırıttım.

Jason da sıırıttı. "Doğru. Hep bana hep bana demek olmaz derler." Eli tekrar yukarı doğru çıkmaya başladı. Gittikçe daha çok yaklaşıyor, daha yukarı çıkıyordu.

“Kısasa... Kısas.” Eli göğsüme doğru iyice yaklaştığında nefesim kesildi. Elinin tekrar orada olmasını istiyordum.

Kazağımın üstünden göğsümü kavradı. İşte o zaman nefes alabilmişim. Sonra sanki fiziksel olarak elini oradan koparı-yormuş gibi bir yüz ifadesiyle elini çekti ve bacağıma koydu. Nabzım yavaş yavaş normale döndü. “Gitmemiz lazım,” diye fısıldadı.

“Evet, galiba.”

“Ama gitmek istemiyorum.” Yüzünü saçlarıma gömdü ve kokladı. “Çok güzel kokuyorsun.”

Güldüm. “Teşekkürler. Ben de gitmek istemiyorum. Burayı sevdim. Neden en sevdiğin yer olduğunu anlayabiliyorum.” “Burayı bir de gündüz, güneş varken görmem gerek. Buraya kadar olan her yer çiçeklerle dolu. Çok güzel.” Eliyle kamyonetin önünü gösterdi. Burada tepe, açık bir alana dönüşüyordu.

“O zaman gündüz de getir beni buraya.”

Başıyla onayladı. “Getiririm.” Sırıttı. Bu gülüşü bana, ne kadar yakışıklı olduğunu, yüzündeki sert çizgileri, güçlü kıvrım ve mükemmel açılırları, yeşil, yemyeşil gözlerini anımsattı. “Ayrıca zaten artık burası en sevdiğim yer değil.”

Kafam karışmış gibiydi. Kaşlarımı çattım ama arkasından ne söyleyeceğine dair bir fikrim vardı. “Değil mi?”

Kafasını salladı ve beni daha sıkı sardı. “En sevdiğim bu artık. Sen, burada, benimleyken. Kollarımdayken.”

Ona daha da çok sokulmaktan başka bir yanıt bulamayarak gülümsedim.

Birkaç dakika sonra gönülsüz bir şekilde gece yarısı kurduğumuz bu piknik soframızı topladık. Ben kamyonete binerken Jason da soğutucuyu yerine taktı. Koltuğa oturdum. Sözlerinde bir sürü eğlence barındıran hareketli bir şarkı buldum ve sesi açtım. Şarkının tadını çıkararak olduğum yerde zıpladım. İçimin sınımsız ve güçlü bir mutlulukla dolduğunu hissediyordum.

Jason beni eve götürdü. Yine girişte durdu. “Keşke seninle evine kadar yürüyebilsem. Kapıya kadar bıraksam, iyi geceler öpücüğü versem.”

“Belki bir gün olur,” dedim. “Durum benim de hoşuma gitmiyor. Senden utandığımdan filan değil, biliyorsun değil mi?”

Pederin beni ömür boyu cezalandıracağım ve geceleri beni odaya kilideyeceğini bilmesem ona seni anlatırdım. Tanıştırırdım.” Omuz silkti. “Biliyorum. Eve giderken dikkatli ol, tamam mı? Sen odana girene kadar bekleyeceğim. Eve sağ salım varınca mesaj at, olur mu?”

Kamyonetin kapısını açtım ama elini bileğime doladı ve beni durdurdu. Beni yakınına, daha yakınına çekti. Aradaki kolçağı kaldırdı ve aramızdan çekti. Mountain Dew şişesi yere yuvarlandı. Kollarımı

boynuna doladım, parmaklarımı yumuşak saçlarına daldırdım ve kendimi öpücükte kaybettim.

Nefes alıp başım dönmeye başlayınca geri çekildim.

“Tanrım, Becca. Seninle öpüşmek... Şu ana kadar yaşadığım en mükemmel şey.”

Dudaklarıma dokundum. Şiştiklerinin farkındaydım. “Ama tehlikeli de.”

“Ne tehlikeli?”

“Şenle benim öpüşmemiz.”

“Neden?”

Bakışlarıyla buluştum ve bütün duygularımı görmesine izin verdim. “Çünkü durmak istemiyorum. Boğulana kadar öpebilirim seni.”

Başıyla onayladı. “Ben de öyle.” Bileğimi bıraktı, parmaklarını elmacık kemiklerimde ve çenemde gezdirdi. “Çok güzelsin. Becca. O kadar güzelsin ki.”

Kafamı reddedercesine salladım. “Saçmalıyorsun ama yine de teşekkürler.”

Eğilip kapıyı kapatmaya hazırlanırken kaşlarını çatarak bakıyordu. “Neden saçmalıyorum?”

Kendime güvensiz olduğum noktalardan konuştuğum için huzursuz olarak omuz silktim. “Öyle işte. Ama bana iltifat etmen çok tatlı tabii.”

“Bu bir iltifat değil. Gerçeğin ta kendisi.” Bakışları biraz değişti. Sanki bir şeylerin farkına varmış gibiydi. “Bir dakika. Kendine güvensiz değilsin herhalde, değil mi?”

Bir buklemi parmağımda çevirdim ve kekelememeye odaklandım. “Gezegendeki her kızın bir konuda bir güvensizliği vardır eminim, Jason. Sadece bazıları bunu daha iyi gizliyor.” “Sen hangi konuda güvensiz olabilirsin ki?”

Afallamış bir halde baktım. “Hangi konuda mı? Ben... Ben... Öncelikle kekeliyorum. Fa-fark e-etmediysen diye söyleyeyim dedim. Bu utanç verici. Sonra sınıftaki en kısa kızım. Ayrıca kalçalarım bir kilometre ve göğüslerim çok iri.” Esnek buklelerden oluşan saç yığını gösterdim. “Ve saçlarım da elektrik çarpmış gibi görünüyor.”

Jason sanki kendime değil de ona hakaret etmişim gibi baktı. Kızgın bir şekilde kapısını açtı. Kapıyı birlikte açık bırakınca uyarı zili öttü. Arabanın önüne dolandı ve bana doğru gelmeye başladı. Aslında ondan korkmuyordum ama gözlerindeki yoğun, kararlı bakış ve yürüyüşündeki o kendinden emin tavır beni korkutmuştu. Geri geri gitmeye başladım. Arkamda kamyonetin kapısı kapanınca sendeledim. Beni vücuduyla kamyonet arasına sıkıştırdı ve ellerini kalçalarımın biraz yukarısına koydu.

“Vücudun hakkında bu şekilde konuşma. Becca. Beni anladın mı?” Bakışları karardı. “Çok güzelsin.

Seksisin. O kadar çekicisin ki nefesimi kesiyorsun. Daha önce nasıl fark edemediğimi hâlâ anlayabilmiş değilim. Kalçaların mükemmel ve bir erkek için ‘çok iri’ çok iyi bir şeydir. Ve senin göğüslerin mümkün olabilecek en ‘çok iri’ kıvamda. Senin inanılmaz bir vücudun var. Becca. İnanılmaz. Kekeleyen mi? Bana göre bu senin benliğinin bir parçası. Beni rahatsız etmiyor.”

Beni yatıştırmaya çalıştığından emindim. Yüzümü göğsüne gömdüm. “Saçlarım?”

Parmaklarını saçlarıma doladı, elinde sanki bir avuç altın varmış gibi buklelerimi karıştırdı, parmaklarından dökülmelerine izin verdi. Sonra parmaklarını bir tutam bukleye geçirdi ve kafamı nazik ama kararlı bir şekilde geriye doğru çekti. Yüz yüze gelmiştik.

“Saçlarını çok seviyorum.”

“S” ile başlayan sözcüğü söylemişti. Saçım içindi gerçi ama olsun, yine de söylemişti.

Sonra beni öptü. Lila rengi Keds’lerimin içindeki ayaklarım yerden kesilmişti. Tanrım, çocuk harika öpüyordu.

Ondan sonra gitmeme izin verdi ve ağaçların arasında kayboluşumu izledi. Boşta çalışan motorun hafif gürültüsünü duyabiliyordum. Akama bakınca farlarının solgun sarı ışığını da görmüştüm. Su borusunun dibinde durdum ve Benin iki kat yukarıdaki odasının penceresine baktım. Bunu başarabilmemin imkânı yoktu. Aşağı inmek, sadece tutunma ve yerçekiminin işini yapmasına müsaade etme olayıydı. Derin bir nefes aldım ve dış cepheye, artık altında her ne varsa ona tutturulan ilk basamağa odaklandım, iki elimde kavradım ve bütün gücümle asıldım. Ama yerden bir santim bile yükselmedim.

Asıldım, zıpladım, gayret ettim, küfür ettim ama tek becerebildiğim kendimi terletmek oldu, işte o zaman hâlâ Jason’ın ceketini giydiğimi fark ettim.

Tam o anda çantamdaki telefonum titredi. Çıkardım ve Jason’dan gelen mesajı okudum: **Birkaç dakika oldu. Daha odana çıkamadın mı?**

Cevabı düşünmeden yazdım: **Hayır. Su borusundan inmiştim ama tırmanamıyorum. Sakın gülme KOMİK DEĞİL.**

Jason’ın cevabını bekleyip bir yandan da içeri nasıl gireceğimi düşünürken arkamda bir ses duydum. Döndüm ve Jason’ın ağaç-lann arasından bana doğru geldiğini gördüm. Gelip yanımda durdu ve şu anki ezeli rakibim olan su borusuna baktı.

“Sorun olabilir. Ben buna tırmanmada sıkıntı *yaşardım.*” Elini su borusuna koydu ve boruyu sallayarak test etti. Sağlamlığından emin olunca başıyla onayladı. “Seni kaldırayım mı?”
“Bilmiyorum ki. O zaman da yarısında kalırım. Tırmanacak kadar güçlü değilim.”

Jason, “Evin anahtarı yok mu sende?” diye sordu.

“Evet, var ama peder geceleri alarmı kuruyor. Kodu bilmiyorum.”

“E iyi de alarmı kapatmadan nasıl dışarı çıktın ki sen? Alarm sistemlerinde genelde pencereler de olur.”

Afalladım. “Bilemiyorum. Bunu düşünmemiştim. Belki de Ben bir şekilde pencerelerin alarmını kaldırmıştır.”

“Burası Benin penceresi mi?”

“Evet. Şu tahtaları basamak-tutacak olarak oraya koyan da o.” Jason boruyu tekrar inceledi. “Aa, az önce görmemiştin onları. Akıllıca.” Sırıttı. “O zaman evden sık sık gizlice çıkıyor herhalde?”

Kıkırdadım. “Evet, öyle.”

“Eve geri nasıl giriyor peki?”

Jason’a dik dik baktım. “İııı? Hiçbir fikrim yok. Bunu da düşünmemiştim. Bu gizlice çıkma olayında pek tecrübeli değilim.”

Jason sırtıtarak, “Evet, orası belli,” dedi. “Belli ki seni şimdiden kötü etkilemişim.”

“Belki biraz,” diye kabul ettim. “Ama hoşuma gidiyor. Kendimi özgür hissediyorum. Eğlenceli de. Tabii içeri girebilirim.”

“Abinin cep telefonu yok mu? Mesaj atıp sana yardım etmesini söyleyemez misin?” Boruya bir kez daha baktı. Sanki beni

içeri sokabilmenin bir yolunu arıyor gibiydi. “Hâlâ seni kaldırırsam tırmanabileceğini düşünüyorum.”

“Sen sadece kalçama dokunmak için bir bahane arıyorsun.” Borunun yanına gittim, parmak uçlarımda yükseldim ve kafamın bir iki metre üstündeki basamağı tuttum.

Jason arkamdan yaklaştı. Elleri, pantolonun içindeki kalçamın sıkı kıvrımını kavrayınca nefesim kesildi. “Bahane aramama gerek var mı?”

Bakışlarıyla buluşmak için kafamı çevirdim. “Evet, var. Henüz ‘Becca’nın kalçasını canın ne zaman istiyorsa o zaman kavra’ aşamasına gelmedik, serseri. O yüzden ellerini kalçamdan çek.” Ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışmış ama başaramamıştım.

Yalandan dudak bükerek, ellerini kalçamın tümseklerinde tutmaya devam etti. “Peki, öyle olsun. Beni bu mükemmel kalçanın keyfinden mahrum bırak.”

Ona şüpheli bir bakış fırlattım. “Mükemmel mi? Gerçekten mükemmel olduğunu mu düşünüyorsun?”

Jason bunu söz konusu nesneyi incelemeye devam etmek için bir davet olarak algıladı. Belki de bir bakıma öyleydi. “Hımm. Bir bakalım.” Kalçamın üstündeki ellerini düzeltti. Kotun üstünden genişliğini inceliyordu. “Evet. Bu kesinlikle doğru sözcük. Canım, senin mükemmel bir kalçan var.”

Kızardığımın farkındaydım ama onu durdurmadım. “Böyle düşünmene sevindim.”

Sesi ciddileşti. Kalçamdaki elleri incelemesine ara vermişti. “Fazla hızlı mı gidiyorum, zorluyor muyum seni?”

Ona doğru yaslandım. “Evet. Hayır. Bilmiyorum. Hoşuma gidiyor. Bütün bunlar hoşuma gidiyor. Bana dokunmana izin vermek hoşuma gidiyor. Ama bir yanım buna izin vermememi söylüyor. O, ailemin beni aşırı tutucu olarak yetiştirdiği tarafım.

Seninle öpüşmek hoşuma gidiyor. Senin için gizlice evden çıkmak da öyle.” İç geçirdim. “Daha önce hiç böyle cesaret isteyen, yasak bir şeye kalkışmamıştım. Bütün hayatım boyunca *iyi kızdım*. Seninle biraz kötü olmak hoşuma gidiyor.”

Jason başıyla onayladı. “Sadece seni hiçbir şeye zorlamak istemiyorum. Ama sana doyamıyorum. Sanırım açgözlüyüm diyebilirim. Seni daha fazla öpmek, sana daha fazla dokunmak istiyorum. Dediğin gibi, bu biraz tehlikeli. Sanki sen bir uyuşturucuymuşsun da ben sana bağımlı oluyorum.” Saçlarımı çenemden ve kulağımın üstünden çekerek, kulak mememin oraya bir öpücük kondurdu. “Seni oraya çıkarmamız lazım.”

Jason ellerini birleştirdi ve dizüstü çöktü. Tereddüt ettim ama sonra eline bastım, bir elimle omzuna, diğer elimle su borusuna tutundum. Jason fısıltıyla üçe kadar saydı ve beni kaldırdı. Havaya fırlarken çığlığımı bastırmak zorunda kaldım. Tek ayağımla dengede durmaya çalışıyordum. İlk basamağı geçmiştim.

Jason, “Omuzlarıma çık,” dedi. Ağırlığımı dikkatli bir şekilde ayarladım, su borusuna iki elle tutundum ve birden kendimi Jason’ın omuzlarında buldum. Pencere öncekinden daha yakındı ama hâlâ ulaşamıyordum.

“Hâlâ yeterince yaklaşamadım,” dedim. “İkinci basamağa daha bir iki metre var.”

Jason hareketlendi ve duruşunu değiştirdi. Bileklerimin ikisini de tuttu ve kafasını kaldırıp bana baktı. “Pekâlâ, ellerime basıp öyle çıkacaksın.”

“Delirdin mi sen? Bütün ağırlığımı sadece ellerinle kaldıramazsın! İkiye bölerim seni!”

Jason güldü. “Tüy gibisin be. İtiraz etmeyi bırak da yap hadi. Bir şey olmaz. Düşmene izin vermem, söz veriyorum.” Bilekle-rimdeti birini kaldırdı, avcunu ayağımın altına koydu ve dizim bükülsün diye kolunu düzleştirdi. “O ayağından destek alarak ayağa kalk ve diğer ayağını kaldırabildiğin kadar yukarı kaldır. Dengede kalmak için boruya tutun. Düşecek gibi olursan bırak kendini. Söz veriyorum tutacağım seni.”

Yutkundum, nefes alıp verişim hızlanmıştı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. “Korkuyorum, Jason.”

“Seni tutuyorum ben. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Üç deyince. Hazır mısın? Bir... İki... Üç!” Üçte, omuzlarını ittim. Kolunun gerildiğini hissedebiliyordum. Diğer ayağım da düzeliyordu. Jason’ın elleri ayaklarımın altındaydı. Ellerinin üstünde dikiliyordum. Yerden üç dört metre yüksektydim.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür çarpıyor, kan kulaklarıma basınç yapıyordu. Sendeledim. Jason beni düzeltince tekrar dengemi kazandım. Su borusu elimdeydi. Basamak tam da orada bel seviyesinde duruyordu. Basamağı kafamın üstünde tutabildiğim kadar yukarıdan tuttum ve bütün gücümle asıldım. Denge kazanmak için duvara yapıştım. Jason'ın ellerinin kaybolduğunu hissedince bir an panikledim ve duvara yapıştım. Ama sonra birden pencerenin önündeki ahşap parmaklığı buldum ve titreyerek de olsa yavaş yavaş tırmanmaya başladım.

“Vay be,” diye soludum. Kafamı eğip Jason'a baktım. Aslında bu bir hataydı. “Vay be! Başardım!”

“Başaracağını biliyordum. Beck. Az bir işin kaldı. Pencereyi açabiliyor musun?”

Pencereyi ittim ama birkaç santim açabilmişim. “Sıkışmış.” Tırnağımla cama vurdum. Birkaç dakika içinde Ben pencerede göründü.

Şaşkın, uyku sersemi bir hali vardı. Ne olduğunu anlayamamış bir halde bakıyordu. Sonra harekete geçti. Pencereyi açtı ve beni koltuk altlarımdan tutarak içeri aldı. “Lanet olsun, Becca. Mavi sıçan İsa aşkına, ödümü kopardın.”

Pencereden geçerken önce kalın halıya takıldım. Bir ayağım hâlâ pencerenin dışındaydı, mükemmel kalçalarım da havada öylece bekliyordu. Vücudumu düzelttim, içeri girdim ve kafamı pencereden uzatarak Jason'a el salladım. Telefonunu havada salladı ve *beni ara* dedikten sonra ağaçlara doğru kayboldu.

Bene döndüm. “Sen az önce mavi sıçan İsa aşkına mı dedin?” Sırıttı. “Evet. Ne var belki de mavi sıçıyordu? Kim bilir?” Sanki büyük bir gizemi aydınlatmış gibi omuz silkti.

Güldüm ve onu şakacı bir şekilde ittim. “Yukarı tırmanmanın zor olduğunu neden söylemedin?”

Omuz silkti. “Sanırım fark etmemişim. Bana zor gelmiyordu ki. Ama tabii ben uzun bir süredir yapıyorum.”

“Jason'ın yardımı olmasaydı çıkabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

“Eğlendiniz mi?”

Başımla onayladım. Otçu abime anlatıp da bu gecenin büyüsunü bozmak istemiyordum. “Mükemmeldi. Ama çok yorgunum, hemen yatacağım.” Benin çantasını yatağına attım. “Hiç içmedik. İçmeden de çok eğlendik.”

Ben şişeyi çantadan çıkardı, kapağını açtı. Çok büyük bir yudum aldı ve yüzünü bile buruşturmadan yuttu. “Bana da çok kaldı.” Çantayı yere attı, yatağa uzandı ve bir yudum daha aldı, “İyi geceler. Beck.”

Kapıda durdum ve üçüncü yudumu içişini izledim. Bu arada şişenin boyun kısmı boşalmış, içindeki sıvı neredeyse etiket seviyesine inmişti. “Sence bu yaptığın...”

“İyi geceler. Beck.” Bu defakini zorla söylemişti. İçki konusunu kapatmaya çalıştığı belliydi.

Endişeli bir şekilde odadan ıktım. Duyguları mutluluktan hüzne çok çabuk bir şekilde değişecek, bir şişe viskiyi on beş dakika içerisinde tüketecek ve sanki bunu sık sık yapıyormuş gibi davranacaktı. Parmaklarımda yürüyerek odama gittim, pijamalarımı giyip de yatağa kıvrılınca Ben’i unuttum. Aklımda Jason, kalçalarını tarayan elleri, benim dudaklarıma dokunan, dudaklarımı yiyip bitiren dudakları vardı.

Son düşüncem, Jason’ı her istediğimde görebilmek için evden gizlice çıkmayı nasıl başaracağımdı.

[1](#)

Aıgoda ABD. (.n.)

Becca haftasonu bana birkaç kez mesaj attı ama yüz yüze görüşemedik. Ben teklif ettim ama o babasının ondan şüphelendiğini, bu yüzden ortalıklarda görünmek istemediğini söyledi. Bana göreyse haftasonları en kötüsüydü. Babam büyük bir şey olmadığı müddetçe genelde haftasonları evde olurdu, bu da ondan uzak durmak için kendimi meşgul etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Genellikle odamda ders çalışır veya bodrum katta antrenman yapardım. Bu haftasonuysa ondan yeterince uzak duramamıştım. Pazar günü birayla viskiyi karıştırmış ve iyice sarhoş olmuştu. Antrenman yaptım, ödevlerimi bitirdim ve öğle yemeği için mutfığa süzölmeye çalıştım. Kötü bir planmış meğer. Birkaç kaburgamı incittiğinden ve dişlerimden birini yerinden oynattığından emindim ama onunla yeterince güçlü bir şekilde mücadele etmiş olacağım ki içkisine ve *Kardeşler Takımı* maratonuna geri döndü.

Kendisine böyle savaş filmleriyle niye işkence ettiğini hiç anlamış değildim. Böyle zamanlarda daha da zalim oluyordu.

Öğle yemeğimi odamda yedim. Akşam yemeğiniyse o sızana, yani gece bir buçuğa kadar yiyemeciim.

Pazartesi günü gelip de okula gittiğimde çok iyi bir ruh hali içinde değildim. Bütün haftasonu Becca'yla öpüşmelerimizi düşünmüştüm. Beni ayakta tutan tek şey buydu. Ama ders arasında onu gördüğümde bana doğru dürüst gülümsemedi ve aceleyle yoluna devam etti. Bütün öğleden sonra bizden pişman olup olmadığını merak ederek kendimi yedim bitirdim.

Dersten önce beni dolabımın önünde yakaladı. Yanıma gelerek, "Bu haftasonu görüşemediğimiz için özür dilerim," dedi. Omuz silktim. "Sen iyi misin.?"

Kaşlarını çattı. "Evet, niye ki?"

"Ders arasında seni gördüğümde doğru dürüst bakmadın bana."

"O zaman stresliydim. Derslerim okulun iki zıt bölümünde, bu yüzden de A koridorundan geçmem gerekiyor. Aslında-orada trafik çok sıkışık biliyorsun. Bu yüzden derse yetişebilmek için her zaman koşmak zorunda kalıyorum."

Kendimi daha iyi hissetmiştim. "Aa. Mantıklı."

Kafasını bana doğru çevirdi, hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Niye? Sen ne düşünmüştün ki? Seni görmezden geldiğimi mi?" Ö noktada bu düşüncenin çok saçma olduğunu kabul ederek omuz silktim. "Ne oldu? Sanki kötü gibisin. Sorun ben miyim?" Dolabın kapısını çarparak kapattım ve kollarımı ona doladım. "İyiyim ben."

"Saçmalık."

Ona baktım. “Becca gerçekten sorun yok..”

Durdu ve binadan çıkmaya çalışan kalabalığı görmezden gelerek beni dolaba doğru itti. “Jason. Konuş.”

Benim vücudumun hemen karşısında duran vücudunu, kalçalarını, aramızda duran göğüslerini hissedebiliyordum. Ona yalan söyleyemeyeceğimin farkındaydım. “Zor bir haftasonu geçirdim. Babam çok sarhoştı ve savaş filmleri izledi. Böyle durumlarda hiç iyi bir ruh halinde olmaz.” Fısıldayarak konuşuyordum. Bu konuyu konuşmaktansa bir milyon şınav çekmeye razıydım. “İyiyim ben.”

Becca’nın bakışları öfke ve kederle doldu. “Jason... çok üzüldüm..”

Sözünü kestim. “Bak, bunu kendi derdin haline getirme. Bu benim sorunum. Alışkınım ben. Başa çıkabiliyorum. Ve iyiyim. Ruh halim kötüyse üstüne alınma yeter, tamam mı? Sadece bana gülümse ve öp beni. O zaman düzelirim.”

Becca bir an bile tereddüt etmedi. Dudaklarını benimkilere bastırdı ve gülümsedi. Dudaklarımda bir gülümsemeyle kıvrılmış bu dudaklar, başımdaki kara bulutu, omuzlarımdaki yükü kaldırdı, kaburgalarımdaki acıyı ve kalbimdeki kederi azalttı. Ben de onu öptüm, kendimi onda kaybettim. Ellerimi kalçalarına götürmeme, onu kendime çekip daha da ateşli bir şekilde öpmeme izin verdi. Bina boşalırken sessizlik de arttı. Onu öptüm ve Becca’nın bir hayaletin onu öpmesiyle ilgili yazdığı o mükemmel şiiri düşündüm. Benim artık bir hayalet değil de gerçek olduğumu bilsin diye onu elimden gelen en iyi şekilde öpmeye çalıştım. Belki kibirlilik veya bencillik ediyordum ama o şiirin benim hakkımda olduğunu düşünüyordum. O yazarken bunun farkına varmamıştı, o kadar.

“Pekâlâ, siz ikiniz ayrılın bakalım. Sizin antrenmanınız yok mu. Bay Dorsey?” Biyoloji öğretmeni Bay Hansen ellerinde bir sürü gözlükle yanımdan geçerken bize bağırdı. Ama ayrıldığımızdan emin olmak için durmadı veya yavaşlamadı. Zaten biz de yerimizden kıpırdamadık.

Becca kıkırdadı ve alnını göğsüme dayadı. “Koridorda öpüşürken yakalandık. Biz de artık o çiftlerden olduk desene?”

“Hangi çiftlerden?” İkimizi bir çift olarak düşünmesinden dolayı heyecanlanmışım.

“Koridorlarda kırıştıran ve bu yüzden azar yiyen çiftlerden.” Kollarını boynuma doladı ve dudaklarımdaki hafif bir kesiğin üstünde parmaklarını gezdirdi.

Parmağını hafifçe ısırdım. Güldü ve beni tekrar öptü. Birbirimizden tekrar ayrıldığımızda, “Gitsen iyi olur,” dedi. “Seni kötü etkilemek istemiyorum.”

Güldüm. Birkaç sözcük ve öpücükle moralimi düzeltebilmesi şaşılacak bir şeydi. “Evet, gideyim en iyisi. Tekrar geç kalırsam koç kızar.”

Benden uzaklaştı ve sırt çantasının askılarını düzeltti. “Seni ararım. Başarabilirsem bu gece yine çıkmaya çalışacağım.”

Antrenmanda hiç kendimde değildim. Sıkı çalıştım, o kadarını biliyordum. Bedenim Becca'nın öpücüğüyle tutuşmuş yanıyordu. Girdiğim mücadeleleri, metrelerce koşuktan sonra bacaklarımdaki yanmayı neredeyse hiç fark etmiyordum. Eve gittim, akşam yemeğini yaptım, mümkün olduğunca çabuk bir şekilde yedim ve birazını babama ayırdım. Annem karşıma oturdu. Her zamanki gibi sessiz bir şekilde yemeğini yiyordu. Çok sıskaydı, sarı uzun ve cansız saçlarını genellikle atkuyruğu yapardı. Gözlerimin yeşil rengi annemden, şaşırtıcı derecede de canlıydı. Ama şimdi onun gözleri her nasılsa, bitkin, boş ve kederli görünüyordu. Yaptığım tavuk yemeğini yerken bir yandan da Becca evden çıkabilirse birlikte yapabileceğimiz şeyleri düşünüyordum. Sonra annem hakkında sorduğu soruları hatırladım ve onunla ilgili hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

Durdum ve merakla anneme baktım.

“Ne oldu?” Kim bilir ne zamandır konuşmadığı için sesi alçak ve pürüzlüydü. “Yüzümde bir şey mi var?” Ağzının kenarını sildi.

Kafamı salladım. “Ben sadece... Babamla nasıl evlendiniz?” Annem tam çatalını ağzına götürüyordu ki kalakaldı. “Nasıl yani?” Sanki kafamdan boynuz çıkarmışım gibi bakıyordu. “Niye soruyorsun ki?”

Omuz silktim. “Merak ettim. Bilmediğimi fark ettim.”

“Niye açtın ki bu konuyu?” Tekrar omuz silktim. Annem lokmasını bitirdi ve arkasından bir yudum soğuk çay içti. Sandalyesinde geriye yaslandı ve pencereden dışarı baktı. “O hastalarımın biriydi. Irak'taki ilk görevinden yeni dönmüştü. Sivil kıyafetlerinin içinde bile her santiminde asker olduğu belliydi. Kafasında bir şapka vardı. Hani şu eski beyaz Tigers şapkalarından? Beni görünce şapkayı çıkardı ve önünde tuttu. Sanki ben generalmişim gibi hazır olda duruyordu.”

Bu anıyla yüzü değişti, yumuşadı, canlandı. İşte o zaman ilk defa onun da bir zamanlar güzel olduğunu düşündüm. Tuhaftı.

“O zamanlar yakışıklıydı. Uzundu, kaslıydı. İyi biri gibi görünüyordu. Savaş veya geri döndüğünde nasıl olacağı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. İki görevi arasındaki o iki ayda flört ettik. Sonra iş ciddiye bindi. Ona yazacağımı, onu bekleyeceğimi söyledim. Yaptım da.” Bakışlarını sol eline kaydırarak ince altın bir halka üstündeki minik taşa odaklandı. Yüzündeki yumuşaklık ve canlılık kayboldu. Birden o bildiğim, yorgun, içine kapanık anneme dönüştü. “Onun... Şimdiki haline dönüşeceğini fark etmedim. Hepsi bir anda olmadı. Yavaş yavaş bu hale geldi. Yanan bir yemekle, aptal bir soruyla, kötü bir gün veya kötü bir rüyayla başladı. Hepsi Travma Sonrası Stres Bozukluğundan işte. Ama bu konuda hiçbir şey yapmadı. Yardım almadı. Gitgide daha çok zalimleşti.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. “Onu sevdin mi?”

“Onu sevdin mi?” Yüzüğü parmağında çevirdi. Bana bakmıyordu. “Belki. Bilmiyorum. Söylemek zor. Aşk filmlerindeki gibi değildi.” İşte o zaman kafasını kaldırıp baktı. Yüzünde sinsi bir bakış vardı. Bu, yıllar sonra gösterdiği ilk duygu ifadesiydi. “Birine âşık mı oldun, Jason?”

Tavuk parçalarını tabağımın kenarına ittim. “Bir kız var. Aşk olup olmadığından emin değilim ama

ondan çok hoşlanıyorum.” Bunu ona neden anlattığımı, bütün bunların nereden çıktığını bilmiyordum.

Bir süre sessiz kaldı. “Dikkatli ol. Bazen zor oluyor.” Bakışlarımla buluştu. “Keşke onunla tanışabilseydim ama onu neden buraya getirmek istemediğini anlıyorum.”

Kafamı çevirdim. “Evet. Bu pek iyi bir fikir değil. Babam anlayışla karşılamaz.”

“Biliyor mu? Babamı yani?”

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Bütün bunlardan uzakta, kamyonetimde olmayı, bu konuyu hiç açmamış olmayı diliyordum. “Evet.”

“Söyleyecek mi?” Annemin sesi yumuşak ama kararlıydı. Kafamı salladım. “Muhtemelen hayır.”

Annem buna cevap vermedi. Ayağa kalktı, tabağını kaldırdı, içeceğini bitirdi ve bardağını lavaboya koydu. Lavabonun üstündeki pencereden dışarı bakarak konuştu. “Böyle bir hayata dünyaya geldiğin için çok üzgünüm, Jason. Sen iyi bir çocuksun.” Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Hiç buradan gitmeyi düşündün mü?” Soru ağızımdan kendiliğinden çıkıvermişti.

Kafasını salladı. “Bir faydası olmazdı. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Zaten gidecek bir yerim de yoktu. Buradan başka bir yerde yaşamadım hiç, nereye gideceğimi bilmiyordum. Özellikle de bakmam gereken küçük bir çocukla.” Atkuyruğunu omzuna doğru attı ve bana baktı. “Nerdeyse yetişkin oldun artık. Yakında gideceksin ve bütün bunlar kötü bir anı olarak kalacak.”

“Ben gittiğimde sen ne yapacaksın, kalacak mısın?”

Sanki kesinmiş gibi, “Tabii ki,” dedi. “Benim için endişelenme sen. Sadece notlarına ve futboluna odaklan.”

Bir sırrı ortaya koydum. “Ya artık futbol oynamak istemiyorsam?”

Olduğu yerde döndü ve bana korkuyla baktı. “Böyle söyleme, Jason. Üniversiteye git. Burslu olarak futbol oyna. Daha sonra karar verirsin. Ona şimdi itiraz etme, Jason. İki yıldan daha az bir süre kaldı.” Korkunun yerini merak almıştı. “Futbol oynamak istemiyorsan ne yapmak istiyorsun?”

Omuz silktim. “Fotoğrafçılığı seviyorum.”

“Gerçekten mi?” Başımı salladı. “Bunu babana söyleme. Onun huyunu biliyorsun.”

İşte bu her şeyi açıklayan cümleydi: *Babanın huyunu biliyorsun.*

İkimiz de babamın garajdan geldiğini duymadık. “Bana neyi söylemesin?”

Sesi alçak ama sertti. Geveleyerek konuşuyordu. Tezgâhın önünde durdu. Kelimelerindeki alkolü sezebiliyordum, bakışlarında görebiliyordum.

Mümkün olduğu kadar sakin durdum, mikrodalgaya koyduğum tabak için ısıtma düğmesine bastım ve tabağımı yıkadım. Anneme baktım ama o çoktan gitmişti. Sanat atölyesinin kapısı, bir çat sesiyle kapandı. Ses mutfağın sessizliğinde çok gürültülü gibi çıkmıştı. Söyleyecek bir şeyler düşündüm.

“Önemli bir şey değil ya. Biyolojideki bir sınavımdan C aldım da. Ama çok önemli bir şey değil.” Yalan söylüyordum. O sınavdan A almıştım ama doğruyu söylemekten iyiydi.

Bana doğru birkaç adım geldi. Kendimi zorlayarak olduğum yerde kaldım, çenemi kaldırdım ve bakışlarıyla buluştum. Bakışlarımda doğruyu görebilsin diye kendimi doğruyu söylediğime inandırmaya çalıştım. Annemin gözlerini almıştım ama yapı olarak babama benziyordum. Omuzları genişti, kısa sarı saçları, kahverengi gözleri vardı. Benim gözlerim yeşildi ama vücut yapımız aynıydı. Ben babamdan daha kısa, daha yapılıydım. Göğsüm daha genişti, elmacık kemiklerim daha çıkıktı. Bu, annemin Çeroki mirasından gelen bir şeydi.

Benim 1.80 boyuma karşı o 1.87’ydi. Tepemde dikilerek bana baktı. “Bir polise yalan söylememen gerektiğini bilmiyor musun, oğlum?” Bir adım daha attı. Bu tehdit niteliğinde bir adımdı. “Nasılmışım ben?”

Cevap vermemem gerektiğini biliyordum. Çenemi kapalı tuttum ve ona baktım. Çok korkuyor ama gösteremiyordum. Bunca zamandır bunu yaşamama rağmen hâlâ en baştaki kadar korkuyordum. Mikrodalga bu gergin sessizlik içinde üç kez biplledi.

Sert ve hızlı hareket etti. Böbreklerime gelen şimşek gibi iki darbeyle nefesim kesilmişti. Bir sonraki darbe için geri çekilmesini bekledim ve bu defa ben saldırıya geçtim. Çenesini hedefledim ama başka yöne çekilince burnuna geldi. Burnu kırılınca her yere kan fişkirdi. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, böyle kanamasına sebep olmamıştım. Geriye doğru sendeledi, bunu yaptığımı inanamayarak burnunu ovuşturuyordu. Ama dengesini kazanmasına izin vermedim. Bir kez daha vurdum, bu kez çenesine gelmişti. Ama doğruldu ve bu kez bana fırsat vermedi. Artık kendini tutmuyordu.

Çeneme vurdu. Bir darbe de yanağıma geldi. Yanağım patlamıştı. Yüzüme bir kez daha vurdu, burnumdan kan boşalmıştı. Tezgâha doğru sendeledim, yüzümü koluma sildim. Soluyla vurmaya çalıştı ama altından geçtim ve onu iki büklüm edecek kadar sert bir şekilde karnına vurdum.

Onun yanından geçtim, anahtarlarımı aldım ve arka kapıdan çıktım. Sineklik arkamdan kapandı. Babam peşimden gelirken tekrar açıldı. Kamyonetime ulaştım, içeri girdim ve motoru çalıştırdım. Arka tekerlekler patinaj yaparken çakıllar her yere fırlamıştı. Dikiz aynasından baktım ve babamın bir kolunu karnına dolamış, bir eliyle de burnunu tutan görüntüsünün kaybolmasını izledim.

Kendimi aynı pozisyonda buldum. Sağ dirseğim bükülmüştü. Kolumla burnumu siliyordum. Aynı onun gibi. Küfür ettim, radyoyu açtım ve avuçlarımı direksiyona vurarak bağırdım. Göğsüm yapış yapış olmuştu, çenem kanla yıkanmış, ısınmıştı. Önemsemedim. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Öylece sürüyordum. Kendimi Becca’larm mahallesinin girişinde bulunca şaşırılmamalıydım aslında.

Şimdi çıkabilir misin? İkinci kez düşünmeme fırsat vermeden mesajı yolladım.

Bana birkaç dakika ver. Bir deneyeyim.

Çenemi ovuşturdum. Kolumun yapış yapış kan olduğunu görünce bıraktım. Genelde yüzüme vurmazdı çünkü çevredeki insanların merak etmesine, sorgulamasına sebep olurdu. Çenemi kıpırdattım, acıyıp acımadığımı kontrol ediyordum. Çeneme sıkı vurmuştu. Acıyordu ama neyse ki kırık filan yoktu. Daha önce hiç çenem kırılmamıştı ama hoş bir şey olacağını sanmıyordum. Açıklaması da zor olurdu.

Pencereden kararan havaya bakıyordum, bu yüzden Becca'nın kamyonete yaklaştığını görmemiştim. Kapıdan içeri girince şaşırıp, önu görüp hoş geldin der gibi gülümseyene kadar beni bu halde görmenin onu nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim bile.

“*Aman Tanrım, Jason! Ne oldu böyle sana?*” Daha ben ne olduğunu anlamadan aramızdaki konsolu kaldırdı. Nazik parmakları yüzümde dolaşmaya başlamıştı. Nereden geldiğini bilmediğim bir peçeteyi yanağımdaki kesiğe ve hâlâ kanayan burnuma tutuyordu.

“Babamla kavga ettim.” Aslında hissetmediğim bir umursamazlıkla omuz silktim.

Becca'nın gözlerine yaşlar doldu. “Tanrım. Her yanın kan içinde kalmış.” Burnumu yokladı, acıyla yüzümü buruşturdu. “Bence burnun kırılmış.”

“Bir şey olmaz.”

Kafasını salladı. “Yanağına da kesinlikle di-di-dikiş atılması lazım.” Titreyen parmaklarıyla kanı temizlerken gözlerinden bir yaş burnuna doğru indi. “Acil'e gitmen gerek.”

Neden ağladığını bilmiyordum. Ama bundan nefret ettiğimi biliyordum. “Ağlama, Beck. Lütfen. Ben iyiyim. Görüldüğü kadar kötü değil.” Tabii bu yalandı. Acıdan gözüm doğru dürüst görmüyordu bile.

Kafasını salladı. Yaşlar şimdi daha hızlı akıyordu. “İyi değilsin. Ba-ba-bana yalan söylemeye kalkma, Jason.”

“Haklısın, canım çok yanıyor ama hastaneye gidemem. Beni burada tanıyorlar. Soru sormaya kalkarlar.”

“Ce-cevaplanması ge-gereken so-so-sorular.” Kekelerken gözlerini kırıştıyordu. Bunun, onun gerçekten çok duygusal olduğunu gösteren bir işaret olduğunu fark ettim. “Bu doğru değil, Ja-Ja-Jason. Sen...”

Ondan uzaklaştım. “*Yapmam. Yapmayacağım.* Nedenini anlamadığımı biliyorum ama kimseye anlatmayacağım. Benim için daha kötü olacak. Senin için. Ajınem için. Bilen herkes için.” Derinlere indim ve doğruyu buldum. “Söylemeye korkuyorum, Becca. Lütfen. Boş ver. Düzeleceğim.”

Gözyaşlarını silerek başını reddedercesine salladı. “Boş veremem. Seni böyle görmek canımı çok yakıyor.”

Uzun, cafcıflı bir küfür sıraladım. “Buraya gelmek yerine arabayla dolaşıyordum keşke. Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim.”

Koluma yapıştı ve sıkı sıkı tuttu. Pazuma yapışan tırnaklarına baktım. Her bir tırnağı uzundu ve

uçlarına beyaz bir çizgi halinde oje sürülmüştü. Süslü bir maniküre benziyordu. “Ama artık *bulaştırdın* bir kere ve ge-ge-geri alamazsın. Sen benim erkek arkadaşımısın. Seni önemsiyorum.”

Pencereye doğru konuştum. “Ne yapmamı istiyorsun ki?” Ona sınırlı bir şekilde çıkmıştım. Geri de alamadım. “Kimseye söylemeyeceğim. Bu benim hayatım, evet çok berbat bir hayat. Ama bu benim alışık olduğum hayat ve sadece mezun olana kadar sürecek. Mezun olunca defolup gideceğim. Kimseye söylemeyeceğimi kabul edemiyorsan... Ne yapacağımızı bilemiyorum. Bu iş yürümeyecek o zaman. Çünkü asla anlatmayacağım.”

“Neden? Bir türlü anlayamıyorum.”

“Evet, anlamadığımı biliyorum. Tekrar binlerine söylersem babamın neler yapacağından neden bu kadar korktuğumun psikolojisini mi anlatmamı istiyorsun sana? Bunu yapamayacağım çünkü ben senin kadar zeki değilim. Sadece beni korkuttuğunu biliyorum. Kırık bir burun, birkaç incinmiş kaburga ve yüzümde bir kesik. Bunlarla başa çıkabilirim. Anlatırsam ne olacak peki? Çocuk Koruma Hizmetleri Kurumu beni alacak ve yetimhaneye mi koyacak? Bildiğim kadarıyla orası da en az burası kadar kötü. Hatta belki daha fazla. Sonra ben orada olmadığım için o adam anneme kafayı takacak. O da kimseye söyleyemeyecek, bırakıp gidemeyecek. Ben doğmadan önce çekip gidebilirmiş ama gitmemiş çünkü o da benim gibi bir korkakmış. Sen onu *tanımıyorsun*. Beck. Şu an uğraştığım şeyler, alternatiflerden daha iyi. İnkâr eder. Güvenilirliğini kaybetmek istemez. Kimse Mike Dorsey ile uğraşmak istemez. Bugün neden bu hale geldiğimi bilmek ister misin? Çünkü ona karşılık verdim. İşte bu yüzden. O bana vurdu. Ben de ona karşılık verdim. Genellikle bu şekilde daha hızlı sona eriyor. Ama daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı. Sanırım bu sefer her zaman olduğu kadar sarhoş değildi. Bilemiyorum.”

İlk defa aramızda gergin, huzursuz bir sessizlik oldu.

Becca, “Özür dilerim, Jason,” diye fısıldadı.

Alnımı kaşıdım. “Özür dileme. Özür dilemesi gereken benim. Seni buna bulaştırdığım için özür dilerim. Bağırduğım için özür dilerim. Bu pislikten, benden daha iyisini hak ediyorsun sen.” “Sür.”

Şaşkınlık içinde baktım. “Ne?”

“Lütfen sür şu arabayı. Nereye olursa. Sür sadece.” Kızmış gibi görünüyordu. Nedenini anlayamadım.

Ben de sürdüm. LFzağa ve hızlı bir şekilde. İlk defa radyo kapalıydı. İkimiz de düşüncelerimize dalmıştık. Onunkiler esrarlıydı. Benimkilerse suçluluk, utanç, karmaşa ve acının bir karışımıydı. Bir noktada otobana çıktım ve akşam geceye dönerken yol almaya devam ettim. Hâlâ konuşmamıştık.

En sonunda daha fazla dayanamadım. “Neden kızdın?”

“Neden senden daha iyisini hak edeyim? Benim neyim var da ne istediğimi bileceğim konusunda bana güvenmiyorsun?”

İşte bu cümle kafamı döndürmüştü. “Ne? Nasıl?..” öna yandan baktım. Sonra bakışlarımı otobana çevirdim. “Bunu nasıl kendi üstüne alabildin? Benim derdim çok. Becca. Senin böyle bir şeye

ihtiyacın yok ki. Sen zekisin, güzelsin, yeteneklisin. Ne istersen o olabilirsin. Bense babasıyla sorunları olan bir futbolcuyum. Sen... Benden daha az sorunu olan biriyle olmalısın.”

Kafasını salladı. Bunun bir reddediş, hayır cevabı olmadığını fark ettim. Duyduklarına inanmadığımı ve düşüncelerini açıklayamadığını gösteren bir ifadeydi. “Gördün mü? İşte demek istediğim bu. Seninle olmak istiyorsam bu benim seçimimdir. Senin kız arkadaşın olmak benim seçimim. Ailende anlayamadığım veya başa çıkamadığın bazı sorunların olmasına rağmen.” Sanki kâğıttan okuyormuş gibi ezberden ve monoton bir sesle konuşuyordu. Ama her sözcüğün anlamı olduğunu, bunu çok duygusal olduğu zamanlarda akıcı bir şekilde konuşabilmek için yaptığını biliyordum. “Başından ne geçerse geçsin, sen sensin işte. Ben bu ‘senden’ hoşlanıyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Bana anlatmanı istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum.”

“Sana güvenmeseydim hayatımla ilgili tek bir şey bile söylemezdim,” dedim.

“Biliyorum. Ama bana bununla başa çıkmak konusunda da güvenmen gerek.”

“O zaman olanları birine anlatmam konusunda bana baskı yapmayı bırak olur mu? Mantıklı olmadığını biliyorum. Ondan uzaklaşmam veya onu durdurmam gerekli gibi görünüyor ama olay böyle işlemiyor. Evet, bundan hoşlanmıyorum ama... Bilemiyorum. Yapamıyorum işte. Tamam mı?”

Başıyla onayladı. “Bundan nefret ediyorum. Bunun olmasına izin vermek inandığım her şeye ters düşüyor.”

“Senin bir şeye izin verdiğin yok. Bunu durdurmak için yapabileceğin bir şey yok.”

Şiddetli ve hüsrana uğramış bir şekilde, “Ama *olmak*, ” dedi. “Ama yok.”

Becca sadece omuz silkti. Sessizliğe gömüldü. Sonra telefonu çaldı. Telefonu çıkardı, ekrana baktı ve yüzü soldu. “Peder arıyor.” “Görmezden gelemez misin?”

Kafasını salladı. “Öyle daha kötü olur.” Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Sonra telefonu açtı. “Alo? Hayır, ben... Aa. Be-be-ben. Tamam, peder. Özür dilerim. Hemen eve geliyorum.” Telefonu kapattı ve burnunun kemerini sıktı.

“Ne oldu?”

“Seninle olduğumu biliyor.”

“Nasıl anlamış? Çıkarken ne dedin?”

“Nell ile çıkacağımı söyledim. Nell’i arayıp beni idare etmesini söyleyecektim ama seni o halde görünce unuttum gitti. Bir şekilde anlamış. Bilmiyorum. Bu kötü oldu.”

“Ne olacak?” Elini tuttum re parmaklarımızı birbirine geçirdim. Parmaklarımız birbirine değince eklemelerimde duyduğum acıyı görmezden geldim.

“Bilmiyorum. Sorun çıkacak.” Sessizliğe büründü. Otobandan çıkıp diğer yola girerken sadece elini

tuttum.

Düşündüğümünden de uzağa gitmiştik. Kasabaya girene kadar yarım saat geçmişti. McDonalds'ın otoparkına park ettim. Becca'ya ben içeri girip üstümü başımı temizlerken arabada oturmasını söyledim. Kâğıt havlunun yarısını bitirdikten sonra yüzüm temizlenebilmişti. Burnum eğilmişti ama artık kanamıyordu. Yanağımda kocaman bir kesik vardı ve çirkin görünüyordu. Yolda eczanenin önünde durdum ve bandaj alıp yanağıma yapıştırdım. Sırt çantamda yedek bir formam vardı. Kanlı tişörtümü çıkardım ve formayı giydim. Ben tişörtümü çıkarırken Becca'nın bakışlarının nasıl göğsüme ve kaslarıma kilitlendiği de gözümünden kaçmamıştı.

Becca'nın mahallesine girdiğimizde her zamanki gibi girişte durmadım.

“Nereye gidiyorsun?” Şaşkındı.

Omuz silktim. “Öğrenmiş zaten. Gizlenmeye ne gerek var?”

Evin önünde durdum ve onunla birlikte arabadan indim. Bu sorunla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim. Hele de bu sorun benim yüzümden oluştuysa. Ön kapıya yaklaşırken yandan bana bakıp duruyordu. Sanki kaçıp gitmemi bekler gibiydi. Onun babası ne kadar kötü olursa olsun benimkinden daha kötü olamayacağını farkında değildi. Kapıyı açmasını bekledim, sonra onunla birlikte içeri girdim.

Antreye doğru yürürken, “Bunu yapmak zorunda değilsin, Jason,” diye fısıldadı.

“Evet, zorundayım.”

Babası iri bir adamdı. Geniş göğüslüydü, hafif bir göbeği vardı. Genellikle beyaz olan saçları geriye doğru yatırılmıştı. Küçük, karanlık, sert gözleri vardı. “Sen kimsin? Benim evimde ne işin var?”

öne çıktım ve elimi uzattım. “Ben Jason Dorsey. Becca'nın erkek arkadaşıyım.”

Elimi otomatik olarak tuttu ve sıktı ama son kısmı duyunca hemen bıraktı. “Kesinlikle olmaz. Benim kızımın erkek arkadaşı olamaz. Şimdi defol.” Bakışları bana kilitlenmişti. İnsanları korkutup sindirmeye alışkın olduğu belliydi. Bunun bende işe yaramaması hoşuna gitmedi. “Sen kızımı derslerinden uzaklaştıran, geceleri gizlice dışarı çıkmasına neden olan bir belası. Seni bir daha asla görmeyecek.”

“Ona biraz özgürlük tanırsanız geceleri gizlice çıkmak zorunda kalmayacak. Bunu hiç düşündünüz mü? Nerde olduğumuzu ve ne yaptığımızı bilmenizi isterim, efendim. Saygısızlık etmek istemem ama ben onu kötü etkilemiyorum. Kızınızdaki çok hoşlanıyorum. Bay de Rosa. Onun evden gizlice çıkmasının tek nedeni sizin başka türlü evden çıkmasına izin vermeyecek olmanız.” İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben baskın çıktım. “Size nasıl hareket etmeniz gerektiğini söyleme niyetinde değilim, efendim ama siz Becca'nın yaptığı en ufak şeyleri bile kontrol etmeye çalıştıkça o daha çok isyan edecek. Ona biraz özgürlük verirsiniz o da kuralları çiğnemeyecektir.”

Öfkeden deliye dönmüş bir halde baktı. “Ben onun babasıyım. Buna ben karar veririm. Sen onun hiçbir şeyi değilsin.” Becca koluma dokundu. “Jason yapmaya çalıştığın şeyi anlıyorum. Teşekkür

ederim ama lütfen, üsteleme.”

Bay de Rosa bana doğru bir adım daha attı. “Git hadi. Kızımı bir daha görmeyeceksin. Asla.”

Becca aramızda durdu ve kafasını kaldırıp babasına baktı. “Peder, lütfen. Jason haklı. Yanlış bir şey yapmıyoruz. Hâlâ derslerime çalışıyorum, iyi notlar alıyorum. Bize bir şans tanı.”

O ana kadar yemek masasında sessizce oturan annesi ayağa kalktı ve kocasının yanına geldi. Bu kadında Becca’nın birçok özelliğini görmüştüm. Becca’nın yüz hatlarının daha yaşlı bu versiyonunu yine siyah kıvrıkcık saçlar çevreliyordu. Aapça olduğunu sonradan fark ettiğim bir dilde sessizce konuşuyordu. Babası da aynı dilde cevap verirken Becca bu ateşli tartışmayı takip ediyordu. Bir noktada Becca’nın babası İtalyanca’ya geçti. Annesi de o dilde cevap verdi. Araya karışan birkaç İngilizce kelimeyi bile yakalamıştım. Onları dinlemek çok kafa karıştırıyordu.

Annesi ile babası arasında birkaç dakika süren atışmadan sonra Bay de Rosa bakışlarını Becca’yla bana çevirdi. “Mantığım bana aksini söylese de annen size kendinizi kanıtlamanız için bir şans vermeye razı etti beni. Bu duruma ikiniz de dahilsiniz.” Bakışlarını bana çevirdi. “Sizden hoşlanmadım. Bay Dorsey. Kaba bir karaktere benziyorsunuz ve kızımı olumsuz etkilemediğinize de ikna olmuş değilim.”

Sözlerimi dikkatle seçerek, “Eh,” diye başladım. “Becca’nın beni olumlu etkilediği konusunda hemfikiriz sanırım. Ben kötü biri değilim. Bütün derslerim A. Futbolda as takımındayım. Akol kullanmam. Sigara içmem.”

“Yüzüne ne oldu?”

Yutkundum ve söylemek üzere olduğum yalana odaklandım. “Akadaşlarla kendi aramızda futbol oynarken oldu. Mücadele sırasında birisi alnını yüzüme çarptı.”

Gözlerini kısarak baktı. “Kavga olmadığına emin misin?”

Başımınla onayladım. “Eminim. Koç bu konularda çok katıdır. Kavga edip uzaklaştırma alırsam yarım sezon yedek kalırım.” Bu doğrudu ama benim durumum için geçerli değildi. “Müdüriyetle başın belaya girerse, derslerin C’nin altına düşerse yedeksin. Hem futbolda hem derslerde üniversitede burs alabilmeyi umuyorum.” Babası durumdan memnun gibi görünüyordu. Başıyla onayladı. “Kızımınla bir şans vereceğim sana. Ama *bir kez bile* gecikirse, benim söylediğim saatte gelmezse, söylediği yerde olmazsa, o zaman her şey biter. Beni anladınız mı. Bay Dorsey?”

Zafer duygumu bastırarak başımınla onayladım. “Evet, efendim. Anladım.”

Tereddüt etti ama sonra elimi bir kez daha sıktı. “Takımda hangi pozisyonda oynuyorsun?”

“Top tutucu,” dedim. “Bir maçta atılan en fazla gol sayısında ve bir sezonda en çok koşulan mesafede bölge rekoru bende.” Gerçekten etkilenmiş gibi görünüyordu. Bu rekorların bir işe yaramasına memnun olmuşum.

“Becca’nın izni saat kaç kadar?” diye sordum.

“On..” Bayan de Rosa tek bir sözle araya girdi. Bay de Rosa rahatsız bir ifadeyle iç geçirmemek için kendini zor tutmuştu. “Peki, haftaiçi gece on bir. Haftasonu da on iki. Ama notlarında düşüş olursa...”

“Olmayacak, peder. Söz veriyorum.” Becca parmakuçlarında hafifçe zıpladı. Her yanından mutluluk akıyordu ama yine de kendini tutuyordu. “O zaman tekrar çıkabilir miyiz?”

“Nereye?”

“Arabayla dolaşırız. Belki durur milkshake içeriz,” dedim. “Ehliyetinde cezan var mı?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Hayır, efendim. Daha önce hiç kaza da yapmadım. Kamyonet bana ait zaten.” Bunun durumla ne alakası vardı ben de bilmiyordum ama onu etkilemek istiyordum. Belki aptalcaydı ama kendi babamın onayını alamıyordum madem, diğer herkesin onayını almayı deniyordum.

Başıyla onayladı ve gidin der gibi işaret yaptı. “Peki. Çıkın hadi. Saat şu an dokuz. İki saatiniz var.”

Becca’nın elini tuttum. Olabildiğince sakın bir şekilde kamyonete yürüdük. Dikkatli bir şekilde geri geri çıktım. Bay de Rosa’nın bizi izlediğinin farkındaydım. Ana yola çıkınca Becca kendini tutamadı ve heyecanlı bir çığlık attı. Güldüm.

Kemerini çözdü. Aradaki konsolu kaldırarak yanıma oturdu. Kolumu tuttu ve yüzünü omzuma gömdü. Heyecanla gülüyordu. “Bunu nasıl yaptın?” diye sordu. Bakışları daha önce hiç bu kadar parlak ve mutlu olmamıştı.

Omuz silktim. “Bilmem. İşe yarayacağını sanmıyordum ama onunla yüz yüze gelmeyi denemeye değer diye düşündüm. Çoğu insan dürüstlüğü takdir eder.”

Çenemi öptü. Yola odaklanmak zorlaşmaya başlamıştı. Sonra yanağımı, dudağımın kenarını öptü. Direksiyona yapışıp alev aldığımı belli etmemek zorunda kaldım. Ama durmadı. Çenemi, çene battımı, boynumu bir kez daha öptü. Lanet olsun. Kalbim göğsümden çıkacak gibi fırlıyordu. Umarım aşağı bakıp da bu öpücüklerinin beni nasıl etkilediğini görmezdi.

En sonunda ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. “Beck sen böyle yaparken araba kullanamıyorum.”

“O zaman kenara çek ve öp beni.”

Bunun benim durumuma pek de yardımı dokunmamıştı. Dediğini yapmaktan başka çarem yoktu. Mahallenin uzak köşesinde parkta boş bir park yeri buldum. Salıncaklar karanlıkta hareketsiz duruyor, bir sokak lambasının solgun sarı ışığıyla aydınlanıyorlardı. Paslı ve yana yatmış bir atlıkarınca, uzun gölgeler yaratan bir oyun evi, tel örgü, uzakta da bir beysbolla futbol sahası vardı.

Arabayı park eder etmez hemen kemerimi çözdü ve beni ıslak, ateşli bir öpüşmeye çekti. Kollarımı ona doladım ve onu daha da yakınımaya çektim. Göğsümün karşısında göğüslerini hissedince kalbim deli bir tempoyla atmaya başladı. Öpüşmeyi derinleştirmek için doğruldu. Dizini bacaklarımın arasına soktu. Parmaklarını enseme götürüp ensemedeki saçlarımı okşamaya başlayınca nefesimin kesildiğini hissettim. Sanki geri çekilmeye çalışacakmışım gibi beni kendine çekiyordu.

Ellerimi kalçalarına koydum. Ona bu şekilde dokunmama izin verdiğine inanamıyordum. Ama sanki daha fazlası için yalvarıyormuş gibi kalçalarını kımlıdatıyordu. Ben de daha fazla özgürlük için risk aldım ve kalçalarını kavradım. Tanrım, bunun beni ne kadar deli ettiğini muhtemelen hissetmişti. Bu işin nereye gittiğini bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. Aynı zamanda korkuyordum da. Ona karşı duyduğum bu ihtiyaç beni tüketiyor, esir alıyordu. Hormonlarım ayaklanmıştı ama olay sadece hormonlardan ibaret değildi. Zihnimde bir sonraki aşamanın ne olduğunu biliyor ama doğrudan bunu düşünmeyi reddediyordum. Sadece onu öpmeyi, ona dokunmayı kesmeyi başaramayacağımı biliyordum.

Parmakları tişörtümün kenarına uzandı ve karnıma dokundu. Tanrım. Ben de elimi sırtına doğru kaydırdım ve omurgasının üstündeki tenine dokundum. Çok yumuşak, çok sıcaktı. Daha yukarı çıktım. Ellerim çalıntı dokunuşlarla her iki omzuna, sutyen askısına uzandı.

Ama bana izin veriyordu, bu yüzden çalıntı olmazdı, değil mi?

Tişörtüm diyaframıma kadar açılmıştı. Dizlerime oturup sırtını arabanın ön canıma doğru yaslamıştı. Tişörtünü yavaş yavaş kaldırarak esmer tenini ortaya çıkarıyordum. Göğsümü, karın çizgilerimi takip ediyor, bakışlarımı ve vücudumu izliyordu. Gözlerindeki bakış, benim hissettiklerimle uyuşuyordu.

Sonra tişörtünün altından minik bir pembelik görüldü. Nefesim kesildi ama tişörtünü kaldırmaya devam ederken beni durdurmadı. Pembe sutyeni, tenini, mükemmel büyüklükteki göğüslerini neredeyse hiç örtememişti. Tanrım. O kadar sertleşmişim ki bir düşünceyle bile patlayabilirdim. Pantolonumun önünü düzeltmem gerekiyordu ama önemsemedim. Cesaret, korku, gerilim dolu bakışları bana kilitlemişti.

“Tanrım... *lanet okun. Becca.*” Sözcükler ağızımdan güçlkle çıkıyordu. “Çok... mükemmelsin. Çok seksisin.”

“Sen de öyle.” Başparmağıyla dudaklarımı okşadı. Gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Avuçlarımı kaburgalarına, sutyeninin hemen altına koydum. Bu bir soru, sessiz bir talepti. Tuttuğu nefesini bıraktı ve korkmuş, heyecanlı bir çene hareketiyle başını salladı. Ellerimi yukarı kaydırdım ve göğüslerini kavradım. Pembe kumaş avuçlarıma değiyordu. Sutyenin ortasında sertleşen, kabaran tomurcukları avuçlarımda hissediyordum. Bunların ne olduğunu biliyordum ve bunu yaşadığıma, bunu yapmama izin verdiğine inanamıyordum.

Tanrım. Lanet olsun. Harika bir şeydi. Ellerim göğüslerinin zirvesine doğru ilerledi. Şimdi ten teneydik. Nefes alamıyordum ama gerek de yoktu. Beni öpüyordu, kendi nefesini bana veriyordu. Göğsümü, vücudumun yan tarafını, kot pantolonumun belini keşfediyordu.

Sonra birden üstümden kalktı, kamyonetin diğer ucuna, kapının yanına gitti. “Tanrım, Jason. Biraz ya-ya-yavaşlamamız lazım. H-h-her şey çok hızlı ilerliyor.” Tişörtünü aşağı indirdi ve göğüslerini örttü. Kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Elimle yüzümü ovuşturdum. Başparmağım burnuma değince acıyla inlemekten kendimi alamadım.

“Becca, özür dilerim. Kendimi kaptırdım sanırım. Özür dilerim.”

Biraz daha yakına gelmişti. “Hayır. İkimiz de kendimizi kaptırdık. Ben de öyle. Sadece senin bana dokunmana *izin* vermiyordum, bunu istiyordum da. Sana dokunmak istiyordum. A-a-a-ama...” Derin bir nefes aldı ve kendisini topladı. “Yavaşlamamız lazım. On altı yaşımızdayız daha. Daha üçüncü randevumuz bu.”

“Biliyorum, biliyorum. Haklısın.” O kendisinin de kapılıp gittiğini kabul etse de ben kendimi suçlu hissediyordum. “Bizi yavaşlatması gereken bendim.”

Güldü. “In, sen erkeksin?”

Ona baktım. “Ve bu beni kendini kontrol edemez biri haline mi getiriyor?”

Kıkırdadı. “Hayır, hayır. Genelde yavaşlamayı düşünen erkek tarafı olmaz da ondan. Doğru duyduysam genelde tersi oluyormuş.” Yüz ifadesi ciddileşti. “Sen... daha önce kimseyle oldun mu?”

Tam olarak ne sorduğunu anlamamıştım. “Daha önce kimseyle çıkmadım.”

Kafasını salladı. “Demek istediğim bu d-değildi.” Son sözcüğü kekelememişti. Kontrolünü kazanmaya çalışırken ilk harfi çıkarmıştı sadece. “Diyorum ki daha önce kimseyle *olmuş muydun?*”

Bakakaldım. “Hayır, Becca. Okulun otoparkındaki öpüşmemiz benim ilk öpücüğümdü.”

Nedense rahadamış gibi görünüyordu. “Benim de öyle.” “Daha önce kimseyle olmadım. Yaptığım her şeyi ilk kez seninle yapıyorum.”

“Ben de öyle.” Başını öne eğik bir şekilde baktı. “Sorduğum için kızdın mı?”

“Hayır, sadece şaşırdım. Sanırım daha önce kimseyle bir şey yapmadığımı bildiğini varsaymışım.”

Omuz silkti. “Beni öperken ne yaptığını biliyor gibiydin. Merak ettim.”

Söylediklerini duyunca heyecanlandım. “Yani seni öpüşüm hoşuna mı gidiyor?”

İnanamıyormuş gibi baktı. “Yani *evet...* Beni öpüşüne *bayılıyorum*. Beni deli ediyor. Hiç durmak istemiyorum.”

“Ben de böyle hissediyorum,” dedim. “Hadi gidip şu içecekleri içelim. Yoksa seni öpeceğim ve yine kendimizi kaptırıp gideceğiz.”

Utangaç, eğlenceli ve hayal kırıklığına uğramış bir halde sırtıttı. Nasıl hissettiğini anlıyordum. İkimiz de daha keşfetmediğimiz bir alanda dolaşıyorduk. Ne yaptığımızı bilmiyorduk, sadece hoşumuza gidiyordu, o kadar. Durmazsak eninde sonunda nereye varacağını biliyorduk. Bu, kumdaki çok önemli, korkutucu bir çizgiyi geçmek demektir. Bu düşündüğüm, hayalini kurduğum bir şeydi ama bu kadar erken olmasının bir sorun olacağını hayal etmemiştim. Sorun mu? Aslında bu doğru sözcük değildi. Bunu istediğimi biliyordum, tabii ki istiyordum ama korkutucuydu. Milkshake almak için Big

Boy'a doğru sürdüm. Düşünceler içinde kaybolmuştum. Çoğu zaman kendimi on altı yaşından büyük gibi hissedirdim. Becca'nın da aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Ama o anda. Becca ile fiziksel bir ilişkiyle nasıl başa çıkacağımı düşünürken kendimi birden çok genç ve toy hissetmişim.

Onu eve bıraktığımda saat on bire beş vardı.

6

KUMDAKİ ÇİZGİLER **Becca**

Aralık

Ekimden beri peder beni biraz rahat bırakıyordu. Ben de kendini biraz düzeltmişti, üniversiteye gitmeye başlamıştı ve başını daha az belaya sokuyor gibiydi. Hâlâ ilaçlarını almıyordu ama ruh hali daha kontrol altında gibiydi. Bu da evdeki gerilimin azalmasını sağlıyordu. Jason antrenmanlardan sonra bize gelmeye başlamıştı. Odamda birlikte ders çalışıyorduk, çoğu zaman müzik dışında başka ses olmuyordu. İkimizden de bazı beklentiler vardı ama odamın kapısını açık tuttuğumuz sürece peder, Jason'un gelmesini umursamıyor gibi görünüyordu. Jason için geç saadere kadar eve gitmemesinin büyük bir rahadık olduğunu biliyordum. Babasından bir daha bahsetmemişti. Eğer hâlâ kavga ediyorsa bile bana belli etmiyordu. Bazen ona sarıldığımda acıyla yüzünü buruşturuyordu ama karnını görmeme izin vermiyor ve futbol oynarken olduğunu iddia ediyordu. Futbol sezonu kapanınca bu bahane işe yaramamaya başladı ancak üstüne gitmemem için ettiği sessiz ricayı anlamıştım. Üstüne gitmiyordum.

ödevlerimizi bitirdikten sonra ailem bizi yemeğe çağırıyordu. Annem Jason'da bir şeyler görmüştü sanki. Anneliğe ihtiyaç

duydığını fark etmiş gibi her zaman akşam yemeğini bizimle yemesini istiyordu. Bana bundan hiç bahsetmemişti ama ben fark etmiştim. Jason ise her zaman bundan memnundu, saygılıydı ve bu akşam yemeklerini kendisine hak olarak görmüyordu. Masayı toplamada ısrar ediyordu ve çoğu zaman benimle birlikte bulaşıkları yıkıyordu. Her nedense bu babamı çok etkiliyordu.

ödevlerimizi yapıp yemeği yedikten sonra Jason'un kamyonetine biniyor ve yollara düşüyorduk. Bazen sadece arabayla dolaşıyorduk. Bazen de tepeye gidiyor ve kumdaki o çizgiye ulaşana kadar öpüşüyor ve orada duruyorduk. Benim için o çizgi ellerimin dolaşmaya başladığı, Jason'un ellerini vücudumda daha çok, daha yakından istediğim zamandı. Bu ihtiyacı hissettiğimde hemen geri çekiliyordum. Jason da itiraz etmiyordu. Bazen bizi durduran o oluyordu ama genellikle ben durduruyordum.

Bir cumartesi günü öğleden sonra Nell ile birlikte Kış Balosu için alışveriş yapmaya gitmiştik. Kyle ile Jason da alışverişe gitmişti. Sonrasında çift olarak buluşacaktık. Nell ile aynı deneme kabinini kullandık ve fermuarlarımızı bile çekmeye zahmet etmeden arka arkaya bir sürü elbise denedik.

Erkek arkadaşlarımızı gündeme getiren Nell idi. Zaten ben de sorularımı sormak için uygun bir yol arıyordum. "Ee sen ve Jason ne kadardır çıkıyorsunuz? Üç ay mı?"

Başım la onayladım. "Evet. Eylül'den beri. Ekimde resmiyete döküldü diyebilirim."

orman yeşili dar bir elbiseyi giymeye çalışırken kızıl-sarı saçları yüzünün önüne dökülmüştü. Sinsi bir şekilde gülümsedi. “Ee... Sen ve Jason ne kadar ileri gittiniz?”

“Ne kadar ileri derken?” Anlamamazlığa geldim.

Omzuma bir tane vurdu. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Okuldan sonra Jason’un kamyonetinde öpüşürken gördüm sizi. Dökül bakalım. Ne kadar ileri gittiniz?”

“Aşamalar bakımından mı?” diye sordum.

Nell şaşkıncı derecede kaba bir sesle homurdandı. “Bu ilişkiyi ölçmek için çok saçma bir yol. Anlat işte.”

Omuz silktim. “Sadece öpüştük. Hepsi bu. Bir de...” Derin yuvarlak yakalı askısız bir elbiseyi giymeye çalışırken durakladım. Ama dar elbisenin içine girmeye çalışırken en az bu sohbetten duyduğum kadar rahatsızlık duyuyordum. “B-b-birbirimize biraz dokunduk. Kıyafetlerin üzerinden. Hepsi bu kadar.”

“Şu ana kadar.” Ben göğüslerimi ayarlamaya çalışırken Nell de elbisenin korsajını yukarı kaldırdı. “Göğüslerine dokundu mu? Çıplak olarak yani?”

Kızardım ve kafamı salladım. Elbisenin nasıl olduğunu görmek için yana döndüm. *Dardt* ve kısaydı. Zaten büyük olan göğüslerimi o kadar yukarı kaldırmıştı ki eminim nefes alırken bir hata yapsam hepsi yerlerinden fırlayacaktı. “Hayır, do-dokunmadı.”

Nell eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı. Biraz daha yaklaştı. “Nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum?”

Kafamı onunkine doğru eğdim. Nasıl bir şey olacağını hayal ederek güldüm. “Bi-bi-bilmiyorum. Herhalde harika bir histir. Sutyenimin üstünden dokunduğunda bile kendimi alev almış gibi hissediyordum. Çıplak olarak dokunduğunda nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.”

Nell de en az benim kadar utanmıştı. “Sana bu konuda meydan okuyorum.” Ciddi görünen ama neşe dolu bakışları benimkilerle buluştu.

Kafamı salladım. “Hayır! Böyle bir şeyi iddia için yapacak değilim. Zaten durmak yeterince zor.”

Bakışlarındaki muziplik yerini ciddiyete bıraktı ve anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Bizim için de durum bu. Sürekli kendimize durmak zorunda olduğumuzu hatırlatmak duru-

Benimle 129

r:

munda kalıyoruz. Yoksa hiç duramayacağız.” Bakışlarımla buluştu. “Onunla sonuna kadar gideceğini düşünüyor musun?”

Omuz silktim. “Bu-bu-bunu düşünmedim diyemem. İstiyorum ama korkuyorum da.”

Nell başıyla onayladı ve başka elbiseler denerken muhabbet başka konulara kaydı. Altı mağazadan sonra ikimiz de mükemmel elbiseler aldık. Benimki bordo renkli kolsuz bir elbiseydi. İpekten yapılmıştı. Göğüslerimin arasından ayrılıyor ve omuzlarıma doğru askılar haline çıkıyordu. Ama göğüslerimin ayrıldığı yerden boynuma kadar olan kısım tiril tiril bir malzemeye açıkta bırakılmıştı ama tamamen de çıplak değildi. Uzunluğu dizlerime kadardı. Dışarıdayken üstüme giyeceğim siyah bir mont ve bir çift siyah topuklu ayakkabı almıştım. Elbise seksi ve cüretkârdı ama pederin karşı çıkacağı kadar değildi. Jason'ın hoşlanacağını biliyordum. Önemli olan da buydu.

Nell'in elbisesi de benimkine benziyordu. Koyu mavi renk-teydi, açık tenini vurgulayan bir tonu vardı. Onunki biraz daha açıktı. Bendeki transparan kısım onda yoktu ve boyu dizlerinden yedi sekiz santim yukarıdaydı. Pederin böyle bir şey giymeme izin verdiğini hayal bile edemezdim. Bu yüzden hiç kalkışma-mıştım.

Ocak ayındaki Kış Balosuna dörtlü olarak katıldık. Hep birlikte gidebilelim diye Nell babasının SUV cipini ödünç almıştı. Jason etkileyici kaslarına tam oturan siyah takım elbisesiyle nefes kesiciydi. Benim elbisemin renginde de ince bir kravat takmıştı. Saçları çok düzgün bir şekilde kesilmiş ve şekil verilmişti. Sakal tıraşı da olmuştu.

Dans bittikten sonra dördümüz ve pek çok başka arkadaş dansın düzenlendiği yerden birkaç kilometre uzaklıktaki Ram's Horn restoranına gittik. Etrafımızda bir sürü insan olmasına rağmen bakışlarımı Jason'dan ayıramıyordum. Okulun nere-deyse tamamı sigara içilmeyen bölümde oturuyordu. Arada bir bakışlarını üzerimde hissediyordum ve bakışlarını onunkilere kilitliyor, bu canlı yeşil renkle büyüleniyordum. Eve geliş saatim bir kereliğine gece ikiye kadar uzatılmıştı ama gece yarısı olunca neredeyse herkes çift olarak ayrılmıştı.

Jason arabasını bizim evin oraya bırakmıştı. Bu yüzden Nell bizi orada bıraktı. Soğuk koltuklarımıza oturduk ve ısıtıcı içeriği ısıtana kadar titredik.

Jason kamyoneti çalıştırırken, "Nereye gidelim seksi kadın?" diye sordu.

Omuz silktilim. "Tepeye?" Bu artık *kınştıraltm* demek için kullandığımız bir şifte haline gelmişti.

Beklenti içinde sıırıttı. Daha oraya varmadan kanımın kaynadığını hissettim. Kar olmasına rağmen tepeye rekor zamanda ulaşmıştı. Farları kapattı, motoru açık bıraktı, radyonun sesini kısıtı, emniyet kemerini çözdü ve beni beklemeye başladı.

Fier nedense gergindim. Montumu çıkardım. Bakışları vücudumu tararken kendimi çıplak gibi hissetmiştim. Emniyet kemerimi çözdüm ve bacağım onun bacağına değene kadar koltukta ona doğru kaydım. Bu sırada elbisem biraz yukarı kalkmıştı, uyluklarımla ortasına kadar gelmişti.

Jasohın bakışlarının bacaklarıma kilitlendiğini fark ettim. Sonra parmakları dizime dokundu. Bu zamana kadar keşif dokunuşlarımız hep bel üstünü hedef almıştı ama bugün vücudumun büyük çoğunluğunu açıkça bırakan bu elbiseyle artık gizli saklı kalmamıştı. Mağazada ve dansa gözüme bu kadar açık görünmemişti. Aslında bu elbise, diğer kızların giydiklerine göre tutucu bir elbiseydi. Ama Jasoha bu kadar yakinken, o çizgiye geldiğimizde durmanın zor olduğunu bilirken kendimi neredeyse çıplak hissediyordum.

Jason, "Titriyorsun sen," diye fısıldadı. "Üşüdün mü?"

Kafamı salladım. "Hayır. Gerginim sadece."

"Gergin mi? Neden?"

Nasıl sözcüklere dökceğimi bilemeyerek omuz silktim. Uzun bir süre sessiz kaldım ve söyleyeceklerimi planladım. Jason bir elini dizimin uyluğa dönüşmeye başladığı o noktaya koymuş, parmağıyla dikkat dağıtıcı daireler çiziyor ve sabırlı bir şekilde bekliyordu.

"İkimiz için gerginim," dedim. "Seninle öpüşmeyi durdurmak bu kadar zor olduğu için gerginim."

"İstiyorsan gidebiliriz."

Kafamı salladım. "Hayır, gitmek istemiyorum. Buraya gelmeyi ben önerdim. İstedğim için. Sadece nereye doğru gittiği konusunda endişeliyim."

Jason b^ını salladı. "İstediğin zaman durac^ız."

"Peki ya... Ya bazen du-durmak istemiyorsam? Ama durmazsak da olacıklardan ko-korkuyorsam?"

"Ne demek istediğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse ben hiç durmak istemiyorum. Ama sana baskı yapmak da istemiyorum."

En sonunda bakışlarıyla buluştum. "Sen... Sonuna kadar gitme konusunda gergin misin?"

"Doğru olmasını istiyorum. Harika olmasını istiyorum." Elimi tuttu ama diğer elini bacağımdan çekmedi. "Evet, gerginim ama şu an bunu konuşmak zorunda değiliz, değil mi?" Omuz silktim. "Belki de konuşsak daha iyi olur? Sürekli bu konuyu görmezden gelip duramayız ki." Bakışlarımı ayırmadım ve planladığım sözleri söyledim. "Kazara olmasını istemiyorum. İsteyerek olmasını istiyorum."

Başıyla onayladı. "Ben de öyle. Sen buna hazır mısın?"

"Sen hazır mısın?"

"Önce ben sordum." Sırıttı.

Omuz silktim. "Hayır, değilim ama nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Seninle öpüşmeyi seviyorum. Sana dokunmayı ve bana dokunmana izin vermeyi seviyorum. Daha fazlasını istiyorum. Ama sonuna kadar gitmek... Çok önemli bir şey, değil

•1"

mır

Başıyla onayladı. "Evet, öyle. Ben de aynı şekilde hissediyorum." Şakacı bir şekilde gülümsedi. "Belki de sadece sınırları biraz aşarız ve nasıl hissettiğimize bakarız?"

Homurdandım sonra kıkırdadım. “Tam da erkeklerin yapabileceği bir öneri.”

“Eh, ben de bir *erkeğim*. ”Şimdi bacağımda biraz daha yukarı çıkan eline baktı. “Haksız mıyım?”

Lanet olsun, beni tanıyordu. Benim istediğim de *tam olarak* buydu. Fikre biraz ısınmak, alışmak istiyordum. Ama bir tarafım beni uyarıyor, iyi bir fikir olmayabileceğini söylüyordu.

Sesi duymazdan geldim ve Jason’ın beni öpmesini bekledim. Tanrım, öptü de. Dili bana hücum ediyordu. Bunu sevmiştim. Onu daha yakına çektim. O da uyum sağladı ve beni kendine doğru çekti. Ama hâlâ daha yakın olmak istiyordum. Genelde sürücü koltuğunda kucağına otururdum ama bu sefer öyle olmadı. Sırtım koltuğun kumaşına değene kadar geri geri gittiğimi hissettim. Jason’ın sıcak ve sert bedeni üstümdeydi. Daha fazlasını istiyordum. Ağzı benim ağzımın üstündeydi. Elleri... Tanrım, elleri. Beni mıncıklıyor, kavrandırıyor. Biri kaçağımdaydı, dokunuyor, geziniyor, takip ediyordu ama asla elbisemin altına geçmiyordu. Diğer eli yüzümde, yanağımdaydı. Boynumu, yanağımı kavırıyor, göğsümün üst kabarıklığına dokunuyordu.

İlk başta kendimi serbest bıraktım. Sadece biraz. Ceketini çıkardım, kravatının düğümünü gevşettim ve kravatu çıkardım. Sonra gömleği... Gömleğinin düğmelerini açtım. Kendimi yetişkin gibi, cüretkâr hissediyordum. Nell ile izlediğimiz filmler gibiydi. Gömleğinin düğmelerini açmamın benim için sınır olacağını düşünürdüm. Bana çok... baştan çıkarıcı bir hareket gibi gelirdi. Öpüşürken, üst kısmını açıp da karnının ve göğsünün daha önce tanışmadığım kaslarıyla oynarken nefesi kesildi.

Daha fazla. Daha fazlasını istiyordum.

Eteğim yukarı doğru sıyrılsın diye bacaklarımı biraz açtım ve sürücü koltuğuna doğru eğildim. Bu korkak bir hamleydi. Bana dokunmasını açıkça söylemektense bu şekilde istiyordum. Dudaklarımdan ayrıldı ve aşağı doğru baktı.

“Sen çok... Çok güzelsin. Becca.” Nefesi kesildi. Dudaklarını yaladı. “Seni... seviyorum.”

Şaşkın bir şekilde nefes verdim. Bunu beklemiyordum. Gözlerimi kapattım, yutkundum, akıcı bir şekilde konuşabilmek için sözcükleri kafamda tekrarlardım. “Be-ben de se-seni se-seviyorum.” Utanarak gözlerimi kapattım. Sözcükleri kafamda tekrar etmem de işe yaramamıştı. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Hayatımda kekelemek istemediğim tek an buydu ve bunu da mahvetmişim.

Yanaklarımda sıcak bir şey hissettim.

“Neden ağlıyorsun?” Jasohın sesi yumuşacıktı. Ağırılığının bir kısmı üzerimden kalkmıştı. Elinin benden uzaklaştığını hissettim. Radyo kapandı.

Gözlerimi açtım. Yaşlar yüzünden onu net olarak göremiyordum. “Sadece... Bunu berbat etmeden söylemek istemişim. Ama yapamadım.” Derin bir şekilde nefes aldım ve yaşlardan kurtulmaya çalıştım ama onlar söz dinlemiyorlardı. “Ço-çok ö-özür di-di-dilerim.”

Dudaklarını yanağımdaydı hissettim. Gözyaşlarımı öpüyordu. Ona karşı hissettiklerim, duyduğum aşk kalbimi sıkıştırmıştı.

“Becca, bana bak.” Çenemi, burnumun kenarını, dudaklarımı öptü. “Bana bak.”

Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım ve tek elle gözlerimi sildim. Makyajımı mahvettiğimi biliyordum ama umursamıyordum.

“Önemli değil. Sorun değil.” Bakışları ciddiye, şefkatliydi ve çok çok nazikti. “Beni duydun mu? Söylediklerimde ciddiye. Özür dilemene gerek bile yok. Aada bir kekeleyorsun. Ee ne olmuş yani? Ben seni ta çocukluktan beri tanıyorum ve bu beni rahatsız etmiyor. Seninle dalga geçtiği için Danny yi yumrukladığım zamanı hatırlıyor musun? Seni zor durumda bırakan herkese yaparım aynısını.”

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım ama pek başaramamıştım. “Jason... Ben sadece...” Bir nefes daha aldım ve tekrar denedim. “Bana beni sevdiğini söylediğin zamanın önemli bir an olduğunu biliyorum. Ben de bunu aptal, utanç verici kekelememle mahvetmeden söyleyebilmek istedim.”

Kulaklarımın yanındaki saçlarımı çekti ve beni yumuşak, tatlı bir şekilde öptü. “Utanç verici filan değil. Ben böyle düşünmüyorum. Hiçbir şeyi de mahvetmedin.” Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Biraz kekeledin diye söylediklerin anlamını yitirdi mi?”

Hemen kafamı salladım. “Hayır! Söylediklerimde çok ciddiye.” Durdum ve cümleyi önce kafamda kurdum. “Seni seviyorum, Jason.”

Bana gülümsedi ve sonra öperek bütün endişelerimi giderdi. Elleri bacağımın arkasına doğru yöneldi. Bacağımı kaldırarak onu cesaretlendirdim. Şimdi eli daha yukarıya yönelmiş, elbisemin kenarına gelince durmuştu. Tek elimle yüzünü yüzümden ayırdım ve bana bakmasını sağladım. O bana bakarken, elini tuttum ve daha yukarı koydum. Bakışları irileşti ve dudaklarını yaladı. Ellerimi koluyla ensesine koydum ve ellerinin daha yukarı doğru ilerlemesini izledim. Şimdi neredeyse kalçama ulaşmıştı. En özel noktandan sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Bütün vücudum beklenti ve arzuya titriyor, ürperiyordu. Ona hissettiklerimi konuşmadan da anlatabilirdim. Ellerimle, dudaklarımla, bacaklarımla ve kalçalarımla ifade edebilirdim.

“Da-daha fazla.” Sesimdeki kekelemeyi umursamamıştım bile. “Lütfen.”

Üst kısmı açıkta kalana kadar gömleğini çekiştirdim ve kaldırdım. Ellerimin teninde dolaşmasına izin verdim. O benim çıplak bacaklarımla, kalçamla haşır neşir olurken ben zorlukla nefes alıyordum. Ağzı benimkine dokundu, geri çekildi ve beni öpmek için tekrar eğildi. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum ama durmak istemediğimi biliyordum. Evet, korkuyordum. Arzunun yanına bu korkunun çörelendiğini biliyordum. Bu sınırları zorlama işini artık geri alamazdık. Ellerimin altındaki çıplak tenini artık tanıyordum. Bu saatten sonra onsuz yapamazdım. Öpüşme bizi buraya getirmişti. Bir eşikten düşmek gibi bir şeydi. Bir kez dengeyi kaybettikten ve sendelemeye başladıktan sonra duramıyordun.

Bunu biliyordum ama yine de tek elimle uzandım ve Jason irileşen gözleriyle beni izlerken askılarımı teker teker indirdim. Sadece bir çekişle göğüslerimi onun gözleri önüne serebilirdim. Jason yutkundu. Bakışları onun âdemelmasını takip etti. Tek elimle çenesini okşadım, diğeriyle de kendimi ona açtım.

Tanrım, kendimi örtmek istiyordum. Tenim gerildi, kalbim tekledi. Bu gerilim ve utançla gözlerimi arka arkaya kırıştırmaya başladım. Burun delikleri genişledi, bakışları kocaman oldu. Parmakları kalça kemiklerime batıyordu, örada yatıp tepki vermesini, bir şey söylemesini, yapmasını saatlerce bekleyebilirdim.

“Tanrım... Becca.” Sesi kalın, alçak ve pürüzlüydü. “Sen bu kadar güzelken nasıl nefes alabilirim ki?” Bir de sözcüklerle arasının kötü olduğunu söylüyordu. Ama istediği zaman son derece şiirsel olabiliyordu.

Rahatladım. Onun için güzel olmak istiyordum. Görüntümü, vücudumu sevmesini istiyordum. Çoğu zaman ben sevmesem de onun sevmesini istiyordum.

Elleri kalçalarımın uzaklaştı ve karnımda, kaburgalarımın üstünde ilerledi. Göğüslerimin altında biriken elbisenin orada durdu. Bakışları vücudumu taradı ve sonra bakışlarımla buluştu. Bariz bir tereddüt veya pişmanlık ifadesi arıyordu. Geriye doğru eğildim ve parmaklarımı ensesine dolayıp onu dudaklarıma doğru çektim. Onu öpmem gerekiyordu. Öpücüğü korkularımı, bütün bunların çok fazla veya erken olup olmadığı konusundaki endişelerimi götürüyordu. Avuçları göğüslerimin kenarından yukarı doğru ilerledi. Nefesim kesilmişti. Sonra... Aman Tanrım... Aman Tanrım. Başparmağı meme ucumu buldu. Gerildiğini, kabardığını, sertleştiğini hissetmişim. O göğsümle oynarken her bir hava molekülünü, teninin her bir hücresini hissettiğime yemin edebilirdim. Göğüslerimi avuçladı. Tenim ellerinin arasından taşıyordu. Avcu meme ucuma sürtünüyor, baskı yapıyordu. Heyecanlanarak inledim ve dilini ağzıma aldım.

Ben de ona dokunmak istiyordum. Sınırları biraz daha zorlamak istiyordum. Hayatımda hiç bu kadar cüretkâr, cesur olmamıştım. Ellerimi sırtından aşağı doğru kaydırdım. O göğüslerimi artan bir güvenle keşfetmeye devam ediyordu. Omurgam ona doğru kavis yapmıştı. Pantolonunun bel çizgisini takip ettim. İnce, siyah deriden bir kemerin takılı olduğunu fark ettim ama çok gevşek bir şekilde tutturulmuştu. Ellerim kolayca pantolonun ve iç çamaşırının yumuşak kumaşının altına kaydı ve kalçasının sert, mükemmel tenini kavradı. Çenemi öperken kulağıma vuran nefesi tekledi. Kalçasının diğer tarafını okşarken hızlı bir şekilde soludu.

Ona bu kadar cüretkâr bir şekilde dokunurken gülmeden edemedim. Dudaklarım çenesinin üstünde ve boynunun yumuşak teninde kıvrıldı.

“Ne oldu?” Sesi köprücük kemiğime doğru alçak bir mırıltıdan ibaretti.

“Kalçanı sevdim.” Bunu söylerken kıkırdamıştım.

Gülümsediğini hissettim. “Güzel. Ben de şeninkini seviyorum.”

“Aslında kalçama daha tam dokunmadın bile,” diye belirttim.

Ciddi bir şekilde başını salladı. “Çok doğru. Ama sen böyle uzanırken nasıl dokunacağım ki?”

Umursamıyormuş gibi omuz silktim. “Eminim sen bir yolunu bulursun.” Sıcak, nemli dudakları göğsüme doğru inerken ve sol göğsüme doğru ilerlerken sesim kesildi. Düşüncelerimi de nefesimi de

alıp götürmüştü. “Tanrım.. Buna devam et.”

i^1 meme ucuma gitgide daha çok yaklaşıyordu. O yaklaştıkça ben daha derin bir şekilde nefes alıyordum. Dudakları zirveden kıl payı uzaklaşınca ciğerlerimi havayla doldurdum. Ben bekliyordum. O ise tereddüt ediyordu. Parmaklarıyla ensesini okşadım ve onu devam etmesi için cesaredendirdim. Dudakları meme ucumun çevresini sarınca uzun bir inilti koyuverdim. Ta derinlerde bir yerde, kasıklarımın altında bir sızlama, bir gerginlik, sıcak ve acil bir ihtiyaç hissetmişim. Bu hem fiziksel hem duygusaldı.

Elimi kalçasından çektim ve omurgasında gezdirdim. O sağ göğsüme doğru ilerlerken ben iki elimle ensesini tuttum. Vücutlarımızı keşiflerimiz tomurcuk vermişti. Yüzümün yanındaki kolunu hissedebiliyordum. Bir eli kalçamda ve bacağımanın arkasında gezinirken ağırlığını diğer eline vermişti. Sonra *onu* hissettim. O olduğunu biliyordum. Jill ve Nell ile *True BloocT*

* 2008 yılında yayımlanmaya başlayan fantastik dram türündeki ABD yapımı bir dizi, (ç.n.) izlemiştim. Zihinsel olarak işlerin nasıl yürüdüğünü ve neyin ne olduğunu biliyordum. Ama bunu bilmek, sizi gerçeğiyle karşılaşacağınız ana hazırlamış olmuyordu.

Orasına dokunmalı mıydım? *Dokunabilir miydim?* Buna cesaret edebilir miydim? Bir erkeğin orasına doğru şekilde dokununca neler olduğunu da biliyordum.

Jason’ı göğsünden hafifçe ittim. Doğrudu. Bir ayağını kamyonetin zeminine, diğer dizini de bacaklarımın arasına koyarak bana doğru eğildi. Bakışlarının altında neredeyse çıplak bir şekilde yatarken göğüslerimin yerçekimiyle yanlara kaydığını hissettim. Elbisem kalçalarımın doğru çıkmıştı ve kaburgalarımın altına doğru inmişti. Erkek şortu uzunluğundaki iç çamaşırım meydana çıkmıştı. Aşağıda utanç verici bir ıslaklık hissettim. İç çamaşırımın kumaşının ıslandığını hissedebiliyordum. Hafif bir utanç hissiyle ıslaklığı görüp göremediğini, gördüyse ne düşündüğünü merak ettim.

Sonra pantolonunun önüne baktım. Fermuarın önündeki kabarıklığı gördüm. Jason kızarmıştı. Bu bariz kabarıklık konusunda muhtemelen benimle aynı şekilde hissettiğini fark ettim. Kendime bunun doğal ve normal olduğunu söylemek kolaydı ama başkasının seni böyle görmesinin yarattığı utancı silmek çok da kolay değildi. Başka birinin önünde kendimi savunmasız ve neredeyse çıplak hissediyordum. Birden yaptığımız şeylerin farkındalığı beni buldu.

Durmalı mıydık?

Ama yine de bu cüretkâr, canlandırıcı akma kapılan yanım durmak istemiyordu. Jasohın vücudunu seven, onun çıplak tenini görmekten hoşlanan, vücuduna *dokunmaktan* hoşlanan, tepki verdiğini hisseden yanım durmak istemiyordu. Televizyonda gördüğüm gibi kemerini çözmek, pantolonunun fermuarını sonra da düğmesini açmak istiyordum. Her şeyini görmek istiyordum. Orasına dokunmak bile istiyordum. İstiyordum. Ona dokundukça nasıl olacağını merak ediyordum.

Onunla sonuna kadar gitmek istiyordum.

Ama sonra savunmasızlık kendini gösterdi. Ailem şu an yaptıklarımı bilse neler yapardı? Arzum savunmasızlığımla mücadele etti. Doğru ve yanlış birbiriyle rekabet halindeydi. Bu yaptıklarımız

yanlış mıydı? Nasıl yanlış olabilirdi ki? Jason'ı sevdiğimi biliyordum. Sadece on altı yaşında olduğum için insanların aşkın ne olduğunu bilemeyeceğimi söyleyeceklerini biliyordum ama ben kalbimdeki hisleri biliyordum. Ben sadece Jason'm vücudunu değil, Jason'ın zihnindeki ve kalbindeki insana vurulmuşum. Ben onun kişiliğine âşık olmuşum. Her zaman onunla olmak istiyordum. Ona yardım etmek istiyordum. O üzülduğünde ben de üzülüyordum. O mutlu olduğunda ben de mutlu oluyordum.

Bu aşk değil miydi?

Sonra, neredeyse kazara Jason'ın parmakları uyluklarımın birleştiği yere, mahrem yerime dokundu. Bu dokunuşla yıldırım çarpmışa döndüm. Nefesim kesildi. Boğazımda bir yumru oluştu. Damarlarım ateşlenmişti sanki.

Ve beni öptü. Bu kez kazara değildi. Bir kez daha kendimi kaybettim. Bütün düşünceler ve sebepler uçtu gitti. Eli karnımda, düşük bel iç çamaşırımın bel kısmında durdu. Tırnaklarım göğsünü takip etti ve kemerinde durdu. Karnının dokunuşuyla geriye doğru çekildiğini hissetmişim. Sanki ona dokunabilmem için bana daha fazla yer açıyor gibiydi.

Dişlerime sürtünen ve ağzımı keşfeden dili bütün kararsızlığımı silip süpürmüştü. Tanrım, ona dokunacaktım. O da bana dokunacaktı. Tanrım.

Sorun yoktu. Biz birbirimize âşıktık. Bütün bunlar aşkın bir parçasıydı.

Kemerin ucunu tokasından ve dişliyi de derideki deliğinden çıkarıp kemeri gevşettim. Nefes almıyordu, kıpırdamıyordu. Ağız kulağımın dibindeydi, nefes alıp verışı pürüzlüydü. Kolu titreyince ağırlığını diğer koluna verdi. Parmakları göbeğimin esmer teninde duruyordu. Başparmağı iç çamaşırımın kumaşında minik daireler çiziyordu. Mahrem yerimden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Çok yakın ama bir o kadar da uzaktı.

Tanrım. Bunu istiyordum. Ona daha fazla dokunmak istiyordum. Bu insanı bağımlı yapıyordu. Duramıyordun.

Düğme açıldı. Başparmağım ve işaretparmağım fermuarı indirdi. Bakışlarım birden açılan pantolonuna doğru kaydı. İç çamaşırımın kabarıklığını ve mavi kumaşın üstündeki nokta şeklindeki ıslaklığı fark etmişim. Bu arzudan kaynaklanan bir ıslaklıktı ve ikimizde de vardı.

Kımıldamıyordu. Bakışları benim üstümdeydi. Sonra göğüslerime, bacaklarıma ve iç çamaşırıma, en sonunda gözlerime baktı. Bunu o da en az benim kadar istiyordu ama benim şüphelerimin onun bakışlarına da yansıdığını fark etmişim. Hafifçe ağırlığını ayarladı ve pantolonu kalçalarına kadar indi. Karnının yanına, iç çamaşırımın beline dokundum ve bakışlarıyla buluştum. Parmaklarım elastik bandı kavradı ve tereddüt etti. Kalbim göğsümde çılgınlar gibi atıyordu.

Jason'm parmakları bir bacağıma, dizlerimle kalçamın arasında bir yere dokundu. Sonra yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Bacaklarımı gevşettim ve uyluklarımın biraz daha açılmasına izin verdim. Avcu, uyluklarımın iç tarafındaki hassas teni bulmuştu. Oradaki kasta hareket ediyor, aşağı doğru iniyordu. Çok yakındı. Bütün vücudum titredi. Eli mahrem yerime daha da yaklaşırken daha çok titredim.

Islaklığın arttığının farkındaydım.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Birbirimizden izin alıyor, ihtiyaç, şüphe ve arzularımızı paylaşıyorduk.

“Bunu istiyor musun?” Sesi kamyonetin sessizliğinde bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Başımınla onayladım. “Evet. Sen?”

“Evet, istiyorum. Ama sence durmalı mıyız?”

“Neden ki?”

Hemen cevap vermedi. “Bilemiyorum. Nerde duracağız ki? Neresi aşırı? Ben durmak istemiyorum. Devam etmek istiyorum. Ama geri alamayacağımız bir çizgiyi geçtiğimiz için pişman olmamızı da istemiyorum.”

Söyleyeceğim şeyi önce zihnimde tekrar etmeme bile müsaade etmeden kekeleyerek söyleyiverdim. “E-eğer bi-birlikte so-so-sonuna ka-kadar gi-gidersek pi-pişman o-olacak mısınız?” Parmaklarım hâlâ iç çamaşırının kenarında duruyordu. Onun elleriyse uyluklarımın sıcak, titreyen teninde, ıslak yerimden bir santimden bile daha yakın bir noktada duruyordu.

Kafasını salladı. “Seni sevdiğimi biliyorum. Seninle, sadece seninle olmak istediğimi biliyorum. Pişman olmayacağım. Sen?” Kafamı salladım. “Hayır. Asla.” O kadar emindim ki kekeleyemedim bile. “Ben de seni sevdiğimden eminim.”

Eli daha da yakma geldi. Şimdi başparmağının ucu, iç çamaşırımın ıslak kumaşının üstünden mahrem yerimin kıvrımlarını araştırıyordu. Nefes alamıyordum.

Sonra durdu, bakışları benimkilere kilitlenmişti. “Ama bu gece zaten o kadar ileri gidemeyiz,” dedi. “Hem yeterince zaman yok, hem de ilk seferimizin kamyonette olmasını istemiyorum.”

“Ne-neden ki?” İç çamaşırını birazcık indirdim. “Sonuçta burası çoğu zamanı geçirdiğimiz yer, değil mi?”

“Evet ama...” Bu konuda konuşurken rahatsız gibiydi. “Özel olmalı. Yatakta, güzel bir yerde. Ayrıca... Yanımızda yok... Şey. Koruyucu.” Son sözcüğü fısıldayarak söylemişti.

İç geçirdim. “Evet, biliyorum. Haklısın. O zaman planlamamız lazım. Mükemmel bir şey olsun.”

Başıyla onayladı. “Peki, bu gece ne olacak?”

Yutkundum. “Eh, *onu* yapmayacağız ama gitme zamanı gelene kadar birlikte zaman geçirebiliriz, değil mi?”

Rahatlamış ve memnun gibiydi. “Aynen. Yani kazara *olacak* diye bir şey yok, değil mi?”

Kafamı salladım. “Hayır. Birlikte seçim yapıyoruz.” Kendimi yetişkin gibi hissetmişim. Erkek arkadaşımınla seks konusunda konuşuyor ve kararlar alıyorduk.

Beni öpmek için eğildi. Parmaklarımı kalçasının üstündeki çukura, kaslarının V halini aldığı yere batırdım. Onu gözlerim kapalı bir halde ve bütün kalbimle, sahip olduğum her şeyle öptüm. Jason’ı seviyordum. Gerçekten seviyordum. Bunu kabul etmek, hissetmek, bilmek çok heyecan vericiydi.

Nefessiz kalana kadar öpüştük. Jason hafifçe geri çekildi, îri yeşil gözleri ve aralık dudakları beni deli ediyordu. O kadar yakışıklı, o kadar mükemmeldi ki. Ve ben onu seviyordum. İç çamaşırını indirip kalçalarından aşağı doğru kaydırırken bakışlarımız ayrılmamıştı. Gözlerimin önünde çıplak kalırken bakışları irileşti ve nefesi kesildi.

Yok artık.

Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım ve bakışlarımı onun... şeyinden çektim. Zihnimde ona ne isim vereceğimi bile bilmiyordum. Jason’ın bakışlarıyla buluştum. Gergindi. Utanmıştı. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ona dokunmak için doğru bir yol var mıydı?

Parmaklarımı ona dolayınca ciğerlerini havayla doldurdu. Vay. Sadece vay. Bu birçok zıtlığın bir arada olduğu bir şeydi. Sert, yumuşak, kalın, bazı noktalarda parmaklarımın arasında esnek, diğer noktalardaysa gergin bir tendi. Tenim, onun solgun ve neredeyse pembe teninin karşısında koyu kalıyordu. Elimi aşağı kaydırıp, sonra tekrar yukarı çıkardım. Tamamına dokunmak istiyordum. Ama dokunuşumla nefesi kesildi ve titredi.

Gözleri sımsıkı kapandı ve benden uzaklaşmaya çalıştı. “Becca. Aman Tanrım. Ben... Bırakman lazım.”

Kafam karışmıştı. “Niye? Sana dokunmamı istemiyor musun?” Gülmeye çalıştı ama sesi boğuk çıkmıştı. “Evet, istiyorum. Senin tahmin ettiğinden de fazla. Ama... durmazsan... ben... yani buraları batırabilirim.”

Kızardım ve dudağımı ısırdım. O anda merak, şaşkınlık ve büyülenme, gerilimin yanında duygularımın önemli bir kısmını oluşturuyordu. Söylenecek çok fazla duygu vardı ve hepsi de bir aradaydı. Ona dokunmayı sevmişim. Kendini zapt edemiyor gibi görüldüğü bu halini sevmişim. Benim dokunuşumun onu deli etmesini sevmişim.

Parmakucumla ucuna dokundum. İnledi. Vücudundaki her bir kasın gerildiğini hissedebiliyordum. Bırakmak istemiyordum. Bunu sevmişim. Cüretkârdı. Genellikle dikkatli, iyi, sakın, sessiz ve her kurala uyan benim gibi değildi.

Parmaklarımı tekrar ona doladım ve elimi boylu boyunca kaydırıp, Teninin her bir kıvrımını, çıkıntısını hissediyor ve yüzünün buruşmasını, alnındaki damarların çıkmasını, boynuyla kollarının gerilmesini izliyordum. Karın kaslarının taş gibi sertleştiğini hissetmişim. Kolu pes etti ve ağırlığının çoğunluğunu bana verdi. Ama önemsemedim. Hatta üstümdeki ağırlığının yarattığı hisler hoşuma gitmişti. Yan tarafına döndü ve koltukla benim arama yattı. Kalçaları benimkinin yanındaydı ve benim kalçamı kavırıyor, parmakları tenime batıyordu. Alni omzuma yaslanmıştı.

Yerine yerleşene kadar bekledim ve tekrar elimi aşağı yukarı hareket ettirdim. Bu hareket onu deli ediyor gibi görünüyordu.

Vücudu benim dokunuşuma doğru kıvrılıyordu. Sonra daha da gerildi, tamamen kaskatı kesilmişti.

“Tanrım, Becca. Bana ne yaptığını... Bilmiyorsun. Nasıl hissettirdiğini. Bırakman lazım, yoksa...”

Kafamı salladım. Verebildiğim tek cevap buydu. Durmayacaktım. Artık durmak için çok geçti. Ne olacağını görmek istiyordum. Ona güzel şeyler hissettirmek istiyordum. Tıpkı o göğüslerimi öperken bana hissettirdiği gibi.

Bana doğru eğildi. Kamyonetin zeminine bırakılan terle lekelenmiş siyah kolsuz bir tişörtü kaptı. Tişörtü tenimle, elbisemle teni arasına koydu. Ben elimi yavaşça hareket ettirirken kuvvetli bir şekilde inledi. Sarsıldı ve kendini elime doğru itirdi. Avcumu boylu boyunca hareket ettirdim ve ucunu kavradım.

“*Kahretsin...*” diye soludu.

Sonra sarsıldığını, titrediğini, kasıldığını hissettim. Sıcak ve ıslak bir şey parmaklarımla tişörte bulaştı. Elimi tekrar hareket ettirdim. Vücudu bir kez daha kasıldı ve başka bir beyaz sıvı akını vücudundan fırladı. Bunu izlemek harikaydı. Bütün vücudu tepki vermişti. Şimdi ıslak ve yapış yapış olan dokunuşuma doğru hareket ederken yüzünde kendinden geçmiş gibi bir ifade vardı.

“Aa.” Sesimdeki şaşkınlığı fark etmiştim. “Evet, gerçekten de battı ortalık.”

Güldü. Gözleri kapalıydı. Yüzünü göğüslerime gömmüştü. “Sana söylemiştim. Özür dilerim, elbisene de bulaştırmadım, değil mi?”

“Niye özür diliyorsun ki? İzlemek çok hoşuma gitti. Hayır, elbiseme bulaştırmadın. Ama tişörtün olduğu gibi battı.”

Nefes alıp verdi. Sıcak nefesi bir şekilde tenime vuruyordu. Bir yerim sızlıyordu. Derinlerde bir yerde açıklayamadığım ve anlamadığım bir ihtiyaç hissetmiştim. Tabii ki kendim orama dokunmuşum ama kızların okulda konuştuğu gibi yeri göğü sarsan bir şey hissetmemiştim.

Tişörtü alıp tersini çevirdi, kentlini ve parmaklarımı temizledi. Dirseği üzerinde doğruldu, eli iç çamaşırımın kenarında geziniyordu. Bakışlarıyla buluştum ve uzun bir nefes koyuverdim. Parmakları iç çamaşırımın kenarından içeri girerken bakışları da göğüslerimde dolaşıyordu. Eli tenimin üstünde gezinirken vücudum beklenti içinde yanmaya başladı. Tekrar utanmışım. Orada kıvırcık tüyler olmasını sorun eder miydi? Acaba?..

Parmakları girişime dokununca bütün sorularım uçup gitti. Ama tuhaf bir açıdan dokunmuştu. Bu yüzden elini çekti. Dokunuşunu kaybedince neredeyse inleyecektim. O kadar küçük bir dokunuş bile harika bir histi. Daha fazlasını istiyordum. Parmaklarını göbeğimden iç çamaşırımın içine doğru soktu. Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim. Tanrım. İç çamaşırım elinin çevresinde sıkı bir şekilde duruyordu ve bazı yerlerde rahatsızlık veriyordu. Aşağı doğru iterek çıkarmaya çalıştım. Jason da ne yapmak istediğini anlayarak iç çamaşırımı çıkarmama yardım etti. Dizlerime kadar inince

bacaklarımı daha fazla açacak özgürlüğe sonunda sahip olmuşum. Böyle yaptığım için, bana, *içime* daha fazla dokunmasını istediğim için kendimi edepsiz hissetmişim.

“Tanrım...” O bana dokunurken neredeyse nefessiz kalmıştım. Her yanım titriyordu. Alev almıştım sanki. Ama şaklamak üzere olan bir tel gibi gergin hissediyordum. O ise parmağını gezdirmeye devam ediyordu. Geriye doğru yaslandım ve dizlerimi ayırdım. İç çamaşırım esnemişti ama önemsemedim. Parmakları bana dokundu, sürtündü, okşadı. Bunun ne kadar nazik bir şey olduğuna şaşırarak kadar bile nefes alamıyordum. Ben daha önce kendime dokunduğumda böyle hissetmemiştim, içimde bir şeyler patlamak üzere olan bir balon gibi basınçla şişiyor ve büyüyordu.

Parmaklarından birini içime soktu. O zaman daha çok inledim. Göğsüme dokunduğunda inlediğimden daha fazla inle-miştim. Biraz geri çekildi. Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Bana dokunurken esmer tenimdeki beyaz parmağının hareketlerini izledim. Bu ortaparmağıydı. Uzundu ve derinlerime dalıyordu. Sonra mahrem yerimdeki sert, hassas tomurcuğu buldu. Bu terimleri açıkça düşünmeye bile utanıyordum. Orada olduğunu ve ne kadar hassas olduğunu biliyor muydu, yoksa benim birden nefes alışımından ve kalçalarımı ona doğru hareket ettiri-şimden mi anladı bilmiyordum ama dokunuşunu oraya odak-lamıştı.

Orayı okşamaya başladı. Ben de dokunuşuna doğru hareket ettim. Parmağı okşadı ve gezindi. Çok sert bir şekilde okşayınca nefesim kesildi. “O kadar sert değil,” diye fısıldadım.

“Özür dilerim,” dedi ve elini çekmeye çalıştı.

“Hayır, durma,” dedim. “Sadece... biraz daha nazik ol.”

Parmağını tomurcuğa sürtmeye başladı. Yine inledim ve ona doğru hareket ettim. Çıkardığım sesler, kendi kulaklarıma yetişkin bir kadından çıkan sesler gibi geliyordu. *True Blood* dizisinde Eric ile birlikteyken Sookie’den çıkan sesler gibi. Bir kitapta okuduğum bir sözcük aklıma düştü: *iffetsiz*. Kendimi iffetsiz, edepsiz hissediyordum. Bu düşünceyle kıkırdadım ama parmağı daireler çizmeye başlayınca kahkaham uçup gitti. Bütün yapabildiğim inlemektir. Hareketleri ağır ve biraz acemiydi ama önemsemedim. Biraz da sertti ama sorun değildi. İçimdeki balon büyüyordu, sınırlanamayan bir doygunluğa ulaşıyordu.

“Öp beni,” diye fısıldadım. Dudaklarını dudaklarıma doğru yaklaştırdı ama sıırıttım ve güldüm. “Oradan... değil.” Kafasını göğsüme doğru çektim. “Buradan.”

Hevesli bir şekilde söylediğimi yaptı. İçimdeki şeyin büyüdüğünü hissettim. Göğüslerimi orama bağlayan bir tel vardı sanki. Hareket eden ağız, dili, dudakları bu teli çekiyor ve içimdeki bir şeyleri harekete geçiriyordu. Yavaş ve tutarlı bir şekilde hareket ediyordu ama benim daha fazlasına ihtiyacım vardı.

“Daha hızlı.” Kendimi duyamıyordum bile. Onun da duyduğunu sanmıyordum. Bu kez daha yüksek bir şekilde söyledim. “Daha hızlı.”

Parmağı hızlandı. Nefesi kesildi, dudaklarımdan bir inilti döküldü. Sırtımın koltuktan kalktığını, sıcaklığın bütün vücudumu sardığını, terin bütün vücudumu yıkadığını hissediyordum. Kalbim

gümbürdüyordu. Dudaklarımdan başka bir iniltinin dökülmesini engelleyemedim. Daha hızlı, daha fazla da yeterli değildi. Hiç düşünmeden dokunuşuna doğru hareketleniyor, umutsuzca kalçamı sallıyordum. Kendimden geçmişim.

Sıcaklık, basınç, şimşek, hareket, büyüme... Üstüme çöken duygular için doğru sözcükleri bulamıyordum. Bütün düşünceler durdu. Neredeyse tamamen kalkmışım. Daha çok, daha çok yaklaştırmaya çalışıyordum. Daha fazlasını istiyordum. Nasıl göründüğümü veya nasıl sesler çıkardığımı önemsemiyordum. İçimde patlayan bombadan başka bir şeye yer yoktu. Tıpkı kasıklarımın kayan bir yıldız gibiydi.

Sanırım biraz fazla ses çıkarmışım. Sonrasında gevşedim ve nefessiz kaldım. Jasoria baktım. Canlı yeşil gözleri seksi ve arzulu bir şekilde bakıyordu.

Ona gülümseyerek, “Tanrım... Bu... mü-mü-mükemmeldi,” dedim.

“Şimdi bana ne yaptığını biliyorsun.”

Göstergedeki saate baktım.

Saat 01.48'di.

“Beni eve götürmen lazım,” dedim. Titreyerek doğruldum. Bütün kaslarım hâlâ titriyordu.

Beni eve bıraktığında saat 01.59'du. Peder bizi bekliyordu. Neyse ki bütün ışıkları kapatmıştı. Gözlerimdeki canlılığı, tenimdeki parlaklığı veya saçlarımdaki karmaşayı fark etmemiş gibi görünüyordu. Ben de bunları yatmak için üstümü değiştirirken fark etmişim. Çıplak vücuduma uzun bir tişört geçirmeden önce aynada kendime baktım. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa baktım. Jasohın ne gördüğünü görmeye çalışarak kendimi inceledim.

Ben sadece kendimi gördüm: 1.62 boy, 54 ile 56 kg arasında gidip gelen kilo. İri göğüsler ve kabarık pembe göğüs uçları. Geniş, kıvrımlı kalça, güçlü bacaklar. Düz bir karın, koyu, karamel rengi bir ten. Simsiyah saçlar. Sıkı bukleler halinde omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. Baş etmesi zordu. Gözlerim neredeyse saçlarımla aynı tondaydı. Kahverenginin o kadar koyu bir tonuydu ki neredeyse siyah gibi görünüyordu. Gözbebek-lerim irislerimden ayırt edilemeyecek gibiydi. Sırtımı hafifçe eğdim, kalçalarım olduğundan daha büyük görünüyordu.

Normalde kendime baktığımda kusurlarımı görürdüm. Şimdi kendimi biraz farklı görüyordum. Artık kusurlarım güzelliğimin bir parçasıydı.

Derin bir şekilde uyudum ve Jasohın dokunuşlarını hayal ettim.

7

ÂŞIK OLMAK

Jason

İki hafta sonra, ocak ayının sonu

Kyle'ların bodrumundaki koltuğun kenarına tünemiştim. Beyaz, kablosuz Xbox kumandası, son dört saattir *Madden*, *Halo 5* ve *Cali of Duty: Black Ops* oynadığımız için elimde yapış yapış olmuştu. Kızlar haftalık manikür-pedikür-milkshake buluşmalarını yapıyorlardı ve bizi soğuk, karlı bir cumartesi öğleden sonrasında tek başımıza bırakmışlardı. Bizim de bilgisayar oyunu oynamaktan başka yapacağımız bir şey yoktu.

Madden oyununda Kyle'ı yeniyordum. Benim Chargerlarım onun Vikinglerini 48-14 yeniyordu ki yüzünde tuhaf bir bakışla bana döndü.

“Ee... Sen ve Becca...”

Ona ‘ee... ne olmuş bize?’ der gibi baktım.

“Ne olmuş bize?” diye sordum.

“Bir şeyler yaşadınız mı?” Soruyu sorarken bana bakmadı. Dili ağzının kenarından sarkıyordu.

Kyle sayı yapıp da durumu 48-2 Te getirince küfürü bastım. “Sen ve Nell yaşadınız mı?” diye sordum.

“Önce ben sordum, mankafa,” dedi.

Oyunumu seçene kadar yamıt vermedim. “‘Bir şeyler yaşamak’ derken neyi kast ettiğine bağlı olarak değişir.”

Sırıttı. “Sonuna kadar gittiniz mi yani? Öpüşmekten, kırıştırmaktan filan bahsetmiyorum.”

“O zaman hayır.”

“Yani kırıştırdınız?” Koltukta öne doğru eğiliyordu. Benim oyun kurucum topu kaçırınca onun Vikingleri bir sayı daha yapınca bacağına vurdu. Şimdi durum 48-28’di.

Avuçlarımı kot pantolonumun dizlerine sürttüm ve ona baktım. “Evet, biraz.”

Oyunu durdurdu. Sohbetin ciddileştiğinin farkındaydım. “Yapacak mısınız?”

“Ne yapacak mıyız?”

Pazuma canımı acıtacak kadar sert bir şekilde vurdu. “Yani sonuna kadar gidecek misiniz?”

Kumandayı önümdeki sehpanın üstüne koydum, sırtımı geriye yasladım ve ayaklarımı yukarı kaldırarak Kyle’m sorusunu düşündüm. “Bilmiyorum. Muhtemelen?”

Güldü. “Hadi, Jase. Karşında ben varım. Beni geçiştirmeye çalışma. Onunla yatacak mısın, yatmayacak mısın?”

Kaşlarımı çatarak baktım. “Oğlum, pislik yapmasana. Burada herhangi bir kızdan bahsetmiyoruz. Becca’dan bahsediyoruz. *Eğer* sonuna kadar gidersek de buna yatmak demem ben. Bu kulağa... ne bileyim biraz ucuz geliyor. Becca öyle bir kız değil.” Ellerini kaldırdı. “Ben öyle demek istemedim zaten. Sadece merak ettim.”

“Sen ve Nell için durum ne?”

Bu kez cevabı düşünürken kıpırdanma sırası ondaydı. “Biz de kırıştırdık, oldukça fazla. Bir noktada bunu yapıp yapmayacağımıza karar vermemiz gerekecek sanırım.”

“Nell’e karşı ne hissediyorsun?”

Güldü. “Şimdi de duygulardan mı konuşacağız? Birbirimizin tırnaklarına oje de sürelim mi?”

Ayağına bir tane vurdum. “Saçmalama. Burası soyunma odası değil, özel bir şey konuşuyoruz şurada. Birbirimizi nerdeyse senin Nell’i tanıdığın kadar uzun zamandır tanıyoruz.”

İç geçirdi. “Sanırım ona âşığım.” Kot pantolonunun dizindeki gevşek bir ipliği çekti. “Gülersen veya benimle dalga geçersen canına okurum haberin olsun.” Uyarı bakışı fırlattı.

“Dalga geçecek olsaydım sormazdım dostum merak etme.” Telefonumu cebimden çıkardım ve mesajlarımı kontrol ettim. “Bunu ona söyledin mi?”

Kafasını salladı. “Hayır. Neden bunu sana kolayca söyleyebiliyorum ama ona söylemeyi düşününce donup kalıyorum?” Güldüm. “Evet, gerçekten korkutucu bir şey. Kızlar insanı darmadağın edebiliyor. Ya senin halini anlarım ya da sana gülerim, ki her iki durumda da canıma okumaya çalışacaksın...” “Çalışmayacağım. *Okuyacağın*,” *àxyt* araya girdi.

“Herneyse işte. Seninle işim bittiğinde bebek gibi ağlıyor olacaksın.” Topuğumla vurdum ve ayaklarını sehpadan indirdim. “Demek istediğim şu. Nell ile sadece onun da senin gibi hissetmesini umabilirsin. Nasıl tepki vereceğini bilemezsin. Bu yüzden ona söylemen bana söylemenden daha zor. Becca’ya onu sevdiğimi söylediğimde kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki duymuştur eminim.”

“Söyledin mi?”

Nedense kendimle gurur duyuyordum. Başımınla onayladım. “Evet. Kış Balosu’ndan hemen sonra.”

“O da sana söyledi mi?”

Sırıttım. “Evet.”

Sanırım sırtışımdan birkaç ipucu yakalamıştı. “Bunu söylediğinde ne yapıyordunuz?”

“Benim tepede, büyük meşenin altındaki yeri hatırlıyor musun? Benim .22 tüfeğimle şişeleri vurmaya gittiğimiz yer?” Başıyla onayladı. “Rams Horn’dan çıktıktan sonra oraya gittik.” Bir kaşını kaldırdı. “Ve?”

“Arkasında yatağı olan bir kamyonete sahip olmak *gerçekten* çok güzel. Yüzümdeki sırıtışın nispet yapar bir tavır olduğunu biliyordum.

“Yapma, dostum. Gerisini getir işte.”

“Bu ikimizin arasında kalacak, Kyle. Çok ciddiylim.”

“E herhalde.”

“Kış Balosu nda giydiği elbiseyi hatırlıyor musun?”

Sırıttı ve başını salladı. “Seksi görünüyordu.”

“Eh, ben de o gece altına sutyen giymediğini keşfettim.” Zihnim Becca’nın altımdaki görüntüsünü anımsadı. Pantolonumun önünü düzeltmemek için kendimi zor tuttum. “Ama külot *giyyordu*. ”

Kyle’in yüzündeki ifade. Nell ile benzer bir tecrübe yaşadığını gösteriyordu. “O tarz elbiseleri gerçekten çok seviyorum.” “Neredeyse yoga taytları kadar çok.”

Kyle, “Yoga taytını icat eden kesin erkekti bence,” dedi.

“Yok artık. Yani Nell ve sen?..”

Kafasını salladı. “Aynen sizin gibiyiz. Kırıştırdık, çok yaklaştık ama henüz seks yapmadık.”

“Ama yapacaksınız.”

Bana bakmadan başıyla onayladı. “Evet, yapacağız. Nerde veya ne zaman olacağından emin değilim ama evet yapacağız. Onun istediğini biliyorum. Tabii ki ben de istiyorum.”

“Tabii ki,” diye sıırıttım. “Kıfıyederinin *tamamım* çıkardın mı?” Kafasını salladı. “Hepsini aynı zamanda çıkarmadım. Her yerini ayrı ayrı gördüm ama bir yeri çıplakken diğerleri kapalı oluyordu.”

“Onu... şey yaptın mı...” Durdum. Bunu kulağa saçma veya tuhaf gelmeden nasıl ifade edebileceğimi düşünüyordum.

Ama Kyle bunun peşini kolay kolay bırakmayacaktı. Kıvrandığımı görmek istiyordu. “Ne yaptım mı?”

Başparmağımdaki tırnağı inceleyerek aceleyle, “Tatmin ettin mi?” diye sordum. Çocuk gibi kızardığımı biliyordum.

Kyle’ın sıırıttışı aynı şekilde nispet yapar gibiydi ama utanmıştı da. “Hayır, daha o kadar ileri gitmedik. Sanırım ikimiz de o kadar ileri gidersek duramamaktan korkuyoruz.” Meraklı bir şekilde baktı. “Sen tatmin ettin mi?”

Ayağıma bakarak başımı salladım. “Evet, ettim.”

“Nasıl bir şeydi?” öne doğru eğildi.

“Mükemmeldi,” diyerek güldüm. “O şekilde kendini kaybetmesini izlemek... Harikaydı.”

“Nasıl yaptın, yani onu nasıl...” Belli ki söyleyemeyecekti. Güldüm.

“Açıkkçası bilmiyorum. Doğru yere dokunuyorsun, hoşuna gidip gitmediğini anlıyorsun zaten. Devam edince zaten gerisi geliyor...” Tuhaf bir şekilde sırtıtarak omuz silktim.

“Yani... Orasına mı dokundun?” Hevesli ama sıkıntılı bir hali vardı. Bunu konuşmaktan, ona açıklamaya çalışmaktan, benim yaptığım onun yapmadığı bir şeyden bahsetmekten rahatsız olmuşum.

Başımınla onayladım. “Evet.” Kendimle dalga geçerek güldüm. “Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu açıkkçası. Sadece... Neden hoşlandığını anlamaya çalışıyordum. Sonra kendinden geçti.”

Kyle, “Çılgılık attı mı?” diye sordu.

O anı hatırlayarak başımı salladım. “Evet. Oldukça yüksek bir sesle. Sanırım isteyerek olmadı. Çevremizde hiç kimsenin olmaması isabet oldu.”

Bir kaşını kaldırdı. “Ya sen?”

Kyle’in tam olarak neden bahsettiğini bilmeme rağmen, “Ne olmuş bana?” diye sordum.

“O seni...” Sustu. Sehpanın üstünden bir bardak altlığı aldı ve kafama fırlattı. “Neden bahsettiğimi biliyorsun, sersem.” Güldüm ve altlığa elimle vurdum. “Evet, biliyorum. Cevabım da evet.” Daha fazla bir şey söyleyememişim.

“Ama tam anlamıyla yapmadınız, değil mi?”

Kafamı salladım. “Hayır.”

“Siz de çok ileri gideceğinizden endişe etmiyor musunuz?” Kaşlarımı çatarak baktım. “Dostum... Bu öyle bir şey değil. Bu, ‘Oo, kayıp düştüm,’ demek gibi bir şey değil. Evet, kendini kaptırıyorsun ama kıyafetlerini *çıkanç yanlışlıkla* seks

yapamazsın ki. Bir kez ne kadar ileri gittiğine dair fiziksel sınırları aşmaya başladıktan sonra geri dönmek nerdeyse imkânsız. O kadarını söyleyebilirim.” Eklemlerimi küttledim, telefonumu havaya attım ve tuttum. “Yani elini tutmak ve onu öpmek heyecan vericiydi, değil mi? Sonra bunun ne kadar harika olduğunu fark edince sürekli yapmak istiyorsun. O biraz dokunmana izin verince de onu öpmek ve ona dokunmak istiyorsun, önce kıyafetlerin üstünden dokunuyorsun, değil mi? Sonra tenini hissedince... Sutyenin üstünden dokunmak yetmiyor.”

Kyle başını salladı. Ne demek istediğimi anlıyordu. “Benim demek istediğim de buydu. Sürekli daha ileri gitmek istiyorsun.” “Evet ama oynaşmak sekse kadar gidecek mi? Ben şahsen birden kendini seks yapmış halde bulmanın mümkün olmadığını düşünüyorum. Bu benim fikrim tabii.”

Sohbet bundan sonra başka yerlere kaydı ama Kyle'ın zihnindeki çarkların döndüğünün farkındaydım. Benim zihnimdekiler de dönüyordu. Kyle'a söylediklerim doğruydu. Becca ve ben "oynaşmak" ile "sonuna kadar gitmek" arasında bir yerde gidip geliyorduk. Ya yavaşlamak ya da sonuna kadar gitmek zorunda olduğumuzu biliyorduk. Bu şekilde dengede durmaya devam edemezdik.

Aslında Becca ile seks yapmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmiştim ve bunu istiyordum. Hem de çok istiyordum. Onun da aynı şekilde hissettiğinden neredeyse emindim.

Becca

Avcumdaki ilaç kutusuna baktım. Duygularım içimde karman-çormandı. Kuzenim Maria'yla birlikte doğum kontrol hapı alabilmek için kliniğe gelmiştik ve bu hayatımdaki en korkutucu deneyimlerden biriydi. O bekleme odasında oturmak, sonra o kırışan kâğıtlarla sarılı masada oturmak ve muayene olmak... Iyy. Bunlar aslında kötü değildi. Ama bütün bunları Jason ile seks için yapmak ve doktorun da bundan haberi olduğunu bilmek? O kadar gergindim ki zorlukla nefes alıyordum. Kendi salyama bile yutamayacak durumdaydım.

Maria benim için bir teselli idi. Neler olduğunu, neler olacağını, hepsini açıklamıştı. Bunun çok yardımcı dokunmuştu. O benden birkaç yaş büyüktü ve beni gizlice kliniğe götürmeye gönüllü olmuştu. Biraz daha büyüene kadar beklememin daha iyi olduğunu ve doğum kontrol hapının bile yüzde yüz etkili olmadığını söylemişti. Ama yine de yapacağımı bildiği için hap kullanmamı tercih etmişti. Jason'ın bana baskı yapmasına izin vermememi ve herhangi bir konuda bir sorum olursa ona sorabileceğimi de söylemişti.

Maria'ya kendi kendime neden olduğum baskının Jasorin bana yaptığı baskıdan daha fazla olduğunu söylemedim. Onun seks yapmak istediğini biliyordum. Ben de istiyordum. Kendi zihnimde bile Jason ile seks yapma konusunda nasıl hissettiğimi açıklayamıyordum. İstiyordum, hem de çok. Ona dokunmanın, onun bana dokunmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Orgazm olmanın veya onu tatmin etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bütün bunları biliyordum. Cinsel ilişkinin kendisi hariç bütün sınırları aşmıştık. Nasıl bir şey olduğunu hayal etmek kolaydı. Hatta çoğu zaman bu konuda fanteziler de kuruyordum. Jason'ın üstümde olduğunu hayal ederek kendime dokunduğum bile olmuştu.

İlişkimizin nereye gittiğini ikimiz de biliyorduk. Bu sadece an meselesiydi. O zaman beklemenin ne anlamı vardı? Ertelemek nedendi? Neden kendimize işkence ediyorduk ki? Jason bana ikimiz de hazır olana kadar kendimi buna mecbur gibi hissetmememi söylemişti. Aslında bu bana biraz baskı gibi gelmişti. İstemsiz bir baskıydı ama baskıydı sonuçta. Bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Onunla olmak istemediğimi düşünmesini istemiyordum ama bütün bu olayı çevreleyen bir de korku hissi vardı. On altı yaşımıdaydım ve bakireydim. O çizgiyi bir kez geçtikten sonra geri dönüş yoktu. Bu büyümek için, gerçek bir kadın olmak için son adım gibi görünüyordu. Biliyordum, hâlâ ben, ben olacaktım. Ama bu beni nasıl değiştirecekti? Şimdiye kadar birlikte yaptıklarımızla bile kendimi değişmiş gibi hissediyordum.

İlk hapı yuvasından çıkardım ve avcumda tuttum. Bu küçük sarı kimyasalın çok büyük bir anlamı vardı. Klinikteki doktora göre, âdetim çarşamba günü başladığı için hapı bugün yani pazartesi günü alabilir ve hemen korunmaya başlayabilirdim. Doktor, bunun neden gerekli olduğu, östrojen haplarının içinde ne olduğu, sadece projestinli haplardan neden farklı olduğu konusunda detaylı bir açıklama yapmıştı ama bunların çoğu bir kulağımdan girmiş ötekenden çıkmıştı. Zamanlamanın ne kadar önemli olduğunu kavramıştım ama hepsi bu kadardı.

Hapı ağzıma attım ve komodininin üstündeki Fiji şişesinden bir yudum su alarak yuttum. İşte, artık doğum kontrol hapı kullanıyordum. Hap paketlerini pembe makyaj kutusuna attım. Bu aslında bir pudra kuruşuydu ama haplar için uygun bir kamufraj olmuştu. Doğum kontrol hapını ailenizden nasıl saklarsınız diye Google'da aratmıştım ve pudra kutusu bulabildiğim en iyi çözümdü. Pudra kutusunu

kol çantamın iç gözüne atıp içimdeki paniği kontrol altına almaya çalıştım. Jasoha doğum kontrol hapi kullanmaya başladığımı söylememiştim. Bunun nedeni kliniğe gittiğimden beri görüşmemiş olmamızdı. Bu son dakikada ortaya çıkan bir şey olmuştu. Maria üniversiteden habersiz bir haftasonu gezisine gelmişti ve birlikte alışverişe gitmiştik. Erkekler hakkında yaptığımız dedikodular Jason ile ilişkiye dönmüş ve konu “aktif” olup olmadığımız konusunda başımın etini yemesiyle sonuçlanmıştı. En sonunda beni alışveriş merkezinden çıkarmış ve en yakın kliniğe götürmüştü. Hayır cevap olarak kabul etmemişti.

“Becca, bu konuda aptallık etmez istemezsin, tamam mı? Belki daha onunla yatmıyorsun ama eninde sonunda yatacaksın. Bu şekilde en azından korunmuş olacaksın.” Maria son derece pratik ve gerçekçiydi. “Daha on altı yaşındasın ve seks yapmadan gerek ama ben de bir zamanlar senin yaşındaydım. O yüzden akıl vermeye hakkım yok.”

Kulaklıklarımı taktım ve bana uyan bir şey bulana kadar iPod’umdaki listemi karıştırdım. Sonra Bright Eyes’tan “First Day of My Life”ı açtım. Defterimi açmıştım. Kalemim elimdeydi, bekliyordum. Bu duyguyu öğrenmişim artık. Kalbimdeki ve zihnimdeki bu kalabalığı, içimdeki bağlantısız sözcüklerin o akımını fark ediyordum. iPod’u karışığa aldım, gözlerimi kapattım ve bekledim. Sadece dinliyordum. Sırada The White Stripes’tan “Were Going to Be Friends” vardı. Tanrım, bu şarkıyı seviyordum. Önce Jack Johnson versiyonunu dinlemiştim. Sonra Pandora’da The White Stripes versiyonuna rastlamış ve vurulmuşum. Şarkıyı ilk kim kaydetti bilmiyordum ama umursamıyordum da. Sonra Glen Hansard ve Marketa Irglova’dan “Falling Slowly” başladı. Ağlamak üzereydim. Bunun nedenini, bu hareketlenen duyguların nedenini bilmiyordum ama bu şarkıdaki bir şeyler mücadelede başa çıkmaya çalıştığım şeyleri su yüzüne çıkarmıştı.

Kalemim hareket etmeye başladı ve sözcük pınarımın açılmasına izin verdim.

BİRBİRİMİZE DÜŞMEK Gözlerindeki hassas ihtiyaca nasıl direnirim?

Direnmem

Direnemem

Hele de ta yüreğimden gelen, beni ruhumdan vuran

bu umutsuzluk bende de varken

güneşin ışınlan ruhumu sarmak isterken

duvara tırmanan bir sarmaşık gibi

Tannm, o gözlerin

Yaz günündeki çimlerden

Daha yeşil

Yosunlardan ve yeşimden Daha yeşil

Obsidyenden daha keskin Bulutlardan ve tyn dokunuşundan Daha narin

*pşrken bana kilitleniyorlar Titreyen parmaklarımla tenini okşarken Beni yakıp kavuruyorlar
Biliyorum, biliyorum.*

Çok iyi biliyorum

Bu işin nereye ğttiğini

Ryalarımnda görüyorum

Banyomun buharlı mahreminde

Görüyorum gerçekteştiğini

Sıcak, titreyen tenime dokunduğum

Ve sen olduğunu hayale ettiğim

Keşke sen olsan

Hep sen olsan

Ama ikimiz de istiyoruz

Oraya doğru gidiyoruz

Bir bıçağın sırtında dans ediyoruz

Ve ben

*Düşmek istiyorum seninle birlikte Ama biraz da korkuyorum Diğer tarafta yatan yetişkinlikten
Geri alamayacağımız şeyden Korkuyorum Kızlık çağımın*

Bu son parçasını da vermekten Sana olsa bile

Evet biliyorum, seni seviyorum

Evet biliyorum, beni seviyorsun

Evet biliyorum, daha çocuğuz

Ortaokula yakın olduğumuz kadar

Yakınız niversiteye

Yirmiye yakın olduğumuz kadar

Yakınız on ikiye

Pişman olmak istemiyorum

Tanrım, kafam bulanık

Bir şeylerden emin olduğum tek zaman

Sen beni öperken O zaman çok kolay unutmak Hislerim dışında her şeyi Bana yakınlığın dışında her şeyi Merak etmeden edemiyorum Böyle kararları vermek için En iyi zaman bu mu Çünkü kaybolup yittim Çünkü bu

Âşık olmaya benziyor Sana ve bana Âşık olmak ürkütücü Mükemmel bir deliliğe Düşmek gibi Korkutucu Evet, sen ve ben Biz

Birbirimize düşüyoruz Ve ben cesaret edemem Durdurmaya bu düşüşü Çünkü buna Çok ihtiyacım var.

Kalemi bıraktım ve geriye yaslandım. Pencereden karın oluşturduğu koyu sise baktım. Sözcüklerin akını dinmişti. Greg Laswell'den "Comes and Goes (In Waves)" şarkısı kulaklarıma gelirken bu sözcüklerin benim hayatıma uymamasına, benim duygularımla benzer olmamasına memnundum. Çoğu zaman dinlediğim müzik yaşamıma uyardı ve ruhumun *sound-iracı*Fîymiş gibi gelirdi bana. Genellikle hoşuma gittiğinden bu amaçla şarkılar ve sanatçılar seçerdim ama damarlarımda hâlâ dolaşan bu şiirsellikle müziğin sadece müzik olmasına, duysal bir güzellik olmasına ihtiyacım vardı.

Kapıdan gelen bir ses beni düşüncelerimden ayırdı. "Kim o?" "Ben."

"Kapı açık." Defteri kapattım ve çantama koydum.

Ben geldi ve her zamanki gibi yatağımın üstüne yattı. Neyse ki bu sefer sigara yakmadı. "Ee ne var ne yok. Becca?"

Omuz silktim. "Ödevler, okul, Jason."

Ben sırttı. "Ee, sen ve Bay Futbol arasında neler oluyor?" Bene baktım. "Aramız iyi. Ondan hoşlanıyorum."

"Onu babam ve annemle açık açık tanıştırdın demek?" Gülümsedim. "Evet, aslında hepsi onun marifeti. Yakalandık, Jason da gidip pederle yüzleşti ve birbirimizi görmemize izin verirse bizi daha kolay kontrol altında tutabileceğini fark etmesini sağladı."

"Vay, sert çocukmuş. Babam korkutucu olabiliyor."

Başımınla onayladım. "Jason kolay kolay korkmaz."

Ben, beni meraklı bir şekilde süzdü. "Daha iyi görünüyorsun. Daha... mutlu. Fliç kekelemiyorsun."

Sırtıtmamak için kendimi zor tutarak omuz silktim. “Öyleyim zaten. Mutluyum. Jason mükemmel biri.”

“O zaman ona teşekkür etmek gerekiyor desene?” Ben elini cebine attı ve cep telefonunu çıkararak parmakları arasında döndürdü. “Küçük kız kardeşime iyi bakıyor mu? Sana baskı yapmıyor, değil mi? Mecbur kalırsam onun canına okurum.” Güldüm. “Seni seviyorum, Benny ama sen onun canına okuyamazsın. Ve evet, o harika biri. Bana baskı filan yapmıyor, yemin ederim.” Abime sert bir bakış fırlattım. “Sana başka hiçbir şey söylemeyeceğim. O konuşmayı *yapmayacağım!*”

Ben telefonuna bastı. *Anşy Birds* oyunundaki sesleri duymuştum. “İnan bana ben de bu konuşmayı yapmak istemiyorum ama sen benim kız kardeşimsin ve anne babamızın bunu seninle açıkça konuşmayacağını da biliyorum. Tek diyeceğim dikkadi ol, tamam mı? Lütfen? Seni *Teen Mom*’da filan görmek istemiyorum.” Kafasını oyunundan kaldırmamıştı ama kendi tarzında ciddi bir konuşma yaptığının farkındaydım. Ne kadar ciddi olabilirse tabii.

Sandalyeden kalktım ve yataktaki her zamanki yerime, yani duvarın yanına uzandım. Ben de yatağın kenarındaydım. Tişörtünden sigara kokusu almıştım ama uyuşturucu veya başka bir kimyasal kokusu yoktu. Bu anları seviyordum. Benin mutlu, akli başında ve ayık olduğu zamanları. Çocukluğumuzdan beri birlikte böyle zaman geçirirdik. Haber vermeden odama gelirdi, konuşur ve birlikte zaman geçirirdik. O yatağıma uzanır, ben de onun yanına yatarım. Bu şekilde takılırdık. Ama sadece iyi bir ruh halindeyken gelirdi. Eğer sıkıntılı bir dönemdeyse, bazen günlerce gelmezdi. Ortalıkta dolaştığında da kendi kabuğuna çekilmiş, sessiz bir halde olurdu. Odasında saklanır ve rap dinlerdi.

Bir süre Benin *Angry Birds* oynamasını izledikten sonra aklımdakini söyledim. “Kafan güzel değil sanki?”

Hemen cevap vermedi. “Zaten değil,” dedi.

“Hiç mi?”

Omuz silkti. “Ruh halimdeki değişimlerle kendi başıma mücadele etmeye çalışıyorum. İlaçlar veya uyuşturucu olmadan.”

“Üniversiteye dönecek misin?”

Omuz silkti. “Belki. Muhtemelen dönmem. Okuldan nefret ediyorum. Bu her zaman böyleydi. Şu an Belle Tire’da çalışıyorum. Yağ ve lastik değiştiriyorum. Kötü bir iş ama iş sonuçta. Başımı beladan da uzak tutuyor.”

* Küçük yaşta anne olan dört kızın hayadannın anlatıldığı bir televizyon programı. (ç. n.)

“Çalışmana sevindim.”

Bir sonraki seviye yüklenirken bana baktı. “Neden?”

“Dediğin gibi, seni beladan uzak tutuyor. Uyuşturucu kullanman konusunda ne düşündüğümü biliyorsun. İlaçlarını alman lazım. Ben. Onları sevmediğini biliyorum ama sana yardımları dokunacak.”

“Sen kız kardeşim misin, yoksa annem misin?” Sesinde iğrenme vardı.

“Seni önemsiyorum. Senin için endişeleniyorum. Bazen...” Bunu ona hakaret etmeden nasıl söyleyeceğimi düşündüm. “Geleceğini, kendini önemsemiyormuşsun gibi geliyor.”

“Bazen öyle. Ben bir baltaya sap olamayacağım. Beck.” O kadar sakin, gerçekçi bir şekilde söylemişti ki canımı yaktı.

“öyle söyleme. Ben. Doğru değil.”

“O zaman ben hangi konuda iyiyim? Faydalı olarak ne yapabilirim?”

Bir cevabım yoktu. Benim bildiğim herhangi bir hobisi yoktu. “Sen iyi birisin. Ben. Yeteneklerin var. Herkesin bir şeylere yeteneği vardır. Senin sadece kendi yeteneklerini bulman lazım.”

“Rehber öğretmen gibi konuşuyorsun. Benim yeteneğim *£Aanyok*, Becca. Uyuşturucu içme konusunda iyiyim. Onu satma konusunda iyiyim. Çift karakterli bir pislik olma konusunda iyiyim. İşte benim yeteneğim de bu.” Telefonu uyku moduna almak için düğmesine bastı ve kızgın bir şekilde cebine attı.

İç geçirdim. “Özür dilerim. Ben. Seni üzmem istemedim. Sadece uyuşturucu kullanmadığına ne kadar sevindiğimi söyleyecektim.”

“Deniyorum, tamam mı? Elimden gelenin en iyisi bu.” Ayağa kalktı ve üç kızgın adım attı.

“Ben, bekle. Sinirlenme. Ö-öziir dilerim.”

Omuzlan çöktü. Döndü ve yatağın üstüne oturdu. Yüzü benimle aynı hizadaydı. “Kızmadım, kardeşim. Beni önemsediyini biliyorum.” Nazik bir şekilde gülümsedi. “Ama vaktini benim için endişelenerek harcama. Ben iyiyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sen kendini düşün, tamam mı?”

Kaşlarımı çatarak baktım. “Sen benim abimsin. Seni seviyorum. Tabii ki senin için endişeleneceğim. Kendime engel olamıyorum.”

Kafasını salladı. “Sen hayatını berbat etmiş abinin bütün yükünü kendi omuzlarına almamalısın. Beck.” Elini omzuma koydu ve kımlıdattı. “Ben *iyiyim*, tamam mı? İyi bir durumdayım. Çalışıyorum, kendimdeyim, kız arkadaşım bile var. O da bana iyi geliyor. Tıpkı Jason’ın sana iyi geldiği gibi. Kate benim sigara dışında bir şey içmeme izin vermiyor. Bu iyi bir motivasyon. Beni kafam güzelken yakalarsa vermiyor.”

“Veriyor mu?” Kafam karışık bir halde burnumu kırıştırdım.

Ben bir kaşını kaldırdı. “Yani... Benimle yatmıyor.”

Utanarak inledim ve yüzümü yorgana gömdüm. “İyy. Ben! Bunu bilmeme gerek yoktu.”

Güldü ve kalkmadan önce omzuma vurdu. “Sonuçta işe yarıyor, değil mi?”

“Sanırım yarıyor. Yine de bilmesem de olurdu.”

Sonra Ben gitti ve ben dikkatimi AP biyoloji ödevime verdim. Jason beni yedi buçukta alacaktı. O zamana kadar ödevimi bitirmiş olmam lazımdı. Yani normalde dört saat sürecek bir ödevi bitirmem için üç saat vaktim vardı.

8

SONSUZLUĞUN İLK GECES

Jason

İki gün sonra

Kamyonette oturup Beccayı beklerken cebimdeki anahtara dokundum. Bunu planlamıştık. İşte zamanı gelmişti. Sinirlerim gergindi. Becca'nın da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim. Eminim o da aynı durumdaydı. Çakmak bölmesinin altında bir CD çalar ve kaset çalar vardı. Bu, özel bir şeyler dinlemek istediğimde kullandığım eski usul bir düzenlemeydi. Bugün bu özel kişi Johny Cash'di. Şu anda da “God Is Gonna Cut You Down” çalıyordu. Aslında şu anki durum düşünülduğünde biraz ironik bir şarkıydı ama yine de harikaydı.

Tam şarkı bitmişti ki Becca geldi. Radyoyu kapattım. Kamyonete atladı ve kapıyı kapattı. Yine de içeri soğuk hava dolmuştu. Bugün hava çok soğuktu. Gökyüzü masmaviydi, güneş çok uzaklardaydı ve ısıtmıyordu. Hava o kadar durgun ve soğuktu ki nefes alıp vermek bile insanın canım yakıyordu. Becca bana gülümsedi. Yine güzelliğiyle keadimden geçmişim. Saçları açıktı. Beyaz örme bir şapka tabnişti. Koyu renk teniyle ve simsiyah saçlarıyla zıtlık oluşturmuştu. Uyluklarının ortasına kadar gelen siyah bir mont ve gri bir tayt giymişti.

“Hazır mısın?” diye sordum.

Küçük bir baş hareketiyle beni onayladı ve elime uzandı. Parmaklarımızı birbirine doladım. Evden arabaya kadar yürüdüğü için onunkiler buz gibiydi. “Evet. Hadi gidelim.”

“Babana ne dedin?”

“Great Lakes Crossing alışveriş merkezine gidiyoruz dedim.”

“Önce oraya mı gidelim?”

Başıyla onayladı. “Evet. Zaten ordan almak istediğim birkaç şey var.” Gizemli bir şekilde gülümsedi.

Aışveriş merkezine vardığımızda sohbet ederek ve etrafi inceleyerek bir süre dolaştık. Sonra bir mağazanın önünden geçerken Becca benden ayrıldı ve yarım saat içinde onunla yemek bölümünde buluşmamı söyledi. Bir şeyler karıştırdığını biliyordum ama üstüne gitmedim. Zamanımın çoğunu spor mağazalarında harcadım. Yeni bir spor ayakkabısı aldım. Beş dakika kala Aunt Annie standının önünde beklemeye başladım. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geldi ama elinde poşet filan yoktu.

“Bir şey almadın mı?” diye sordum.

Omuz silkti. “Adım.”

Kaşlarımı çattım. “Ee, ne aldın ki?”

Bir kolunu belime doladı ve bana ayak uydurdu. “Öğreneceksin. Umarım beğenirsin...” Kafa karışıklığım geçmeyince sıırttı. “Sana bir ipucu vereyim: Adığım şeyi şu an giyiyorum.”

İşte o zaman anlamaya başlamıştım. Becca’yı utangaç olarak değerlendirebilme hatasını nasıl yaptığımı merak ederek yutkundum.

Oda kiraladığımız otele doğru yol alırken, “Niye sırtıyorsun?” diye sordu.

“Senin utangaç olduğunu düşünmeye alışmışım ya, onu düşünüyordum.”

Güldü. “Zaten *utangacım*, seninle olduğum zamanlar hariç.”

“Ee... Ne renk?”

Kafasını öne eğdi. Yanaklarının rengi hafifçe koyulaşmıştı. “Söylemeyeceğim. Senin bulman lazım.”

Kısa bir yolculuktan sonra otele vardık ama arabadan inmeden önce bir süre gergin bir sessizlik içinde oturduk. Becca bana bakmıyordu ve dizini tırnaklayıp duruyordu.

“Senin şey düşünmeni...” iç geçirdim ve baştan başladım. “Bunu bugün yapmak zorunda değiliz. Alışveriş merkezine dönebilir, sinemaya gidebiliriz. Tabii eve de.”

Kafasını salladı ama hâlâ bakışlarımla buluşmuyordu. “Bunu yapmak istiyorum. Ama... gerginim.”

Rahatlayarak nefes verdim. “Ben de gerginim. Beck.”

En sonunda bakışlarımla buluşarak, “Sence bu henüz hazır olmadığımız anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Bence ne kadar beklersek bekleyelim gergin olacağız. Gergin olmamamız tuhaf olurdu bence.”

Başıyla onayladı. “Hadi içeri girelim. Sadece... Adım adım gideceğiz.”

Arabadan indim. O kemerini çözerken ben kapısını açmak için onun tarafına dolandım. Elimi tuttu, soğuk parmakları avcuma tam uymuştu. Bembeyaz dişleriyle bana gülümsedi. Bu, özel, harika, inanılmaz gülümseme sadece benimdi, banaydı. Biz içeri girip asansörlere doğru ilerlerken suratsız ve yaşlı bir adam olan kapıcı bize sert, kınayıcı bir bakış fırlattı. 425 numaralı odanın önünde durduk. Elimde tuttuğum anahtar birden terlemeye başlamıştı. Ellerim biraz titriyordu. Bakışlarım Becca’nın üstündeydi. Ona sessizce bunu hâlâ isteyip istemediğini soruyordum. Bana doğru yaslandı. Kolu belime dolanmıştı, eli kalça kemiğimdeydi.

Anahtarı kilide soktum ve çairdim. Kapı açılırken yeşil bir ışık yandı. Perdeler çekilmiş olduğu için oda karanlıktı. Azıcık bir aralıktan içeri ışık giriyordu. Karanlıkta el yordamıyla düğmeyi buldum ve odayı aydınlattım. Büyük boy bir yatak odanın çoğunu kaplamıştı. Oldukça güzel bir otelde iyi bir oda tutmuştum.

Arkamı döndüğümde Becca montunu çıkarmıştı. Kıvrımlarını belli eden beyaz dar bir tişört giymişti. Tişörtün yakası açıktı. Çatalının ve göğüslerinin ağız sulandırıcı görüntüsünü gözler önüne seriyordu. Tayt ve dar tişört mü? Tanrım. Bakışlarımın vücudunda gezindiğini fark etti ve utangaç bir şekilde gülümsedi. Sonra arkasını döndü ve bana poz verdi. Kalçasındaki kaslarını sıktı. Taytı mükemmel kalçalarına ikinci bir ten gibi yapışmıştı. Tek yapmak istediğim ellerimi üstünde dolaştırmaktı. Bu içgüdüyü beş saniye filan tuttum ama sonra bir cumartesi günü akşamında buraya, bir otel odasına niye geldiğimizi hatırladım.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve Becca'dan birkaç santim uzakta durdum. Arkasını dönmeye çalıştı ama ellerimi omuzlarına koyarak nazik bir hareketle onu durdurdum. Bana bakmak için kafasını çevirdi. Çenesini omzuna dayamıştı. Avuçlarımı vücudunun yan taraflarında gezdirdim. Ellerimi kalçalarının kıvrımında dolaştırıp onları avuçlayınca nefesinin kesildiğini hissettim. Soluk verdi. Gözleri kısa bir an için kapanmıştı.

“Kalçalarını seviyorum. Özellikle de tayt içinde,” diye mırıldandım.

Siyah gözleri benimkilere çevrildi. “Biliyorum. Bu yüzden giydim ya. Babam ne kadar dar olduklarını görmesin diye o görmeden çıktım.”

Ellerim kalçasının sert, esnek kıvrımlarını inceledi. Uyluklarından aşağı ve yukarı doğru gezindi. Biraz daha risk aldım ve ortaparmağımı esnek kumaşın kalçasının arasına girdiği yere kaydırđım. Bunu yapınca nefesi kesildi. Bu yüzden bir kez daha yaptım. Bu kez parmağımın biraz daha derine gitmesine izin vermiştim. Sonra Becca gülerek geri çekildi.

Benden uzaklaştı ve arkasını döndü. Şapkasını kafasından çıkardı ve buklelerini salladı. “Yatağa otur, Jason.” Sesinde değişik bir emir tonu vardı. Ben de dediğini yaptım.

“Araya girme ve gülme,” dedi. “Bunu senin için yapıyorum ama kendimi aptal gibi hissedeceğimi biliyorum.”

“Neyi benim için yapıyorsun?” ADIDAS spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım.

Başımı geriye doğru attı. Gözleri kapalıydı, elleri saçlarını havaya kaldırıyordu. “Bunu.” Saçlarını bıraktı, ellerini benim yaptığım gibi beline doğru kaydırđı, tişörtünü çıkarmak için ellerini vücudunun önünde çapraz yaptı.

Yutkundum. Kanın beynimden çıkıp vücudumun başka alanlarında birikmeye başladığını hissediyordum. Muhtemelen dışarıdan da fark ediliyordu.

Tanrım, sonra bana hafif aralık gözlerle baktı ve yavaş yavaş tişörtünü çıkarmaya başladı. Göğüslerinin alt kısmına kadar geldiğinde duraksadı. O anı uzatmaya çalışıyordu. Dans etmiyor,

striptiz yapmıyordu. Doğal seksiliğini kullanıyordu. Bana gösteri yapıyordu. Tanrım, ne gösteriydi ama. Tişörtün kenarındaki ellerinin titrediğini fark etmişim; dizlerinin birazcık titrediğini de fark etmişim.

Tişörtünü biraz daha yukarı kaldırdı. Beyaz kumaş o kadar sıkıydı ki göğüsleri çekilmiş ve kaburgalarına yapışmıştı sanki. Kumaş kalkınca göğüsleri gösterişli bir şekilde hopladı. Giydiği şeyi tam olarak kavrayınca nefesim kesildi. Pembe askısız bir sutyendi. At kenarlarında siyah dantel vardı. Sutyenin kumaşı göğüslerinin arasında ayrılıyordu, cildinin çoğu açıktaydı. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. Becca'nın sadece bir sutyen ve yoga taytı içindeki görüntüsüne bakarak nefes almaya çalıştım. Ellerini yanına indirmiş öylece dikiliyor, derin derin nefes alıyordu. Her nefeste göğüsleri daha da büyüyordu. Dayanamayıp bacak aramı düzeltiltim. Becca'nın bakışları ellerimi takip etti.

“Geri kalanı da görmek istiyor musun?” diye sordu.

Başımınla onayladım. “E-evet.”

Güldü. “Şimdi kim kekeleyor bakalım?”

“Ben. Tanrım, Becca. Bana ne yapmaya çalışıyorsun?” Etkileyici bir söz olarak sormuştum ama o yine de cevap verdi.

“Seni tahrik etmeye çalışıyorum.” Topuklarının üstünde döndü, hafif bir sallanmayla bana kalçalarının ve sırtının harika bir görüntüsünü sunmuştu. Sutyenin bandı yumuşak tenini sarıyordu.

“Beni tahrik etmek için kendin olman yeterli,” dedim. “Sen nefes aldığın her an tahrik oluyorum ben. Bu? Şu yaptıkların? Beni öldürüyor. Patlayacağım. O kadar seksisin ki dayanamıyorum.”

“Eh, daha işim bitmedi.” Ellerini kalçasının kıvrımında gezdirdi, parmaklarını yoga taytının beline taktı. “Sutyenin altına aldığım külotu da görmek ister misin?”

“İstemez miyim hiç.”

“Düşüp bayılmayacaksın, değil mi?”

Bu Beccayı neredeyse tanıyamıyordum. Kendine güveniyordu, seksiydi, davetkârdı... Yeni tanıştığımız zamanki kızla alakası yoktu. Bir an korkularını, şüphelerini, gerginliğini kapatmaya mı çalışıyor diye merak ettim. Bunu niye yaptığını, kıyafetlerini benim için bu şekilde niye çıkardığını sorgulamam gerektiğini biliyordum ama yapmadım. Hiçbir şey söylemediğim için kendimi kukla gibi hissediyordum ama onu durdurmaya dayanamazdım.

Bana arkasını döndü. Tepkimi görmek için kafasını bana doğru çevirmişti. Yoga taytını yavaş yavaş dizlerine kadar

indirdi. Ama tayt o kadar dardı sanki tenini soyuyor gibi görünüyordu. Altındaki külotu görüce fermuarım daha da gerildi: Arka kısım kalçalarının arasına girecek ve kaybolacak şekilde yapılmıştı. Altında ve üstünde siyah dantel ve aralarında beyaz pembe çizgiler vardı.

Daha fazla dayanamadım. Üstünde sutyenle külottan başka bir şey yoktu ve önümde dikiliyordu. Yüzüme bakıyor, beni izliyordu. Her yanım titreyerek yataktan kalktım. Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Arkasına geçtim. Kendi nefesimle mücadele ediyordum. Ağzım kupkuruydu.

“Tanrım, Becca.” Kendi sözlerimi duymuyordum ama onun duyduğunu biliyordum. “Sen... Sen bugüne kadar gördüğüm en muhteşem şeysin.”

Yanakları pembeleşti ve kafasını kaldırdı. “Teşekkürler, Jason.” Olduğu yerde döndü ve bana doğru eğilerek, dudaklarını benimkilere bastırdı. “Sıra sende.”

“Sıra bende mi?”

Üstümde olduğunu unuttuğum deri ceketin fermuarını açarken başımı salladı. “Ben de seni görmek istiyorum.” Becca bizi olduğumuz yerde döndürdü. Artık yüzüm yatağa dönüktü. Sonra geri geri gitti ve yatağa oturdu, bacaklarını ölçülü bir şekilde üst üste attı, ellerini bacaklarının üstüne koydu.

Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Güzelliğinde kendimi kaybediyordum. Bir kızın bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum. Evet, televizyonda ve filmlerde görmüştüm, Victorias Secret kataloglarına bakmıştım. Ama bütün bunların gerçek hayatla bir alakası yoktu. Ona dokunabiliyor, sarılabiliyor, onu öpebiliyordum.

Becca kadar kendime güvenmemin imkânı yoktu. Onun önünde kıyafetlerimi çıkarıp bir de üstüne havalı görünmeyi nasıl başaracağımı bilmiyordum. Ama elimden geleni yapacaktım.

Becca

Yatağın kenarına oturdum. Korku, utanç, endişe ve heyecan bütün vücudumu kavuruyordu. Jason’ın baştan aşağı titrediğini nasıl göremediğini anlamıyordum. Burada bunu yaptığımı inanamıyordum. Az önce yaptıklarına, bir fahişe gibi kıyafetlerimi çıkardığımı inanamıyordum. Bunu yaparken kendimi aptal gibi, manken gibi, seksi bir kadın olmaya çalışan çirkin bir kız gibi hissetmişim. Dizlerim birbirine dolaşmıştı. Ellerim o kadar kötü bir şekilde titriyordu ki tişörtümü bile kafamdan çıkaramamıştım. Göğüslerim Victoria’s Secret’tan aldığım, eski sutyen ve külotumu kol çantama tıktırarak alışveriş merkezinin tuvaletinde giydiğim sutyen yüzünden dev balonlara dönüşmüş olduğu için tişört burada takılıp kalmıştı. Ama en sonunda tişörtü kafamdan çıkarabildiğimde, Jason meme uçlarımla hoplayışını sevmiş gibi görünüyordu.

Aldığım her nefes sarsaktı, tenim karıncalanıyor, bir terliyor bir üşüyordu. Jason karşımda dikiliyordu. Dar ve solgun bir kot pantolon, kenarında kırmızı süsleri olan siyah bir spor ayakkabısı, uzun kollu siyah bir tişört giymişti. Tişörtünün üstündeki düğmeler açıktı ve teninden bir parçayı gözler önüne seriyordu. Kıyafetlerini çıkarmasını bekleyerek ona baktım.

Tanrım, çocuk seksiydi. Ona karşı her zarpan ilğim vardı ve şimdi gerçek bir aşka dönüşüyordu.

Ağırlığını bir tarafa vermiş, pazuları, güçlü ve geniş omuzları tişörtünün kollarından kendini gösterir bir halde ayakta dururken şu ana kadar gördüğüm en seksi halindeydi. Bakışları benim üzerimde geziniyordu. Keskin hatlı yüzündeki yeşil gözleri derin derin bakıyordu. Ademelmasının boğazında kabarışını, güçlü ellerinin gevşek yumruklara dönüşüp serbest kalışını izledim. Yalınayaktı. Bir kitapta, kot pantolon giyen çıplak ayaklı bir erkekten daha seksi bir şeyin olmadığını söyleyen bir yazı okuduğumu hatırlamıştım. O an Jason'ı öy-le görünce buna katılmadan edemedim.

En sonunda gülümsedi, başbşlarmı vücudumdan ayırdı ve bakışlarımla buluştu. Pek öyle hissetmesem de *halimden memnunum* sırtışıyla bir kaşımı kaldırdım. Korkumu örtbas etmek için rol yapıyordum. Buna hazır olduğumdan emin değildim ama hazır olamayacağımı biliyordum ve bu yüzden geri adım atamıyordum. Hayır, bu doğru değildi. Geri adım *atabilirdim*. Hazır olmadığını söylersem, Jason beni anlayışla karşılar ve şikâyet etmeden gitmek istediğim her yere götürürdü. Sorun şuydu: Hazır olmak *istiyordum*. Onunla birlikte bunu yaşamak istiyordum. Ama yanlış bir şey yapacağıma, birinin öğreneceğine, doğum kontrolünü başaramayacağıma ve hamile kalacağıma dair korkularımdan kurtulamıyordum..

Sonra Jason tişörtünün ucundan tuttu, kaslarını iyice esneterek tişörtünü kaldırdı ve tek bir harekette çıkardı. Onu görünce dudaklarımı yaladım. Evet, gerçekten dudaklarımı yalamıştım. O bana göre bir ilahtı, sarışın, kaslı ve mükemmel bir Antik Yunan atletiydi. Mavi kot pantolonuyla üstsüz bir şekilde dikildi. Pantolonunun belinden iç çamaşırının lastiği görünüyordu. Bacak bacak üstüne attım. Yataktan kalkıp bacaklarımı ona dolamamak için bacaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırmak zorunda kalmıştım. Arzum alevlenmişti, korkularıyla mücadele ediyordu.

Yavaşça uzandı ve kot pantolonunun önünü açtı. Sonra durdu.

“Benim için esne,” diye fısıldadım. “Bana kaslarını göster.”

Kafasını salladı ve güldü. “Esnemek mi? Vücut geliştiriciler gibi mi?” Bu şimdiye kadar duyduğu en saçma cümle gibi davranmıştı ama şu anda kendisine bakan o değildi.

Hareketsiz haldeyken bile mükemmeldi. Bir eli cebindeydi, diğerini de omzunu kaşımak için sırtına doğru uzatmıştı. Kolları uzun ve kalındı, damarlarla çevrili pazular kabarıktı. Ama göğsü ve karnı en sevdiğim yerleriydi. Göğsünden fırlayan geniş, yoğun karın kasları vardı. Düz bir çizgi bunları ikiye bölüyor, kaslarının mükemmelliğini ortaya koyuyordu. Kyle'm vücudu gibi aşırı keskin hatlı kasları yoktu. Jason'm karnı sertti, kesinlikle kaslıydı ama Kyle'mkilerden biraz daha farklıydı. İkisini kıyaslamaya çalışmıyordum ama farklılıkları buydu. İkisini de birçok olayda, yazın plajda, futbol antrenmanlarından sonra üstsüz olarak görmüştüm. Kyle “biçimli” sözcüğünün karşılığıyken, Jason'ın kasları daha yoğun, daha sert, daha az biçimli ancak daha şişkindi.

Jason suratını ekşitti ve çok saçma bir esneme pozu yaptı. Görüntü hoşuma gitse de kahkahalarla güldüm. Dalga geçtiğini biliyordum. Ellerini önüne koyarak öne doğru esniyordu ama pozu üst kısmındaki bütün kaslarının esnemesini ve harika bir etki yaratmasını sağlamıştı.

Bir düşünce aklıma düştü. Kendimi kaybetmeden önce harekete geçtim. Ayağa kalktım, önünde durdum ve fermuarına uzandım. İç çamaşırının altındaki sertliği hissedebiliyordum. Yine titremeye başladım. Her yanım titriyordu. Birazdan yapacağım şey yüzünden buz kesmişim ve ödüm patlıyordu.

Ama kararlıydım. Fermuarını açtım, pantolonunu indirdim, eğildim ve ayaklarını pantolondan çıkarmasına yardım ettim. Atık önünde diz çöküyordum ve mahrem bölgesiyle karşı karşı-yaydım. Gri iç çamaşırının altındaki kabarıklığı görebiliyordum. Hâlâ diz çöküyordum, parmaklarımı teni ile iç çamaşırının beli arasına geçirdim, kafamı kaldırarak ona baktım ve iç çamaşırını çıkararak onu tamamen çıplak bıraktım.

Onu görünce tekrar derin bir nefes aldım. Tanrım. Çok fazlaydı. Bunu yapabilir miydim?

Öne doğru eğildim, dudaklarımı araladım. Onu dudaklarımda hissediyordum. Tuzlu ve xnisik gibi bir tadı vardı. Ama Jason beni tutup kaldırdı.

“Hayır, Becca. Hayır.” Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni kendisine bakmaya zorladı, “öyle olmaz. Şimdi bu şekilde olmaz.”

Beni durdurduğu için rahatlasam mı üzülsem mi bilememiştim. Özellikle de bunu onun için yapmaya kendimi bu kadar hazırlamışken. “İstemiyor musun?”

Kaşlarını çattı. Belli ki cevapta zorlanıyordu. “Hiçbir erkeğin ‘hayır, istemiyorum’ diyebileceğini sanmıyorum. Ama bu durumda olmaz. Bizim burada olma sebebiz bu değil. Biz bir şeyi paylaşmak için buradayız.” Gözlerine baktı. “Korkuyor musun?” Kafamı öne eğdim ve bütün görkemle kalın, uzun erkekliğiyle karşılaştım. Bakışlarımı tekrar gözlerine çevirdim ve başımla onayladım. “Evet,” diye fısıldadım. “Çok korkuyorum.” Beni kendine doğru çekti. Birden kendimi savunmasız ve çıplak hissettim. Halbuki benim üstümde daha sutyenim ve külotum varken o çıplaktı. “Bunu yapmak zorunda değiliz. Senin... Bunu yapmana gerek yoktu. Yeni iç çamaşırını almana ve kıyafetleri çıkarma olayına.”

“Beğenmedin mi?” Sinirlerimin iyice gerildiğini hissettim. Sahte özgüvenim beni terk ediyordu.

Güldü. “Becca, bebeğim, *bayıldım*. Ama benim... Bunu yapmanı bekleyeceğimi düşündüğün için yaptığından endişe ediyorum? Ya da yapmazsan seni istemeyeceğimi düşündüğünden? Hangisi olursa olsun, korkularını örtbas etmeye çalışıyorsun.”

“Sen korkmuyor musun?”

Başıyla onayladı. “Evet, hem de nasıl. Ama benim bunu kabul etmekle ilgili bir sıkıntım yok. Korkuyorum. Gerginim. Ne yapacağımızı, neler olacağını bilmiyorum. Canının yanabileceğini duydum, bunun olmasını istemiyorum. Ben... Mükemmel olmasını istiyorum. Hem ikimiz için hem de çift olarak ilk seferimiz için. Seni seviyorum ve bunu mahvetmek istemiyorum.”

Kafamı göğsüne dayadım, elleri omuzlarımı ve sırtımı okşuyordu. Ellerinin tenimde gezmesini çok seviyordum. Beni rahatlatıyor, gevşetiyor, sakinleştiriyordu... Ayrıca erotikti de. Bu haldeyken bütün vücuduma erişebiliyordu. Ellerinin bir hareketiyle beni çıplak bırakabilirdi. Ellerini korkularımı hem unutturuyor hem de gün yüzüne çıkarıyordu. Çok kafa karıştırıcıydı.

Bana sarıldı ve avuçlarını omurgamda, omuz başlarımda, kollarımda gezdirdi. Kendimi gevşemeye zorlayarak nefes alıp verdim.

“Gitmek istiyor musun. Becca?” Sesi endişeli ve yumuşaktı.

Kafamı göğsüne doğru salladım. “Hayır. İstemiyorum.”

“Emin misin?” Başımınla onayladım. Çeneme dokunarak, “O zaman öp beni,” dedi.

Kafamı kaldırdım ve dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırdım. En başta nazik, kararsız ve neredeyse yalındı. Sonra ellerini sırtıma doğru kaydırды, sutyen bandımı takip etti ve belime doğru indi. Giderek artan açlıktaki bu dokunuşlarla nefes nefese kaldım. Ona doğru daha da çok eğildim. Göğsüne doğru bastırıldığımı hissediyordum. Elleri sırtımda, kalçamın kıvrımında gezindi. Kalçamı avuçladı, okşadı. Tanrım.. Harikaydı. Öpüşmesinde bir duraksama hissettim. Sonra parmaklarını külotumun içine doğru kaydırды, kalçalarını okşadı ve külotumu aşağı doğru indirmeye başladı. Öpüşmeyi kestim ama dudaklarımı dudaklarından çekmedim, gözlerimi açtım ve parlak yeşil gözleriyle karşılaştım.

Külotumu daha çok indirdi, avcunu kaydırды ve çıplak tenime dokundu. Gözlerimi kırpmaktan yorularak kapattım.

Ellerim omuzlarımdaydı. Öpüşme sırasında otomatik olarak oraya gidiyorlardı sanki. Onun hareketini tekrarladım, ellerimi kollarından beline, kalçalarına ve kalçalarının sert tenine doğru yönelttim, kalçalarını kavrayarak, yoğurdum, keşfettim. O da bana aynısını yapıyordu.

Birbirimizin dokunuşuna, çıplak tenine alışıyoruz. Bu, bütün vücudumuzun çıplak olmasına alışma evresi gibi bir şeydi. Daha önce sadece erkekliğine dokunmuştum. Kafamda düşün düğüm bu saçma, çocuksu ifadeye neredeyse sesli gülecektim. Ona ne ad verdiklerini merak ettim. Ondan uzaklaştım, elimi göğsüne koydum ve aşağıya doğru bir çizgi çizip tam üstünde durdum.

Sonra birden onu kavradım ve şaşkın bakışlarıyla buluştum. “Buna ne diyorsunuz?”

“Ne?” Sorum kafasını karıştırmıştı.

Avcumu bir aşağı bir yukarı kaydırдыm. “Buna... Hangi sözcüğü kullanıyorsunuz?”

Omuz silkti. “Aslında konusu geçiyor diyemem.” Düşünürken kafasını kaldırdı ve sola doğru baktı. Sonra tekrar bakışlarını bana çevirdi. “Sanırım illa bir sözcük kullanacaksam, genellikle ‘alet’ derim. Niye sordun ki?”

Omzumu biraz kaldırdım. “Merak ettim. Karar veremedim de. Kullanılan sözcüklerin çoğunu sevmiyorum.”

Güldü. “Ben de öyle. Açıkçası genelde sadece ‘o’ diye hitap ederiz.” Elimini aldı ve ‘o’ sundan uzaklaştırdı. “Bırakman lazım, yoksa başlamadan bitecek.”

Kalçalarını okşamaya geri döndüm. “Buraya dokunabilirim, değil mi?”

Kızardı. Çok tatlı olmuştu. “Evet, istersen. Benim hoşuma gidiyor.”

i?"

e mi:

“Öyl

Omuz silkti. Ellerini kalçama koymuştu. “Evet.” Avuçlarını kalçama kaydırđı. “Bu senin hoşuna gidiyor mu?”

Bakışlarını ondan bir an bile ayırmadan başımı salladım. “Evet. Hem de çok.” Külotum hâlâ bacaklarımdaydı. Bir an saçma geldi ve külotumu tamamen çıkardım. “Şimdi sırada ne var?”

“Yatak?”

Dizlerim yatağa çarpana kadar geri geri gittim. Yatağa oturdum ve vücudunun dizlerimin arasına girmesine izin verdim. Yatağın üstünde geri geri giderken bakışlarını benden ayırmadı. O da beni takip ediyordu. Beni geçti, battaniyeleri ve çarşafı kaldırdı. Yastıkların üstünde yatıyordum. Jason da üzerimdeydi. Kalbim gümbür gümbür çarpıyor, sınırlarım dörtnala koşuyor, nabzım zonkluyor, tenim şarkı söylüyor ve elleri bacaklarımdan yukarı doğru çıkıyordu.

Üstümde durunca yutkundum. İçimdeki her şey savaş halindeydi. Bunu çok istiyordum. Çok korkuyordum, istekliydim, kendimi seksi ve arzulu hissediyordum ama yine de emin değildim. Jason duraksadı ve sessizce küfür etti. Sorunun ne olduğunu sormama fırsat bırakmadan yataktan indi, pantolonunun ceplerini karıştırdı ve bir paket prezervatif çıkardı.

Tanrım. Bu her şeyi daha da gerçek kılmıştı. Korkup geri adım atmazsam gerçekten olacaktı.

Prezervatifleri komodinin üstüne koydu ve yatakta üzerime değil de yanıma uzandı. Göğüs kaslarını takip ettim. “Doğum kontrol hapı kullanmaya başladım,” dedim.

Şoke olmuştu. “Öyle mi?”

Başım la onayladım. “Evet. Kuzenim Maria geçen hafta beni bir kliniğe götürdü. Yani... Onlar olmasa bile korunuyorum.”

“Yine de kullansak mı?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum ki. Olabilir. Daha da emin olmak için?”

Başıyla onayladı. Parmakları kalçamdan karnıma ve göğüslerimin arasına doğru kaydđı. “Bu iş daha fazla ilerlemeden önce söylemek istediğim bir şey var... Seni seviyorum.”

Gülümsedim. Gerilim ve korkum biraz azalmıştı. “Ben de seni seviyorum. Buna duymaya ihtiyacım olacağını nereden anladın?”

İşaretparmağı göğsümün yuvarlaklığını takip etti. “Sanırım... Başlamadan önce duy istedim. Sadece o anların etkisiyle söylediğimi düşünme diye. Gerçekten böyle hissettiğimi bil diye. Seni gerçekten

seviyorum.”

Vücudumu ona biraz daha yaklaştırdım. Onun çıplaklığıyla bu kadar rahat oluşunu ben de yaşamaya çalışıyordum. Örtünmek, bütün battaniyeleri üstüme çekmek, kollarımı göğüslerimin üstünde birleştirmek ve bacaklarımla mahrem yerimi kapatmak istiyordum ama yapmadım. Bütün cesaretimi topladım ve beni tamamen görmesine izin verdim. Bakışları vücudumda, göğüslerimde, kalçalarımında, bacaklarımda, sonra da bacaklarımin arasındaki “V”de gezindi.

Orama dokunmasının nasıl bir his yarattığını, o patlama anını hatırladım. Onu tekrar hissetmek için bütün bu tuhafılıklara değerdi. Bu şüphe götürmezdi.

“Öp beni, Jason.”

Bana doğru eğildi, dudaklarını narin bir şekilde dudaklarıma koydu. Tepkimi bekliyordu. Ağzımı açtım ve dilimin onun dudaklarını, dişlerini keşfetmesine, kendi açıklığının beni ele geçirmesine izin verdim. Bu korkularımı ve şüphelerimi ortadan kaldıramazdı ama onlara rağmen harekete geçmek için yeterliydi. Eli kalçamı avuçladı ve vücudumu çevirdi. Artık sırtüstü yatıyordum ve o da yandan üstüme doğru eğilmişti. Dudakları dudaklarımdan bir an bile ayrılmıyordu. Bacaklarımlı sımsıkı birbirine bastırılmışım- Parmakları bacaklarımla kalçam arasındaki boşluğa doğru ilerlemeye başlayınca farkında olmadan bacaklarımlı daha da sıktım. Eli bacaklarıma doğru ilerledi, uyluk kasımın üstünden dizime geçti. Sonra bacaklarımin arasından yukarı doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Geçtiği yerlerde ateş yanıyordu sanki. Dokunuşu yukarı, daha da yakına çıkarken bacaklarımlı gevşetmeye çalıştım. Dokunuşunu aklıma getirdim ve şüphelerimi bir kenara bıraktım. Ona dokundum, teninin sıcaklığında, kaslarının sertliğinde kendimi kaybetmeme, ellerimin altındaki vücudunun tadını çıkarmama izin verdim. Ulaşabildiğim her yerine dokundum. *Orası* hariç. Bir yatakta uzanırken, çıplak vücudumun üstünde onun çıplak vücudu... Seksin bu kadar yakın olması bunaltıcıydı. Birden hazır olup olmadığımdan yine emin olamamıştım. Ama dokunuşunu durdurmak istemedim. İşaret ve ortaparmağmın nasır tutmuş uçları, bacaklarımin birleştiği kavşaktaydı. Nefes nefese bir halde titriyordum. Bacaklatımı o kadar sıkıyordum ki bana düzgün bir şekilde dokunamayacağını biliyordum. Ya bacaklarımlı gevşetecektim ya da bu işe bir dur diyecektim.

“Emin misin. Becca? İstersen durabiliriz.” Sesi kulağımın dibinde ve alçaktı.

Bir şekilde bu endişeli, hassas sözcükleri benim bunu yapma konusunda emin olmamı sağladı. Onu hayal kırıldığına uğratmak istemiyordum. Bunu istemediğimi düşünmesini istemiyordum. Yüzde yüz emin değildim ama *neredeyse* emindim. Bu da yeterliydi.

Önce dizlerimi, sonra kalçalarımlı esnettim. Onun yeşil gözleri hassas ve aşkla doluydu. Kaslarımlı gevşemeye zorladım ama bütün vücudumun gergin ve kaskatı olduğunu fark ettim. Vücutlarımızın arasında duran elim bile yumruk halindeydi.

“Eminim. Sadece... Gerginim,” dedim.

“Ben de öyle.”

“Sen hiç öyle görünmüyorsun,”

Bir bacağımdan aşığı doğru parmağıyla bir çizgi çizdi. Aynısını diğeriine de yaptı. Her dokunuş beni hem geriyor hem sakinleştiriyordu. “Ama öyleyim. Göstermemeye çalışıyorum ama ben de gerginim.”

“Korkuyor musun, yoksa gergin misin?”

“Her ikisi de. Ama durmak istemiyorum. Ama sana baskı yapmış gibi de olmak istemiyorum.”

“Bunu yapmak istiyor musun?”

“Kesinlikle.” Sesinde hiçbir tereddüt yoktu.

Bacaklarımı ayırdım, dokunuşu boşluktaki yerini aldı. Bir parmağı girişimi okşuyor, hassas tenimi neredeyse gıdıklıyordu. Parmaklarının yarattığı alevle nefes verdim ve bacaklarımı daha da çok ayırdım. Yine gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim. Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım ve bakışlarıyla buluştum. Parmağının ucunu içime doğru kaydırırken bakışlarımda bir itiraz ifadesi aradı. Nefes nefeseydim. Kalçalarımı biraz kaldırdım. Bu onun için yeterli bir teşvikti.

Ah. Yine o mükemmel noktayı bulmuştu. Yine nefes nefeseydim, kafamı geriye attım, kalçalarımı kaldırdım, bacaklarımı iyice ayırdım ve onu sessiz bir biçimde ileri doğru yönlendirdim. Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyordu? Bunun bana kendimi bu kadar iyi hissettireceğini nereden biliyordu? Benden önce kimseyle yapmadığı konusunda yalan mı söylüyordu? Hayır, yalan söylemiyordu ama bir an aklımdan geçmişti işte. Çünkü klitorisimdeki parmağı harikaydı ve arzunun beni ele geçirmesine izin vermem için ihtiyacım olan şeyi veriyordu.

Saniyeler içinde patlama noktasına gelmişim. Parmağının birkaç hareketi beni inletmeye yetiyordu. Çok zaman almadığını fark etmişim. Diğer kızların bu patlamayı yaşayamadığını, erkek arkadaşlarına rol yaptıklarını ve hareketlerini abarttıklarını duymuştum. Bunu anlayamıyordum. Tek gereken dokunuşuydu. Parmağı oraya dokunuyordu ve ben kendimi kaybediyordum. Ağzımdan çıkan çığlıkları tutamıyordum. İnsan bunu nasıl yalandan yapardı ki? Böyle mükemmel bir mest hali nasıl taklit edilebilirdi? Parçalara ayrılırken inledim. Nefesim pürüzlenmişti, bütün vücudum titriyordu. Sinirden değildi tabii bu. Kendinden geçme halindendi.

Bir hışırtı duydum. Biraz sonra benim yanımda diz çökmüştü, elleri kafamın yanındaydı. Gözlerimi açtım ve ağzının göğüslerime doğru eğildiğini gördüm. Meme ucumun birini ağzına alınca inledim. İşte o zaman bacaklarımdaki arasındaki narin baskıyı hissettim. Elleri yüzümün iki yanındaydı. Bu yüzden sonunda gerçekleşiyor olduğunu anlamışım.

Bakışları benimkileri inceledi. “Becca? İyi mi? Hazır mısın?”

Bütün sözcükler uçup gitti ve geriye sadece Jason’ın benimkilere kilitlenmiş bakışları, ağır nefes alıp verışı, dudaklarımdaki dudakları ve bacaklarımdaki arasındaki sert, sıcak varlığı kaldı... Yine emin olamayarak tereddüt ettim. Bunu hissetti ve geri çekildi. O kadar tatlı ve düşünceliydi ki kararımı o an verdim. İkimizin arasına doğru elimi uzattım. Kalbim kaburgalarımda arasında o kadar şiddetli bir şekilde atıyordu ki duyabildiğinden emindim. Onu elimle kavradım. Sıcak, yumuşak ama bir o kadar sertti. Dokunuşumla nefesi kesildi. Gözleri kapanmıştı. Onu kıvrımlarımda ıslak dudakları arasına yerleştirdim ve derin bir nefes aldım.

“Ha-ha-hazırım.” Haftalardır ilk kez kekeliyordum. Tabii ki bunu fark etti ve tereddüt etti. Avuçlarımı sırtında kaydırdım ve onu kendime doğru çektim. “Söz veriyorum. Hazırım.” Sesimin güçlü, kendinden emin ve kararlı olduğundan emin olmuştu. Erkekliğinin çok çok küçük bir kısmı içimdeydi ve bu bile parmağından çok çok daha fazlasıydı. Diğer kızların ilk seferleri hakkında duyduğum hikâyeleri dCişünmemeye çalıştım. Önemli olan tek şey buydu. Bunu istiyordum. Kısmen de kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Bakışlarımı onunkilerden ayırmadım. Sonra gözlerimi kapattım ve onu öpmek için kafamı kaldırdım. Çok az daha ileri itti, ö yavaş yavaş içimi doldururken ağzına doğru nefes verdim. Canım yanıyordu. Gözlerimin bir anda açılmasını ve vücudumun gerilmesini engelleyemedim. Sanki bir istila gibiydi. Jason donup kaldı.

“İyi misin?” Sesi endişeliydi.

Başımınla onayladım. “Evet. Bir dakika bekle.” Gergindi. Ellerimin altındaki kaslarının gerildiğini ve taş gibi sertleştiğini hissedebiliyordum. Yavaş yavaş vücudum onun varlığına alıştı. Başımı salladım. “İyiyim. Biraz daha.”

“Canını yakıyor mu?” diye sordu.

Doğruyu duymak isteyeceğini bilerek, “Evet,” dedim. “Ama katlanılabilir. Çok kötü değil. Gittikçe daha da iyiye gidiyor. Biraz daha derine in.”

Ağırlığını ayarladı ve kalçalarını bana doğru hareket ettirdi. Kendini biraz daha derine itti. İşte o zaman bir tıkanma hissi duydum. Sırada ne olduğunu biliyordum. O hissetti mi bilmiyordum ama delip geçmesinden başka bir çare olmadığını biliyordum. Bir kolumu boynuna diğerini de beline dolayarak ona tutundum ve onu kalçalarından tutarak kendime doğru çektim. Ani, keskin bir acı hissettim. Ağzımdan bir acı çığlığının kaçmasını engelleyememiştim. O daha da derine inerken, bütünlük, esneklik hissi de artıyordu. Şimdi rahatsızlık hissi zevk benzeri bir şeye dönüşüyordu. Acı azalıyordu. Kalçaları benimkiyle aynı hizadaydı. Dudaklarımı omzuna bastırdım ve fiziksel duygularıma odaklandım. En kötü kısım bittiği için bu bütünlük yabancı bir duygu değildi. Her geçen anla birlikte daha da doğru geliyordu. Hâlâ üstümdeydi, titriyordu. Bunun çok uzun sürmeyeceğini fark ettim ama uzun sürmesini istiyordum. Hiçbir şey söylemedim ama elimi kalçasına koydum ve kalçalarını onunkilere doğru ittim. Bu da onu cesaretlendirmek anlamına geliyordu ama bunu yapınca vücudumun onun vücudunun karşısındaki en ufak bir hareketi, her yanıma bir alev gönderiyordu. Kasıklarına yıldırım düşmüştü sanki.

Ağzımı kocaman açarak, “Ah,” diye inledim. Kalçalarını tekrar onunkilere doğru ittim ama bu sefer daha sert davranmışım. “Ah. Ah Tanrım.”

Jasohın vücudu taş gibi sertti. Her bir kası esnemişti. Ama kendini tutuyor, daha uzun sürmesi için uğraşıyordu. “Bu... harika.” Sesi pürüzlü bir mırıltıdan ibaretti.

“Benimle birlikte hareket et,” diye fısıldadım.

Rahatladı ve geri çekilip tekrar kendini itti. İnledim. Bu, benim kalçalarını ona doğru itmenden daha

farklı bir heyecan yaratmıştı ama ikisi de mükemmeldi. Tekrar geri çekildi. Bu kez ben de ona doğru hareket ettim ve ikimiz de neredeyse aynı anda inledik.

“Ben... tutamıyorum...” Jasonın sesi kulağıma bir fısıltı olarak vuruyordu.

Neden bahsettiğini biliyordum. “Sorun değil,” diye fısıldadım. Sanki yüksek sesle konuşursak bu an bozulup gidecek gibiydi. “Kendini... kendini tutma.”

Şimdi bir ritim tutturmuştu ve her hareket diğerinden daha umutsuzdu. “Denesem de yapamam,” diye mırıldandı.

Yine alevler içinde kalmıştım. Aslında tekrar orgazm olmayı beklemiyordum ama yine yaklaşmıştım. Kendi patlamamı bekleyerek onunla birlikte hareket ettim. Onun da zevk aldığını bildiğim için kendi zevkim için uğraşma iznini kendime vermiştim. Vücudumu ona doğru ittim. Daha da yakma gitmek istiyordum. Daha çoğunu, dalna çoğunu istiyordum. *Tme Bloodâa* gördüğüm bir hareketi hatırladım ve bacaklarımı beline doladım.

Jason, “Kahretsin. Bu inanılmaz,” dedi.

Sadece, “Hem de nasıl,” diyebildim.

Onu kendime çekmek için bacaklarımı kullandım. Baskı daha da arttı, içimde yükselen ateş dayanılmaz noktalara geldi. Hızlı hareket ediyordu. Bu şekilde sert hareket etmesinin canımı yakacağını sanmıştım ama yakmıyordu. Hoşuma gitmişti. Her hareket beni daha da yükseğe çıkarıyordu. Kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyordum. Ben de bunu istiyordum.

Parmaklarımı omuzlarına geçirdim ve durmaması için ona sıkı sıkı sarıldım.

Sonra dünya paramparça oldu. Vücudum titredi, gerildi ve patladı. Daha önce hissettiğim, şu anki depremin yanında minik bir sarsıntıydı. İnledim. O da inleyerek kendini bir kez daha bana doğru itti. İçimdeki patlamayı hissettim ve o boşaldıktan saniyeler sonra boşalırken ağızımdan gerçek bir çığlığın çıktığını duydum.

Eşzamanlı olarak hareket ettik. İnliyor ve zorlukla nefes alıyorduk.

“Ah, si-siktir,” dedim. “Bu ka-kadar i-iyi hissettireceğini bilmiyordum.”

Değişik küfrüme güldü. “Ben de,” dedi. Hâlâ üstümdeydi.

Ve sonra bitti. Bütün olay beş dakikadan az sürmüştü ama bu hayat değiştiren, dünyayı sarsan bir beş dakikaydı.

Jason üstümden kalktı ve banyoya gitti. Vücudunun çıplak arka kısmını görünce kıkırdadım, Sonra geri geldi ve yatakta yanıma yattı. “Kan geldi mi?”

Çarşafı ittirdim ve doğrulup oturdum. Yataktaki kırmızı leke beni kendime getirmişti. Atık bakire değildim. O lekeyle ilgili bir şey sanki gözyaşlarımı harekete geçirmişti. Gözlerimin yandığını

hissettim, ağlamak istemiordum ama o kadar ağır gelmişti ki dayanamadım.

İlk yaş düşmeden önce Jason beni kendine doğru çekti. “Becca? Ağlıyor musun?” Korkmuş gibiydi. En kötüsünü varsaydığını biliyordum ama kendimi tamamen kaybetmişim, kekeleme beni esir aldığı ve yaşlar bütün yüzümü kapladığı için bir şey diyemiyordum. “Tanrım, Becca. Çok özür dilerim. Bunu yapmamalıydım...”

Çıplak göğsüne doğru kafamı salladım. “Hayır,” dedim. “Biraz a-ağır geldi. Ü-üzgün değilim.”

Rahatladı. “Bana kızmadın mı?”

Gözyaşlarımın arasında kıkırdadım. “Kızmak mı? Niye kızayım ki?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Kanı gördün ve ağlamaya başladın. Ben de... Bilmiyorum. Bunu yaptığına pişman oldun sandım. Benimle yaptığına.”

Kucağına oturarak kollarımı ona doladım. Hâlâ ağlıyordum. “Hayır, Jason. Pişman değilim. Sadece ağır geldi birden. Benim düşündüğümde, diğer kızların anlattığından çok daha güzeldi.” “Gerçekten mi?” Sesi umutluydu.

Başım la onayladım. “Evet. Diğer kızların ilk seferlerinde... Orgazm olduğunu sanmıyorum.” Kafamı geriye yatırdım ve gözlerine baktım. “Sen bana bunu verdin.”

Kızardı ama kendinden memnun görünüyordu. “Sevindim. Canın yandı mı?”

Kafamı salladım. “İlk başta birazcık. Sonra şeyde biraz acıttı... Biliyorsun işte. Ama ondan sonra hiç canım yanmadı ve iyi hissettirmeye başladı. Hem de çok iyi.”

İçimde hâlâ açıklayamadığım çok şey vardı. Yaptığım şeyden pişman değildim ama artık farklı olduğumu biliyordum. Bu tekrar yaşayamayacağım bir anda. Artık bakire değildim. Artık bir kadındım.

İkinci seferde bir kez daha boşaldım. Bu sefer ilkinden de daha şiddetliydi. Jason daha uzun dayandı ve ikimizi de mest haline ulaştırdı. İkinci seferden sonra kollarında uyuyakalırken buna hiçbir zaman duyamayacağımı biliyordum. Titremelerim hâlâ devam ederken bile daha fazlasını istiyordum.

Jason beni eve haftasonu geliş saatim olan gece birden beş dakika önce getirdi. Arabadan inmeden önce kamyonetinın sıcaklığında yavaş ve nazik bir şekilde öpüştük. Bu seferki öpüşmenin farklı olduğunu fark etmişim. Artık öpüşmeden sonra ne geldiğini biliyorduk.

Ön kapıda ona el salladım ve odama gittim. Yüzümde kocaman bir gülümsemeye kendimi yatağa attım. Uykuya dalarken kafamda binbir düşünce dönüyordu. Bacaklarımın arası biraz hassastı, yarın da böyle olacağını biliyordum. Buna değmişti. Ama kalbimin derinliklerinde, çok mu erkendi, çok mu gençiz, tamamen hazır mıydım diye merak ediyordum.

BİR AĞAÇ DEVRİLİYOR Jason

Ağustos, iki yıl sonra

Kanepeye uzanmış, Beccanın aramasını bekliyordum. Telefonum bacağımın üstünde duruyordu. Televizyonda bir spor kanalı açıktı. Mezun olmak, boşa gezmek tuhaftı. Nebraska Üniversitesi'nden ve Michigan Üniversitesi'nden kabul mektupları almıştım. Tam burs, hem futbol hem de lisans derslerindeki haklardan yararlanmama olanak sağlıyordu. Burslara ihtiyacım vardı. Özellikle de babamdan her konuda para almayı reddettiğimden beri. Hedeflediğim ulusal rekorları son sınıfın ikinci dönemine kadar kırmıştım. Babam da kırdığım her rekor için bana iki bin dolar vermeye kalkmıştı. Ben parayı reddedince sinirlendi. Kavga ettik ve ben onu hastanelik ettim. O zamandan beri yüzüme bile bakmıyordu.

Beccanın kuaförle randevusu bittiğinde beni araması gerekiyordu. Üniversite tercihlerimizi tartışmak için öğle yemeğine çıkacaktık. Michigan Üniversitesi'ne kabul edilmişti. Zaten bir tek oraya başvurmuştu. Başvurduğu diğer bütün yardım ve bursların yanında lisans bursu almıştı. 4.26'lık bir not ortalamasıyla sınıfımızın birincisi olarak mezun oluyordu. Aynen, o kız benimdi işte. Konuşması etkili ve akıcıydı. Tek bir kez bile kekelemedi. Haftada iki kez gittiği konuşma terapisi seanslarını ayda bire indirmişti. O kadar çok bursu vardı ki bütün lisans hayatını kapsıyordu. Bunu nasıl başardığını tam anlamamıştım. Aslında anlamak çok zor değildi. Son sınıf boyunca her gün burslara başvurarak, makaleler yazarak, epostalar atarak, daha fazla burs kovalayarak saatler harcamıştı. Her ne kadar hiç göstermeseler de ailesi oldukça zengin olduğu için Becca'nın eğitim masraflarını karşılayabileceklerinden emindim. Koşullar nedeniyle Becca onların yardımını reddetmişti. Koşullar dediğim de ikimizin birlikte yaşayamayacak olmasıydı. Bu bizim kız için anlaşmayı bozan bir şeydi. Neyse ki.

Telefonuma baktım. Saat 15.42'ydi. Beni 15.30'da araması gerekiyordu. Endişelenmemiştim, kızmamıştım. Sadece merak ediyordum. Normalde aşırı dakik biriydi. Geç kalmak hiç ona göre bir şey değildi.

Televizyonu kapattım ve yemek masasına gittim. Fatura ve mektuplar burada yığılmıştı. İki kabul mektubunu da elime aldım ve öylece baktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nebraska'nın futbol takımını gerçekten seviyordum. Ayrıca ilgilendiğim harika bir mimarlık bölümleri vardı. Nebraska babamın da ilk tercihiydi. Aslında bu aleyhte olan bir şeydi. Nebraska Üniversitesi'yle ilgili en büyük sorun tabii ki Nebraska'da olmasıydı. Lanet olası Nebraska. Becca'nın yaşayacağı Ann Arbor'dan 1118 kilometre uzakta olan Nebraska.

Kahretsin.

Michigan Üniversitesi tabii ki Becca ile birlikte yaşamak demektir. Son birkaç yılda gelişen futbol takımlarının yanı sıra, ilgilendiğim birkaç akademik program da vardı. Oyun kurucuları umut vaat ediciydi ve tarzının benimkiyle uyuşacağından emindim. Kyle ve ben, aynı takımda oynayabilmek için aynı üniversiteye gitmekten bahsetmiştik ama ikimizin kariyer planları farklıydı. Bu yüzden muhtemelen gerçekleşmeyecekti. Sanırım futbolda profesyonel lige çıkmayı planlamıyordu. Futbolu seviyordu, çok da iyi oynuyordu ama... Odak noktası o değildi. Sanırım antrenör olmak istiyordu. Emin değildim. Ben mi? Ben profesyonel lige çıkmak istiyordum ama ayrıca sırtımı dayayabileceğim

ikinci bir diploma istiyordum. Sonuçta babamdan bir şeyler öğrenmiştim. Futbol dışında başka hiçbir planı yoktu. Okulda İngilizce bölümünde bir diploması vardı ama konu işe gelince bu hiçbir işe yaramamıştı. Çünkü babamın bütün hayatı futbola odaklanmıştı.

Ben böyle olmak istemiyordum. Akıllı olduğumu biliyordum. Futbolun ötesinde de potansiyelim olduğunu biliyordum. Bu konuyu Becca dahil hiç kimseyle konuşmamıştım ama Michigan Üniversitesi'nin internet sayfasındaki lisans programlarını inceliyordum. Benim ilgimi çeken sanat ve tasarım bölümleriydi. Yani fotoğrafçılık.

Bir araya getirilmiş kocaman bir fotoğraf portfolyom vardı. Becca bana bu konuda yardımcı olmuştu. Bunun kendisi için olduğunu, fotoğraflarımı bu şekilde fiziksel olarak daha rahat görebileceğini iddia etmişti. Ama ben anlamıştım. Fotoğraflarıma bayılıyordu. Bu yeteneğimin peşini bırakmamam için beni teşvik ediyordu. Fotoğrafçılık bölümüne gitmeyi düşündüğümü bile bilse sevinçten havalara uçardı.

Ne kadar aptalca görünse de beni bundan uzak tutan en büyük neden babamdı. Beni evlatlıktan reddederdi. Fotoğrafçılık sanattı. Sanat da hanım evlatlarına göreydi. Sadece futbol oynayabilirdim. Hepsi bu. Her ne kadar babamdan nefret etsem de derinlerde bir yerde hâlâ onun beni onaylamasını istiyordum.

Bizim evin önünden gelen bir motor sesi hemen dikkatimi çekti. Bu babamın dizel F-350'si değildi. Orası kesindi. Pence-renin yanma gittim. Beccayı şık, siyah, yepyeni bir Volkswagen Jetta'dan inerken görünce neredeyse bayılacaktım. Ailesi ona araba almayı reddetmişti. Bunun sebebi de benim zaten onu her yerde götürüyor olmamdı. Kendisi satın alabilsin diye çalışmasına da izin vermemişlerdi. Bu da ailesiyle ilişkisinde bir çekişme konusu oluşturuyordu ama yine de bu ilişki son iki yılda her nasılsa gelişme göstermişti.

Onu karşılamak için sinekliği açtım. Kollarıma atıldı, bacaklarını belime doladı. Güzel yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

“Bana araba almışlar!” Ensemi iki eliyle tutarak beni şiddetli bir şekilde öptü. Böyle yapmasına bayılıyordum. “Harika, değil mi? Okuldan eve gelirken ihtiyacım olacağını söylediler!” Kucağımdan indi ve arabasına doğru koştu. Kollarını kafasının üstünde sallıyordu.

Onun adına mudu olarak, bu heyecanlı haline güldüm. “Bu harika, bebeğim. Senin adına çok sevindim!”

Doğruldu. Parmak uçlarında zıplamaya başladı. Bir yandan da ellerini çırpıyordu. Onu ilk defa bu kadar çocuksu bir halde görüyordum. “Bu-buna inanamıyorum! Artık bir arabam var!” Ayaklarının üstünde zıplarken göğüslerinin sallanışına bakmadan edemedim. Beni bakarken yakaladı ve bana alaycı bir bakış fırlattı. “Gözlerin bende olsun, tatlım.”

Süklüm püklüm bir halde sırıttım. “Pardon. Bakışlarımı ayıramayacağım ikizlere sahip olursan kendimi tutamam ki.” Bana sarıldı. “İkizlerimden yeterince alamadın mı şimdiye kadar?” Kullandığım sözcüğe yüzünü buruşturdu. “Önümüzdeki ay iki yılı dolduruyoruz. Onlara şimdiye kadar alışmışsmdır diye düşünmüştüm.” Kafesim kaldırarak gülümsedi. Gerçeği biliyordu.

Kafamı salladım. “Bu imkânsız. Ben bir erkeğim. İyi bir şeyden fazla almak gibi bir şey söz konusu bile olamaz. Ve bebeğim, senin göğüslerin *mükemmel*. ”

Koluma bir tane patlattı ama bu boş bir protestoydu. “Domuz seni.”

“Aynen öyle. Oink oink.”

Kıkırdadı. Bu küçük, tatlı gülüşüne bayılıyordum. “Bin bakalım, seksi çocuk. Bu kez *hen seni* arabayla dolaştıracağım.”

Ön koltuğa otururken, “Seninkine binmeye ve beni dolaştırmana bayılıyorum,” dedim.

Becca üstü kapalı attığım taşı duymazdan geldi. “A-araba hibrit... Bu-bu yüzden şehir içinde 100 kilometrede 6,7 litre benzin yakıyor, otoyolda da 5,9...” Yeni arabasının özelliklerini sıralayarak bizim evin önünden çıktı. Onu kekeleyişinin bile farkına varamayacak kadar mutlu görmek beni gerçekten çok sevindirmişti. Zaten sadece aşırı gergin veya heyecanlı olduğunda kekeliyordu. Ya da tutkunun doruk noktalarında diyelim. Boşalırken kekeleye eğiliminde oluyordu. Bu her zaman beni gülümsetiyordu. Bana göre tapılasıydı. Bu onun benliğinin bir parçasıydı ve yanımda kendini kekeleyiş zaman utanmayacak kadar rahat hissetmesi benim için çok büyük anlam taşıyordu.

Bizim evin önüne park etmekte olan babamın yanından geçtik. Bize şöyle bir baktı. Becca’nın *yabancı* arabasını görünce kaşlarını kaldırdı. Yabancı araba satın almak onun kitabında günahtı. Becca’nın yarı Arap olması onun çok canını sıkıyordu. En kötü kavgalarımızdan birini bu yüzden yapmıştık. Üçüncü senemde Becca’yla ilgili aşağılayıcı bir şey söylemişti ve hiç düşünmeden onu dümdüz etmişim. Mutfaktaki üç raunddan sonra ikimiz de kan revan içinde kalmıştık ve ikimizin de dikiş atılmasına ihtiyacı vardı. Ama tabii ikimiz de gidip dikiş filan artırmamıştık. Keşke bu bakımdan da birbirimize benzer olmasaydık. Beni hâlâ kan kaybeder bir halde ve öfke içinde bırakıp gitmişti. Becca ilkyardım çantasıyla birlikte bizim ağaca gelmişti. Neyse ki niye kavga ettiğimizi sormamıştı. Yoksa olanları bir kez daha kendimi kaybetmeden anlatabileceğimi sanmıyordum.

Düşüncelerimi babamdan uzaklaştırdım ve Becca’nın neşeli konuşmalarına odaklandım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dinleyip konuyu yakalamaya çalıştım ve Michigan Üniversitesi’ndeki dersleri için okuma listesine başladığından bahsettiğini fark ettim.

Tabii ki Becca kaydını yaptırmıştı ve kitaplarını filan almıştı. Ben daha hangi okula gideceğimi bile seçememişim. Becca tercihim konusunda fikrini söylemeyi reddetmişti. Hatta konuyu açmıyordu, hem de hiç. Kendi kararımı kendimin vermesini istemişti. Beni seviyordu, neyi seçersem seçeyim beni destekleyecekti. Derinlerde bir yerde benim de Michigan Üniversitesi’ne gitmemi istediğini biliyordum. Ama hiç dile getirmiyordu. Nebraska’yı seçsem bile ilişkimizi sürdüreceğimizi söylemişti. Bunu laf olsun diye söylemediğini biliyordum.

O arabayı kullanırken elini tuttum ve konuşmasını dinledim, sözcüklerinin beni sarmasına izin verdim. Onu dinlemediğimden değildi. Bazen bütün gün içinde tuttuğu sözcükleri dile getirme, sadece konuşma ihtiyacı duyduğunu biliyordum. Sanırım bu da kekemeliğiyle mücadele ettiği günlerden biriydi. Gün içinde sessiz kalıyor, sadece akıcı bir şekilde söyleyebileceğinden emin olduğu şeyleri söylüyordu. Sonra yalnız kaldığımızda benden cevap beklemeden aklındakileri sıralıyordu.

Kekeleyesine önem vermeden, olduğu gibi konuşuyordu. Benim sorun etmeyeceğimi biliyordu.

Kasabanın anacaddesine doğru sola dönerken tekrar dikkatle dinlemeye başladım. “He-her neyse, edebiyat dersim için ço-çok heyecanlıyım. 18. yüzyılın ilk yı-yıllarındaki İngiliz Edebiyatı. Defoe, Jonathan Swift ve Galland’ın *Binbir Gece* çe-çevirisine o-odaklanıyoruz. K-ki bu oldukça i-ilginç. O daha üst bir sınıfın normalde. Birinci sınıf derslerinin çoğunu zaten almış olduğum için.” Sadece Defoe’nun adını duymuştum ama bunu baskı altında olmadıkça kabul etmezdim. “En çok da kendi alanımdaki dersler için heyecanlıyım. Tabii hepsi üniversite seviyesinde ama Michigan Üniversitesi saygın bir üniversite. Konuşma ve dil patolojisi alanında pek de üst seviyede olmamalarına rağmen. Yüksek lisansım muhtemelen Iowa Üniversitesi gibi bir yerde olacak. Duyduğum kadarıyla orası en iyisiymiş. Iowa’da yaşama konusunda hevesliyim diyemem ama zaten daha çok var, hemen karar vermem gerekmiyor.”

Güldüm. “Ama düşünmeye başladın, değil mi?”

Sırıttı. “Evet, beni biliyorsun.”

Kahkaha attım. “Evet, biliyorum. Sen bir kariyer kurdusun.” Kaşlarını çatarak baktı. “Bu ne demek şimdi?”

Oooov. “İyi bir şey. Beck. Her zaman hazırhlısın ve her şeyde mükemmelsin. Yani denesen bile bir şeyde başarısız olabileceğini sanmıyorum.”

Gözlerini devirdi. “Bir keresinde bir sınavdan D almıştım.” Dalga geçip geçmediğinden emin olamayarak baktım. “Tanrım, D mi? Ne zaman oldu bu? ilkokul ikinci sınıfta mı?” Cevap verirken bana bakmadı. “Geçen senenin sonuydu. Bu senenin, son senenin işte. Anla. Aptal araştırma makalesi yazma dersimde. Zaten dersin tek amacı ana hat metodunu kullanarak makale yazabilmemizdi. Makaleler dışında sınav filan olmayacaktı. Sonra bize çoktan se-seçmeli bir test yaptı. Hiçbir soru yönergesi, uyarı olmadan. C’den iyi not alan yoktu çünkü kimse çalışmamıştı ve kimsenin soruların ne demek istediği hakkında bile bir fikri yoktu.” Düşündükçe deliriyordu. “Tanrım! O tek test, o D! Beni bir yüzdenin onda dördü kadar aşağı çekti! O aptal, la-lanet öğretmen olmasaydı 4,3 ile bile mezun olabilirdim!”

Oo, bizim kız saydırmaya başlamıştı.

Gülmeden edemedim. “Bir yüzdenin onda dördü kadar mı? Pis sürtük.” Sesimde biraz ironi olabilirdi.

Becca’nın başı yavaş yavaş bana doğru döndü. Bakışlarını kısmıştı, çenesi kasılmıştı. “Be-benim için ö-ö-önemliydi.”

İç geçirdim. “Özür dilerim, bebeğim. Aptallık ettim.” Elini elimden çekti ve sesini çıkarmadan arabayı sürdü. Ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. “Becca özür dilerim. Seninle dalga geçmek istemedim. Demek istediğim, zaten *eyaletteki* en yüksek ortalamalardan biriyle mezun oldun. Senin için önemli olduğunu biliyorum. Özür dilerim.”

“Bir yüzdenin onda dördü *en yüksek* ortalamalardan *biri* ile *en yüksek* arasında fark yaratabilirdi.” Bana baktı. “Bir golü kaçır-saydm rekoru kırıp kırmamanı etkileyebilirdi. Onun gibi düşün.” Başımınla onayladım. “Biliyorum, Becca. Saçmaladım işte.” “Eh, sonuçta *erkeksin*.” Sırıttı. Affedildiğimi biliyordum. “Evet ve erkekler aptaldır. Bana nasıl katlanıyorsun bilmiyorum.” Gerçekten de bilmiyordum ama şaka yapar gibi söyle-yivermişim. Becca gerçekten kendime güvenmediğim noktalar olduğunu öğrenirse gülmekten çatlardı.

“Dün gece yaptığın şeyle alakası olabilir.” Dudaklarını yaladı ve bana şehvetli bir şekilde baktı.

İfadesiz bir şekilde, “Hangi kısım?” diye sordum. Düşünüyormuş gibi yaptı. “Hımmmm. Sanırım şu dilinle yaptığın şey.”

Ciddi bir şekilde başımı salladım. “Demek o. O zaman bana onun sayesinde katlanıyorsan bir kez daha yapmam şart.”

“Yapsan iyi olur, çiftçi çocuk.” Geçen sene birlikte *Prenses Gelin* filmi izledikten sonra bana “çiftçi çocuk” olarak hitap etmeye başlamıştı. Sanırım bir nedenden hoşuna gidiyordu. Ben de önemsemedim, tartışmanın bir anlamı yoktu.

Elimi bacağına doğru kaydurdum ve vajinasını kavradım. “Kenara çek, yoksa şimdi burada yaparım.”

Parmaklarımın çevresindeki bacaklarını sıktı. Şoke olmuş numarası yapıyordu. “Hayır! Gündüz gündüz!”

“Dün kamyonetimin yatağında orayı yalamama izin vermiştin ama. O zaman da gündüzdü.”

“Çok da gündüz sayılmazdı. Güneş batıyordu. Ayrıca orası bizim ağacımızdı. Çevrede kimse yoktu. Burası kalabalık bir yol.” “Akşam yemeğini atlayalım, hemen bizim ağaca gidelim,” diye önerdim.

“Karnım aç olmasa olurdu. Ama öğle yemeği filan yemedim.” Sırıttı. “Yemekten sonra gideriz.”

O da en az benim kadar hevesliydi, doyumsuzdu. Hatta daha bile fazla. Diğer çocukların, kız arkadaşlarının onların istediği kadar çok istemediğinden şikâyet ettiğini duymuştum. Ama benim bu konuda bir şikâyetim yoktu. İkinci, hatta üçüncü raund için beni teşvik eden genellikle o olurdu. Bazı günler onu durduramıyordum.

Sonra telefonu çaldı. Onu ailesinden ve benden başka arayacak kimse yoktu. Nell ve Kyle birlikte kuzeye gitmişti. Bu yüzden Nell olamazdı. Nell’in annesiyle babası da Washington D.C.’de bağış amaçlı bir galadaydı. Bu yüzden arayan onlar da olamazdı.

Becca telefonunun ekranına baktı. “Hımm. Bayan Hawthorne arıyor. Neden aradığını merak ettim?” Becca konsolun üstünden bir Bluetooth kulaklık aldı, kulağına yerleştirdi ve telefonu açmak için düğmeye bastı. “Alo? Merhaba Bayan Hawthorne. Nasi... *Ne?*” Becca’nın yüzü soldu. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz? O... ne? Hayır. Olamaz. Hayır.”

Frenlere asıldı. Araba emniyet şeridine doğru kaydı. Elini ağzına kapatmıştı, gözleri kocamandı, yaşlar akıyordu. Kafasını reddeder gibi sallıyordu.

“Becca?” Vitesi park konumuna getirdim ve omzuna dokundum. “Ne oldu?”

Bana cevap vermedi. “Hayır. Hayır. Doğru olamaz.” Gözlerinde dehşet ifadesiyle bana baktı. “Peki, Nell? O iyi mi? Tanrım. Aman Tanrım. Hemen geliyoruz. Evet, benimle birlikte. Be-ben... Be-ben söylerim. Ka-kahretsın. KAHRETSİN.” Kulaklığı kulağından çıkardı ve o kadar sert bir şekilde fırlattı ki ön cama çarptı.” “Becca? Ne oldu?” Kötü bir şey olmuştu, midem kasıldı. “Nell neden iyi olmasın ki? Konuş benimle!”

Becca hıçkırıyordu, başı direksiyona düşmüştü. Arabadan çıktım, sürücü tarafına dolaşım. Kapıyı açtım. Becca bana doğru düştü. Tek kolumla onu tutup tek kolumla da kemerini çözmek zorunda kaldım. Onu kollarıma aldım ve yolun kenarındaki çimlerin üstüne taşıdım. Araba kapısını ayağımla kapattım. Kucağımda Becca’yla birlikte yere oturdum.

“Becca, neler olduğunu anlatman lazım.”

Burnunu çekti ve nefesi genzine kaçtı. Kafasını kaldırıp bana baktı. Yüz ifadesindeki trajediyi görebiliyordum. “Kaza olmuş. Kuzeyde. Kyle... O-o ö-ö-ö-ölmüş.”

Onu yanlış duymuştum herhalde. İlk düşüncem bu oldu. Onu yanlış duymuştum. “Ne? Nasıl yani? Kyle mi? Kyle Calloway?”

“Evet, Kyle! Bizim Kyle! O... O ölmüş. Ü-üstüne ağaç devrilmiş. Nell’in ailesi Traverse City’den Nell ile birlikte dönü-yorlarmış. Kolu kırılmış... O... Hiç konuşmuyormuş.”

“Nasıl... Anlamıyorum. Kyle nasıl...” Söylenenleri algılamakta zorlanıyordum.

“*Bilmiyorum ki!* Bayan Hawthorne öyle söyledi. Büyük bir fırtına varmış, ağaç devrilmiş ve Kyle’ın üstüne düşmüş. Kyle ölmüş.” Kollarımda debelendi, ayağa kalkmaya çalışıyordu. “Gitmemiz lazım. Yarım saat içinde Nell’lerin evde buluşacağız.”

Donup kalmıştım. Gerçek olamazdı. Mümkün değildi. Bana Nell’e evlenme teklif edeceğini söylemişti. Bunu daha geçen perşembe söylemişti. Ona kendine gelmesini, daha on sekiz yaşında olduğunu söylemişim. Ama o bana Nell’i yaşları büyüyene dek beklemek istemeyecek kadar çok sevdiğini söylemişti.

Bütün bunlar şaka olmalıydı.

Telefonumu cebimden çıkardım ve numarasını çevirdim. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Telesekretere bağlandı. “Selam, ben Kyle. Muhtemelen harika bir yerdeyim, cevap veremiyorum. Mesaj bırakın. Ben size dönerim. Tabii istersem.” Mesajı kaydederken arkada duyulan kahkahalar bana aitti.

Küçük, soğuk bir elin telefonu elimden aldığını hissettim. Mücadele etmedim. Beni ayağa kaldırdı, doğrulttu. “Hadi, bebeğim. Nell’in bize ihtiyacı var.”

Sendeledim. Becca omzunu kolumun altına koyarak bana destek oldu. Onun yaşlı, siyah gözlerine baktım. Orada şefkat, anlayış, aşk gördüm. Bana duyduğu üzüntü, kendi üzüntüsünü bastırmıştı. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. Bütün bildiğim, bunu aşmak için Becca’ya ihtiyacım

olduğuydu. Yalnızca benimle kalmasını, beni sevmeye devam etmesini umabiliyordum.

Kendimi Becca'nın Jetta'sının deri koltuğunda otururken buldum. Yeni araba şimdi neredeyse iğrenç kokuyordu. Becca'nın iPhone'u takılıydı. Motoru çalıştırınca bir şarkı duyuldu: Robert Plant ve Aison Krauss'dan "Your Long Journey". Gözlerim yanıyordu, ağzım sımsıkı kapalıydı. Becca kapatmaya yeltendi ama onu durdurdum. Elimi tuttu ve arabayı kullandı. Müziğin çalmasına izin verdi. Benim bilmediğim bir şarkı çıktı. Ne olduğuna bakmak için telefonu elime aldım: Rosi Golan'dan "Been A Long Day'di. Bu yavaş, harika bir şarkıydı. Tatlı bir kadın sesinin arkasında piyano çalıyordu.

HawthorneTarin evinin önünde durduk. Çakıl taşları lastiklerin altında gıcırdıyordu. Şimdiden evin önünde bir sürü araba vardı. Ben doğrulup arabadan iner inmez Becca parmaklarını benimkilere doladı. Aslında beni eve sürükledi desem daha doğru olurdu. Ben girmek istemiyordum. Diğer insanların acısını görmek istemiyordum. Bu her şeyi gerçek yapacaktı. Bütün bunlar olmamış, olmayacak gibi yapmak istiyordum.

Bayan Hawthorne kapıyı açtı, gözleri kırmızı ama kuruydu. "Jason, Becca. Geldiğiniz için teşekkürler. Nell odasında."

Becca, "Nasıl?" diye sordu.

Bayan Hawthorne elimi sıktı. Alnını Becca'nın alnına değdirdi. "İyi değil. Onun... ölüşünü izlemiş. Tamamen tepkisiz."

Becca yavaşça burnunu çekti. Onun omuzlarını dikleştiri-şini ve duygularını bastırışını izledim. Merdivenlere doğru beni elimden tutarak çekiştirdi. Nell'in kapısının önünde durdu. Becca kapı kolunu denedi, kilidi değildi. İçeri girdi ve beni de içeri çekti.

Nell yatağında yan bir şekilde yatıyordu, gözleri kuruydu. Avcunda beyaz bir kâğıt tutuyordu. Bir kolunun tamamı alçıdaydı. Bizim geldiğimizi bile fark etmemişti. Odanın ortasına bakıyordu. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmiyordum. Kyle'ın eski bir eşofman üstünü giymişti, altında da siyah bir pijama altı vardı. Battaniyelerin üstünde yatıyordu. Üstüne bir battaniye örterken duvardaki Avett Brothers posterine baktım. Sonra gidip Nell'in çalışma masasındaki sandalyeye oturdum. Becca, Nell'in yatağına oturdu ve bir tutam saçı yüzünden çekti.

"Nell?" Becca'nın sesi tereddütlüydü. Belli ki ne diyeceğini bilemiyordu. "Ne... Ne-ne o-oldu?"

Nell uzun süre cevap vermedi. Cevap verdiğindeyse sesi bir fısıltıdan ibaretti. "O... öldü." Bakışlarını bana kaldırdı. "Öldü."

Az daha boğuluyordum. "Ben... Kahretsin. Nasıl?"

Belli ki kendi kabuğuna çekilmişti. "Biz... Tartışıyoruz. Fırtına, şiddetli bir rüzgâr vardı. Bir... ağaç devrildi. Aslında bana çarpması gerekiyordu ama o... beni kurtardı. Beni yoldan çekti. Kurtardı. Ölmesi gereken bendim ama o öldü."

Ne Becca ne ben söyleyecek bir şey bulabildik.

En sonunda Becca, “Senin hatan değildi,” diye konuştu.

Nell gözle görülür bir şekilde sıçradı ama cevap vermedi. Tırnaklarını avuçlarına batırışını izledim. O kadar şiddetli bir şekilde sıkıyordu ki kan aktığından emindim.

Dehşet ve ağır bir sessizlik içinde oturduk. Ta ki Nell’in hiçbir şey söylemeyeceği veya yapmayacağı belli olana kadar. “Biz yanındayız. Nell. *Ben* yanındayım. Seni seviyorum.” Becca son cümleyi söylerken Nell dişini alt dudağına öyle bir geçirdi ki pembe dudağı beyaza döndü.

Becca beni odadan dışarı yönlendirdi. Nell’i nasıl bulduysak o halde bırakmıştık. Gözler açık ve boşluğa bakıyor. Elinde beyaz bir kâğıt.

Bayan Hawthorne bizi mutfığa çekti. “Nasıl?”

Becca kafasını salladı. “E-en fazla üç cü-cümle kurdu. Bilemiyorum, Bayan Hawthorne. O-onun için e-endişeliyim. Neredeyse katatonik¹.”

“Belki de sadece zamana ihtiyacı vardır.” Bayan Hawthorne mutfak penceresinden dışarı bakıyordu.

Becca, “Belki de,” diye onayladı ama sesindeki tuhaf bir ton tam anlamıyla aynı fikirde olmadığını söylüyordu ama Bayan Hawthorne fark etmemiş gibi görünüyordu.

“Cenaze çarşamba günü.” İnsanlar gelip gidiyor, tabak tabak yemek getiriyorlardı. Bay ve Bayan Calloway’in kanepede oturduğunu gördüm. Bay Calloway kolunu karısının zayıf, titreyen omuzlarına dolamıştı. Bay Hawthorne da Bay Calloway’in yanına oturdu. Teselli olarak sabırlı, soğuk bir sessizlik sunabiliyordu.

Becca beni eve götürdü ve yatakta yanıma uzandı. Daha önce hiç odama gelmemişti. Babam gelip de olay çıkaracak diye buraya hiç gelmemiştik. Olacakları görmesini istemiyordum. Ama şu an babamı önemseyecek enerjiyi kendimde bulamıyordum. Sadece Becca’nın yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Öyle sessizlik içinde ne kadar yattık bilmiyordum. Becca kolunu göğsüme dolamıştı. Yüzünü sırtıma dayamıştı. İnce, pamuklu tişörtümde bir ıslaklık hissetmişim ama hiç sesini çıkarmıyordu.

Kapım açıldı ve şiddetli bir şekilde duvara çarptı. “Benim otoparkıma park etmiş bu Tanrı’nın belası yabancı arabanın sahibi kim?” Devasa cüssesi, iri gözleriyle kapıyı olduğu gibi kaplıyordu. Sallanmıyordu ama belli ki sarhoştı.

Becca arkama sindi. “Benim, Bay Dorsey. Özür dilerim. Hemen çekerim.”

“Aynen öyle yapsan iyi olur,” diye hırladı. “Aabanı da al defol git.”

Babama bakmadan, “O hiçbir yere gitmiyor,” dedim. “Arabası da öyle.”

“Niye yatağında bu kız var, oğlum? Daha iyisini beceremiyor musun?”

“Kyle Calloway öldü,” dedim ve bu beni paramparça etti.

Sadece bir yaş gözümünden düştü. Sadece bir tane. Engel olamadım.

“Bir de *ağlıyor musun?*”

Akamda Becca doğruldu. “Kyle onun e-en iyi *arkadaşıydı*. Bunu biliyorsun. En yakın arkadaşı öldü.” Sesi sert ve alçaktı ama korkudan sesinin titrediğini de duyabiliyordum. Babamdan korkuyordu ki haklıydı. “Onu biraz rahat bırak.”

“Seninle konuşmuyorum, küçük hanım.” Becca’ya bakarken dudağının alaycı bir şekilde kıvrıldığını fark ettim. Bu beni kızdırdı.

Normalde çoktan suratına bir tane yapıştırırdım ama Becca’nın kavga ettiğimizi görmesini istemiyordum. “Lütfen bizi yalnız bırak, baba. Bunu yapma. Bugün yapma.” Daha önce ondan hiç ama hiçbir şey istememiştim.

“Çeneni kapat, oğlum. Bana kendi evimde ne yapıp ne yapmayacağımı söyleme.” Bana doğru bir adım attı. Hemen ayağa kalktım, yumruklarım çoktan hazırды. Ama o durdu ve bana uzun, sert bir bakış fırlattı. “Ben kaç arkadaş kaybettim biliyor musun? Kaç arkadaşımın ölüşünü izledim? Ben bir bebek gibi ağladım mı sence? Sanmıyorum. İnsanlar ölür, evet çok berbat bir şey. Ama erkek ol ve bununla yüzleş.”

“Bu savaş değil. Ben asker değilim. Ben sen değilim. En yakın arkadaşım öldüğü için üzölmeye hakkım var. Onu *anaokulundan* beri tanıyorum. Bu yüzden çeneni kapa ve beni rahat bırak.” Becca’nın şiddetli ve korku dolu nefes alıp verişini duyuyordum. Eğer benim iğrenç ihtiyarın yanından geçmek zorunda kalmayacak olsa ona buradan gitmesini söyledim.

“O gidene kadar bir yere gitmiyorum.”

Becca’ya biraz daha yaklaştım ve babama korkusuz bir şekilde baktım. Patlamaya hazırdım. “Bunu bz arkadaşımın yanında yapmak istemiyorum ama yapacağım. *Siktir git*. Odamdan çık. Tek istediğim bu.”

Burun deliberi genişledi. “Evet, bz arkadaşımın dayak yediğini görmesini istemiyorsun, olay o.”

“N-n-ne-neden bö-böyle bir pi-pislik gibi da-davranıyorsun?” Bu konuşan Becca’ydı. Babam da ben de durduk ve ona baktık.

“Ben sana ne yaptım, oğlunu sevmek dışında? Sen ona vurduktan sonra ben kaç kez onun yaralarını iyileştirdim biliyor musun? Se-senin so-sorunun ne? Ke-kendi o-oğlundan ne-neden bu-bu ka-kadar ne-nefret e-ediyorsun?”

Babam bana inanamayan gözlerle baktı. “Bu kekeme Arap kızla gerçekten çıkıyor musun sen?”

Becca şok içinde iç geçirdi. Sonra ben ona vurunca da hıçkırdı. Bembeyaz, kör bir öfke gördüm. Hiçbir şansı yoktu. Birkaç sert darbe vurdu ama ben durdurulamazdım.

Ona vurdum, vurdum, vurdum. Ta ki hareketsiz kalana kadar. Sonra vurmaya devam ettim. Kolumda beni çekiştiren bir el hissettim.

“Jason, dur! Dur!” Becca histerikli, neredeyse anlaşılmazdı. “Lü-lütfen! Sadece *dur!*” Son sözcüğü kulağıma bağırarak söylemişti. Bu en sonunda beni öfke nöbetimden ayırdı.

Kendime geldim. Sırılsıklamdım, titriyordum. Sıcak, yapışkan bir ıslaklıktı bu. Ellerim kanla kaplıydı. Babamın göğsünde otuyordum. Yüzü dağılmıştı. Kanın yüzümden süzüldüğünü, çenemin acıdığını, kaburgalarımın isyan ettiğini, acıdığını hissettim. Hıçkırıklara boğulan Becca beni ondan uzaklaştırdı.

Ayağa kalktım, onu omuzlarından kavradım ve odadan çıkardım. “Bunu gördüğün için çok özür dilerim. Buraya gelmene izin verdiğim için çok özür dilerim.” Konuşurken bir miktar kanlı salya ağzımdan süzüldü ve halıya düştü. “Çok, çok özür dilerim. Becca. Gitmen lazım. Benim bununla ilgilenmem lazım.”

“Seni bırakmıyorum, Jason.” Kollarımdan çıktı ve bana doğru döndü. “Ne yapacaksın?”

“Ambulans çağıracağım?”

“Soru sormayacaklar mı?”

Kafamı salladım. “Onlar bilirler. Bu ilk değil.”

Anlamadı. “Ama... Ale içi şiddeti bildirmeleri *gerekmiyor mu?*” “Kime bildirecekler?” Masanın üstündeki rozeti, babamın polis üniforması içindeki resmi fotoğrafı gösterdim. “O *polis*. Raporu yakabilir. Ayrıca bu durumda tutuklanması gereken o. Bu da ikimizin cevaplanmasını istemediği sorulara yol açacak.” “Ama Jason...”

“HAYIR!” Ona bağırdığım için kendimden nefret ediyordum. Kendimi sakinleşmeye zorladım. “Özür dilerim ama hayır. Yapacak bir şey yok. Zaten bugün ayrılıyorum. Bu pislikten bıktım amk.”

“Ne-nerede yaşayacaksın?”

“*Bilmiyorum*, Becca! Kamyonet! Otel! Bilmiyorum. Şu an umurumda da değil. Burada bir gün daha kalamam.”

Anlayışlı bir şekilde başını salladı. Üstüme gelmemesi gerektiğini anlamıştı. “Gel de seni temizleyelim.” Akasım döndü ve el havlusunu mikrodalganın kapağına astığım yerden sert bir şekilde çekip aldı.

Havluyu yavaşça dudağıma bastırdı, kanı temizledi. Katladı ve tekrar bastırdı. Musluğun altında ıslattı ve çenemi temizledi. Hıçkırdı, burnunu çekti, gözlerini kırptırdı. Ağzının kenarındaki gözyaşını yaladı. İç geçirdim. Kendimi kaybedip ona bağırdığım için kendimden nefret ediyordum.

Yüzünü başparmağımla okşadım. İrkilerek geri çekildi. “Beck, özür dilerim. Anlamadığımı biliyorum. Evet, bunu *bildirmem* gerekiyor. Ama bunu yıllar önce yapmalıydım, yapacaktım. Atık çok geç. On

sekiz yaşındayım, resmen bir yetişkinim ve taşınıyorum. Bugünden sonra onu bir daha görmeyeceğim. Bunu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın, tamam mı?” Başıyla onayladı ama cevap vermedi. Yanağında kuruyan kam temizlemeye devam etti. “Konuş benimle, lütfen.”

Bir gözyaşını daha silmeye çalıştım ama yine geri çekildi. Sanki... Sanki benden korkuyor gibiydi. “Konuşayım d-da ne söyleyeyim? O kadar korktum ki. Senin adına. *Senden*. Sen... Se-sen de-değildin. Sen çok... Vahşiydin. Ona vuruyordun, o sana karşılık vermiyordu ama sen hâlâ vuruyordun. Ço-çok korkutucuydu.”

“Ne söyledi sen de duydun.”

Kafasını salladı. “Benim hakkımda istediğini söyleyebilir. O bir canavar. Benim hakkımda ne düşündüğünün bir önemi yok.” “Seninle bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim. Buna hakkı yok. Beni en son böyle gördüğün zaman, aynen böyle bir şey söylemişti.”

İşten geldikten sonra babamın yaptığı ilk iş 99.5 FM’e ayarlı olan radyoyu açmaktı. Bu, taşra şarkıları çalan bir istasyondur. Tim McGraw’dan “Please Remember Me” çalıyordu. Birden Kyle’in öldüğünü hatırladım. Neredeyse bir an için unutmayı başarmış gibiydim.

Bu babamın attığı yumruklardan daha da kötü bir biçimde mideme indi. Kyle ölmüştü.

Hıçkırarak ellerimin ve dizlerimin üstüne çöktüm. Daha önce hiç ağlamamıştım. Hiç. Bebekliğimden beri hiçbir şey için ağlamamışım. Denesem bile kendimi durduramıyordum. Ne kadar süre ağladım bilmiyordum. Becca yanımdaydı, hâlâ benimleydi, omzuma dokunuyor, ağlamama izin veriyordu.

Odamdan ıslak, boğulmak üzere olan bir öksürük sesi duydum. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. “Kahretsin, kendi kanında boğulacak.” Sendeleyerek odama gittim ve babamı kaldırarak karnına doğru eğdim. Tükürdü, kustu ve tekrar öksürdü. Onu o karmaşanın içinden çıkardım ve yine yerde bıraktım. Bir kısmı odamda, bir kısmı koridordaydı. Kırık çerçeveleri, kırık ödülleri gördüm. Masam ikiye bölünmüştü. Kavgayı hatırlamıyordum. Herhalde ne kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim. Kapmın yanındaki alçı panelde devasa bir delik vardı. Aynısından bir de köşede vardı. Masa sandalyem bir tarafa doğru eğilmişti, ayaklarından bir tanesi kırılmıştı.

“Tanrım,” diye fısıldadım. Omzumun üstünden Becca’ya bakmak için kafamı çevirdim. Becca koridorda dikiliyor ve babamın kanayan haline bakıyordu. “Bu kadar kötü duruma geldiğini fark etmemiştim.”

“Bi-birbirinizi öldüreceksiniz sandım.” Sesi incelmışti. “Onun için bir şeyler yapman lazım mı?”

Bir an inleyen babama baktım. “Boş ver. Bırak kan kaybetsin. Nasılsa yaşar.” Becca bana sanki beni tanıyamıyormuş gibi baktı. “O beni kaç kez bu halde yerde bıraktı, biliyor musun? Birkaç eşya alayım da gidelim. Çıkarken binlerini ararım.”

Orada durdu ve eşyalarımı toplayışımı izledi. Eşyalarımı boş bir spor çantasına doldurdum. Dizüstü bilgisayarımı, şarj aletini, telefonumu, deri ceketimi ve bir futbol topunu çantaya koydum. Birkaç banyo malzemesini büyük bir buzdolabı poşetine tıktım. Sonra biriktirdiğim nakit paraları yati^ın

altından aldım. Geri kalan her şeyi bıraktım. Kitaplar, ödüller, ilkokuldan beri biriktirdiğim futbol kartı koleksiyonum, Jerry Rice, Barry Sanders, OJ Simpson ve Emmett Smith posterlerim. Her şeyi bıraktım. Hiçbiri önemli değildi. Fotoğraf makinem kamyonetteydi, Becca da beni bekliyordu. Önemli olan buydu.

Çantayı omzuma attım ve babamın başında dikildim. Kıpırdandı ve arkasına döndü. İnledi ve doğruldu. Gitmek üzereydim, kapıda durdum. Yüzünü temizledi. Güçlkle bana baka.

Ona bakmadan, “Gidiyorum,” dedim. Başıyla onayladı. Cevap vermedi. “Geri dönmeyeceğim.”

Kan tükürdü. “Tamam.”

“Ambulansa ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Siktir git.” Ayağa kalkmak için debelendi, dengede durmak için kapının çerçevesine tutundu, ağzını koluyla sildi. “Evet. Aynen öyle.” Kapıyı arkamdan çarptım.

Becca yolda duruyor, beni bekliyordu. “Ambulansı aramayacak mıydın?”

Çime tükürdüm. “Hayır, istemiyor.”

“Ama gerekmez mi?”

Omuz silktim. “Umurumda değil. Onun sorunu.”

Becca arabasının kapısını açtı ama içeri girmedi. “O senin baban. Ya kan kaybından ölürse?”

“ölmez. Ben çıkarken ayağa kalkmıştı.” Şiş dud^ımı ve sallanan dişimi dudağımla kontrol ettim.

Ben sırt çantamı kamyonetimin yatağına atıp yerleştirirken Becca kapısını kapattı ve arkama geçti. “Siz ikinizin bu konuda nasıl bu kadar bıkkın olabildiğinizi anlamıyorum. Sen yaralandın. O yaralandı. İkinizin de tıbbi müdahaleye ihtiyacı var.” Olduğum yerde döndüm. “İki şeyi sok aklına,” derken sesim sakindi ama gözlerim alev saçıyordu. “Birincisi, *sakın* beni o insanlıktan nasibini almamış pislikle aynı cümleye koyma. Ben *onun gibi değilim*. İkincisi, benim bundan çok daha kötü yaralanmalarım oldu. Tek bir oyunda birçok eyalet rekorunu kırdığımda bile bundan daha kötü yaralandım. Senin Tanrı'nın belası ilgine ihtiyacım yok.”

Korkuyla sindi. “Be-ben... Ben özür dilerim, Jason. Ben sadece... Be-be-ben...” Gözlerindeki endişe, korku, keder ve yorgunluk beni yine paramparça edecekti.

Öne doğru eğildim, ellerimi dizlerime koydum. Kendimden nefret ediyordum. “Kahretsin, Becca. Özür dilerim. Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Seninle bu şekilde konuşmamam lazımdı. Bunları bilmene gerek yoktu.” Doğruldu. Kendimden iğreniyordum. “Tanrım, Becca. Ben bir pisliğim.

Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Benden daha iyisini hak ediyorsun.”

Ona sırtımı döndüm. Zaten gergin olan sinirlerimle oynuyordum. Onun sertleşmiş yüz ifadesine bakmak istemiyordum. “Eve git, Beck. Başka birini bul, seninle olmaya değecek birini.” “Sen... Benden ayrılıyor musun? Öyle mi?” Fısıldamıştı. Sesi kırgındı. “Ben... buna *değer* başka birini bulmak istemiyorum. Ben seni istiyorum. Beni sevmeni istiyorum. Senin için endişelenmeme izin vermeni istiyorum.”

“Flayır, sen... Tanrım. Senden ayrılmıyorum. Seni bu pisliğimden azat ediyorum. Benimle olmak zorunda değilsin. Ben... Ben seni hak etmiyorum. Sana bağırdım. Orada incinebilirdin.” Evi işaret ettim. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Ona söylediğim şeyleri yapmasından deli gibi korkuyordum. “Bunların olmasına izin verdim. Ya... Ya ben de ona dönüşürsem? Ya ben de onun *gibiysem*” En sonuncuyu fısıldayarak söylemiştim. En sonunda en derin, en karanlık korkumu, geceleri beni uyutmayan dehşeti, bana kâbuslar yaşatan şeyi sesli olarak kabul etmiştim. “Becca, seni seviyorum. Korktuğun biriyle birlikte olmaman lazım.” Bana doğru bir adım daha attı. Ama geri çekildim. Yine de beni takip etti. “Hayır, Jason. Sus. Sadece... S-s-suusss. Seni seviyorum. Ca-canm yanıyor diye beni bir kenara atmana izin vermeyeceğim. Korkuyorsun. Bi-bi-biliyorum. Ama ben sana inanıyorum, tamam mı? Senin o-ondan daha iyi olduğunu, daha gü-güçlü olduğunu biliyorum.” Bana doğru bir adım daha attı. Sıcaklığı ve yumuşaklığı beni sardı. Kokusu beni sarmaladı. Siyah gözleri bana aşkla bakıyordu. Konuşmadan önce sözcüklerini kafasında kurduğunu görebiliyordum. “Ben senin pisliğinden azat olmak *istemiyorum*. Bu nerden çıktı? Ne kadardır düşünüyorsun sen bunları?”

Omuz silktim. “En başından beri.”

Kararsız bir şekilde elmacık kemiğime uzandı. Sanki dokunmasına izin vereceğimden emin değil gibiydi. “Düşünme o zaman. Sen o değilsin, Jason. *Değilsin*. Seninle olmayı seçiyorum.. Oradan geldiğini bilerek.” Diğer eliyle evi gösterdi. “Şimdi maçoluk yapmayı bırak ve benimle eve gel.”

“Ben kamyonetimle iyiyim.”

Ters ters baktı. “Çok inatçısın. Kamyonette kalmayacaksın. Bodrumdaki yatakta yatman için pederi ikna ederim.”

Onu eve kadar takip ettim. Sözüünü tuttu. Hatta gecenin bir yarısı gizlice yanıma geldi, birkaç saat yanımda yattı ve ailesi uyanmadan önce tekrar yukarı çıktı.

Ertesi gün Michigan Üniversitesi’ne kaydoldum ve Becca’nın gözünün önünde listeye fotoğrafçılık derslerini de ekledim.

O öğleden sonra beni bizim ağacımızın oraya götürdü ve Jetta’sının arka koltuğunda benimle sevişti. Saçları çıplak, esmer teninin çevresinde siyah buklelerden oluşan bir bulut gibiydi.

Ertesi gün en güzel kıyafetlerimizi giydik ve arkadaşımızı gömmeye gittik.

1

Basit hareket bozuklukları, karmaşık ifade, davranış ve konuşma bozukluklarıyla karakterize olan bir klinik tablodur, (ç.n.)

YARALI KOLLAR VE KİLİTLİ KAPILAR

Becca

Kasım

Nell karşıma oturdu, ellerini montunun kollarmın içine sokmuştu. Bakışlarımla buluşmadı. Tıpkı Kyle'in cenazesinden bu yana onu gördüğüm birkaç seferde olduğu gibi.

Cenazede, konuşmasının ortasında kaçıp gitmişti. Onu bir dahaki görüşümde de Kyle'in abisinin yanındaydı. Yani en azından ben Kyle'in abisi olduğunu düşünmüştüm. Ama emin değildim. Onu on veya on bir yıldan beri görmüyordum. Sanırım bizden beş yaş filan büyüktü, öyle de görünüyordu. Bir takım elbisede bile sert ve kaba bir görünümü vardı ama itiraf etmeliyim ki mükemmeldi. Uzun ve yakasına doğru hafif kabarık, koyu renk saçları, olgunluk, derinlerdeki bir şeylerin gölgesiyle kararan delici mavi gözleri vardı.

Kyle'in ondan sadece birkaç kez bahsettiğini duymuştum. Herkesten elini eteğini çekmiş biri olduğunu hatırlıyordum. Zamanının çoğunu odasında kilitli olarak veya garaj olarak iş gören eski bir ahırda geçiriyordu. Lisede birçok belaya karıştığını haurıyordum. Ya da dedikodular öyle söylüyordu diyeyim.

Mezun olur olmaz Michigan'ı terk etmiş, her şeyi geride bırakmıştı. Kyle'in on bir yaşında bir çocuk olarak bile bundan incinmiş ve kafası karışık bir halde bahsettiğini hatırlıyordum. Abisi öylece çekip gitmişti.

Sonra birden cenazeye çıkıp gelmişti. Nell'in onun devasa kamyonetinden indiğini görmüştüm. Onunla ne işi vardı ki? Jason'ın eli elimde, şemsiyelerle kaplı mezarlıkta dikilirken bir türlü anlayamıyordum. Niye geri gelmişti ki? Alesini, küçük kardeşini terk edip gitmişti ve bildiğim kadarıyla pek de aramamıştı. Şimdi de Nell erkek arkadaşının cenazesinde onunla mı takılıyordu? Kendimi ihanete uğramış gibi hissetmemek için çaba sarf ettim. Nell bana veya bir başkasına bakmıyordu. Kenarlarında pirinç tutacaklar olan kiraz ağacından yapılmış tabutun önünde duruyordu. Mezarın kenarındaki ıslak çimler, bir tür sahte çim benzeri bir halıyla kaplıydı. Derin, karanlık çukura atlayıp orada Kyle ile birlikte kalmak istiyor gibi görünüyordu.

Nell çimin üstünde dengesini yitirince Colton'ın eli onu yakaladı. Ona dokunmasını istemiyordum. O Kyle'a aitti. Yanımda duran Jason'dan yayılan öfkeyi sezebiliyordum. Onun da karmaşaya benzer bu duyguyu hissettiğini biliyordum.

Bir rahip anlamsız sözler söylerken Nell bir sandalyeye oturdu ve umursamaz bir biçimde boşluğa baktı. Biraz ağladım. Tıpkı Kyle'in annesi, tıpkı Bayan Hawthorne gibi. Pek çok insan gibi. Nell hariç. Nell ağlamıyordu. Ağladığını da görmemiştim.

Sözler söylendiğinde, mezara bir çiçek fırlattı ve arkasını döndüğü gibi koştu. Yüksek topuklularının üstünde sendeleyince ayakkabılarını çıkardı. Açısını vücuduna doğru bastı-yordu. Onu kim takip etti?

Colton. Fısıltılar duyduğum, insanlar benim düşündüğüm soruları soruyorlardı.

Şimdi önünde bir fincan kahveyle oturuyor, kahveyi yamuk kaşıkla karıştırıp duruyordu. Ann Arbor'da yemek yiyorduk.

Ödev ve derslerle boğulduğum için beni görmeye gelmişti. Bu sabah onu arayıp birkaç saatliğine benimle zaman geçirebilir mi diye sorduğumda kabul etmişti ama sesi soğuk ve bıkkındı.

Kahvemden bir yudum aldım ve Nell'in kahvesinin karamel renkli dalgalarını seyredişini izledim. "Nell? Biriyle görüştün mü?"

"Kiminle görüştün mü?" Bana kısa bir an baktı ama sonra tekrar kahvesini karıştırmaya döndü. Parmaklarının uçları, güvercin grisi North Face ceketinin kollarından görünüyordu.

Omuz silktim. "Birisikle işte. Bir... Terapist. Olanlarla ilgili."

Kafasını salladı. Gevşek bir şekilde ördüğü saçlarının ucu omzunun üstünde sallanmıştı. "Hayır. Ben iyiyim."

"Bence değilsin."

En sonunda bakışlarımla buluştu. Neredeyse kızgındı. "Peki, tamam. Peki, nasıl olmam gerekiyor? Yaklaşık üç ay önce öldü. Onu seviyordum. Terapist ne yapacak? Benim hatam olmadığını mı söyleyecek? Kabullenme ve acının safhalarını mı anlatacak bana? Bu *saçmalıklara* ihtiyacım yok. Becca." Kafasını çevirdi ve pencereden dışarı, serin, kapalı ekim öğleden sonrasına baktı. "Ben sadece onu geri istiyorum."

"Biliyorum."

"Hayır, *bilmiyorsun*." Son sözcük kati bir sessizlik içinde söylenmişti. Gözlerinde gördüğüm o keder beni delip geçti.

"Nell..." Ona yardım etmek istiyordum, onu konuşmaya ikna etmek istiyordum.

Ama konuşmazdı. Odasındaki ilk günden sonra kazayla ilgili tek kelime bile etmemişti. Kabul edildiği üniversitelerden birine gitmektense ailesiyle kalmayı tercih etmişti. Oakland Üniversitesi'ne gidecek ve babasının ofisinde çalışacaktı. Yani aslında bir rutine bağlanmış gibi görünüyordu ama bence yaşamayı kesmişti.

Nell kahvesini bitirip ayağa kalkarak, "Benim gitmem lazım," dedi.

"Daha yeni geldin."

"Kusura bakma benim... gitmem lazım."

Kahvenin parasını masanın üstüne fırlattım. Nell ile öğle yemeği yiyeceğim diye kahvaltıyı adadığım için karnım gurul-duyordu. "Tamam madem."

Sanırım sesimdeki öfkeyi duymuştu. “Beck, özür dilerim. Şu an... pek de iyi bir arkadaş olamıyorum.”

“Sorun o değil. Nell.” Sonunda serin sonbahar havasına çıktım, montumun önünü kapatm. “Senin için endişeleniyorum.”

Durdu ve bana baktı. “Biliyorum. Herkes endişeleniyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bunu atlatmam lazım ama nasıl yapacağımı bilemiyorum. Kimse de bana yardım edemez. Sadece eve gitmem lazım. Yalnız kalmam lazım.” Sağ kolunu ceketinin üstünden kaşıyıp duruyordu. Neredeyse alışkanlık gibi bir şey olmuştu.

Kaşıdığı eline baktım. “Nell... Sen... Uyuşturucu filan kullanmıyorsun, değil mi?”

İrkildi ve elini indirdi. “Tabii ki hayır! Kullanmıyorum.” “Bana kolunu göster. Kaşıdığın kolunu.”

Nell kollarını göğüslerinin altında birleştirdi. “Hayır. Benim için endişelenmeyi bırak. KyleTn mezarı üzerine yemin ederim ki uyuşturucu kullanmıyorum.”

Sesindeki samimiyeti fark etmiştim. Ona inanmaktan başka çarem yoktu. Ona sarılmak için eğilince nefesindeki alkol kokusunu duydum. “Ama alkol kullanıyorsun.” Gitmesine izin vermeyerek sımsıkı sarıldım.

Bana baktı. “Çok değil. Arada bir. Yardımcı oluyor, tamam mı? Başa çıkmama yardımcı oluyor ve kontrolüm altında.”

Yüzümdeki endişe kendini göstermişti sanırım. “Ben bir yetişkinim, Becca. İstersem içki içebilirim.”

Gözlerimi kısarak baktım. “Yaşın tutmuyor.”

Ofladı. “Bu kadar tutucu olmaktan vazgeç. Beck. Bu olay olmasaydı zaten üniversitede içiyor olacaktım. Bu sadece farklı koşullar altında oldu, o kadar.” Anahtarlarını bulmak için çantasını kurcaladı. “Sonra görüşürüz, tamam mı?”

“Alkollüsün, araba kullanabilecek misin?” diye sordum. “Tanrım, Rebecca! Evet! İyiyim ben! Sen annemlerden de kötüsün. En azından onlar beni rahat bırakıyorlar!”

“Belki de bırakmamaları gerekiyordur. Nell!” diye tepki gösterdim. “Belki de senin için endişelenmeleri gerekiyordur. Ben endişeliyim. Beni korkutuyorsun.”

“Sen arkadaşımısın. Beni anlamam ve bana destek olman lazım.” “Evet öyle. Ama bu oturup senin dibe ba-batmana izin vereceğim anlamına ge-gelmez.” Son sözcükte dişlerimi birbirine bastırdım, gözlerimi kapattım ve odaklandım. Artık kekeleyemiyordum, özellikle de toplum içinde. “Birkaç ay oldu biliyorum ama sen daha kötü görünüyorsun, daha iyi değil.”

Omuz silkti. “Benden ne istediğini anlamıyorum. O sadece erkek arkadaşım değildi. O benim en yakın arkadaşımdı. Onu kendimi bildim bileli tanıyordum. On sekiz yıl boyunca her gün gördüm onu.” Eli titredi ve ellerini yumruk yaptı. Ojesiz tırnakları avcuna batıyordu. “O *her şeydi*. Şimdi yok. Ben nasıl daha iyi olabilirim ki?”

“Bilemiyorum, Nell. Bilmiyorum. Neler yaşadığını anlayamadığımı biliyorum.”

“O zaman denemeyi bırak.”

“Ama ben...”

Eğildi ve yanağımı öptü. “Ben gidiyorum. Kahve için teşekkürler. Sonra görüşürüz.” Arkasını döndü ve bir daha arkasına bakmadan gitti. Annesinin Lexus SUV’unun sürücü koltuğuna oturdu.

Onun arabayla uzaklaşmasını izledim. Kalbim, arkadaşşıma duyduğum endişeyle fırlamıştı. Sarhoş görünmüyordu ama nefesinde alkol kokusu alırken araba kullanmasına izin verdiğim için kötü bir arkadaş olmaktan endişe ediyordum. Kolundaki kaşınıtı? Bunu bir kez Benin yaptığını görmüştüm ve onun çok sert uyuşturucular kullandığını biliyordum. Ama Kyle’in mezarı üzerine yemin edip bana yalan söylemezdi. Nell’i bunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

Değil mi?

Jason’ı futbol takımı için ayrılmış olan spor salonunda buldum. Çok ağırmış gibi görünen bir şeyi ayaklarıyla kaldırmak için bir makine kullanıyordu. Üstsüzdü, vücudu terle parlıyordu ve kasları ağırlık çalışmaktan şişmişti. Üzgün olmama rağmen arzunun beni ele geçirmesine engel olamadım. Dizleri göğsüne kadar eğilene dek ağırlığı indirliğini izledim. Sonra ağır ağır nefes verdi ve ağırlığı ittirerek bacaklarını düzeltti. Vücudu gözle görülür derecede geriliyordu.

Odada yalnızdı. Bu yüzden görünmeden arkasına geçtim. Makinenin sesi ve nefes alıp verışı benim varlığımı gizliyordu. Ağırlıkları bırakmasını bekledim. Sonra avuçlarımı terli göğsünde kaydurdum.

“Selam, bebeğim.”

Bana bakmak için kafasını çevirdi. “Selam, güzelim. Burda ne işin var? Nell ile takılacaksın sanıyordum?” Onu öpmek için eğildim. Dudaklarında ter ve dilinde Gatorade tadı almıştım. “Çok terliyim, iğrenç gelmiyor muyum sana?”

“Terlisin diye senden iğrendiğimi gördün mü hiç?” Parmaklarımı çenesinde gezdirdim. “Bana seksi geliyor. Senin vücut çalıştığını görmek beni tahrik ediyor.” Yalnız olsak da fısıldayarak söylemiştim.

Sırıttı ama gözlerindeki endişeyi görmüştü sanırım. “Ne oldu, Beck? Nell nerede?” Olduğu yerden kalktı.

Beni kollarına almasına izin vermedim. Terli halinin ve onu bu halde öpmenin hoşuma gitmesi, bu teri kıyafederime bulaştırmak istediğim anlamına gelmiyordu. Belli ki bunu biliyordu. Beni sadece kollarımdan tuttu.

“Gitti.”

“Bu kadar çabuk mu?” Montumun düğmelerini teker teker açmaya başladı.

Başımla onayladım. “Evet. Onun için endişeleniyorum. Jase. Yarım saat geç geldi, bir bardak kahve

içip gitti.” Montumu çıkarıp ağırlıkların üstüne bırakmasına izin verdim. “Tartıştık. Biz *hiç* tartışmayız. Çok içe kapanık, çok savunmacıydı.”

“Çok kötü bir dönemden geçiyor. Beck. Biliyorsun.” Yerdeki çantasından bir havlu alarak, yüzünü, boynunu ve göğsünü sildi. Ondan sonra beni kollarına almasına izin verdim.

Tenine doğru iç geçirdim. “Evet, biliyorum ama... Çok... Tuhaf davranıyordu. Sürekli kolunu kaşıyordu. Ayrıca alkol kokusu aldım.”

Bu JasonT şaşırttı. “Bir cumartesi günü öğlen birde mi?” “Aynen. Ayrıca kolunu kaşığışını beni rahatsız etti. Ben uyuşturucu kullanırken öyle yapardı. Çok kötü uyuşturucuları.”

Jason gözlerini kıstı. “Abin hâlâ uyuşturucu kullanıyor mu?” Kafamı salladım. “Hayır. Geçen sene tedavi gördü. O zamandan beri temiz. Üstelik bunu gönüllü olarak yaptı. Ama Nell? Bırak kullanmayı, uyuşturucuların neler olduğunu bile bildiğini düşünmezdim.”

“Sordun mu peki?” JasonT’nin dudakları saçlarıma, şakağıma, kulağımanın kenarına değdi.

“Evet, tabii ki. Kullanmadığına dair Kyle’in mezarı üzerine yemin etti.”

Bir an düşündü. “O zaman bilmiyorum. Belki sadece bir kaşıntıdır.”

Kafamı salladım. “Kollarını her zaman kapalı tutuyor. Ayrıca aç deyince de kolunu göstermedi.”

“Tamam da ne yapabilirsin ki? Ailesine mi söyleyeceksin? On sekiz yaşında. Onu hiçbir şeye zorlayamazlar.”

“Biliyorum,” dedim. “Endişelendim sadece. Artık kendisi gibi değil. Değişti. Evet, kötü şeyler yaşadı, Kyle’ı kaybetti ama... hepimiz yaşadık. Onun yokluğuyla başa çıkmaya çalışıyoruz.”

“Sence terapiste gider mi?” Elleri omuzlarıma masaj yapıyor, sonra sırtıma doğru indi. Masaj yapmaya devam ediyordu. “Ben gittim ve bana yardımı dokundu. Üstelik bu konuda ne düşündüğümü de biliyorsun.”

Bu konuda başının etini yemiştin ve benimle Kyle’in ölümü konusunda kampüsteki terapiste gelene kadar onunla seks yapmayacağımı söyleyerek onu tehdit etmek zorunda kalmıştım. Hâlâ ayda bir gidiyordu ve bu babasıyla ilişkisinde de bir iyileşme sürecine dönüşmüştü.

“Biliyorum. Ondan bunu istedim. Hiçbir yararının olmayacağını söyledi. Sadece Kyle’ı geri istiyormuş.”

Jason sadece iç geçirdi. “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kaygı verici bir durum. Ama... Ona yardım etmeye çalışmaya devam edip bize ihtiyacı olduğunda yanında olmaktan başka ne yapabiliriz ki?” Başımla onayladım ve onu öpmek için çenemi kaldırdım. “Çok çabuk bir şekilde duş alacağım. Sonra öğle yemeğine gideriz? İOırının guruldadığını duyuyorum.”

“Şu an sana sarılıyor olduğuma göre benim de duşa ihtiyacım var. Bay Terli Kas.”

Bakışları alevlendi, parmakları belimdeki tenime batıyordu. “Oda arkadaşım haftasonu için bir yere gitti.”

Ceketimi tekrar giyerken, “Benimki de,” dedim.

“Benim yurdum daha yakın,” dedi ve tartışmayı kazandı.

Çıplak göğsüne bir eşofman üstü giydi, çantasını bir koluna taktı ve diğeriyle bana sarıldı. Yurdu normalde on dakikalık yürüme mesafesindeydi ama biz onu beşe indirdik. Jason’ın kolu belime dolanmıştı, beni öne doğru çekiyordu. Kıkırtılarımı bastırmak için yüzümü omzuna gömdüm. Onun acelesi vardı. Benim de öyle.

Benim kolum da onunki gibi beline dolanmıştı. Yürürken kaslarının elimin altında hareket edişini hissedebiliyordum. Odasına varıp da kapının önünde durduğunda öyle bir görüntüsü vardı ki: üstsüz, yoğun, şişkin ve beni kendimden geçiren kasları, dağınık sarı saçları, terden sırılsıklam vücudu, şortu V kasını gösterecek kadar aşağı inmiş.

Açsın diye onu kapıya doğru ittim. Sonra kapıyı tekrar kilitlerken sırtımı kapıya dayadım. Kilidi çevirdim, ayaklarımı kapatarak ayakta dikildim. Ellerimi arkamdaki kapıya dayamıştım, kafamı biraz geriye atmış bekliyordum.

Odasına girince Jason bunu oyun haline getirdi. Çantasını yavaşça yere yatağın yanına koydu, sonra cebinden anahtarlarını, telefonunu, cüzdanını çıkardı ve masanın üstüne koydu. Bana bakmadı. Elinden geldiği kadar yavaş hareket ediyordu. Üstüne atlayana kadar ne kadar dayanacağımı kontrol ediyordu.

Son iki yılda cinsel ilişkimizde saldırgan tarafın daha çok ben olduğumu keşfetmiştik. O böyle seviyordu, ben de öyle.

Dizüstü bilgisayarını açtı, şifresini girdi ve epostalarını kontrol etti. Bir sınıf arkadaşına kısa bir cevap yazdı. Sonra çıldırtıcı bir yavaşlıkla tişörtünü çıkardı. Tişörtü top yapıp köşedeki kirli sepetine atarken sırtının kaslarını, nefis bir şekilde hareket eden dev üçgenleri, yükseltileri ve alçaltıları görebiliyordum. Sonra beni kızdırmak için kollarını esnetti ve gerdi. Sırtı hakkında neler hissettiğimi biliyordu. Ve yavaş yavaş döndü. Karın kaslarını esnetmeye çalıştığı belliydi. O konuda da nasıl hissettiğimi iyi biliyordu.

Eh, ben şanslı bir kızdım.

Bana bir kaşını kaldırarak baktı. Ben de aynısını tekrarladım. Montumu çıkardım, omuzlarımdan sıyırdım ve yere bıraktım. Sonra aramızdaki özel bir şaka gereği, dudağımın kenarını ısırardım ve saçlarımı bir şampuan reklamındaki bir model gibi salladım. Jason gülmemek için kendini zor tuttu ve başardı da. Ama ağzının kenarları bastırılmış bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

Ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı çıkardık. Bacaklarımızı biraz ayırarak birbirimize baktık. İlk adımı atma konusunda birbirimize meydan okuyorduk. Sonunda pes ettim. Parmaklarım tişörtümün kenarını kavradı ve yavaş yavaş çıkarmaya başladı. JasonTn bakışları hemen kırmızı, önden kopçalı

bir sutyenle örtülen göğüslerime odaklandı. Onu tekrar kızdırdım. Önce bir askıyı sonra diğerini indirdim. Kopçada tereddüt ettim. Sutyeni sadece ellerim tutsun diye kenarlardan bastırdım. Kenarları bir elimle tuttum ve kolumu askıdan çıkardım. Sonra kolları değiştirdim. Çabuk bir harekede sutyeni indirdim ve göğüslerimi ellerimle kapattım. Jason sesli bir şekilde inledi.

“Beni öldürüyorsunuz, İkizler.” Parmaklarımin arasından taşan tenime açgözlü bir şekilde bakarak bana doğru yaklaştı.

Olduğum yerde durdum, o yaklaşırken kafamı kaldırdım. “Sen şortunu indirince ben de ellerimi indireceğim.”

“Ama o zaman ben çıplak kalacağım, senin daha pantolonun

»

var.

Tasasız bir biçimde omuz silktim. “Eminim o konuda bana yardımcı olursun.”

Şortunu çıkardı ve dar, mavi yeşil iç çamaşırıyla karşımda dikildi. İç çamaşırının rengi terden koyulaşmıştı. Ben de ona uydum ve ellerimi göğüslerimden çektim. Şimdi meme uçlarımı iki parmağım kapatıyordu. Jason derin bir nefes aldı. Aramızdaki mesafeyi hemen kapattı, önümde diz çöktü ve ellerini dar pantolonumun belinin üstündeki tenime koydu. Düğmeyi açıp fermuarı açarken bakışlarını benden ayırmadı. Pantolonu uyluklarıma kadar indirdi ama pantolon orada kaldı.

Bir pantolona bir bana baktı. Kaşlarını çatmıştı. “Bebeğim, bu pantolon çok dar. Sen nasıl girdin bu pantolonun içine?”

“Bol miktarda yağ ve uzun bir başlangıç koşusu,” dedim.

O kadar çok güldü ki. Yüzünü de göbeğime gömmüştü. “Tanrım, bu çok iyiydi. Ama gerçekten soruyorum. Nasıl çıkarıyorsun bunu?”

“Topuk kısmından çek,” dedim.

Ayağımı kaldırdı ve pantolonu önce bir ayağımdan, sonra ötekenden çıkardı. Şimdi altımda yalnızca bir tanga vardı.

“Lanet olsun, bu çamaşır ne zaman aldın sen?” Kalçamdan tuttu ve beni olduğum yerde döndürdü. Yüzüm kapıya doğru bakıyordu. “Kahretsin, Beck. Bu diş ipliğiyle yara bandına benziyor.” Elleri kalçalarımin yanına doğru kaydı. Sonra içeri doğru geçti ve kalçamın kavisini kavradı. Eti ve kası açgözlü bir şekilde yoğuruyordu.

Nefes nefese bir halde güldüm. “Dün aldım. Victorias Secret’ta indirim vardı da aldım birkaç tane.” Sırtımı yay gibi gerdim, göğsümü öne doğru eğdim ve sırtımı geriye doğru çıkardım. Bir ayağımı öne attım, diğerini esnettim. Bu bana çok saçma gelen bir poz olsa da belli ki Jason’u deli etmişti. Göğsünden gelen inlemeyle ellerinin bacaklarımin ve kalçamı avuçlayışına bakacak olursak

gördüklerini beğenmişti. “Çok fazla yer örttükleri söylenemez, değil mi?”

“Çok nnu? Hiçbir şey örtmüyorlar ki. Kalçan olduğu gibi meydanda.”

“Sadece sen gördüğün için iyi bir şey, değil mi? Tabii oda arkadaşım hariç.”

“Lezbiyen değil, değil mi?”

Soru sorar gibi kaşımı kaldırdım. “Olsaydı seni rahatsız eder miydi?”

“Genel anlamda hayır ama konu sen olunca, evet. Sen benimsin. Kadın erkek fark etmez. Benden başka kimse sana sahip olamaz.”

İç geçirdim. “Hayır, lezbiyen değil. Hatta önüne gelen herkesle yattığını söyleyebilirim. Her gece odaya başka biriyle geliyor ve ben odada olsam da olmasam da sevişiyorlar. Hatta bazen üstlerine battaniye çekme zahmetine bile girmiyorlar. İğrenç.” Aklıma gelen düşünceyle kafamı çevirdim. “Erkeklerin iki kızın sevişmesi fikriyle tahrik olduğunu sanırdım?”

Jason tangamm ipini işaretparmağıyla çekti, aşağı indirdi ve çıkardı. Sonra burnuna tuttu ve kokladı. Bu hareketi beni şaşırtmıştı. Erkekliğini kalçamın yanakları arasına koyarken, “Daha çok görsel bir şey sanırım,” dedi. Ellerini belimin çevresinde gezdiriyor, kalça kemiklerimi kavriyordu. “Eminim çoğu erkeği tahrik eden iki kadının sevişmesi değildir. Yani oradaki homoseksüellik değildir. Daha çok iki çıplak kadının bir aradaki görüntüsü, bütün o kıvrımlarıyla filan. Anlatabildim mi? Ve hayır, seni başka bir kadınla izlemek beni tahrik etmez. En az başka bir erkekle olacağın kadar sahiplenici ve kiskancım bu konuda.”

“Bunu bilmek güzel,” diye soludum.

Parmakları, bacakları birleştiği yere doğru ilerliyordu. Kendimi tutmaya, bacaklarımı ayırıp bana dokunması için yalvarmamaya çalışıyordum. Bunların yerine, sırtımı ona doğru yasladım ve sert erkekliğine sürtündüm. İstiyordum ama pes etmeyecektim. Önce onun pes etmesi gerekiyordu, yoksa hiç susmayacaktım.

Hâlâ meme uçlarımı parmaklarımla kapatıyordum. Jason ellerimi çekmeye çalıştı. “Hayır, serseri. Kuralları biliyorsun. İç çamaşırını çıkarırsan dokunabilirsin.”

“Demek kurallar böyle? Ne zamandan beri?”

“Tam şu andan beri?”

Dudaklarını omzuma bastırdı, sonra omurgama, sırtıma doğru ilerledi. Omurgamı öperken iç çamaşırını çıkardı. İç çamaşırını kafama koyduğunu hissettim. Çılgılık attım ve hemen onu kafamdan attım.

“İğrenç! Terli iç çamaşırını kafamda istemiyorum, serseri!” Olduğum yerde döndüm ve ona sert bir şekilde baktım.

O ise gülüyordu. Bir anlık dikkatsizliğimi kullandı ve rahatsızlığımı göstermek için ellerimi indirip belime koyunca serbest bıraktığım göğsümü kavradı.

“Ben kazandım,” dedi.

Başparmakları meme ucumla oynarken nefes nefese kalmamak için çaba sarf ettim. “Hayır... Kazanmadın...” diye inledim. “Ben izin verdim...”

“Neye izin verdin?” Serdeşmiş tomurcuklarla başparmağı ve işaretparmakları arasında oynuyor, döndürüyordu. Ta ki ben düşünme yetilerimi kaybedene kadar.

“Kazanmana... İzin verdim.” Kontrolümü geri almam gerekiyordu ama elleri benim dikkatimi nasıl dağıtacağını çok iyi biliyordu. Sonra ağzı da göğüslerime doğru eğildi ve tenime öpücükler kondurmaya başladı. İşte o zaman koştum ve ağzına doğru eğilmekten kendimi alamadım. “Tanrım, durma sakın.” “Durmayayım mı? Bunu sevdin mi?” Kafasını kaldırıp bana gülümserken bir an için ağzını çekmişti. Pes ettiğimi biliyordu.

“Evet, sevdiğimi biliyorsun.”

“Daha fazlasını istiyor musun?” Sadece kafamı sallayabildim ve kendime *nefes almayı* hatırlattım.

Bu hafta okul işleriyle o kadar doluyduk ki bir hafta içinde sevişmek için bulduğumuz ilk fırsattı. İkimiz de umutsuzduk. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bunu o da biliyordu ama ağzımdan duymak istiyordu.

Kafasını parmaklarım saçlarına dolanmış bir halde tutarak, “Daha fazlasına ihtiyacım var,” diye fısıldadım.

“Başka ne istiyorsun?”

Meme ucumu dudaklarının arasına kısıtırıp göğsümden çekip bırakınca derin bir nefes aldım. Kontrolümü geri almam gerekiyordu. Kafamı çalıştırdım. Sonra aklıma bir plan gelince kendi kendime gülümsedim.

“Al beni,” diye mırıldandım.

Vücudumu okşadı. Erkekliği bacaklarımın arasında duruyordu. Kasıklarımında sıcak ve sertti. Beni kendine doğru çekti, öptü. Beni yatağa taşımaya niyetlenerek eğildi ve beni kucağına almaya çalıştı.

Geri çekildim. “Hayır, orada değil.”

Kafesi karışık bir halde kaşlarını çattı. “O zaman nerde?”

Ondan uzaklaştım. Tekrar kapının oraya gittim, avuçlarımı kapıya dayadım, ayaklarımı omuz genişliğinde açtım, belimden hafifçe eğildim. Siyah buklelerimin perdesi altından ona bakmak için kafamı çevirdim. “Bu şekilde.”

“Lanet olsun. Sen ciddi misin?” Elleri kalçalarını kavradı. Sonra durdu. Sırtını eğdi.

“Bu şekilde, hemen şimdi.”

Islak kıvrımlarımda bir parmağını gezdirmek için bacaklarımın arasına doğru uzandı. Ortaparmağını içime daldırdı ve klitorisimde daireler çizmek için tekrar çıkardı. Erkekliğini eline alıp girişime doğru getirerek, “Yalan söyledim,” diye fısıldadı. “Sen kazandın.”

“Bunu unutma,” derken, yavaş yavaş içime girdi ve kendini daha da derine iterken konuşma yetimi kaybettim. Kalçaları kalçalarıma sıcak bir şekilde vuruyordu.

Bir eli kalçamda, diğeri de sırtımdaydı. Yavaş yavaş geri çekildi ve inleyerek tekrar içime daldı. Bunu iki, üç kez tekrarladıktan sonra neredeyse kendimi kaybetme seviyesine gelmişim. İçimdeki bu muduluk neredeyse kontrolümden çıkacaktı ama kendimi tutmaya çalıştım. Zirveye onunla birlikte ulaşmak istiyordum, o boşalırken duvarlarımın onu iyice sardığım hissetmesini istiyordum.

Daha hızlı hareket etmeye başladı. Aslında tam ihtiyacım olan şey bu olmasına rağmen, onu bir fısıltıyla durdurdum. “O kadar hızlı değil, Jason. Yavaşla. Mümkün olduğunca yavaş.” Dalışının ortasında durdu, geri kalanını yavaş bir tempoyla tamamladı. “Böyle mi?” Aynı tempoda geri çekildi. O kadar yavaştı ki hareket edip etmediği belli değildi.

“Evet,” diye soludum. “Aynen böyle. Çok yavaş.”

“Neden?”

Bir elimle meme ucumla oynadım ve o içime girerken vücuduma bir elektrik şoku daha gönderdim. “Her santimini mümkün olduğunca çok hissetmek istiyorum.”

Göğsümü kavramak için uzandı ve içime gömüldüğü anda meme ucumu da neredeyse çok sert bir şekilde parmakları arasında döndürdü. Beklediğim orgazmın iyice yaklaştığını, hatta geldiğini hissederek kafemı kaldırdım. Onunkinin de yaklaştığını hissediyordum. Titremeleri, istikrarsız dalışları bunu gösteriyordu.

Temposunu kaybetmeye başladı. Kalçalarını iki eliyle kavradı ve içime daldı çıktı. Tekrar dalarken inliyordu. Kontrolünü kaybetmesine bayılıyordum. Ona bunu yapabilmeyi, ona kendini tutamayacak kadar iyi hissettirmeyi çok seviyordum. Hareket etmem gerekti, parmağın üstüne yükseldim ve ben de geriye doğru hareket ederek onunla buluştum, öne doğru eğildim ve eUerimle kapıya iyice dayandım. Giderek artan temposuyla içime dalmasına izin verdim. Bir an sonra her şey etin ete vuruş sesleriyle ortak inleme ve çığlıklarımızla doldu. Sonra vücudumun gerildiğini ve kasıldığını, içimde sıcak bir basıncın patladığını, zirveye tırmandığımı hissettim. Kolumu ısırđım ve boşalırken tenime doğru çığlık attım. Arkamda JasonTn da gerildiğini hissediyordum. Parmakları tenime batıyordu.

“Tanrım, Beck. Böyle harikasın,” diye inledi.

Cevap veremedim. Yalnızca inledim ve o içime dalarken kendimi ona doğru ittim. Jason şimdi kendini kaybetmişti, öncekinden çok daha sert bir şekilde itiyordu. Gürlediğini duydum, geri çekildi, durdu ve tekrar en sert şekilde gömdü. Neredeyse acı verecek şekilde içime gömülürken ağzımdan bir

çığılık kaçmasına engel olamadım. Beni tekrar ateşlemek zor değildi ama onun böyle kendini kaybetmesini hissetmek, içime tekrar tekrar dalması, her dalışla birlikte inlemesi, beni alması... Beni ikinci kez harekete geçirmişti. Teninin tenime vuruşu, derinlerime dalışı, tam olması gerektiği gibi hareket edişi, parmaklarının bel çukuruma batışı, beni kendine doğru çekişi... Zirveye bir kez daha ulaştım ve bu kez çığılığımı başaramadım.

“Tanrım, aman Tanrım,” diye inledim. Resmen hamur gibi olmuştum. Yalnızca JasonTn vücudu ve elleri beni ayakta tutuyordu. JasonTn kalçaları içime gömerken sıram sarsılıyordu. Jason bekleniğ zirvesinde kaybolmuştu. “Şimdi geliyor musun?”

“Tanrım, evet. Tam şimdi geliyorum,” diye inledi.

Son bir ket daha içime daldı. İçime boşaldığını hissediyordum. Boşalırken içime dalmıyor ama kendini daha derine itiyordu. Çığılık atam. İsmimi sayıklıyordu.

Jason durunca ondan uzaklaştım ve yatağa devrildim. Onu da yanıma çektim. Yanıma uzandı, yüzünü göğüslerime gömdü ve iç çaktı. Onu orada tuttum. Pürüzlü kirli sakalının yumuşak tenime sürtünmesini, nabızlarımızın birlikte atışını hissettim.

Birkaç dakikalık huzurlu sessizlikten sonra, “Bu pozisyon gerçekten çok hoşuna gitti, değil mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Evet, hem de nasıl. En sonunda kontrolümü kaybettim, değil mi?”

Kıkırdadım. “Evet, biraz öyle.”

Bana bakmak için kafasını çevirdi. Yüz ifadesinde endişe vardı. “Seni incitmedim, değil mi?”

Kafamı salladım. “Hayır, bebeğim. Benimle istediğin kadar sert sevişebilirsiniz.”

Güldü ve üstüme çıktı. “Öyle mi? Bu sefer çok sertti fark ettim ama duramadım. Özür...”

“Özür dileme. Canımı yakmadığım söyledim ya. Hoşuma gitti. Doğru söylüyorum.” Sırtını okşadım ve ayaklarımı sırtında gezdirerek onu kendime çektim.

“Bir dahaki sefere seni ellerinin ve dizlerinin üstünde istiyorum,” dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. “Demek öyle? Köpek stili istiyorsun demek?”

Kafasını kaldırdı. “O terimden nefret ediyorum. Onur kırıcı bence.”

Omuz silktim. “Adına ne dersen de önemli değil benim için. Ama tamamdır, bir sonrakinde öyle yaparız.”

Sırıttı. Erkekliğini bana doğru itti. Şimdiden sertleşmeye başladığını hissediyordum. Aramıza uzandım, erkekliğini elime aldım ve iyice sertleşmesini sağladım. İçime itmeye çalıştı ama sırtarak engel oldum. Erkekliğinin ucunu klitorisime bastırdım ve daireler çizmeye başladım. Kendimi tahrik

etmek için kalın.

çıplak etini kullanıyordum. İlk başta yavaş bir şekilde başladı ama artan bir şevkle devam etti. Ta ki sırtımı geriye atıp inlemeye başlayana, kadar. Aalık gözlerimden onun da gerildiğini fark etmişim. Erkekliğiyle kendime zevk vermeye çalışırken elimin hareketleri onu umutsuzluğa sürüklüyordu.

Şiddetli bir şekilde boşaldım. Zirvemim nefes nefese ığılığını bastırmak için omzunu ısırdım. İlk dalga geçtikten sonra erkekliğini girişime bastırdım ve hareket edemesin diye bacaklarımı beline doladım. Kalçalarını hareket ettirdim, onunkine doğru ittim ve vajina kaslarımı mümkün olduğu kadar çok sıktım. Vücudum onun vücudunda kayıyordu, benim terim onunkine karışıyordu.

Dudaklarım onun dudaklarını aradı. O inerken ben “seni seviyorum” diye sayıklıyor ve orgazmı yaşıyordum. Titremeler azalınca elimi gevşetip yarıya kadar çekilmesine izin verdim ve sonra olduğu yerde tuttum. Öpüşürken gülümsüyordum. Onun orgazmı da yakındı ama ben daha onu serbest bırakmaya hazır değildim. O gelmeden önce ben bir zirve daha yaşamak istiyordum. Benim nasıl istediğimi zaten öğrenmişti, hemen derinlerime gömmeden önce sığılarımında dolaştı. Kendini içime itmek için kalçalarını kaldırdı. Sert erkekliği en ufak hareketinde klitorisime baskı yapıyordu. Ağzına doğru inledim. İkinci zirveyi içimde hissedebiliyordum.

Sırıtarak, “Bir dahaki sefer öteki türlü yaparız dememiş miydin?” diye mırıldandı.

Sırnaşık bir şekilde sıırıtarak, omuz silktim. “Yalan söyledim. Beklemen gerekecek.”

“Bu iyi bir hareket değil,” dedi.

“Geri kalan bütün zamanlarda iyiyim,” dedim. “Seninle yataktayken iyi olmak zorunda değilim. Ben de bu şekilde kötü olabiliyorum.”

Bana doğru itti ama derinime dalmasını engellemek için geri çekildim. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sığda tutuyorum.”

“Neden?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Nasıl güzel oluyorsa öyle yapıyorum. Seni bekletiyorum.”

Kollarımı başımın altında kaydırıldı ve ağırlığını dirseklerine verdi. “O zaman bekleyeceğim sanırım.” Muzip sıırıışı ciddileşmişti. “Sen kendini iyi hisset diye ne gerekiyorsa yaparım. Sen nasıl istiyorsan öyle olacak, bebeğim.”

Sert kalçasını tuttum ve onu hareket etmeye zorladım. “Seni bu yüzden seviyorum. Daha doğrusu nedenlerden biri bu.” Birlikte bir ritim oluşturduk. Her sığ hareketin orta yolunda buluşuyorduk. Oyundan ikimiz de payımızı alıyorduk.

“Diğer nedenler neler?”

“Demek iltifat istiyorsun?”

Zorla güldü ama yüzü gergindi. Konsantrasyonunu ortaya koyuyordu. “Evet. Utanmadan iltifat bekliyorum.”

“Benimle bu şekilde seviştiğin için seni seviyorum. Vücudun için seviyorum. Beni sahiplendiğin için, önemsendiğin için seviyorum.” Ağırlığını ayarlayıp erkekliğinin ucunu bastırırken, doğru noktayı bulunca gözlerini kapatmak için durdum. “Tanrım, evet, aynen öyle. Tam orası. Sakın durma. Ah, bu harika.”

Bir dizi hızlı, sığ hareketle içime girdi. Ona doğru eğildim, parmaklarım vücudunun yan tarafına batıyordu. “Başka neden?”

Nefes nefese bir halde güldüm. “Hımm. Fotoğrafçılık konusundaki yeteneğin için seviyor olabilirim. Özellikle de dilinle yaptığın o şey için seviyorum. Özellikle de konuşma bozukluğuma rağmen beni sevdiğin için seviyorum.”

“Aslında neredeyse kayboldu bu bozukluk.”

Deprem titremeleriyle sarsılmaya başlayınca konuşmayı başaramadım ve sadece başımla onayladım. Ritmini veya derinliğini artırmadı. Sözcükleri toparlayıp söylemesem de onu bunun için seviyordum. Sığ ve hızlı hareket etmeye devam etti, zirve dalgalarını mest halinin keskin uçlarına ekliyordu. Beni bırakmadı, erkekliğinin bulduğu mükemmel noktaya her değdirişinde yeni bir dalga oluşturuyordu. Göğsümün gerildiğini, kalbimin kabardığını hissettim ve bakışlarıyla buluştum. Canlı yeşil gözlerinde beni fiziksel orgazmdan baskın aşkın umutsuz, doyumsuz tırmanışına getiren derin bir aşk gördüm.

Uzun dakikalar geçti. Zirve tırmanmaya devam etti. Orgazm için çıldırıyordum. Koluna doğru nefes aldım. Göğüslerimden birini emmek için başını eğince inledim. İşte tek gereken buydu. Sert meme ucumu ıslak ve sert bir şekilde çekiştiren ağzı. Kimin duyacağını önemsemeyerek çılgılık attım.

“Şimdi Jason. Şi-şimdi h-h-hemen!” Kulağının dibinde kekeledim.

Rahatlayarak inledi ve sert bir şekilde derinime daldı. Ağırlığını üstüme verdi ve içime gömüldü. “Tanrım, Becca... Öyle şiddetli bir şekilde geliyor ki...”

“Ta-an-nrım... He-he-hepsini ve-ve-ver ba-bana.” Artık sadece Jason ile zirveye tırmanırken kekeleyordum. O da konuşmam akıcılığını kaybedecek kadar şiddetli boşaltmayı kendi kişisel hedefi haline getirmişti.

Ağzını göğsümden ayırmadı, meme ucumu nazikçe çekiştiriyor ve bir yandan da nazik, sevgi dolu bir şekilde uzun, harika hareketlerle derinlerime dalıyordu.

Zirveye ulaştım ve kendimi bıraktım. Yanağımdan bir yaş düştü ve vücudum sonunda kontrolünü kaybetti. Jason içime boşalıp tekrar tekrar ismimi sayıklarken ona doğru eğildim.

Birbirimize sarıldık ve uykuya dalarken okulun, maçların ve her şeyin kayıp gitmesine izin verdik. Ama Jason’ın kalp atışları kulağımdayken uykuya dalmadan önce son düşüncem Nell ve ona nasıl yardım edeceğimdi.

Makalemin son birkaç paragrafım kâğıda yazıp bitirdim ve üstteki ad-soyad kısmını kontrol ettim. Sırt çantamı omzuma taktım. Sınav kâğıdını profesörün masasına bıraktım. Çıkarken onu başımla selamladım. Bu bahar dönemindeki son sınavımdı ve çok iyi geçtiğini biliyordum. Tabii ki Becca çalışmamda bana yardımcı olmuştu. Tıpkı hayatımın diğer bütün yönlerinde yardımcı olduğu gibi. O hâlâ kendi sınavındaydı; hani en önce bitirmesine rağmen her cevabı tek tek kontrol etmeden kâğıdını teslim etmeyenler vardır ya Becca onlardandı işte. Benim o tarz bir sabrım yoktu. Ben son soruyu cevaplar ve sınav kâğıdını teslim ederken Becca genelde sınıftan en son çıkardı. Sırt çantamı bırakmak için yurda uğradım ve önceden hazırladığım spor çantamı aldım. Becca'nın en son sınav olacağı yere en yakın noktada park ettim. iPhone'u Becca'nm bana yılbaşında aldığı müzik setine takmıştım. The Black Keys'ten "Ten Cem Pistol" çıkınca değiştirdim. Arkasından Becca'nın şarkılarından biri olan Damien Rice'tan "The Blower's Daughter" geldi. Becca'nın entelektüel, geleneksel, akustik tarzda şarkılarının çoğunu sevmiyordum ama birkaç tanesi gerçekten hoşuma gidiyordu. Damien Rice'ın şarkılarının çoğu benim onayımı almıştı. Özellikle de bu şarkı ve özellikle de Becca'nm ağzından. Şarkıda kendini kaybediyordu, gözlerini kapatıyordu ve sözler o tatlı sesinde daha bir tadı çıkıyordu. Şarkı söylemeyi beceremediğini iddia ediyor ve isteyerek bana asla şarkı söylemiyordu. Ama sevdiği şarkıları açıyordum ve gizli gizli onu dinliyordum.

Sonra onu gördüm. Benim eşofman üstlerimden birini giymişti. Yakasındaki V kesim esmer teninden bir parçayı gözler önüne seriyordu. Saçları ensesinde gevşek bir şekilde toplanmıştı. Dar siyah taytıyla sadece yürümesi ve kalçalarının arasındaki o minik anahtarın görüntüsü bile beni tahrik ediyordu. O daha beni görmemişti. Dikkatini elindeki telefonuna vermiş, muhtemelen Nell ile plan yapıyordu. Fotoğraf makinesini çantadan çıkardım, açtım, Becca'ya yakınlaştım ve onun harika, samimi bir anını yakaladım. Çektiğim fotoğrafı görünce nefesim kesildi. Yüzü siyah, kıvrırcık saçlarından çıkan gevşek bir bukleye çevrelenmiş. Gizli bir düşünceye gülerken yüzünde minik bir gülümseme var. Güneş arkasında, solunda. Işıklar onun yanından geçiyor ve onu akşamüstü güneşinde yıkıyor. Eşofmanım gevşek bir şekilde omuzlarında ama göğüsleri gri kumaşa baskı yapıyor. Kalçasının bir tarafı adım atarken yana doğru bombe yapmış, ışık fotoğrafın solgun görünmesine neden olmuştu. Onun daha kaliteli görünmesi için Photoshop'ta hangi filtreyi uygulayacağımı bile biliyordum.

O yaklaşırken makineyi kaldırdım. Nedense fotoğraflarının çekilmesinden nefret ediyordu. Bunu biliyor ve buna saygı duyuyordum ama çoğunlukla kendimi tutamayıp onu gizlice çekiyordum. Alında dolabımda bu gizli fotoğraflardan oluşan bir albümüm vardı. Bunları benden başka kimse görmemişti. Bu şekilde kalmasında da kararlıydım. Özellikle de duştan çıktıktan sonra çektiğim fotoğraf muhtemelen şu ana kadar çektiklerim arasında en se-vdiğim fotoğraftı. Göğsünde beyaz bir havlu vardı, ön tarafını zorlukla kapatıyordu. Geriye doğru eğilirken kalçalarının geniş kabarıklığı da belli oluyordu. Göğsü öne doğru çıkmıştı. Boş eli saçlarını geriye doğru atıyordu. Ağırlığı bir ayağının üstündeydi. Diğeri klasik bir pozla bükülmüştü. Boğazı çıplaktı, omurgası yay halindeydi ve gözleri kapalıydı. Bu andan daha mükemmel görünebileceği bir an olabileceğini düşünmüyordum.

Kamyonete bindi ve merhaba bile demeden beni öpmek için eğildi.

“Sınavın nasıldı, bebeğim?” diye sordum.

Omuz silkti. “İyiymi sanırım. Anatomi dersim içindi. Aslında bu dersi zaten aldım ama kredilerim aktarılmadı. Hallettiğime memnunum. Senin?”

“Sayende on numara geçti.”

Sırt çantasını ayağının yanına, yere koydu ve doğruldu. “Ben sadece çalışmana yardım ettim. Sen zaten her şeyi biliyordun.”

Otoparkta geri geri çıktım ve navigasyonu kampüsten Ann Arbor’a ayarladım. Onun yurdunda durdum. Odasından spor çantasını aldı ve benimkinin yanına koydu. Alakasız bir şekilde, “Senin araban bu ihtiyardan çok daha iyiyken niye her zaman benim kamyoneti kullanıyoruz?” diye sordum.

Omuz silkti. “Alışkanlık sanırım? Zaten ben senin kamyonetine bayılıyorum. Burada o kadar çok anım var ki sen bunu yenileyeceğin zaman herhalde ağlayacağım.”

“Bu konuda sana katılıyorum. Senin vücudunu ilk kez bu kamyonette görmüştüm.”

Güldü. “Aklına bu mu geldi şimdi?”

“Sen de en az benim kadar kötüsün. Beck, hiç reddetmeye çalışma.” Parmaklarımızı birbirimize geçirdim ve elini sıktım. “Sen hangi anıları düşünüyordun acaba?”

Hemen cevap vermedi. “Haklısın kahretsin.” Sırıttı. “Ağacın orda öpüştüğümüz zamanı düşündüm. Bu kamyonetteki sohbet-lerimiz? Hayaumızın en büyük kararlarını bu kamyonette aldık.”

Bana yan yan baktı. Terbiyesiz bir şeylerin gelmek üzere olduğunu anlamıştım.

“Ee başka?” diye teşvik ettim.

Bakışları fermuarımda bir aşağı bir yukarı gidip geldi. “Kış Balosunu düşünüyordum? Sevişiyorduk ve sen bir tişörte boşalmıştın?”

Koltukta geriye doğru eğildim ve o zamanı hatırlayarak güldüm. “O elbisenin içinde çok seksi görünüyordun. Becca. Gerçekten çok sert’ bir gece geçirmiştin.”

“O tişörtü ne yaptın?”

Yılışık bir şekilde güldüm. “McDonalds’da durdum ve çöpe attım.”

Kıkırdadı. “Merak etmişim. O zamandan beti o tişörtü gördüğüm yok da.”

Otobandan çıkıp kasabamıza giden yola dönene kadar öylesine muhabbet ettik. “Planımız var mı?” diye sordum.

Omuz silkti. “Nell yine zorluk çıkarıyor. Bir araya gelmek istiyorum ama o... kabul etmiyor. Yarın Ben ve Kate’le öğle yemeği yiyeceğiz.”

“Kare mi?”

“Ben’in kız arkadaşı.”

Başımınla onayladım. “Nell niye kabul etmiyor?”

Becca yeterince sakın bir sesle cevap verdi ama konuşurken pencereden dışarı bakıyor, yavaş ve sözcükleri dikkatli bir biçimde seçerek konuşuyordu. Bu da ne kadar üzgün olduğunun iyi bir göstergesiydi. “Benimle görüşmek istemiyor. Ona ne zaman mesaj atsam meşgul’.” Becca parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı. “Onu en son gördüğümde kesinlikle sarhoştü.”

“Ne zaman?” diye sordum.

“Tatilde? Sen spordaydın. Alemin oraya uğramıştım. O kadar sarhoştü ki Jason. Viski kokusu beni çok fazla rahatsız etti. Yine bileklerini kaşıyordu.”

“Aaba kullandı mı?”

Becca kafasını salladı. “Hayır. Annesi bıraktı.”

“Annesi fark etmemiş mi?”

Becca elini ağzına kapattı. “Sa-sanırım hayır.” Bu kekeleyişlerin arkasından gözyaşı geleceğinden emindim. Bu yüzden akşamüstü üçte daha açılmayan bir barın otoparkında durdum. “Ama na-nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum. Odamdan içeri girer girmez fark ettim. Alesinin ne-ne yaptığını anlamıyorum, Jason. Onu he-her görüşümde daha da kötü oluyor. Sanki kayıp gidiyor. Sü-sürekli da-daha de-derine iniyor ve ailesi b-bunu durdurmak için hi-hiçbir şey yapmıyor! Bay ve Bayan Hawthorne’u severim biliyorsun. Ben aileme kızgın olduğumda bile benim yanımdaydılar ama şimdi Nell’in ailesine ihtiyacı var ve onlar... Sadece başlarını kuma gömüyorlar. Ve ben... ne yapacağımı bilemiyorum.”

Kemerimi çözdüm ve koltukta ona doğru dönerek onu kollarıma doladım. “Ben de bilmiyorum. Beck. Onların kızları sonuçta. Bir şeyler yapmaları gerektiğini düşünüyorsun ama o on sekiz yaşında. Ne yapacaklar ki? Ceza mı verecekler? Arabasını mı elinden alacaklar? Bana anlattığına göre zaten evden çıkmıyor bile. Terapistle görüşmeyi reddediyorsa buna nasıl zorlarlar?”

Becca burnunu çekerek başıyla onayladı. “Biliyorum, biliyorum. Kendini öldürmek gibi bir şeyi denemedikten sonra onu zorla bir akıl hastanesine koymazlar. Zaten bu da yarardan çok zarar getirir.” Kendini tutmak için çok uğraşıyordu ve bunu görmek benim için acı vericiydi. “O benim en eski arkadaşım.”

Jase. Onu seviyorum ve onun için endişeleniyorum. Kolunu kaşıma olayı beni gerçekten çok korkutuyor.”

“Sence ne olabilir?”

Sessizce ağlarken onu göğsüme doğru bastırdım. En sonunda doğruldu ve burnunu çekti. Gözlerinin altını parmağıyla sildi. “Bilmiyorum. Aslında ilaç veya uyuşturucu kesin nedeni. Yoksa kaşıntıdan filan değil. Beni bildiğim için neye bakıp bakmamam gerektiğini biliyorum. Ben kadar zayıf değil. O yüzden uyuşturucu filan olduğunu sanmıyorum ama ne olduğunu bilmiyorum ve bu beni korkutuyor.”

“Belki bu yaz bu olayın nedenini bulabiliriz,” diye önerdim. “Belki. Umarım.” Becca derin bir nefes aldı ve verdi. “Ben iyiyim, iyiyim. E sen bu yaz nerde kalacaksın?”

Yılbaşı tatilinde onun ailesinde kalmıştım ve bodrumda, evrendeki en rahatsız çekyatta yatmıştım. Aynı denetimi tekrarlamak için hevesli değildim. “Bilmiyorum,” dedim. “Belki yazlık bir iş filan bulurum ve yaz için bir daire kiralarım.”

Becca bana baktı. “Bu konuda ne düşünürsün bilmiyorum ama Ben’in kız arkadaşı Kate ile bir dairesi var. İki yatak odaları olduğunu biliyorum. Birinde Kate’in bir arkadaşı kalıyordu ama çıktı, işin olursa, onlara kirada da yardım edersen muhtemelen onlarla birlikte kalabilirsin. Bizimkilerin bodrumundan iyidir, orası kesin.”

Ailesi bana bayağı bir ısınmıştı. Sonuçta sorumlu biri olduğum ve kızlarımı sevdiğim kesindi. Babasının da Michigan Üniversitesi’nin bir hayranı olması ve ona arada bir indirimli bilet bulmamın da zararı olmamıştı tabii. Hâlâ beni, daha doğrusu kızlarıyla çıkmamı tam olarak onaylamamışlardı ama bizim bir arada olmamızı engelleyemeyeceklerini ve bunu denemenin Becca’yı kendilerinden uzaklaştıracağını anlamışlardı. Haftasonlarında veya tatillerde ne zaman evlerine gitsek kalmama izin vermişlerdi. Ama tabii bodrumda, yani Becca’dan tam iki kat uzakta kalmak zorunda kalıyordum. Ev hayatımın kötü olduğunu biliyorlardı ve en sonunda geçen Noel bir daha asla ailemin yanına dönmeyeceğimi, sebebin de babamla aramdaki “farklılıklar” olduğunu söylemiştim. Orada bırakmıştım ama Bay de Rosa’nın benim söylemediğim kısmı da anladığından emindim.

Yaz boyunca Ben ve Kare ile yaşamayı düşündüm. Bu fikir kesinlikle uygundu. Bir kere Becca gelebilirdi ve kısmi bir özgürlük içinde istediğimizi yapabilirdik. Ama Becca’nın ailesiyle kalırsam bu konuda neredeyse hiç şansım yoktu. Beni pek iyi tanı mıyordum ama düzgün birine benziyordu. Biraz dengesiz olduğunu ve uyuşturucu geçmişinin bulunduğunu biliyordum ama artık temizdi ve neredeyse iki yıldır aynı işte çalışıyordu. Demek ki daha iyiye gidiyordu.

“Ben ve Kate izin verirse onlarla kalırım. Böylece belim de ağrımaz.”

Becca sırtıttı. “Ailem konusunda endişelenmeden benimle yatabilmek istediğini biliyorum.”

“Kesinlikle evet, bu benim en birinci önceliğim. Sana bağımlıyım, Becca. Senin vücudundan düzenli olarak almazsam krize girebilirim.”

Kılını bile kıpırdatmadı. “Bu çok ciddi bir durum. Belki de seni bu bağımlılıktan kurtarmamız gereklidir.”

Kafamı salladım. “Hayır, olmaz. Ben çok mutlu bir bağımlıyım. Biliyorsun çok günahım yok. Sigara

İçmem, içki içmem, parti yapmam. Ama sen?.. Boğazıma kadar sana batmışım. Seni hiçbir şey için bırakmam.”

Becca başıyla onayladı ve düşünür gibi çenesine dokundu. “Eh, bu durumda, o zaman düzenli dozunuzu aldığınızdan emin olmamız lazım, Bay Dorsey. Krize girmenizi istemeyiz.”

Bacağına doğru bir çizgi halinde ilerledim. Yumuşak teni dokunuşumla hemen kendini bıraktı. “Hayır, bunu istemeyiz. Gerçekten çok kötü olur.”

Koltuğumda hafifçe kıpırdandı. “Krizin semptomları neler? Görünce tanıyayım diye soruyorum.”

Avcum yukarı baksın diye elimi çevirdim, kasıklarına doğru taytının dikiş yerini takip ettim. Tayt o kadar sıkıydı ki ince kumaşın üstünden kıvrımlarının dudaklarını hissedebiliyordum. Aadığim noktayı bulup taytın üstünden masaj yapmaya başlayınca derin bir nefes aldı.

“Hımm,” dedim, “öncelikle huysuz oluyorum. Sonra azıyorum ve odaklanmam zorlaşıyor.”

Bacaklarını hafifçe ayırdı. Gözleri aralıktı, sırtı kapıya dayanmıştı. “Anlıyorum. Size dozajınızı vermenin en iyi yolu nedir?” “Seçici değilim.”

“Yani burada, bu otoparkta bana dokunsan bunun sana yardımı olur mu?”

Kafamı “şöyle böyle” der gibi çevirdim. “Yani, geçici olarak, evet. En son sana dokunduğumdan beri üç gün mü geçti? Ders çalışmakla o kadar meşguldük ki zaman olmadı. Şimdi de istediğim her yerde benimle olabilirsin. Bundan fedasına ihtiyacım olabilir.” “Ama yine de bu bir başlangıç olur, değil mi?” Elim tuttu, koltukta oturduğu yerde döndü ve sımını göğsüme dayadı. Avcumu göbeğinden kasıklarına indirdi ve taytının içine soktu. “Bu byağın daha sonra sen nasıl istersen öyle geri ödeyeceğim desem?”

“Nasıl istersem öyle mi?”

Elini daha da yaklaştırdı. Ben de bir parmağımı içine sokarak ona uydum.

“Evet, evet. Ne istersen. Söyle yeter.”

Şimdiden ıslak olduğunu görünce nefes aldım. “Tanrım, Beck. Şimdiden hazırsın bana, değil mi?”

İki uzun parmağımı içine sokunca dudaklarını yaladı ve sırtını iyice kıvırdı. O noktayı bulmuştum ve başparmağımın kenarıyla tuhaf ama etkili bir hareketle masaj yapıyordum.

“Evet, hazırım. Bütün sabah bunu düşündüm. Çarşamba günü dilinle yaptığın şeyi düşünmekten son finalime odaklanamadım.”

“Bunu sevdim, değil mi?” Birlikte olduğumuz iki yıl içinde her nasılsa oral seksi şu son zamanlara kadar denememiştik. Ona ilk oral seks yaptığımda biraz tuhaf olmuştu ama alışmıştım. Becca’yı öyle bir bağırtmıştım ki üst komşum çenemizi kapamamız için duvara vurmuştu. Becca kendi haline çok şaşırmıştı ama ben ondan böyle bir tepki gelmesini sağladığım için kendimde gurur duyuyordum.

Evet, benim bebeğim çılgıncıydı. Bunu seviyordum. Hiç ona göre bir şey değildi. Geri kalan zamanda hiç böyle d^ildi. Normalde ağırbaşlı, sessiz, içe kapanıku ama kıyafederini çıkarıp salgıları kendini göstermeye başladığında bütün bu yasakları kalkıyordu. Konu orgazm olunca da iflah olmazdı. Ben bütün ilgimi onda toplama canlılığına, özkontrolüne ve sabrına sahip olabilsem kaç kez orgazm olacağı konusunda bir sınırı olmazdı. Hiç akla gelmezdi ama benim sessiz, aşırı zeki, her şeye hazırlıklı, kurallara uyan sevgilim, obur, doymak bilmez bir âşıktı. Hatta bazen ben ona ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Ama bu iyi bir sorundu tabii.

Şimdi, halka açık bir otoparkta bir cuma akşamüstü saat beşte, en hassas noktasını yavaş yavaş okşarken onu zirveye çıkarıyor ve umutsuzluk içinde inletiyordum. Dakikalar içinde parmaklarım onun yapışkan, sıcak sıvılarıyla kaplandı ve o nefessiz kaldı. Koluma tutunuyor, kalçalarım bana doğru hareket ettiriyordu.

Sessiz kalmak için dudaklarını ısırıyordu ama bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bukleleri atkuyruğundan çıkıyordu. Alnında ter birikmişti. Elimi boynundan aşağı kaydırđım, köprücük kemiğinden geçtim ve eşofmanın altına indim. Parmaklarımı sutyeninine içine soktum ve ipek kumaştan kurtulan göğsünü kavradım. Meme uçlarını okşayarak serdeş-tirdim. İşte o zaman çılgılık attı ve zirvesinin çılgınlıklarını yutarak yüzünü benim yüzüme doğru kaldırdı.

Benim erkekliğim de onun sırtına sert bir şekilde değiyordu. Bunu hissettiğini biliyordum ama nefes alıp verişini kontrol altına alana kadar bir şey demedi.

“Tanrım, Jason. Bu bayağı yoğundu.” Kendini toparladı ve çıkan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Evet, öyleydi,” dedim. “Senin orgazm oluşunu izlemekten daha fazla sevdiğim çok az şey var, bunu biliyor musun?”

Kafasını kaldırdı ve boş otoparka baktı. Bizi gören olmuş mudur diye kontrol ediyordu. “Bunu ferk ettim. Eskiyeceğini düşünebileceğin kadar çok yaptın.”

Kafamı salladım. “Hayır. Asla. Asla eskimiyor. Her seferinde de seksi. Beni tahrik ediyor.”

Koltukta döndü. Şimdi gözlerinde sinsi bir bakış vardı. “Öyle mi? Yani şu an azgınsın, öyle mi?”

“Evet, aynen öyle.” Pantolonumun içindeki erkekliğimi düzelttim. “Senin için acı çekiyomm.”

“O zaman sen arabayı kullan, ben de sana kıyak yapayım.” Aklında tam olarak ne vardı bilmiyordum ama bir fikrim vardı. Arabayı tekrar yola çıkardım, geniş bir dönüş yaparak bir toprak yola girdim. Becca kemerimi çözdü, pantolonumun önünü açtı ve iç çamaşırlarımla birlikte bacaklarıma kadar indirdi. Pantolon ve iç çamaşırını kalçamdan indirebilsin diye kalçamı kaldırdım. Becca erkekliğimi eline aldı, bönümü şaşırılmamak için direksiyonu iki elle tutmak zorunda kaldım. Hızımı da elli kilometreye düşürdüm. Dokunuşuyla daha da sertleşmemi izleyerek beni yavaş yavaş okşadı. Birkaç damla sıvı gelince başparmağıyla erkekliğimin ucunu sildi. Bir eliyle aşağı yukarı, aşağı yukarı

yapıyordu. Ritmini tutturunca elini değiştirdi, yavaşladı ve köküne masaj yaptı. Ucunu eliyle sıktı. Biraz sonra kalçalarını kontrolsüz bir şekilde sallamaya başladım. Ortalığı batırmama izin mi verecek, yoksa benim ondan istemeye asla cesaret edemeyeceğim şeyi yapacak mı diye merak ediyordum.

“LM.net olsun. Becca... Çok yakınım.”

Bana gülümsedi. Elini erkekliğimin köküne koydu, koltukta kaydı ve üstüme doğru eğildi. “O zaman bu konuda daha iyi bir şeyler yapmam gerek, değil mi?”

“Evet... Belki de yapmalısın...” Onu durdurmak için yanağına dokundum. “Eğer istiyorsan.”

Bana aşk dolu bir bakış firlattı ve yüzünü elime doğru yanaştırdı. “İstiyorum. Yemin ederim. Yoksa yapmazdım.” Sonra o tatlı ağzını erkekliğimin çevresine doladı. İnledim.

“Tanrım, bu harika bir şey,” diye mırıldandım.

Bir eliyle kökünü okşadı ve dilini ucunda gezdirdi. Sonra büyük bir kısmı ağzına aldı, geri çekildi ve tekrar aldı. Elimi saına doladım ama dokunuşumu hafif tuttum. Baskı altında olmadığını, sadece istediği buysa yapmasını göstermek istiyordum. Tekrar üstüme eğildi, her hareketiyle daha çok ağzına alıyordu. Benim tek yapabildiğimse kendimi tutmak, kendimi ağzına doğru ırmemeye çalışmaktı. Koltukta geriye doğru yaslandım, o ağrılaşırken ben direksiyona çaresiz bir şekilde tutunuyordum. Yalnızca ucunu ağzında bıraktı ve sert bir şekilde emdi. Bir yandan da köküne masaj yapıyordu.

“Tanrım,” diye mırıldandım. “Gelmek... zereyim... lütfen durma. Geliyorum... Tanrım.” İşte o zaman arabayı durdurmak zorunda kaldım.

Zirveye ulaşmak üzere olduğumu söylediğimde, dudaklarını aşağı kaydırđı ve beni her zamankinden de derinden aldı. Boğazındaki kasların erkekliğimin etrafına geçtiğini hissetmiştim. Neden geri çekilmediğini anlamamıştım ama sonra sıcak bir akın ve titreme dalgası halinde boşaldım. Becca hepsini aldı, boğaz kasları yutuyormuş gibi hareket ediyor ve beni daha büyük titremelere sevk ediyordu. Öyle çok boşaldım ki sanki içimde bir nükleer patlama olmuştu. Becca ise hepsini yuttu. Bütün o titremeler durana kadar emmeyi ve yutmayı sürdürdü.

Doğruldu ve ağzını avcuyla sildi. Bana utangaç bir şekilde gülümsedi. Eğildim ve onu o kadar şiddetli bir şekilde öptüm ki birkaç dakika sonra ikimiz de nefes nefese bir halde geri çekildik. “Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?”

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. “Hoşa gitmek mi? Tanrım, Becca. Bu inanılmazdı. İnanılmazdan da öteydi. Bunu yaptığına inanamıyomm.”

“Aslında ne yaptığımı bilmiyordum ama senin için sorun olmaz diye umdum.”

Kendinden şüphe etmesine güldüm. “Bebeğim, şimdiye kadarki en harika şeydi. Gerçekten. Teşekkürler.”

“şimdiye kadarki en iyi şey mi?” Kaşlarını attı. Dudaklarını sevimli bir şekilde bzd. “Benimle

sevişmekten de mi güzel?” “Hayır, hayır. Bu... Farklı.” Elmacık kemiğini başparmağımla okşadım. “Sen ne yaparsan yap en iyi. Seninle olan her şey en iyi. Bunu yapmak senin için sorun oluyor mu? Yani miden bulandı mı?”

Utanmıştı. Kafasını indirdi. “Biraz. Ama beni rahatsız edecek kadar değil. Bu kadar çok zevk alman hoşuma gitti.” Emniyet kemerini taktı, ben de tekrar yola koyuldum. “Belki bir dahaki âdetimde seks yapamadığımız zaman yaparız bunu.”

“Harika olur ama sana bağlı.”

“Nasıl yani?”*

Omuz silktim. “Senden bunu istemek bana biraz tuhaf geliyor.”

Kafasını kaldırdı ve gülümsedi. “Neden ki? Benim için sorun değilse ve sana zevk vermek benim hoşuma gidiyorsa, senin için bir şey yapmamı istemekten neden çekiniyorsun? İstemezsem hayır derim. Hepsi bu. Benim senden bana oral seks yapmanı istemek konusunda hiçbir çekincem yok. İnan bana. Oral seks yapmamı istiyorsan, söyle yeter. Sana bunu yapmak hoşuma gidiyor. Gerçekten.”

Ona bakakaldım. “Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun? Gerçekten. Hiçbir erkeğin benim kadar şanslı olamayacağından eminim.”

“Şanslı olan benim,” dedi. Sesi alçaktı.

Kafamı salladım ama onunla tartışmadım.

Her nedense Beyonce’tan “if you liked it, you should’ve put a ring on it” şarkısı aklıma geldi. Buna henüz hazır olmadığımızı biliyordum ama tohumlar atılmıştı. İnsan ırkı içinde en şanslı erkek olduğumu biliyordum. Onun benden uzaklaşması gibi bir şeyi göze alamayacağımı da biliyordum. Sadece cinsel açıdan istekli ve hevesli olmasından da değildi. Beni sevmesinden, desteklemesinden, cesaretlendirmesinden. Ben geri çekilmek istediğimde o beni cesaretlendiriyor, pes etmeme izin vermiyordu. Hayattaki motivasyonum onun için iyi bir adam olabilmek, onun mükemmelliğine yakışabilmektir.

Becca

Jason abimlerin dairesine taşınmıştı. Bu biraz garip olsa da pratikti. Ailem Jason’ın onların bodrumunda kalmak istemediğini biliyordu ama bu konuda yapabilecekleri bir şey yoktu.

Bu konuda dikkatli olmaya karar vermiştim zira hâlâ benim ve arabamın masraflarını onlar karşılıyorlardı. Bunlar olmadan da yapardım ama tabii bunlara sahip olmak daha başkaydı. Alemlerimle hâlâ hassas ve brılgan olan ilişkiime zarar vermek istemiyordum. Bu yüzden konu Jason ile ilişkiimi onların önünde sergilemek olduğunda ince bir çizgide yürümek zorunda olduğumu biliyordum. Son zamanlarda ailemle ilişkilerde düzelmeler yaşanmıştı. Bu kısmen Ben’in daha iyi durumda olmasından ileri geliyordu. Kate ona gerçekten uygundu. Jason’ı başkasını sevmeyecekleri kadar çok sevmişlerdi. Yine de babamın bir gün dediği gibi, “bir oğlanla kırıştırmaktansa” derslerime

odaklanmam gerektiğini düşünüyorlardı. Bu cümleye kıs kıs gülünce babamdan sert bir bakışa maruz kalmıştım. Benim için en iyisini istediklerini biliyordum ama onların benim için en iyi olduğunu düşündükleriyle benim kendim için iyi olduğunu düşündüğüm şeyin aynı olmadığını anlamış gibi görünmüyorlardı.

Jason kasabadaki Powerhouse Gym'deydi. Kıyafetlerini bırakır bırakmaz oraya gitmişti ve neredeyse hemen bir antrenör olarak orada iş bulmuştu. Bu sayede bütün yazı spor yaparak ve para kazanarak geçirebilirdi. Salon Ben'in dairesinden sadece birkaç kilometre uzakta olduğu için Jason işe yürüyerek, koşarak veya bisikletle gitmeye karar vermişti. Bu da kamyonetinin bende olacağı anlamına geliyordu. Kamyonetini bana vermesinin onun için önemli bir şey olduğunu biliyordum. Bu eski kamyonet çok bir şey değildi ama fotoğraf makinesi dışında Jason'ın sahip olduğu tek şeydi.

Hawthorne'ların evinin önüne park ettim ve bir an durdum. Nell'in bu kez bana karşı daha anlayışlı olmasını umuyordum. Tatildayken, sessiz ve içe kapanıktı. Kyle'm ölümünü veya bunla başa çıkma yolunu konuşmak istediğimde de savunmaya geçiyordu. Sözcüklerimi tam olarak anladığını sanmıyordum. Sadece sesimin tonuna bakarak, beni uzaklaştırmak için otomatik bir tepkiyi tetikliyordu. Bu işe yaramıştı ve o Nell'i son görüşüm oldu. Bu dönemde altı dersim vardı ve Jason'ı görmeye bile zor zaman ayırıyordum. Açıkçası eve kadar gelip Nell'i görmeye zamanım yoktu.

Daha fazla çaba sarf etmediğim için kendimi suçlu hissediyordum ama b}unun da pek bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum.

Kalın, kahverengi Fransız kapıya tıkladım. Bayan Hawthorne hemen açtı. Önüne un bulaşmış siyah-beyaz bir mutfak önlüğü giyiyordu ve mutfak yulaf ezmeli kurabiye kokuyordu.

“Merhaba, Becca! Yaz tatiline mi geldin.” Bana tek koluyla sarıldı. Diğer eli hamurlu olduğu için vücutlarımızdan uzak tutuyordu.

Ben de ona sarıldım ve havayı kokladım. “Evet, Jason ve ben yeni geldik. Burası harika kokuyor.”

Bayan Hawthorne bana sıcak bir biçimde gülümsedi. “Teşekkürler. Ben de kurabiye yapıyorum. Tezgâhta bir tepsi soğuyor. Bir tane ister misin?”

“Sormaya bile gerek yok.” Mermerdeki gazetenin üstünden büyük, yumuşak ve harika bir kurabiye alarak, ısırıldım. “Aman Tanrım, Bayan Hawthorne. En iyi kurabiyeleri siz yapıyorsunuz.”

Elini salladı. “Bu kurabiyeler benim zaafım.” Kendi de bir tane aldı ve bana işaret etti. “Bu arada Becca artık sen de bir yetişkinsin, bam Rachel diyebilirsin.”

Ona sıırıttım ve ağzım doluyken konuştum. “Denerim ama size ‘Bayan Hamhorne’ demeye çok alışmışım.”

“Eh, zamanla öğrenirsin,” dedi. “Ee, Jason nasıl?”

“Harika. Önümüzdeki sezon top tutucu olarak başlayacak.” Biraz yem bırakmaya karar verdim. “Jason ve ben üniversitedeki sağlık hizmetlerinden bir danışmanla görüşüyoruz. Kyle'a olanlar konusunda.”

Gülümsemesi biraz soldu ve yitik bir bakış gözlerini esir aldı. “Bunu duyduğuma çok sevindim. Hepiniz için çok endişelendik.”

“JasonTn kabul etmesi için biraz ısrar etmem gerekti,” diye itiraf ettim. “Ama ayda bir gidiyor ve faydası olduğunu söylüyor.” “Eminim diğer konuda da faydası olmuştur,” dedi.

Başım la onayladım. “Onun... yetişme şekliyle başa çıkmasına da yardımcı oldu,” dedim. RachelTn -ki onu bu şekilde, yani arkadaşımın annesi olması dışında başka bir yetişkin olarak düşünmek tuhaf geliyordu- JasonTn geçmişini biraz bildiğini ama olanlardan tam olarak haberinin olmadığını biliyordum. Jason bu konuda genel anlamda çok suskundu, bu yüzden Rachel’a ne diyec^imi bilemedim.

“Evet, yetiştirilme tarzı oldukça zordu, o kadarını biliyorum,” dedi. “Bunu bize, özellikle de bana anlatmadı ama burası küçük bir yer. Duyuyorsun tabii. Ben kendim de gördüm. En sonunda yardım alabildiğini duyduğuma sevindim.”

“Ben de öyle.” Jason ona doğrudan söylememişse ben de söyleyecek değildim. “Nell nasıl? O... nasıl başa çıkıyor?”

Rachel bana arkasını döndü ve kurabiyesinden minik ısırıklar alarak cam kapıya baktı. “Ona ulaşamıyorum. Becca. Denedim. Babası denedi. Bizimle konuşmuyor. Sadece kendini kapattı ve gitti. Zaten yeterince ü^n, yüzleşme yapıp onu daha fazla üzmem istemiyoruz ama... iyiye gittiğini düşünmüyorum. Ona nasJ yardım edeceğimizi bilemiyoruz. Kimseyi yanına yaklaştırmıyor.” Umuda bana baktı. “Seninle konuşm mu?”

Kafamı salladım. “Hayır. Beni de yaklaştırmıyor.”

“İçki içiyor,” diyerek neredeyse ağzından kaçırdı. “İçtiğini biliyorum. Kokusunu duyuyorum. Onu içerken yakalamadım.

odasında da bulamadım. Nerden alıyor ne zaman ve nerde içiyor bilmiyorum. Ama ne yapabilirim? Sorunca reddediyor ve deliriyor. Babasıyla işe zamanında gidiyor ve işini yapıyor...”

“Kasabaya indiğimde ben de duymuştum kokusunu.” Eve gitmek için her zaman “inmek” derdim. Ama mantıken Ann Arbor’ın evden “yukarıda” filan olmadığını biliyordum. “Senin bilip bilmediğini merak etmiştim.”

“Biliyorum.” İşte o zaman bana baktı. Yüzünde umutsuz ve neredeyse yalvaran bir ifadenin var olduğunu gördüm. “Ona konduramadığımızı düşünme, Becca. Olay öyle değil. Onun... iyi olmadığını biliyoruz. Ama ne yapabileceğimizi bilmiyoruz. Yasal olarak bağımsız bir çocuğu terapistte gitmeye nasıl zorlarsın? Ne zaman isterse üniversiteye gidebilir. Hâlâ birçok üniversiteden aldığı teklifleri duruyor biliyorsun. Onu zorlarsak kaçabilir, işte o zaman bir şeyler kötü giderse ona yardımcı olamayacağımız kadar uzakta olacak. En azından şimdi burda. Bir şey olursa ona yakınız. Kaliforniya veya New York’ta olsa bir şey olsa binlerce kilometre uzakta olacağız.” Rachel durdu ve bana nazik bir şekilde sarıldı. “Eğer birine izin verecek olursa bu sen olursun. Becca. Ama önce kendine dikkat

etmen gerek.”

Başım la onayladım. “Deneyeceğim. Bir süredir deniyorum da. Kyle’ın ölümü Jason ve benim için de çok zordu. Özellikle de Jason. Haftalarca üzgün gezdi. Ona yardımı dokunan tek şey futbol ve ben gibi görünüyordum.” Nell’in annesinin önünde seksten bahsedince utanarak kızardım. “Onu benimle birlikte Dr. Malmsteihı görmeye ikna edince düzelmeye başladı. Olayla başa çıktı. Ben de öyle. Kyle’ın ölümünün en kötü yanı, onu kaybetmenin dışında, Nell’in perişan olduğunu, dağıldığını görmektir. Kendinde değil. O artık benim en yakın arkadaşım değil. O... gitti.”

Rachel burnunu çekti ve gözlerini kırptırdı. Arkasını dönerek fırını açtı ve bir tepsi kurabiye çıkardı. “Biliyorum tabii. Biliyorum. Hepimiz Kyle’ı özliyoruz. Çok büyük bir potansiyeli vardı. Çok gençti. Hele de böyle trajik bir şekilde ölmek için. Ama Nell için her şeydi. Şimdi Nell de kayıp.”

Tezgâhın üstünde oturduğum yerden kalktım. “Nell burada mı? Onu görmek istiyorum.”

Rachel başıyla onayladı. “Evet, odasında.”

Yukarı çıktım ve Nell’in odasının kapısını kapalı buldum ama müzik sesleri geliyordu. Kapı kolunu çevirdim ve kapıyı açtım.

Beni karşılayan görüntü olduğum yerde mihlanmama neden oldu.

Nell yatağında oturuyordu. Bağdaş kurmuştu. Üstünde uzun kollu bir tişört vardı ve bir kolunu dirseğine kadar sıvamıştı. Bir elinde jilet vardı. Ben içeri girdiğimde jileti bileğine doğru sürüyordu. Tenine açtığı ince beyaz çizginin kanla doluşunu izlerken dehşet içinde donup kaldım.

12

NCE KIRMIZI BİR ÇİZGİ **Becca**

Yanağımdan bir yaş süzüldü. Hareket edemiyor, nefes alamıyordum. “Nell? Ne... N-ne yapıyorsun?”

Yerinden sıçradı ve bileğine bir lo^ıt havlu bastırdı. Benim yanımdan geçti, kapıyı kapattı, kilitledi ve yataktaki yerine döndü. K^ıt havluyu kanlı çilliye bastırırken bana bakmadı.

Yatakta onun yanına oturdum. Bir çantası vardı. Eski bir tampon kutusunda, bir paket jilet, antiseptik mendiller, yara bandı vardı. Kutuyu benden aldı, antiseptik mendili yırtıp açtı ve jileti temizledi. Mendili katladı ve koluna sürdü. Açtığı minik yaranın üstüne bir yara bandı yapıştırdı. Bana bakmadı, benimle konuşmadı. Mendili, boş paketi ve yara bandını yatkın altındaki bir poşete koydu. Poşet buna benzer şeylerle doluydu. Poşetin ağzını bağladı, çantasının içine attı. Belli ki dikkat çekmeyecek bir yerde çöpe atmayı planlıyordu.

“Nell?”

İç geçirdi. “Ne var. Becca?”

“Ne... Ne bu? Ne yapıyorsun?”

“Sen akıllısındır. Beck. Sen söyle.”

Ayağa kalktı ve masanın üstünden iPhone’u alıp hoparlöre taktı. Eddie Vedder’den “Longing to Belong” adlı şarkısı başladı ve Eddie Vedder’in sesiyle ukelele gitarının inanılmaz uyumu odayı doldurdu.

Bir an şarkıyı dinleyerek sessiz kaldım. Öfke ve gözyaşlanmla boğuşuyordum.

“Kendini kesiyormuşsun gibi görünüyor.”

“Bravo.” Nell masasına oturdu. Kalın bir kitapta gitar akortları gibi görünen sayfaları çeviriyordu.

“Neden.”

Inanamıyormuş gibi baktı. “Neden diye mi soruyorsun? Gerçekten? Sence neden?”

“*Bilmiyorum*, Nell!” Sesimi yükseltmemek için mücadele veriyordum. “Jiletle kendini neden kestiğin hakkında en ufak fikrim yok.”

Ofladı ve kafasını salladı. “Sen anlamazsın.”

“Açıklamaya çalış.”

“Başa çıkmama yardımı oluyor, tamam mı?” Kitabı kapattı ve bir şarkı atladı. Sarah Bareilles’ten “City” başladı. “Anlamamı beklemiyorum ama yardımı oluyor. Artık üzülmem istemiyorum. Üzülmemden yorulduğum ve bu...” Sol kolunu kaldırdı. Tişörtünün kolu şimdi inikti. “Bu onu özlemekten başka bir şey hissetmemi sağlıyor.”

falarsam buna daha çok bacağına bildiğim için burnumu çektim. “Ama... daha iyi... daha iyi bir yol yok mu? Bu sağlıklı değil. Nell. Bunu se-se-sen de biliyorsun. Buna bir son vermen gerek.”

Kafasını salladı. “Beck, bana bak. Bu benim hayatım. Ben bununla bu şekilde başa çıkıyorum. Sen benim gördüğümü görmedin... Sen bu kaybı yaşamadın. Bak. Biliyorum, o senin de arkadaşındı ama o benim sevdiğim adamdı. Artık yok. Her gün *o kadar çok* canım yanıyor ki. Sen anlamazsın, anlayamazsın. Kimse anlamaz. Kendimi öldürmeye çalışmıyorum. Söz veriyorum. Bir gün sona erecek.”

“Bir kenarda durup kendine bunu yapmana nasıl müsaade ederim?”

Pantolonundald deliklerden bir iplik çaktı. “Seçeneğin yok.” Kafasını kaldırıp baktı. Şimdi gözlerinde meydan okuma vardı. “Ne yapacaksın? Aleme mi söyleyeceksin?”

“Mecbur kalırsam. Buna devam edemezsin. Bu... yanlış.” “Sen böyle dedin ya kendimi çok daha iyi hissediyorum. Beck, teşekkürler.” Bana kızmıştı. Tersledi. “Eğer annemlere söylersen yemin ederim bir daha asla konuşmam seninle Rebecca. Çok ciddiğim. Onlar da beni senin gibi anlamıyorlar. Bana

kimse yardım edemez. Kendimi öldürme tehlikesi söz konusu değil. İntihara filan kalkmıyorum. Bu yüzden... benim arkadaşımın bunu kendine sakla.”

Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. “Bu adil değil. Nell. Akademi olduğumu biliyorsun. Seni sevdiğimi biliyorsun. Ben sadece... korktum ve kafam karıştı.”

“*Biliyorum*, tamam mı? Biliyorum.” Kalkıp *yanıma* oturdu, bir kolunu sanki teselli eder gibi bana doladı. “Özür dilerim. Beni umursamadığım söylemeye çalışmıyordum. Ama ben sorunumla bu şekilde mücadele ediyorum. Canım çok yanıyor. Beck. Tahmin bile edemezsin. Dilerim *hiç* yaşamazsın da. İsmek... benim bir anlığına dikkatimi dağıtıyor.”

Kolunu çekti. Sesi titriyordu. Parmaklarını bileğine doladı, başparmağını az önce kestiği yere bastırır. Acıdan bembeyaz kesilmişti ama anki bir şekilde kendini duygusal olarak dengelemiş gibiydi.

“Söz veriyorum duracağım. Becca. Duracağım. Ama sırrımı sakla olur mu? Şimdilik. Kendi başımın çaresine bakacağım.”

Tekrar burnumu çekerek başımı salladım. “Söz veriyorum. Şimdilik.” Titredim. “Kendimden nefret ediyorum. Yanlış geliyor. *Yardıma* ihtiyacın var, Nell. Profesyonel yardıma.”

Nell bana sarıldı. “Ben yardım istemiyorum. Onu geri getiremezler ve canımın daha az yanmasını da sağlayamazlar.”

“Jason ve ben bir terapistte gidiyoruz. Yardımı *oluyor!*”

“Ben gitmeyeceğim. İsrar etme.”

Sessizlik içinde oturduk, ta ki garip bir zaman dilimine dönüşene kadar. “Ben gideyim,” dedim.

Nell, “Bu haftasonu bir şeyler yapalım mı? Cumartesi?” diye önerdi.

Başımınla onayladım. “Kulağa güzel geliyor. Her zaman yaptığımız gibi manikür pediküre gidelim.” Ona baktım ama bileğine bir jilet tutmuş halinden başka bir şey gelmiyordu gözümün önüne. “Kimseye söylemeyeceğime söz verdiğim için suçlu hissediyorum kendimi.”

“Söyleme kimseye. Ben düzeleceğim, tamam mı?”

“Bana söz ver, tamam mı?”

Bakışı tereddütlüydü. “Verebilirim.”

“Kendini kesmek istediğinde mesaj at veya ara. Ben senin arkadaşınım. Hepsi bu kadar diyorsan, intihar etmeyeceğim diyorsan kimseye söylemeyeceğim.”

“İntihar etmeyeceğim. Becca, yemin ederim. Az önce söyledim ya. Ölmek istemiyorum. Sadece bir anlığına bile olsa onu özlemek istemiyorum, o kadar.”

“Tamam, sana inanıyorum. Ama konuş benimle, tamam mı? Ne zaman, saat kaçta ve nerde olduğu fark etmez. Anında çıkarım dersten.”

Nell başıyla onayladı. “Tamam.”

Başımı salladım. Ona inanamıyordum ama başka ne yapabilirim veya söyleyebilirim bilmiyordum. Odadan çıktım.

Rachel konuşmamızın nasıl gittiğini sorunca belli belirsiz bir omuz silktim. Gerçek dudaklarımı yakıyordu: *Nell bir jilet-çiydi.* Bunu birilerinin bilmesi gerekiyordu. Ya kazara çok derin keserse ve bir şeyler olursa? Bunu sır olarak sakladığım için benim hatam olur muydu? Yardıma ihtiyacı olduğunu bildiğim bir zamanda ona yardım edince daha iyi bir arkadaş olmaz mıydım?

Ama Nell kendi söylemişti. Yardım istemiyordu. Bunu birine anlatmak Nell’i sonsuza kadar kaybetmek olurdu. İntihar etmeyeceğini söylediği zaman ona inanmıştım. Başparmağını bileğindeki kesiğe bastırduğunda gözle görülür bir şekilde sakinleştiğini fark etmiştim. Sanki acıya odaklanmış, duygusal acısını bir kenara atmış gibiydi. Anlamıyordum ama işe yaradığını görmüştüm.

Ben sırlardan nefret ederdim. Karanlık doğruların bekçisi olmaktan nefret ederdim. Her gün acı çektiğini bilmeme rağmen Jasohın sırrını iki yıl boyunca saklamıştım. Geceleri suçlulukla uyanır ve benim sessizliğimin onun acısını derinleştirip derinleştirmedeğini merak ederdim. Şimdi bir yüküm daha vardı. Nell’in kanı ellerime bulaşmış gibi hissediyordum.

Priscilla Ahhdan “Dream”i dinleyerek Jasohın kamyonetinde oturdum. Nell de böyle mi hissediyor, bu hayatı terk etmeye gönüllü mü, eski ve yitik mi hissediyor diye merak ettim. Ahimin dairesine gittim ve Jasohın bozulmamış yatağında ağlayarak yattım. Öğlen ışıklarında savrulup giderken bileğindeki ince kırmızı bir çizginin al al parlamasını gördüm.

Kafamda dolaşan sözcüklerle uyandım. Akşam oluyordu. On dakika önce Jason’dan birazdan evde olacağını bildiren bir mesaj gelmişti. Çantamdan defterimi çıkardım ve düşüncelerin akmasına izin verdim,

*İNCE KIRMIZI BİR ÇİZGİ İçeri ğrdiğimde Suçlu görünüyordun Yitikti baktışlarm Ellerin titriyordu
İnce kırmızı bir çizginin Bileğinde açmasını izledim Zehirli kırmızı bir çiçek gibi Azalan acının
izleri Çok kolay silindi Üstü kapandı Gizlendi*

Yara bantlarıyla, yalanlarla Uzun kollu tişörtlerle Bıkkın rahatlatmalarla Yardımı dokunduğunu söyleyen.

*Sanki tenine kazınan bu yarıklar Acım alıp götürecekmiş ğbi İçeri ğrdiğimde Suçlu görünüyordun
Sen kendini yaralarken Zıpladın olduğun yerden Ve ben*

Satın alınmış sessizliğimin

Senin ölümün olup olmayacağı

Merak ediyorum

Ve ruhumun bu kilitli kasasının

Daha fazla sırrı kaldırıp kaldıramayacağını

Daha başka ğzli günahları

Bütün bunlar tenini dolduruyor

Bileğine kazıdığı

İnce kırmızı bir çizgiden akıyor.

Ben defteri kapatırken Jason içeri girdi. Bana şöyle bir baktı, çantasını kapın, m önüne koydu, yanıma geldi ve beni göğsüne bastı. Ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Nell'i görmeye gittiğimi biliyordu.

“Durum çok vahim, Jason.”

“Öyle mi?”

“Kendini kesiyor?”

Geri çekildi. Gözleri kocaman açılmıştı. “Ne yapıyor?”

“Onu hazırlıksız yakaladım. Kolunu bir jiletle kesiyordu. Kendini öldürmeye çalışmadığını, sadece acıyla başa çıkmak için yaptığı bir şey olduğunu söyledi.” Yüzümü tişörtüne gömdüm ve Old Spice deodorantla kapatılan kurumuş ter kokusu aldım. “Kimseye söylemem için yemin ettirdi. Kontrol altına alacağına söz verdi.”

“Tanrım. Zavallı Nell. Bunu yaptığına inanamıyorum.” “Annesi içki içtiğini biliyor ama onu içerken yakalamadığı veya odasında bir şey bulamadığı için yapabileceği bir şey olmadığını söylüyor. Ne yapacağım, Jason? Bunu nasıl kendime saklarım?”

“Hiç bilmiyorum.”

“Birine söylersen benimle bir daha asla konuşmayacağını söyledi. Eğer intihara meyilli olduğunu düşünseydim yine de bu riski göze alırdım.”

“Yani intihar edeceğini düşünmüyorsun?”

“Hayır, düşünmüyorum. Odaya girdiğimde daha çok sanki onu uyuşturucu alırken filan yakalamışım gibi davrandı. Di-dibe batmış, Jason. Ya yanıyorsam? Ya onu düşündüğüm kadar tanıyorsam ve o kendine bir şey yaparsa? Ya kazara bir şey yaparsa?” Kollarında titredim.

Beni daha sıt sıkı tuttu. Kucağına yatayım diye beni kaldırdı. “Onun yaptığını haklı göstermeye çalışmıyorum ama sanırım nedenini anlayabiliyorum.” Jason derin bir nefes verdi, saçından bir tutamı aşağı çekti ve konuşmaya devam etti. “Babam benim canıma okuduğu zaman, bütün gün acı içinde oluyordum. Kan işiyordum ama açıklayamıyordum. Sonra yaralı kaburgalarla futbol oynamak zorunda

kalıyordum. Bir süre sonra... acı kendi kendine bir varlık haline geliyor. Yani ayrı bir şey oluyor sanki. Bilemiyorum. Olay babanın seni dövmesi değil. Acının kendisiyle ilgili bir şey. Acının orda olacağına güvenebilirsin. Orda ve hiçbir yere gitmiyor. Uzun süre canın yanınca alışmaya başlıyorsun. Bir süre sonra, alıştığın için acıya ihtiyaç duyuyorsun. Ben futbol oynayıp antrenman yapabiliyorum. Titremeye başlayana kadar kaslarımı esnetiyorum. Ondan sonra iyi olabiliyorum. j\ma artık acı benim için böyle bir şey değil. Artık değil. Sanırım ben antrenman yapmaya, endorfine filan bağımlıyım artık. Demek istediğim, duygusal acıyı rahatlatmak için fiziksel acıya yönelmesini anlıyorum. Ama bu yaptığını haklı çıkarmıyor tabii.”

“Ben ne-ne-ne ya-yapabilirim?”

“*Yapabileceğin* bir şey olmayabilir, tatlım. Bilemiyorum. Yardım istemiyorsa ona yardım edemeyiz. Kime söyleyeceksin? Ailesi iyi olmadığını biliyor belli ki ama o şiddetli bir şey yapmadığı sürece onu bir şeye zorlayamazlar. Polise mi söyleyeceksin? Hiçbir kuralı ihlal etmiyor ki? Gerçekten intihar edeceğini düşünüyorsan, sen de büyük bir şey yapmalısın. Eğer bu onun hayatını kurtarmak demek olacaksa arkadaşlığınıza ne olursa olsun yapmalısın. Ama intihar etmez diyorsan, bilemiyorum. İhtiyacı olduğunda yanında ol yeter.”

Ertesi gün cumartesiydi. Duş alıp üstümü değiştirdikten hemen sonra evden çıktım. Sabahın yedisinde Ben’in dairesinin kapısını çaldım. Jason altında iç çamaşırı, saçları dağınık ve gözleri kısık bir halde kapıyı açtı.

“Bebeğim, *yzı* tatilinin ilk günü olan bu cumartesinde daha şafak yeni sökmüş. Sabahları saat altıdan sonra uyuyamıyor musun?” Beni içeri aldı, kapıyı kapattı. Odasına tekrar girdi ve yatak odasının tapısını kapattı.

Çantamı yere koyarken güldüm ve onunla birlikte yatağa yattım, arkasından sarıldım ve örtüleri üstümüze çektim. “Hayır, uyuyamıyorum. Lisenin ilk senesinden beri altıda kalkmaya alışmışım. Şimdi ne olursa olsun daha fazla uyuyamıyorum. Ben de uyandığımı fark edince gelip seni göreyim dedim.”

“Şimdi tekrar uyuyabilir miyim?” diye mırıldandı. Zaten uyumak üzereydi.

“Tabii ki aşkım ama ya benim aklımda başka bir şey varsa?” Elimi göğsünde gezdirdim ve davetkâr biçimde daha aşağılara inmeye başladım.

Uzun bir an cevap vermedi. Uykuya daldığını düşündüm ama tam o anda kollarımda döndü. Yüzlerimizin arasında yalnızca birkaç santim vardı. Bakışları uykuluydu ama arzu *ke* neşeyle parlıyordu. “Haha, işte şimdi niye sabahın köründe geldiğin anlaşıldı.”

“Biliyorsun, bağımlılığı olan bir tek sen değilsin.” İşte bu doğrudu. JasonTn vücuduna, aşbna, birleşen vücutlarımızın sıcaklığına bağımlıydım.

Tabii dahası da vardı ama bunu kabul edecek değildim. JasonTn ağırlık kaldırmasıyla ve Nell’in kendini kesmesiyle aynı sebepten ben de Jason’a ihtiyaç duyuyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Nell ve sırlarının ağırlığı için endişelenmekten ve ailemin beni onaylamadığını

düşünmekten başka bir şeye ihtiyacım vardı. Dün gece yarısından önce eve gitmeme rağmen ailem sanki giriş saatimi aşmışım gibi davranmıştı. Hem de üniversite okuyan biri olmama rağmen. Ne yaptığımı ve gece geç saatlere kadar dışarıda durmamın bir alışkanlığım olup olmadığını sormuşlardı. Atık çocuk gibi muamele görmek istemediğimi söylediğimde de olay kavgaya dönüşmüştü. Lisemin birincisi olmamın veya ülkedeki en iyi üniversitelerden birinde üç dönemde 4,0 ortalamayla 64 kredi tamamlamış olmamın onlar için bir önemi yoktu.

Mantıken, aşırı korucu ama sevgi dolu ailemin, hayat-sorun ölçeğinde küçük bir nokta olduğunu biliyordum. Ama kişisel sorunlar göreceli bir şeydi. Onların güvensizliğini hissetmekten nefret ediyordum. Dün gece Jason ile evdeydik dediğimde gözlerindeki öfkeyi görmekten nefret ediyordum.

Jason parmaklarını tişörtümün altına kaydırıp çıplak sırtıma dokunarak beni bu düşüncelerden sıyırdı. Titredim ve alt dudakımı ısırarak için eğildim.

Ustaca tişörtümü çıkarırken, ‘Aılat bakalım,’ dedi.

“Neyi anlatayım?” Konuşmayı derinleştirmemeyi umarak bilmezden geldim.

“Seni rahatsız eden şeyi.”

Bacağımı Jason’ın bacağı üstüne attım. O dizimden uyluklarıma kadar bacağıma okşayınca zevk içinde iç geçirdim. “Alem sadece. Hâlâ gece on birde eve gelmemi, onlara nerde olduğumu söyleyip hesap vermemi bekliyor.”

“Hâlâ benimle vakit geçirmeni onaylamıyorlar.” Saniyeler içerisinde sutyenimi çıkarıp külotumu dizlerimden aşağı itti ve ayaklarıyla tamamen çıkardı.

Kafamı salladım. “Hayır. Hiç onaylayacaklar mı acaba merak ediyorum.”

“Muhtemelen hayır.”

“O zaman onların kurallarına uymaya zahmet etmeye gerek var mı?”

Jason durdu, Ağzı göğüslerimin arasındaydı, “Bu senin bileceğin iş, tatlım. Benim son isteyeceğim şey seninle ailen arasında bir sorun olmaktır. Sana onlarla ne yapacağını söyleyemem. Bizim daha tam olgun yetişkinler olamasak da sonuçta yetişkin olduğumuzu kabul etmelerini isterim. Sınırı nereye çizeceğin sana kalmış.”

“Bu şekilde birlikte olmamızdan hoşlanmalarını beklemiyorum. Bunu yüzlerine vuracak, onlara sergileyecek değilim ama hayatıma karışmalarına da izin vermeyeceğim. İstersem sabah dörde kadar seninle burada kalabilmek istiyorum.”

“Peki, ya sadece hurda kalsan?”

“Yani yazın ailemle yaşamayayım mı?”

Başımı salladı. “Evet, neden olmasın? En sonunda alışacaklar, değil mi?”

“Beni evlatlıktan reddederler. Arabamı ve aylık harçlığımı elimden alırlar.”

Jason hemen cevap vermedi. Cevabının hoşuma gitmeyecek bir şey olduğunu anlamıştım çünkü vücudumu bırakmış ve bakışlarımla buluşmuştu. Oyunbaz dokunuşlar sona ermişti. “Bunu... Bunu yanlış anlama, bebeğim ama belki bunun olmasının zamanı gelmiştir artık.”

Kaşlarımı çattım. “Bu ne demek?”

İç geçirdi. “Belki de... artık bunları kendi başına almanın zamanı gelmiştir.”

“Çünkü ben çalışmak nedir bilmiyorum? Çünkü benim her şeyim bana hazır sunuluyor diye mi?”

“Öyle sayılır? Buna kızacağını biliyorum ama gerçekleri ballandırarak anlatacak değilim.” Elini enseme doladı ve gözlerimin önüne gelen bir tutam saçı çekti. “İş bulman gerekecek. Daha önce hiç işin olmadı. Eğer her şeyi onların ödemesine izin verirsen üstünde söz söylemek için hakları olur. Bir şeyleri kendin kazanırsan kendi kararlarını kendin verebildiğini görmek zorunda kalırlar.”

“Sen kaç işte çalıştın ki?”

Kaşlarını çattı. “Ben sana üstünlük taslamaya veya daha iyi olduğumu söylemeye çalışmıyorum. Ama ben babamdan para almayı bıraktım..”

“Senin böyle yapman daha uygundu. Bir araban, pahalı bir fotoğraf makinen ve birikmiş paran olduktan sonra bıraktın.” Göğsünü dürttüm. “Senin de işin yok. Odaları, yiyecek, içeceği, kitapları, okul harcını ve harçlığı kapsayan bir tam bursun var.”

Yüzünü buruşturdu. ICı sacası Michigan Üniversitesi’nden gelen tam burs teklifi bayağı bir cömertti. “Ben.. Bak, bebeğim. Ben diyorum ki belki bağları biraz kesmenin zamanı gelmiştir? Bu haliyle sorun var demiyorum. Ama ailen hâlâ seni seviyor, değil mi? Her zaman benimle hurda kalsan seni reddedip bir daha asla şenle konuşmazlar mı?”

Ne demek istediğini anlayarak kafamı salladım. “Hayır. Hiç hoşlarına gitmez ama reddetmezler. Uzun süre kızgın olurlar ama en sonunda yelkenleri suya indirirler. Umarım.”

“Koşullara bakacak olursak onların parasına veya arabasına da ihtiyacın yok. Benim kamyonetimi istediğin zaman alabilirsin bunu biliyorsun. Senin bursların da okul harcını, odayı, yeme içmeyi kapsıyor. Tek ihtiyacın olan kitap ve diğer şeyler. Değil mi? İkimiz de iş buluruz, önümüzdeki dönem dört veya beş ders alırız ve part-time çalışırız. Kaynaklarımızı biriktiririz. Kendi arabana ihtiyacın olduğunu düşünürsen alırız sana bir araba.” Beni yanağımdan sonra gözümün altından sonra da dudağımın kenarından öptü. “Kızma bana, lütfen. Her gelişimizde bunun sorun olmasını istemiyorum.”

Gözlerimi bir elimle kapayarak iç geçirdim. Düşünüyordum. “Hayır, haklısın. Kızmadım. Anlaşmazlıklardan nefret ediyorum. Yüzleşmelerden nefret ediyorum. Dün gece tartıştık ve bana... onları hayal kırıklığına uğratmışım gibi baktılar bir de. Sanki onları buçukta eve geldim diye onları hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Okulda ne olduğunu sanıyorlar? Her akşam dokuzda odamda olduğumu mu sanıyorlar? Masum bir bakire olduğumu mu düşünüyorlar?”

“Sanırım sonsuza kadar küçük kızlan olmanı istiyorlar. Sen yine de seni bu kadar önemsedikleri için mutlu ol.” Sesindeki hüzünlü ton her şeyi yerli yerine oturttu.

Onu sırtüstü yatırdım ve bacaklarımı açarak kucağına oturdum. “Haklısın. Tabii ki haklısın. Saçmalıyorum ve bencillik ediyorum.”

Kalçalarımı okşadı ve sevgi dolu bir şekilde kafasını salladı. “Hayır, bebeğim. Sen tanıdığım en az bencil insansın.”

“Ben burda küçük aptal sorunlarım için endişelenirken, sen ve Nel...”

Bir parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu. “Bu bir yarışma değil.” Kalçalarımın kenarlarındaki oyuklara parmaklarıyla masaj yaptı. En çok istediğim yere dokunmasına izin vermek için bilinçsiz bir şekilde kırıdandım. “Neye karar verirsen ver seni destekleyeceğim. Sana elimden geldiği kadar yardım edeceğim. Benim olan ne varsa şenindir, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olduğunda sahip olmanı sağlayacağım. Nasıl olursa olsun?”

Sözcükleriyle eridim. “Sen benden sorumlu değilsin. Bu işte beraberiz.”

Güldü. “Sen benim sevgilimsin. Tabii ki senden sorumluyum. Hayattaki en önemli görevim sana bakmak, seni korumak.”

“Çok eski kafa, değil mi? Ben kendime bakabilirim.”

Dramatik bir şekilde iç geçirdi. “Bunu *biliyorum*. Konu o değil. Sana otur da Susie Homemaker gibi ev kadını ol demiyorum. Bu işte yalnız olmadığımı söylemek istiyorum.”

Kıkırdadım ve ona doğru eğildim, onu öpücükle sustudum. “Biliyorum, Jason. Kapa çeneni ve dikkatimi dağıt benim. Dozajıma ihtiyacım var.”

İşte o zaman sıırıttı ve göğüslerimi avuçladı. Kasıklarındaki sıcaklığın bacaklarımdaki ıslaklığa dönüşmeye başladığını hissettim. Bir elini ikimizin arasına soktu ve bir parmağını içime daldırdı. Öpücüğü derinleştirmek için öne doğru eğildim, ağırlığım dizlerimde ve bacaklarımdaydı.

Ben boşalırken o klitorisimi okşadı. Üstünde inleyene dek orgazmı uzattım. Erkekliğini kasıklarımında hissediyordum ama hâlâ çamaşırı üstündeydi. Kalktım ve deli gibi çamaşıra asıldım, o çıkarmama yardım edene kadar çekiştirip durdum. Çamaşırı odanın öteki tarafına fırlattım. Üstüne çıktığımda bacaklarım titriyordu. Saçlarım yüzünün önüne perde gibi dökülmüştü. Kalçalarımı aşağı doğru ittim, erkekliğini kıvrımlarım arasına yerleştirdim ve kalçamın bir hareketiyle onu girişime doğru yönlendirdim. Dizlerimin üstünde oturuyordum. Tereddüt ettim. Kaslarım titriyordu. Durdum ve onu derinlerime almadan önceki bu anın tadını çıkardım. Kalçalarım tutundu, bakışlarını bakışlarıma kilitledi. Nefesi kesilmişti. Elini tuttum, parmaklarımızı birbirine geçirdim ve öne doğru eğilip ellerini başının üstüne koydum. Yüzünde bir sırıtışla onu hareketsiz hale getirmeme izin verdi. Kontrolü ele almamın hoşuna gittiğini biliyordum.

Anı uzattım. İçimden çıkacak gibi olması için kalçalarımı hafifçe kaldırdım. İkimiz de nefes

almıyorduk. Kalplerimizdeki istekleri gözlerimizle paylaşıyorduk. İnleyerek tekrar içime aldım, alnımı alınına dayadım. Ağzım nefessiz bir çığlıkla açık kalmıştı. Parmaklarımı onun yumruklarına doladım, elimden geldiği kadar sıktım ve üstünde çılgın bir ritim tutturdum. Her darbeye benimle buluştu, bakışlarını benden ayırmadı, benimle birlikte nefes aldı, inledi ve bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdi.

İkinci dalga gelirken üstünde eğildim, iki kolumu da boynuna doladım. Dudaklarımı kulaklarına bastırmıştım. Beraber zirveye doğru ilerlerken kalçalarımız da birlikte hareket ediyordu.

“Jason... Seni seviyorum... Ç-çok çok seviyorum. ”Aramızda dalgalanan bu aşkın yoğunluğuyla neredeyse ağlayacaktım.

O anda, ruhlarımızın da birlikte hareket edip birleştiğini hissettim. Sanki zihinlerimizin, kalplerimizin, vücutlarımızın ve ruhlarımızın her bir parçası bir aradaydı. Hayatta hiç kimseyi Jason’ı sevdiğim gibi sevmeyeceğimi, bunu denemeyeceğimi biliyordum.

“Ben de seni seviyorum. Beck.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Beni sonsuza kadar seveceğine söz ver. Ne olursa olsun.”

Gözlerimdeki, sesimdeki umutsuzluğu fark etti ama sorgulamadı, bir an bile tereddüt etmedi. “Sana sonsuzluk için söz veremem. Beck.” Reddediliş gibi gelen bu cümle sonrasında yaşlar dökülmeye başladı ama Jason gözyaşlarımı öptü ve itirazımı susturdu. “Sonsuzluk için söz veremem çünkü bu yeterince uzun bir süre değil.”

Ağzına doğru güldüm, kıkırdadım ve burnumu çektim. Bütün vücudumun ağırlığı sert, güçlü vücudundayken boynuna yapışmıştım. “Güzel. Sonsuzluktan da uzun bir süre işime yarar.” Güldü ve beni sıkı sıkı tuttu. Kollarını sırtıma ve kalçalarımaya dolamıştı. Bir hareketle battaniyeyi üstümüze attı. Yüzümü onun göğsüne doğru çevirdim. Benim yastığım onun göğsüydü. O şekilde uykuya daldım ve başka hiçbir şekilde uykuya dalmak istemediğimi biliyordum.

DAL KIRILINCA **Becca**

Şubat, iki yıl sonra

Zaman su gibi akıp geçti. Üniversiteden tatile geldiğim o ilk yaz, Jason'm yanına, abimin köhne ve iki yatak odalı dairesine taşındım. Annem ve babam tam tahmin ettiğim gibi kendilerini tamamen kaybettiler ama çamaşır yıkamak ve onlarla zaman geçirmek için yanlarına geldiğimde yelkenleri suya indirmeye başladılar. Bu aile toplantılarına mutlaka Jason'ı da dahil ediyordum. Durum biraz "sorma-söyleme" tarzı bir şeye dönüşmüştü ama işe yarıyordu. Sonbaharda Michigan Üniversitesi'ne döndük ve ikinci yılımızın ilk döneminde ayrı yurt odalarında yaşadık. Jason bir lisede hademe olarak iş buldu. Ben de bir eğitim merkezinde işe başladım.

Tatillerde eve gidince de Ben ve Kate'le birlikte kaldık. Okul yılı boyunca, stresten uzak bir yerimiz olsun diye daireyi boşaltmamışlardı. Abim çok iyi gidiyordu. Bell Tire'da yönetici asistanıydı, ayıktı ve ruh değişimleriyle reçeteli ilaçlarla başa çıkıyordu. Konu Ben olduğunda Kate tam bir mucizeydi ve ben onu bir kız kardeş gibi bağrıma basmıştım. Şimdiye kadar tanıştığım en uzun kızlardan biriydi. Boyu 1.80'i geçiyordu. Zarif, uzun kestane rengi saçları, harika gözleri ve kocaman, her zaman gülen bir ağız vardı. Yüzde yüz organik olmayan hiçbir şeyi almayan, gereğinden fazla vitamin ve içecek eklenen bir veje-terjan diyeti yapan insanlardan biriydi. Yoga yapıyordu, hatta beni de başlatmıştı. Ben'in manik öfkelerini bile etkisiz hale getirebiliyor, fısıldadığı birkaç sözle onu en kötü depresyonlardan çıkarabiliyordu. Asla sabrını yitirmiyor, ruh değişiminin kısacmdayken ettiği hakaretleri ciddiye almıyordu. Kendini kaybettiğini gördüğüm tek zaman, Ben'i sigara paketinde ot taşırken yakaladığı zamandı. Bütün şartelleri atmış, çantasını toplamış ve arkasına bakmadan gitmişti. Aslında bir yere gittiği yoktu. Arabasına atlamış ve mahallede birkaç tur atmış, sonra dairenin otoparkında oturup Ben'in özür dilemesini beklemişti. Aslında Ben sefilce özür dilemiş, Kate'e eve gelmesi ve bir daha asla onu bırakmaması için yalvarmıştı.

İçimdeki evhamlı taraf, ilişkilerinde bir karşılıklı bağımlılık olduğunu seziyordu. Çünkü yanında Kate olmadan Ben'in hayatını sürdürebileceğini sanmıyordum. Ama Kare her zaman orada, onun yanındaydı ve işe yarıyor gibi görünüyordu. Ama Ben'in bu densizliklerinden bıkmış ve Ben yine o eski uyuşturucu bağımlısı hallerine dönecek diye ödüm kopuyordu.

Nell mi? O da zamanla düzelmiş gibi görünüyordu. Oakland Üniversitesi'nden beşeri bilimlerde bir ön lisans derecesi almıştı ve kendi çabasıyla babasının şirketinde orta düzeyde bir yönetici pozisyonu elde etmişti. İyi gibi görünüyordu. Kendini kesmesiyle ilgili benimle bir daha yüzleşmemiş ve onu tekrar bunu yaparken de yaklamamıştım. Üstelik arada bir sürpriz ziyareder gerçekleştirmeme rağmen. Bazen bileklerinde yaralar görüyordum, arada bir de kolunda bir yara bandı oluyordu ama bir çizik olduğunu söylüyor, kesme olayını çoğunlukla bıraktığını söylüyordu.

Son sınıfın başında Jason ve ben kampüs dışına eve çıkmaya karar verdik. Kampüsten birkaç kilometre uzakta ama Jason'ın çalıştığı liseye de çok uzak olmayan tek yatak odalı bir daire bulduk. Benim işim kampüsteydi. Programlarımız çoğunlukla birbirine uyuyordu. Bu yüzden Jason'ın kamyonetiyle gidip geliyorduk. Bu kamyonetle toplam 320 bin kilometre yol yapmıştık. Bu dairedeki ilk aylarımız hayatımdaki en mutlu aylardı. Onun kollarında uyuyor, onun kollarında uyanıyordum.

Ben erken kalkmaya alışık biriydim ama Jason sabahlardan nefret ediyordu ve en az iki fincan kahve içene kadar doğru düzgün sohbet edemiyordu. Ben her zaman kendimi düzenli bir insan olarak düşünürdüm ama temizliği genelde Jason yapıyordu. Bunun nedeninin, çocukken evde o temizlik yapmazsa başka kimsenin yapmaması olduğunu söylüyordu. Annesi umursamıyordu. Babası da sarhoşun tekiydi.

Bahar döneminin başında not ortalamam 4,0'dı. Konuşma-dil patolojisi araştırmasında yüksek lisans yapmak için en iyi üniversitelere başvurular yollamıştım. Jason hâlâ futbolda rekorlar kırmaya devam ediyordu. Ulusal Futbol Ligi'ndeki takımların yarısı oynadığı her maçı izliyor, onu adım adım takip ediyordu.

Michigan Üniversitesi'ndeki son sınıfımızın şubat ayma kadarki yaşamımız için bir sözcük seçmem gerekse, cennet gibi derdim. Bu yıllarda tam 36 defter doldurmuşum. Jason da nefes kesici fotoğraflarından bir dosya oluşturmuştu ve birkaç tanesini satma konusundaki önerilerime sıcak bakmaya başlamıştı. Futbol onun tutkusuydu ama bence gerçek yeteneği fotoğrafçılıktı. Tek bir fotoğrafta bile birçok şeyi yakalayabiliyordu. Genellikle makroskopik çekimlere, günlük nesnelere özellikle de çiçek ve böceklerle odaklanıyordu. Bana Georgia O'Keefe'nin çizimlerini andıran birkaç çiçek fotoğrafı vardı. Aslında Jason da bunu amaçladığını söylemişti. Fotoğrafçılığı sanatla sanat tarihi içeriyordu ve o bunları sanki bir sünger gibi emiyordu.

Sonra şubacın ortasında bir pazar sabahı Kate beni aradı.

“Becca? Ben için endişeleniyorum.” Yumuşak, alçak sesinde şimdi panik hakimdi.

“Neden ki? Ne oldu?” Ders kitabımı bir tarafa koydum ve ders çalıştığım koltukta doğruldum.

“Telefonlarıma cevap vermiyor. Biz... Tartıştık... Kötü bir şekilde. O gitti ve ben... sakinleşmeye çalışıyor sandım ama üç saat oldu dönmüyor, mesajlarıma ve telefonlarıma yanıt vermiyor. Beni endişelendireceğini bildiği için normalde hemen mesaj atar.”

“Yani geri dönüş yaşayacağı kadar kötü müydü tartışma? Eskiye dönmek isteyeceği kadar?” diye sordum.

“Bilmiyorum, umarım değildir ama endişeliyim. Gidebileceği bir yer var mı, biliyor musun?”

Kafamı çalıştırdım. “Bilmiyorum. Özür dilerim, şu an aklıma bir şey gelmiyor.” îç geçirdim. Dudağımı ısırarak benim bildiğim ama Kate'in bilemeyeceği bir yer düşündüm. “Bir yer gelirse aklıma seni ararım. Yanma gelip aramana yardım etmemi isteyecek kadar endişeli misin?”

Lafi çevirdi. “Senin de endişelenmeni istemiyorum. Biliyorum finallerle boğuşuyorsun. Yakın zamanda haber alamazsam seni ararım.”

“Ben eskiden de günlerce kaybolurdu,” dedim. “Aslına bakarsan nereye gittiğini hiç bilmezdim. Sanırım her zaman gizli uyuşturucu arkadaşlarının yanına gittiğini farz ettim. Seninle olduğundan buyana bu iş de son buldu. Geriye dönüş yaşayacak kadar kızgınsa, o arkadaşlarından birinin yanına gidebilir. Ama nerde olduğunu, kime soracağımı bilmiyordum. O bakımdan hayatından uzak

duruyordum.”

Kate inledi. “Bir buçuk yıldır eskiden böyle şeyler yaptığı arkadaşlarındaki kimseyle görüşmedi. Pali Mall sigarasında ot bulduğum zaman dışında, onunla çıkmaya başladıktan sonraki en büyük kavgamızdı bu. Bir süredir temizdi, uyuşturucu sorunundan konuşmaya başladık ve ben gerçekten bağlılığına bir son vermek istiyorsa bunları beraber kullandığı insanlarla olan bağına da kesmesi gerektiğini söyledim. O da bu arkadaşlarıyla görüşmeyi kesti. Sonra çok ciddi bir birimli olduğunu bildiğim arkadaşlarından biriyle görüştü ve ben çok kızdım. O da kullanmadığını söyledi ama zaten konu o değildi. Kullanan insanlarla birlikte takılmaktı. Sonunda başa dönecekti.”

“O zaman öyle arkadaşlardan birini kontrol etmen gerekebilir.” Önce kararsız kaldım ve ama sonra baklayı çıkardım. “Ne hakkında tartıştınız?”

“Sigara. Sigarayı bırakacak mısın diye sordum, o da delirdi. Zaten diğer her şeyi benim için bıraktığını, sigarayı neden bırakacağını sordu. Uyuşturucuyu benim için değil kendi için bıraktığını söylediğimde de fırtına gibi çıkıp gitti.”

“Hepsi bu mu?”

Burnunu çekti. “Bu küçükler için olan versiyonu. Aslında çok daha fazlası var.” Kate iç geçirdi. “Geri dönecek. Döneceğini biliyorum.”

“Beni haberdar et, tamam mı?”

“Tamam, haber veririm. Görüfünüz, Becca.”

“Görüşürüz.” Telefonu kapattım ve sehpanın üstüne koydum. Ama çalışmaya tekrar başlamadım.

Şimdi ben de endişelenmişim. Düşündükçe karnımdaki korku içimde daha çok düğüm düğüm oldu. En sonunda derse döndüm ve yine aklımı tam olarak veremiyordum.

O gün sonradan Jason ile yemek yerken Kare bana mesaj attı: Geri döndü. Kafayı çekmiş. Sakinleşmek için biraz aldığını söyledi. O kadar kızgınım ki ne yapacağımı bilmiyorum.

İç geçirdin», ve mesajı Jason a gösterdim. Koşudan geldikten sonra ona telefon görüşmesini anlatmışım. O da bu geceye kadar Kate’de» haber almazsak Ben i aramaya çıkma konusunda benimle hemfiJdrdi.

Cevap attım: En azından geri dönmüş ve daha kötü şeyler almamış.

Evet ama onun için ot daha kötülerine giden bir yol gibi bir- şey.

Biliyorum, diye cevap verdim. Ama onun seni sevdiğini de biliyorum. Seni kaybetmeyi göze alamayacağımı biliyorum. Ona bunu hatırlat ama bir tehdit olarak sunmadan?

Bir süre sonra Kate cevapladı; İyi bir noktaya parmak bastın. Deneyeceğim. Teşekkürler.

Birkaç hafta geçti. İşler yoluna girmiş gibi görünüyordu. Kate'ten haber gelmemişti. Jason ve ben haftasonunda onları kontrol etmeye karar verdik. Biz gittiğimizde Ben de Kate de çalışıyordu. Kıyafetlerimizin bir kısmını çıkardık ve arabayla dolaşmaya gittik. Eski meşe ağacımızın oraya gittik ve eski günlerin anısına seviştik. Geri döndüğümüzde Ben evde, binanın ön basamağında oturuyor, sigara içiyordu. Sigaranın dumanı nefesinden çıkan dumanla karışıyordu.

Jason a içeri girmesi için işaret ettim ve gidip Ben'in yanına oturdum. Solgun görünüyordu. Onu son gördüğüm zamana göre daha zayıftı ve gözlerinde o eski bastırılmış öfkenin izleri vardı.

Ona omzumla hafifçe vurarak, "Hey, sen," dedim.

"N'aber, Beck?" Bana bakmadı. Sigarasının ucuyla oynuyordu. Bir miktar kül ayağının yanma düştü.

"Ee nasılsın?" Şimdi buradaydı ama konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Çok kötü görünüyordu ama tabii bunu asla sesli olarak söylemezdim.

"Seni Kate mi yolladı?" Sesi hırçın, aksiydi.

"Hayır, ben Kate'i görmedim. Hâlâ işte sanırım, değil mi?" "Bilmiyorum ki. Çekip gitti."

Şaşırmıştım. Kate, Ben i terk edecek olsa bana söyler diye düşünüyordum. "Neden? Ne zaman? Neden gitsin ki?"

"Saçma şeyler işte. Sigara içmenin bana nasıl fayda sağladığını bir türlü anlamadım. Denedim, Beck. Gerçekten denedim. Ama bir türlü onun için yeterince iyi olamadım. Ne yaparsam yapayım. Bayan Mükemmel Kare Yearling için yeterince iyi olamadım."

"Sen tekrar mı başladın?"

E gözün görmüyor mu, der gibi bir bakış fırlattı ve elindeki sigarayı kaldırdı. "Hiç bırakmadım ki. Kare de bu yüzden gitti." "Hayır, hayır. Uyuşturucuyu kast ediyorum."

"Ha. Hayır... Yani daha doğrusu o da Kate gittikten sonra başladı."

Kafam karışık bir halde kaşlarımı çattım. "Yani sigara yüzünden mi senden ayrıldı ve evden gitti? Sen öbür türlü temiz misin?"

"Olay karmaşık, tamam mı? Bir de sen üstüme gelme." "Hayır, hayır. Üstüne gelmeye çalışmıyorum, özür dilerim. Kafam karıştı da."

"Neden karıştı ki? Ben dengesiz hıyarın tekiyim. Bu saçmalıklardan hıka. Tıpkı benim tahmin ettiğim gibi." Sigarasını bitirdi ve ilkinin ateşiyle diğerini yaktı.

"Ama bu hiç mantıklı değil. O seni seviyor."

"Sevmişti. Geçmiş zamana dikkat edelim, canım. Bitti. Onu iki haftadır görmüyorum. Belle Tire'daki aptal işim iki yatak odalı bir daireye yetmediği için daireyi de kaybediyorum. Ellerinde de tek yatak

odalı daire kalmamış. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Sanırım arabada yatacağım. İlk sefer de olmayacak.

Özür dilerim ama sen ve Jason da sevişecek başka yer bulun artık.”

Bu hikâyede başka şeyler olduğunu sezmiştim. Öğrenmem lazımdı. “Ben, lütfen. Konuş benimle. Burda söylediğinden daha fazla şey var mutlaka.”

Koluna dokununca gözle görünür şekilde sıçradı. “Evet ama bir anlamı yok, tamam mı? Daha fazlası var veya yok, bitti. Geri dönmeyecek ve ben onsuz kayboluyorum.” Ayağa kalktı ve gitti. Uzun siyah saçları omuzlarının çevresinde gevşekti. Belli ki yıkanmamıştı da. Çalıştığı yerin tulumlarından birini giyiyordu, önünde yağ lekesi vardı. Aslında bu tuhaftı çünkü son duyduğumda yönetici asistanlığı yapıyordu.

Kate’i aradım. Dördüncü çalışta açtı. “Selam, Kate. Haftasonu için geldim ve Ben senin gittiğini söyledi.”

Güldü. Sesi sert ve mutsuzdu. “Böyle mi söylüyor? Sevgili Benjamin başka neler diyor?”

İşte bu noktada kafam iyice karıştı ve her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. “Sigara yüzünden gittiğini söyledi. Onu terk etmişsin ve o sensiz kayboluyormuş. Onu terk ettiğinde temiz olduğunu söyledi.”

Yarı hıçkırık yarı kahkaha arası bir ses çıkardı. “Seni ne yalanlarla besliyor desene? Bir bağımlıya inanılmaması gerektiğini biliyorsun, değil mi Becca? Yine *kullanıyor*. ”

“Kullanıyor mu? Tekrar mı başlamış?”

“Arabasında kokain buldum. Ama tabii onun değilmiş. Neydi neydi? Ha tamam, arkadaşı için saklıyordu.” Belli ki mahvolmuştu. “Ona bana doğruyu söylemesini ve bunu beraber aşabileceğimizi söyledim. Bunu benim için bırakması yeterli değil. Kendi için bırakması gerek. Yoksa ben onu ne kadar seversem seveyim yürümez.”

“Perişan olmuş, Kare.”

“Biliyorum!” diye inledi. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? On yıl önce babamın aynı şeyi yapışını izledim. Kokainden aşırı doz aldığı için öldü. Tam gözümün önünde. Ben bunu *biliyor*. Bir kişinin daha uyuşturucudan ölümünü izleyemeyeceğimi ve *izlemeyeceğimi* biliyor. Ben kendim kokaine bağımlıydım. Neredeyse ölüyordum, tamam mı? Babam öldükten sonra ben de üç yıl boyunca bu bataкта yaşadım. Ben de aynı onun gibi aşırı doz aldım ama ölmedim. Yardım aldım ve geri dönmedim. *Dönmeyeceğim*. Hiç kimse için. Düşündüm ki ben de onun yaptığını yaparsam, babamın neden beni terk ettiğini anlarım. Benim için neden hayatta kalamadığını, beni neden terk ettiğini anlarım diye düşündüm.”

“Kate, bilmiyordum.”

“Tabii ki bilmiyordun. İnsanlara anlatır mıyım bunları? Bu kadar kötü şeyleri. Hayattayım. Tanrı bana bir şans daha verdi. Bu defa bu şansını harcamayacağım. Onu ne kadar seversem seveyim. Ben in

kendini öldürüşünü izlemeyeceğim.” Tekrar hıçkırıldı ama birkaç derin nefesten sonra kendisini topladı. “Özür dilerim. Becca ama kapatmam lazım. Hastanedeki vardiyam başlıyor.” Hat kesildi ve ben yerdeki betona, Ben in sigarasının izmaritine bakakaldım.

“Bebeğim? Ne oluyor? Kate nerde?” Jason yanıma geldi ve yanağımdaki yaşı gördü. “Ne oldu? Sorun ne?”

“Kate gitmiş. Ben tekrar uyuşturucuya başladığı için.” “Kahretsin.” Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bu hiç iyi değil.” “Hayır, değil.” Destek almak için ona yaslandım. “Ben daireyi kaybettiğini söyledi. Ben... onun için endişeliyim. Onu daha önce hiç bu kadar morali bozuk halde görmedim. Kızgındı. Bilemiyorum. Çok., çok kötü bir his var içimde, Jason.”

Jason boş rahatlatmalar önermedi. Ben bir şeyleri anlayana kadar benimle oturdu.

O haftasonu orada kaldık ama orada olduğumuz üç gün boyunca Ben sadece bir kez geldi. Sürekli odasında durdu ve apartmanı marihuananın buruk kokusuyla doldurdu. Odasından çıkıp gitmeden önce benimle konuşmaya ikna etmeye çalıştım ama kapıyı öyle bir çarptı ki bu yeterli bir hoşça kal ifadesi olmuştu.

Ann Arbor’a gitmeden önce Nell ile öğle yemeği yemiştım ve bu haftasonu için en azından moral verici bir olaydı. Mutlu değilse de istikrarlı görünüyordu ve iki kolunu da bana gönüllü bir şekilde gösterdi. Kısa kollu bir elbise giymişti ve bilekleri kapalı değildi. Bütün yara izleri eskide kalmıştı ve beyazdı.

Milkshake’inden bir yudum alırken, “Uzun zamandır kendimi kesmedim,” dedi. “Öylece gidiveren bir şey değil ve bir daha kesmeyeceğim diye söz veriyorum diyemem ama daha iyiye gidiyorum.”

“Çok sevindim. Nell,” dedim. “Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin.”

İçeceğini pipetle karıştırırken bana gülümsedi. “Birkaç hafta içinde New York’a taşınıyorum.”

Şaşkınlıktan Coca Cola’yı genzime kaçırınca öksürdüm. “Ne... ne yapıyorsun?”

“En sonunda hayatıma devam ediyorum. New York Üniversitesi’ne gidiyorum. Sahne sanatları okuluna girmeye çalışacağım.”

Dudaklarımı bir peçeteye sildim ve peçeteyi tişörtümü lekeleyen soda damlacıklarına dokundurdum. “Sahne sanatları okulu mu? Ne? Yani hangi sanatı icra ediyorsun ki?”

“Gitar çalıyorum. Şarkı söylüyorum.” Omuz silkti. Sanki en yakın arkadaşımın bunları yaptığını bilmemek önemli bir şey değilmiş gibiydi.

“Gitar mı çalıyorsun? Ne zamandan beri?”

“Aslında ilhamı senden aldım diyebilirim. Sen başa çıkmak için daha iyi bir yol olması gerektiğini söylemiştin. Ben de buldum işte. Nerdeyse iki yıldır kasabadaki bir çocuktan gitar dersleri alıyorum. Çalıyor ve söylüyorum. Bunu sadece kendim için yapıyordum ama New Yorkta sokakta da

deneyeceğim.” “Nasıl yani? Sokakta deneyeceğim derken?”

“Hani sokakta oturuyor, gitar çantası açık bir şekilde çalıyorlar ya. Öyle işte.”

Kaşlarımı çattım. “Ha tamam, anladım.” Şaşırmıştım. Bunun gerçekleşeceği hiç aklıma gelmemişti. “Yani New York’a gidiyorsun? Birkaç hafta içinde?”

Başıyla onayladı ve bastırılmış da olsa ondaki heyecanı fark ettim. “Evet ama tabii sahne sanatlarına öylece elini kolunu sallayarak giremiyorsun. Seçmeler filan var işte. Rekabet ortamı. Giremezsem de başka şeyler deneyeceğim. Belki müzik menajerliği filan. Bilemiyorum. Sadece uzun süredir New York’a taşınmak istediğimi biliyorum. Sonunda oluyor işte. En sonunda günü gününe yaşamaktan daha fazlasını yapabileceğim gibi geliyor.”

“Yani sen... iyi misin?”

Omuz silkti. “Bilemiyorum. İyiyim galiba? Ne kadar iyi olunursa. Hâlâ canım yanıyor, hem de her gün. Hâlâ her gün onu düşünüyorum. Özlüyorum. Çok. Ama... Burda olmaktan yoruldu. Belki mekân değişikliği iyi gelecektir. Sanki kimsenin beni tanımadığı, neler yaşadığımı bilmediği bir yere gidersem yeniden başlayabilirim gibi geliyor. Yeni biri olabilirim.”

Sorunlarının da onu takip edeceğini çünkü hepsinin içinde olduğunu söylemek istedim ama dilimi tuttum. Nerede yaşarsam yaşayayım ben bir kekemeydim ve bütün yapabildiğim bunu kabullenmek, buna rağmen olduğum kişiyi sevmektir. Jason bana bu konuda yardımcı olmuştu ama bundan haberi yoktu. O beni kekemeliğime rağmen kabul etmiş ve sevmişti. Ben sinirli veya heyecanlı olduğumda kelimelerde takılışımı, tutukluk yapışımı hiç önemsememişti. Beni konuşma bozukluğuma rağmen seviyor olması, şimdiki akıcı bir şekilde konu-şabilme yeteneğimin en büyük parçasıydı. Olduğum kişiye güveniyordum. Konuşma bozukluğumun beni tanımlamadığını biliyordum. Kekelersem, yavaşlıyor, onu aşıyor ve devam ediyordum. Bu konuda utanmama da izin vermiyordum. Aslında olay şuydu: Bir yerde kekeleyişim zaman utanırsam, bu kötü bir döngüye dönüşüyordu. Utanıyordum, bu da kekelememe sebep oluyor, bu beni üzüyor ve daha kötü bir şekilde kekelememe sebep oluyordu.

“New York’a taşınacağına inanamıyorum,” dedim. “Seni çok özleyeceğim!”

Gülümsedi. Hem mutluluk hem hüznün hem de sevgi barındıran bir gülümsemeydi bu. “Ah Beck, ben de seni özleyeceğim. Sen her zaman benim yanımdaydın, ben iyi bir arkadaş olamadığım günlerde bile. Ama sonsuza kadar filan gitmiyorum tabii. Senin gibi ben de tatillerde geleceğim. Birbirimizi yakında tekrar göreceğiz. Şu andan pek farklı olmayacak. Tek olay artık hafta-sonları çıkıp beni görmeye geleceksin.”

Sonra yemeklerimizi bitirdik, hesabı ödedik ve restorandan çıktık. Yan yana park ettiğimiz arabalarımızın önünde dikildik.

Jason’ın kamyonetinin tekerlek kısmına doğru bir tane vurdu. “Jason hâlâ bu kamyoneti mi kullanıyor? Kendimi bildiğim bileli bu vardı, değil mi? Artık sonu geliyordur herhalde.”

Güldüm ve kamyonete vurduğu yeri okşadım. “Bu kamyonete nazik davran. Çok seviyorum kendisini.”

On altı yaşından beri Jason'da. Değiştirirken ağlayacağımı söyledim Jason'a. Ama evet, sonu geliyor. Frenleri yeniledi ama şimdi de aksesuar kemeri gidiyor. Aksesuar kayışı mıydı yoksa? Öyle bir şey işte. Bilemiyorum. Başka bir parçanın yenilenmesi lazım. Ama verdiği paraya da değmeyecek bir bakıma.”

“Aksesuar kayışı. Bir kez...” Solgunlaştı ve gözlerini kırıştırmaya başladı. Sonra sözcükleri zorla da olsa çıkardı. “Kyle'in aksesuar kayışını değiştirmişim. Camaro'da.”

“Eh işte adı her neyse, o parçayı değiştirmek için daha çok para harcaması gerekiyor. Herhalde sonra da başka bir şey bozulacak. Sanırım yakında daha yeni bir araba almamız gerekecek.”

“Amamız mı?” Nell iç geçirerek ve dudaklarını hüzünlü bir şekilde büzerek sormuştu. Pek gülümsemiş sayılmazdı.

“Nasıl yani?”

“Siz. Sen ve Jason. Ne kadardır birliktesiniz?”

Sırıttım. “Dört yıldan fazla.”

“Senin bir ‘biz’in var. Onu demek istemiştin. Sizin adınıza çok mutluyum.”

Omuz silktim. “Evet. Ben çok şanslıyım sanırım. Daha doğrusu şanslı olduğumu *biliyorum*. Talih diyelim. O harika biri.”

“Birlikte yaşıyor musunuz?”

Kontak anahtarını sallayarak elimdeki anahtarlarla oynadım. “Evet. Ağustostan beri. Harika bir şey.”

“Eminim öyledir. Nasıl bir şey? Alen ne düşünüyor?”

“Alem nefret ediyor. Acele ettiğimizi düşünüyorlar. Ama kabullenmeyi öğrendiler. Tabii ne kadar kabullenebilirlerse.” Bütün bunları hiç elde edemediğini düşünmesine sebep olduğumu bilerek omuz silktim. “Birlikte yaşamak harika. Bazı bakımlardan uyum işi diyebilirim. Yetişkin olduğunu anlamamı sağlıyor. Yurtta yaşamak eğlenceli. Faturalar, kira derdin olmuyor ve her zaman çevrende birileri oluyor. Tanıdığın insanlar, birlikte ders aldığın insanlar veya futbol maçlarında gördüğün insanlar.

Bir dairedesin ve ondan sen sorumlusun. Jason ve ben kirayı ödemek, geri kalan şeyleri yapmak, eve alışveriş yapmak zorundayız. Ayrıca kampüsün içinde de değil. Geç kalan biriysen, bu şekilde daha çok geç kalıyorsun. Rahat kıyafetlerinle çıkıp derse giremiyorsun. Derse kadar araba kullanıyorsun, sonra park yeri buluyorsun. Ayrıca bir erkekle yaşamak... farklı. Tuvaletin oturağını yukarı kaldırma olayı var ya? O gerçek. Geçen gün tuvalete düştüm bildiğin.”

“lyyy!” Nell güldü. “Her zaman onunlasın. İstedığın her şeyi istediğin zaman yapabilirsin.”

Kıkırdadım. “En iyi kısım da bu. Sadece onunla uyumak ve uyanmak bile yeter. Bir daha tek başıma uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

Nell kafasını eğdi. “Evlenecek misiniz sence?”

Yutkundum. Ben de aynı şeyleri düşünmüştüm. “Muhtemelen en sonunda. Bilemiyorum. Daha konuşmadık.”

“Ama sen istiyor musun? Jason ile evlenmeyi?”

“Yani, evet. Sonsuza kadar onunla olmak istiyorum. Sanırım bu da bir gün evleneceğimiz anlamına geliyor ama daha konusu açılmadı.”

Nell sırıttı. “Ama sen kendin düşündün, değil mi? Tabii ki düşündün. On altı yaşından beri onunla birliktesin.”

Başımı salladım. “Evet, tabii ki düşündüm. Ama önce mezun olmam gerek. Zaten birlikteyiz, bu yüzden bir şeyleri değiştirmek için acele etmeye gerek yok. Daha yeni yirmi bir yaşımıza girdik. Diplomamla çalışmaya başlarsam belki o zaman konuşabiliriz.” “Mezun olduktan sonra Jason ne yapacak?”

“Profesyonel lige çıkacak. New Orleans, San Francisco, New York, Kansas City ve Dallas’tan istiyorlar.” Bir tane takımdan daha bahsettiğini hatırlayarak kaşlarımı çattım. “Hah, tamam. Bir de New England vardı.”

Nell şoke olmuştu. “Gerçekten Ulusal Futbol Ligi’nden istiyorlar mı?”

Gözlerimi kırıştıtarak baktım. “Nell, kendi pozisyonunda hem lise hem üniversite düzeyindeki ulusal rekorlar onda. Amerikan Kolej Spor Kurumündeki en iyi oyuncularından biri ve ilk seçmelerde bir şansı olduğunu düşünüyor.” Jason ile olduğum bunca yıl boyunca futbol konusunda pek çok şey öğrenmiştim.

Nell için aynı şeyi söyleyemezdim. “Bu iyi bir şey mi? İlk seçmelerde olması?”

Kas kıs güldüm. “Evet, iyi bir şey. Takımlara ilk seçilecek kişilerden biri olacak yani. Seçme olayı biraz karmaşık, o kadarını anlamıyorum ama ilk seçmelerde seçilmenin önemli bir şey olduğunu biliyorum.”

“O zaman gerçekten iyi.”

“O *mükemmel*. ” Sevgilimle gurur duyuyordum.

Coşkuma güldü. “Peki, madem.” İç geçirdi ve sarılmak için bana doğru eğildi. “Gitmem lazım. Beck.”

Onu kendime doğru çektim ve sıkıca sarıldım. “Seni özleyeceğim. New York’ta sahne sanadarına seçilsen bile en yakın arkadaşını arayabilirsin, değil mi?” Kafamı muzip bir şekilde salladım. “Aslında şu an sana kızmam lazım. Gitar çaldığına ve bunu bilmediğime inanamıyorum.”

O da kafasını salladı. “Kimse bilmiyor. Sır filan değil de kendim için, başa çıkmak için yaptığım bir

şeydi. Çalıp söylersem, duygularımı başka şekilde çıkarmaktansa bu şekilde dökebiliyorum.”

Ona sarıldım ve gidişini izledim. Onu ancak aylar sonra görebileceğimi biliyordum.

Becca

9 Nisan

Ailemin evine girdiğimde *merhaba* diye seslendim ve cevap olarak sessizlik geldi.

Jason ile kendi evimizde yaşadığımızdan finallerden sonra yaz tatili için eve gitmemeye karar vermiştik. Son senemiz için birikimlerimizi destekleyecek işler bulacaktık. Bu Jason için yeni bir iş, benim içinse eskisinden başka bir iş bulmak demektir. Programda yazın bana ihtiyaç yoktu. Bir hukuk bürosunda telefonlara bakıyordum. Çok sıkıcıydı ama buna degecek kadar para alıyordum. Jason hâlâ iş arıyordu ama bir peyzaj şirketiyle de görüşüyordu.

Pederin ofisine girdim ama içeride kimse yoktu. Annemi de görememiştik. Her ikisi de geç saatlere kadar çalıştığı için buna şaşırmamıştım. Ama Ben evde olmalıydı. Arabasını kapının önünde görmüştüm. Dairesini kaybettikten sonra annemlerin yanına taşınmıştı. Kate'den işleri yoluna koymaya çalıştıklarını duymuştum ama pek de iyi gitmiyordu. Kate yine endişelenmişti. Birkaç saattir Ben'den haber alamıyordu. Ben hâlâ Belle Tire'da çalışıyordu ama yönetici asistanlığından istifa etmiş ve daha az sorumluluk gerektirdiği için yağ değiştirmeye geri dönmüştü. Bence akıllıca bir karardı. Sorun şuydu, eve uğramadan önce Belle Tire'ı aramıştım. Ben'in sabah dokuzdaki vardiyasına gitmediğini söylemişlerdi ve saat şu an akşamüstü üçtü. Kate annemlerin evine gidip ona bakmamı istemişti.

Klima beni serinletti ve dedemin çalışma odasındaki saatinin *tik-tak-tik-tak-tik-taMhxmí* duydum. Tenim karıncalandı ama nedenini bilemiyordum. Her şey muntazamdı. Mutfak pırıl pırıldı, eksik hiçbir şey yoktu. Ön kapı kilitliydi, garaj kapıları ve veranda da öyle. Dudaklarımı yaladım ve ilk katı araştırırken nefes alıp verişimi kontrol altına almaya çalıştım. Her şey yerli yerindeydi. Merdivenlere doğru yöneldim. Aışkanlık gereği çatlak olan onuncu basamağı atlamıştım. Eski yatak odamın kapısı kapalıydı, içeri girdim. Eski yatağım hâlâ oradaydı. En sevdiğim çarşaf ve nevresimlerimi üniversiteye götürdüğüm için eski bir yatak örtüsü serilmişti. Şifonyerimdeki ıvır zıvırlar artık yoktu ve çalışma masam kalemlerle dolu bir Starbucks bardağı hariç bomboş duruyordu. Dolap kapalıydı. Kontrol etmişim. Poster, fotoğraf. Hiçbir şey yoktu. Ben de öyle.

Annemlerin odasına baktım. Aslında bana çok tuhaf gelmişti. Bu odaya hayatımda sadece birkaç kez girmiştim. Odaları onların mabedi idi. Bu sözsüz bir kuraldı. İçeri girmek yasaktı. Babamın terlikleri, yatağın kenarındaki klasik TV pozisyonunda duruyordu. Annemin mavi havlu kumaştan olan sabahlığı, antika sallanan sandalyesinin arkasına asılmıştı. Sallanan sandalye, birkaç yıl önce annemin kırkinci doğum günü için Lübnan'dan gönderilen bir aile yadigârıydı.

En son bakılacak yer tabii ki Ben'in odasıydı. Korkum midemin düğüm düğüm olmasına sebep olan bir dehşete dönüştü. Kalbim gümbürdüyor, ellerim titriyordu. Nefesim pürüzlüydü. Elimi soğuk kapı tokmağına koydum, tokmağı çevirdim ve ittim.

Oda boştu. Ayrıca pırıl pırıldı. Yatak düzgün bir şekilde toplanmıştı. Her şey yerli yerindeydi. Aslında bu hiç Ben'e göre bir şey değildi. Ben biraz pasaklı biriydi. Odasının bu kadar temiz olacağı aklıma gelmezdi. Rapçilerin posterleri. *Sports Illustrated* ve *Playboy* dergilerinden sayfalar duvarları kaplıyordu. Bir duvarı da CD'ler kaplamıştı. Her bir CD kabı sola bakacak şekilde yerleştirilmişti. Oda temiz kokuyordu. Benin oda kapısı her zaman kapalı olmasına rağmen paçuli tütüsü kokardı. Çünkü bunu uyuşturucunun kokusunu örtbas etmek için kullanırdı. Tek yaşam işareti bir zamanlar JasonT görmek için çıktığım pencereydi. Sıcak bir esinti geldi, perdeleri oynattı.

Şifonyerinin üstünde tek bir sayfa kâğıt vardı. Daha okumadan reddedercesine kafamı salladım.

Becca,

Bunu senin bulacağım tahmin ediyorum, özür dilerim. Açıkçası bunu çok daha uzun zaman önce yapmamamın tek sebebi şendin. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Kimse bana inanmadığında sen bana inandın. Ama artık bu yeterli değil. Anneme ve babama diyecek fazla bir şeyim yok. Keşke daha çok deneselerdi, beni yargılamak ve düzeltmeye çalışmak yerine olduğum gibi sevse-lerdi. Benden ümidi kesmeselerdi. Herkesten özür dilerim. En çok da Kate'den. Ben onu hak etmiyorum. Hiçbir zaman hak etmedim ve hak etmeyeceğim. Onu tekrar tekrar hayal kırıklığına uğattım. Bunu yapmaya devam edemem. Onun benden daha iyi birine ihtiyacı var. Şimdi o kişiyi bulabilir. Onu seviyorum ama-bu yeterli değıl.

Hoşça kal.

Benjamin

Not. Becca, ağacı hatırlıyorsun değil mi? Ben orada olacağım.

Kâğıda dokundum, mürekkep elime bulaştı. Bunu görünce umutlandım. Mürekkep daha kurumamışsa, belki daha zaman vardı. Ağaç. Tanrım, o ağaç. Evimiz mahallenin bir uçundaydı ve yarı orman, yarı çalılık, yarı da sonsuz çim bir açık araziye açılıyordu. Arka kapımızdan yaklaşık iki kilometre uzakta yere değen dallarıyla kocaman bir çam ağacı vardı. En alçak dalı bizim erişebileceğimizden biraz daha yüksekteydi. O ağacın altında saatlerce oynardık. Sonra Ben büyüyüp ruhsal dengesizlikleri başladığında, oraya gider ve her şeyden uzaklaşırdı.

O ağacın altında ruh değişimleri dışında ne isterse hissedebildiğini söylerdi. Uyuşturucu almak için de oraya giderdi. Ta ki ailemizin umursamadığını veya görmemezlikten geldiğini fark edene kadar.

Düşünmedim bile. Bacaklarımı pencereden aşağı salladım ve rekor hızda yere atladım. Çalılık araziye, makiyle kaplı bayıra doğru ilerlerken bir yandan da çantamdan telefonu çıkardım. Jasohdan başka kimseyi düşünemeyecek kadar panik halde olduğum için Jason'ı aradım.

“N'aber, bebeğim?” Nefes nefeseydi. Arka plandaki ağırlıkların çıkardığı sesleri duyabiliyordum.

“A-a-abim B-ben. Sa-sanırım bi-bir no-not b1-b1-bırakmış. 1-i-i-intihar notu.” Nefes alamıyordum. Konuşamıyordum.

“Ne? Ciddi misin? Onu buldun mu?”

“He-henüz de-de-değil. Evimizin arkasında b-bir a-a-ağaç var. Sa-sa-sanırım orda.”

“O devasa çam ağacını biliyorum. Bebeğim beni dinle. Oraya tek başına gitme. Beş dakikadan daha yakınlık, hemen geliyorum. Beni bekle, tamam mı?”

Çok geç kalmıştı. Çoktan varmıştım. Ağaç diğer tarafa doğru eğilip kalkıyordu. Çam ağacının en tepesinin rüzgârda sallandığını görebiliyordum. Kuşlar neşeye şakıyorlardı. Bu benim içimdeki dehşete karşı büyük bir zıtlıktı. Yapabildiğim kadar hızlı koştum. Elimde sıkı sıkı kavradığım telefonu unutmuşum. Jasonun benim ismimi bağırarak sesi çok derinden geliyordu. Bayıra çıktım, sendeledim ve düştüm. Yokuş aşağı kaydım. Çakıllar sırtıma batıyordu. Kayaların çıplak bacaklarımı çizdiğini ve yırttığını hissediyordum. Şortum bacaklarımı koruyamayacak kadar kısaydı.

Doğrudum ve en alt dalın olduğu tarafa doğru dolandım. Gözlerim kapalıydı. Sanki açınca görmekten korktuğum şeyi engellemek ister gibiydiler. Yaşlar çoktan yüzümden süzülüyordu. Telefonda veya uzaktan bir yerden Jasonun sesini duydum. Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım.

Çılgılık attım.

Ben en alçak dalda sallanıyordu. Bacakları hâlâ havayı tekmeliyordu. Altında turuncu bir Home Depot kovanı hâlâ daireler halinde dönüyordu. Gözlerinin beyazı görünüyordu, ağzı kocaman açıktı ve yüzü mosmor olmuştu.

Dışkı kokusu aldım.

Tekrar tekrar adımı sayıklayarak öne doğru atıldım. Bacaklarımdan yakaladım ve hıçkırarak bütün gücümle kaldırdım. Boğazındaki baskının azalacağı kadar yukarı kaldırmıştım. Sonra hafif bir boğulma sesi duydum. Bacaklarım pes etti ve bilekleri ellerimden kaydı. Yere onun altına düştüm. Ayak parmakları artık cansız bir şekilde daireler halinde dönüyorlar, kıpırdamıyorlardı.

“*BENT* Sesimin çatladığını, kırıldığını duydum. “Hayır, Ben, hayır, hayır, *haytr.* ” -

Altında debelendim, ayağa kalktum. Onu kaybettiğimi bilmeme rağmen, artık çok geç olduğunu bilmeme rağmen onu kaldırmaya çalıştım. Bacaklarının arkasını tuttuğum yerde sıcak, yapışkan ve iğrenç kokan bir şeyin ellerime bulaştığını hissettim. Bunun ne olduğunu biliyordum. Birisi kendini astığında bağırsaklara ne olduğunu biliyordum.

Kafamı kaldırıp vücuduna baktım. Kafesi doğal olmayan bir açıda bükülmüştü, gözleri ters dönmüştü, dili dışarı çıkmıştı.

“*Siktir.* ” Arkamda bir ses duydum. Jason’dı.

Kollarını bana doladığını hissettim, beni geri çekiyordu. Onunla mücadele ettim. Benim Ben’e yardım etmem gerekiyordu. O incinmişti. Bana ihtiyacı vardı. Onun bana her zaman ihtiyacı vardı. Bense yanında yoktum. Çok geç kalmıştım. Ona yardım etmem lazımdı. Beni çekeştiren kollarla mücadele ettim. Çılgılığımın ses tellerimin pes edeceği kadar vahşileştiğini duydum. Kulağımda fısıltılar duydum. Jason bana arkamı dönmem için yalvarıyordu.

Artık bakma, bebeğim. O öldü. Öldü.

HAYIR! O ÖLMEDİ! Benim abim, abim, benim Benim. Gücüm bittiğinde, Jason beni tutarken bile mücadele ettim. Artık konuşamıyordum, düşünemiyordum, hıçkırıyordum, kesik kesik nefes alıyordum, mırıldanıyordum. Benny için mücadele ediyordum. Rüzgârda sallanıyordu. Boğazındaki ip gıcırdıyordu.

Bir yerde bir karga öttü. Sanki onun ölümünü duyuruyor gibiydi. Simsiyah kuş, yakındaki bir ağacın dalma kondu, başı kalkıktı, gözleri parlıyordu. Kanatlarını dalgalandırdı, kafasını diğer yana çevirdi. Doğrudan bana bakarak tekrar öttü.

“HAYIR! Omx alamazsın!” Bunlar uzun zaman sonra akıcı bir şekilde söylediğim son sözcüklerdi.

JasonTn kollarından kurtuldum, yerden ayağımın yanından bir taş aldım. Kargaya fırlattım. O ise sadece başını eğdi ve iki kez sert, alaycı bir şekilde gıkladı. Sonra birkaç tüyün dalgalanışı ve kanat çırpışıyla gitti ve ben bitap bir halde yere düştüm.

Güçlü kolların beni kaldırd^ını hissettim. Çaresiz bir şekilde bu taş gibi göğse tutundum. Burun deliklerime gelen JasonTn terli kokusu beni o an ölmekten uzak tutan tek şeydi. Ona tutundum, göğsünü tırnaklarımla çizdim. Bir gün önce manikür yaptırmıştım. Tırnaklarım açık mordu, düzgün bir şekilde boyanmış ve şekil verilmişti. Mor tırnaklarım JasonTn tişörtüne batıp onu yırtarken ve çıplak tenine kazınıp pembe izler bırakırken dehşetle izledim. Nefes alamıyordum, yıldızların gözümün önünde parladığını hissediyordum. Ciğerlerim yanıyordu. Sonsuz bir çığlığa, sessiz bir titremeye yakalandığım için nefes alamıyordum.

Beni taşıyordu. Altımızdaki bayırı hissediyordum. Mücadele ettim, nefes aldım ve mücadele ettim.

“B-Ben! Ha-hayır! Be-beni bırakın! Ba-bana i-ihtiyacı va-var! Lü-lü-lütfen!”

Jason cevap vermedi. Vermesine de gerek yoktu. Seslerin beni ezip geçtiğini, telsizlerin öttüğünü, uzaktaki siren seslerini duydum. Kırmızı ve mavi ışıklar gözkapaklarıma vuruyordu. Bir kapı açıldı, kapandı. Merdivenler gıcırdadı. Başka bir kapı açıldı. Bacaklarımdan altındaki serin porseleni hissettim. Su çarpıldı ve püskürdü. Biraz sonra buhar beni sardı. Dışkı kokusu burun deliklerimde kalmıştı. Ellerimden biri acıyordu. Sol elimdeki ortaparmağıma duygusuz bir şekilde baktım. Tırnağım yoktu ve parmağım kanıyordu.

Jasohın elleri tişörtümü çıkardı, sutyenimi çözdü, beni ayağa kaldırdı. Şortumu ve iç çamaşırımı çıkardı. Tenini hissedebiliyordum, sıcaklığına gömülmek ve her şeyi unutmak istiyordum. Ama o izin vermezdi. Çok üşüyordum. Küvete girmeme yardım etti. Metal çubuk ayarlandı ve ben kaynar suya maruz kaldım. Su çabucak makul bir sıcaklığa ayarlandı. Önemsemedim. Yanmak iyiydi.

Turuncu ve pembe bir banyo lifi omuzlarımı, sırtımı, kollarımı ovdu. Jason beni nazikçe, özenle yıkıyordu. Göğsüne doğru dayanmama izin verdi. Sırtım onun ön tarafına yaslanıyordu. Saçlarımı köpürttü, duruladı. Sonra saç kremiyle masaj yaptı. Beni tekrar yıkadı, saçlarımı duruladı. Bir tarifin ıslak, birbirine dolaşmış saçlarımda nazikçe tekrar tekrar gezindiğini, saçlarım açılana kadar düğümlerimi çözmeye çalıştığını hissettim.

Su ılıdı. Sonra Jason suyu kapattı. Vücuduma bir havlu doladı, beni kuruladı. Saçlarımı havludan çıkarıp kuruladı, tekrar taradı. Ona doğru titredim. Beni kollarına aldı ve odama taşıdı, yatağımın üstüne yatırdı. Çarşaflarla yorganı altımdan kaldırdı ve beni örttü. Kısa bir an için yokluğunu hissettim ve panik beni sardı.

“Hayır! Ge-geri dö-dön!” Nefes nefeseydim. Yatakta döndüm. Hemen geldi. Hâlâ çıplak ve ıslaktı. Benim yanıma yattı ve bana sarıldı. “Buradayım aşkım. Buradayım. Seni bırakmıyorum. Buradayım.”

“B-Ben...” Kollarında döndüm ve yüzümü göğsüne dayadım. “Ne-neden? Tanrım, B-Benny...”

“Bilmiyorum, tatlım. Keşke bilsem.” Saçımı okşadı. Nefesi kulağıma vuruyordu.

“Ben-Benny...” Hıçkırdım ve bir kez başladı mı durdura-madım. Mentşelerin gıcırdağını duydum. Jasonm ağırlığı değişti, sonra geri döndü. Bir düşünce aklıma düştü. “K-Kate? Kate’e söylemem gerek.”

“Biliyor. Söylediler.” Beni kendine doğru çekti. “Çok üzgünüm. Becca. Çok üzgünüm.”

Uyuyana kadar hıçkırdım. Sonra uyandım, tekrar kendimden geçene kadar yine hıçkırdım. Bir noktada kalkıp giyindim. İkinci uyandığımda Jason yanımda yoktu. Pencerenin ötesi karanlıktı, ince bir ay karanlığı yarıyordu. Jason’ı mutfakta ailemle konuşurken buldum. Elinde bir fincan kahve vardı. Atında eşofman, üstünde de arkasında soyadı yazan bir eşofman üstü vardı.

Beni önce peder gördü. Mutfağı iki büyük adımda geçti ve beni göğsüne bastırdı. “Rebecca, bunu gördüğün için çok özür dilerim. Tanrım, *figlia*, çok özür dilerim.” Sesi çatladı. “Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal...”

Kolonyasının iğrenç kokusunu, sarılışının verdiği o yabancı hissi kaldıramadım. Ondan uzaklaştım ve Jason m yanma gittim. Beni kollarına aldı. Yine parçalandım. Yüksek bar sandalyesine oturdu ve beni kucağına aldı. Saçlarımı okşadı, bana sarıldı.

Annem sessizdi ama acısını hissediyordum. Ona bakınca yüzünün yaşlarla dolu olduğunu ve gözlerinin kızardığını gördüm.

Babamı arkamda hissettim. “Rebecca, ben...”

Onu suçlamıyordum, ona kızgın değildim ama onun varlığına katlanamıyordum. Dokunuşundan kaçtım ve Jason’a bakmak için kafamı çevirdim. “B-b-ben bu-bu-burada o-o-olamam. Be-be-beni gö-gö-götür bu-buradan. Ba-ba-başka bi-bir yere. Ne-ne-nereye o-olursa.”

Beni sıkı sıkı tuttu ve götürdü. Bir kapının açıldığını duydum ve annemin kokusunu aldım. Soğuk, küçük parmaklar alnıma dokundu. Gözlerimi açtım ve kahverengi gözleriyle karşılaştım. Konuşmadı, sadece alnımı okşadı. Dudakları ince, sert bir çizgi haline gelmişti.

“O-o ö-ö-öldü, a-anne.” Onun bakışlarıyla buluşurken Jason’m eşofmanına yapıştım. “Ke-ke-kendini ö-öldürdü. Kendini a-a-aptal bir *a-a-ağaca* a-a-astı!”

Tek söylediği, “Biliyorum, biliyorum,” oldu.

“Ne-ne-neden?”

Kafasını sallayarak omuz silkti. “Benim... verecek cevabım yok.”

Jason beni ılık yaz akşamına doğru taşıdı. Hafif bir meltem saçlarımı dalgalandırıyor. Çiçek, kesilmiş çimen ve gece kokuyordu. Bir yerlerde bir kurbağa vırakladı. Bir cırcır böceği acı acı şarkı söylüyordu. Beni yere bıraktı. Kamyonetin kapısının açıldığını duydum. Açık sarı ışık tanıdıktı. Kapı açık kaldığı zaman duyulan *ding-ding-ding* sesi yine başlamıştı. Kamyonete bindim. Tanıdık bir şeyler olduğu için minnettardım. Bir gümbürdemeye kamyoneti çalıştırdı ve hemen müzik başladı. Hey Marseilles’tan “To Travel and Trunks” çalıyordu. Jason’ın country müziği değil de benim şarkılarım çalıyordu.

Jasohın beni izlediğini hissettim. Beni müziği açık bırakacak kadar iyi tanıyordu. Bir sonraki şarkı Plain White T’s’den “Rhythm of Love”di ve gözlerimi kapattım. Jasohın kamyonetin sıcak tanıdıklığıyla sarılıyken neredeyse unutacaktım.

“Nereye gitmek istiyorsun, bebeğim?” Mahalleden çıkarken sağa döndüğünü, sonra sola dönerek ana yola çıktığını hissettim.

“Neresi olursa. Sür sadece.”

Bir sonraki şarkı The Civil Wars’tan “Kingdom Come”di. O arabayı kullanırken ben Jasohın kucağına başımı koydum. Kum ve çakılın altımızda kaydığını hissedebiliyordum. Jasohın eli yanımdaydı.

Dolaştık, dolaştık. Uyudum ve Jasohın kollarında uyandım. Başım göğsündeydi. Sabah ayazıyla üşümüştüm. Ön camdan kızıl-sarı güneş vuruyordu. Meşe ağacımızın dallarını gördüm. Her biri tanıdıktı. Bu ağaçta kaç dal olduğunu biliyordum. Bir tarafındaki balta veya testere izini biliyordum. Kökünün yakınlarındaki yumruyu ve kuşların yuva yapmayı sevdiği alçak dalı biliyordum.

Bir anlık huzur yaşadım. Sadece soğuk, Jasohın kolları, kamyonet, ağaç ve güneş vardı. Sonra hatırladım. Kâbus zihnimden fırladı. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak titredim. Jasohın kolları beni sardı. Uyanık olduğunu biliyordum.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Seni o kadar çok seviyorum ki her dakika seninle olacağım.”

Göğsüne doğru kafamı salladım. “Be-ben de-de se-seni se-seviyorum.” Kekelediğim için yüzümü buruşturdum. “Ö-özür dilerim.”

“Özür mü? Ne için?”

“Sü-sü-sürrrr-rekli ke-ke-kekeliyorum.” Sözcüklerin ortasında yaşadığım kekemelikler en kötüsüydü. Lise birden beri bir sözcüğün ortasında kekelemiyordum.

Hıçkırır gibi bir ses çıkardı. “Asla özür dileme. Bunu biliyorsun. Seni seviyorum. Her zaman,

sonsuzca kadar, ne olursa olsun.”

“Sö-sö... söz mü?” Ona umutsuzca sarıldım.

“Ruhum üzerine. Hayatım üzerine.”

Ona ihtiyacım vardı. Bunu kabul etmekten korkmuyordum. Asla. Özellikle de o zaman. Beni bu acıdan, Ben’in üstümde sallanırken ve dönerkenki görüntüsünden kurtaracak tek şeyin o olduğunu biliyordum.

Bana sarıldı ve bir daha asla bırakmadı.

14

AĞIT

Jason

iki gün sonra

Cenaze salonundaki görüş odasına girerken Becca’yı gerçekten ayakta ben tutuyordum.

Neden “salon”du ki adı? Sanki çok hoppa, önemsiz bir sözcük gibi duruyordu. Salonlar çay yudumlamak, boş şakalara gülmek içindi. Sevdiğimiz birinin kaybına yas tutmak için değil.

Nell’i aramaya çalışmıştım ama telefonu açmamış, geri de dönmemişti. Mesaj da bırakmadım. Böyle bir haberi telesekreterden vermek nasıl mümkün olabilirdi?

Becca... kırık döküktü. Onu böyle görmek beni mahvediyordu. O her zaman canlı bir insandı, cıvıl cıvıl ve sevecendi. Toplum içinde sessiz de olsa yine de hareketliydi. Gülümsemesindeki gün ışığı solmuştu, gözleri canlılığını yitirmişti. Onu yanımda tutuyor, kolumla olduğu yere sabitliyordum. Kaburgalarımaya öyle sıkı yapışmıştı ki nefes alıp verişimi kısıtlıyordu. Onu Kyle öldüğü zamanki aynı zambak desenli halıdan, aynı yersiz eksi İngiliz av sahnelerini betimleyen tabloların önünden neredeyse taşıyarak geçirmiştim. Neyse ki Kyle için geldiğimiz zamanki aynı oda değildi. Bir de bunu kaldırılabileceğimi sanmıyordum. Burası, ahşap panelli duvarlar, solgun kömür karası halı, pirinç lambalar, birkaç av sahnesi tablosu ve üç sıra sandalyesiyle daha kontrollü bir yerdi.

Bir de tabut vardı. Maun veya başka bir fındık rengi ahşaptandı. Kenarlarında pirinç tutacaklar vardı. Kapağın yansı açıktı. Tabuta doğru Becca ya eşlik ederken önce Ben’in siyah parlak saçlarını gördüm. Yaklaştıkça Becca hıçkırdı ve bana sıkıca tutundu. Son adım da atarken kendimi hazırladım. İşte artık tabutun önünde duruyorduk. Becca yüzünü takım elbiseme gömdü.

“Be-ben ba-bakmak is-istemiyorum,” diye mırıldandı.

“O zaman bakma,” dedim. “Kim olduğunu zaten biliyorsun.” Kollarımda titredi. Sonra yüzünü hafifçe benden uzaklaştırdı, doğruldu ve kendi başına ayakta durdu. Elleriyle dizine kadar gelen siyah elbisesinin kalça kısmını düzeltti. Kendini hazırladığı belliydi. Sırtı sopa gibi düzeldi, başı geriye

doğru yaslandı, elleri yumruğa dönüşmüştü. Nefes alıp verışı derinleşti, hızlandı. Yanında durdum ve parmaklarımı onunkilerg doladım. Sanki bir kurtarıcı gibi bana tutundu ve canımı yakacak kadar sert bir şekilde tuttu.

Onu izledim. Gözlerini açtı. Tabutun üstündeki boşluğa baktı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Kendini zorlayarak bakışlarını abisinin vücuduna çevirdi. Sade siyah bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravat giydirilmişti. Saçları geriye doğru yatırılmıştı. Makyaj öyle ustaca yapılmıştı ki boğazını çevreleyen morluk neredeyse kapanmıştı.

“Tanrım, o-o ta-takım e-e-elbiseden ne-nefret e-ederdi,” diye mırıldandı. Sonra elini ağzına kapattı. “Bu-bunu ne-neden ya-yapıyoruz? Ni-niye ke-kendimize bö-bö-böyle i-işkence e-e-ediyoruz? Bu Ben değill ki.”

Bu sorulara cevabım yoktu. Ben sadece kolumu beline dolayarak ona sarıldım.

Bay de Rosa geldi ve Becca'nin yanında durdu, elini onun omzuna koydu. Dün gece geç saatte bana onu suçlamadığım söylemişti ama şimdi elinden kurtuldu ve boğazından inledi.

“Ya-yapma, pe-pe-peder.” Sendeleyerek benden uzaklaştı. Neredeyse tabutun yanındaki şehpanın üstünde duran Ben'in çerçevenilmiş fotoğraflarının üstüne düşecekti.

Babası gözlerinde kederle onun gidişini izledi. Sonra bakışları bana çevrildi. O bakışlarda suçlama vardı. Sanki ben onları yabancılaştırmak için bir şey yapmışım gibi bakıyordu. Abisinin ölümü için Enzo de Rosa'yı suçlamadığını söylemişti ama hareketleri tersini söylüyordu. Bu benim sorunum değildi. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım: Onu takip ettim, kolumu beline doladım ve onu arka tarafta kapının yanında bir sandalyeye oturttum. Tekrar kaçacaktı, biliyordum.

Bir papaz geldi ve kalabalığın önünde durdu. “Sevgili dosdar,” diye başladı. Sesi pürüzlü ve genizdendi. “Burada Benjamin Aziz de Rosa'nın vefatını anmak için toplanmış bulunuyoruz. Hayatının çok erken bir zamanda son bulduğu konusunda hepimiz aynı fikirdeyiz. Muhtemelen hiçbir zaman Benjamin'in neden kendi canına kıymayı seçtiğini bilemeyeceğiz ama yine de burda onun ölümünün yasını tutacak ve yaşamını anacağız...”

Becca bir hıçkırığı yuttu, öksürdü ve ayağa kalktı. Kendini doğrultup papazın önüne çıkarken onu takip ettim. Papaz durdu, bir şok ve kafa karışıklığı hali içinde Becca'ya baktı. Becca bakışlarımla buluştu ve kafasını salladı. Ne yaptığını bildiğinden emindim. Ben de sırtımı duvara yasladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Onu durdurmayı kim denerse denesin karşısında önce beni bulacaktı.

“A-abim bu şekilde olsun istemezdi.” Yavaş yavaş konuşuyordu. Sözcüklerinde yapay, sanki kâğıttan okuyormuşçasma bir hava vardı. “O-o böyle sa-saçma şeylerden nefret ederdi.

Bu aptal fotoğraflarından, çiçeklerden nefret ederdi. Alınmayın ama papazın ettiği sahte sözcüklerden nefret ederdi. O-o-o-o bizim onun için kafayı çekmemizi isterdi. Ama tabii bu-bunu yapmayacağız. Hepimiz kendisini niye astığını *kesin olarak* biliyoruz. Sorunluydu. Depresifti. Kızgındı. Ha-ha-hayata ve-ve-verebileceği bi-bir şe-şey o-olmadığını d-düşünüyordu.” Durdu, gözlerini kapattı ve

kendini toparladı.

İlk defa o zaman Kate’i fark ettim. Siyah yerine, dizlerine kadar gelen ve narin hatlarına oturan zümrüt yeşili bir elbise giymişti. Saçlarım karmaşık bir örgü yapmıştı ve yüzünde ağır bir makyaj vardı. Başkası için değil. Ben için hazırlandığını fark ettim. Gözleri kırmızı, yaşlarla lekelenmiş ve kızgındı.

Becca da onu gördü ve ona doğru konuştu.

“Kate dışında onu en iyi ben tanırdım. Onu seviyordum, onun ke-kendisiyle mücadele etmesinden nefret ediyordum.” Becca sık sık duraksıyordu, kendini akıcı bir şekilde konuşmaya zorluyordu. Kimse nefes dahi almıyordu. “No-no-nomnda özür dilemiş. Kate’i ve herkesi hayal kırıklığına uğrattığını yazmış. O bizi hayal kırıklığına uğratmadı. U-u-uğratmadı. Bir kez bile... *B-hiz onu* hayal kırıklığına uğrattık. Hepimiz.” Bakışları babasına kaydı. Bay de Rosa gözle görülür şekilde sışradı. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Yanağına bir damla yaş düştü. “B-biz he-hepimiz o-onu ya-yargıladık. Onu dü-düzeltmeye çalıştık. Sadece Kate onu *sevdi*. Ne hissettiyse yaşamasına izin verdi ve onu ka-ka-ka-bul etti.” Kekelediği son üç heceyle birlikte gözlerini de kırıştırmıştı.

Bu cümleden sonra Kate dayanamadı, metal sandalyelerin ani bir hareketiyle kalktı ve gitti. Becca onu izledi. Sonra bakışlarını tekrar kürsüye çevirdi ve tahtaya baktı. Bana baktı ve bakışlarıyla oturduğu sandalyedeki çantasını işaret etti. Çantayı alıp ona uzattım. Çantasından sekize katlanmış bir kâğıt çıkardı. Açtı ve ahşap yüzeye koydu.

Derin bir şekilde nefes aldı. Yüksek sesle okumadan önce sözcükleri içinden okurken dudakları hareket ediyordu.

“Bunu ben yazdım. Ben için.” Becca’nın şiirini paylaşmasının ne kadar zor olduğunu biliyordum. Bu ona verebileceği tek ve en iyi şeydi.

Senin için yas Tutmuyorum abi.

Ağlamıyorum.

Düşünce

Acı

Veya aşk varsa eğer Bu hayattan sonra O zaman sen bizi İzliyorsun Bize kıızıyorsun Ama sen huzur içindesin Senin için yas Tutmuyorum abi.

Ama seni özlüyorum.

Keşke bırakmasaydım,

Kendini uzaklaştırmasaydın,

Bu kadar vahşice Hepimizden.

Benden.

Seni seviyorum abi.

Özür diliyorum Seni daha çok Sevmediğim için Daha iyi bir yerde misin Bilemiyorum

Belki de bu

Kendimizi rahatlatmak için anlattığımız

Bir hikâyedir

Söyleyecek çok şey yok

Yeterince sözcük yok

Hepsini söyleyebilmem için

Eğer buradaysan

Eğer dinliyorsan

O zaman umarım

Her nerdeysen orada

Bulmuşsundur her ne arıyorsan.

Kâğıdı eliyle buruşturdu. Sanki bunları böyle akıcı bir şekilde söylemek bütün gücünü tüketmiş gibi kürsüye tutundu. Ona doğru ilerledim, onu göğsüme doğru çektim ve geri gittim. Elbisesinin bacaklarından açılmamasına özen göstererek onu kollarıma aldım. Onu görüş odasından, salondan dışarı çıkardım ve Nell'in Kyle'in cenazesinden kaçıp geldiği ağaca getirdim. Sanırım Nell, Colton ile ilk burada tanışmıştı. Daha doğrusu hepimiz aslında onu önceden tanıdığımız için tekrar karşılaşmıştı demek daha doğru olurdu.

Kate orada, ağacın altındaydı. Açık, güneşli günün sıcağında dallar bir gölge oluşturuyorlardı. Becca eğildi ve Kate'in yanına oturdu. Ben de onların önüne çöktüm.

Kate, "Ben... senin dediğin gibi onu sevmedim," dedi. "Sevmedim. Onu düzeltmeye, daha iyi biri yapmaya çalıştım." "Ama sen onu yine de kabul ettin. Berbat halde olmasına rağmen onu se-se-sevdim."

"Berbat halde değildi. O Ben'di."

"Gördün mü?" Becca gülümsedi. Minik, hüznü bir gülümseme. "De-demek istediğim buydu."

Uzun bir sessizlik oldu. Kare bağdaş kurarak oturmuştu ve bacaklarının arasındaki çime bakıyor,

onları koparıyor, parça parça ediyordu. Gidip Becca'nın yanına oturdum. Kate'in oturduğu bacaklarını belli ediyordu. Elbisesinin altına bir şey giymediğini fark etmişim. Bunu görmeme gerek yoktu.

Kate, "Ben hamileyim," diye fısıldadı.

Becca'nın kafası kalktı. "Ne?"

"Ben kendini bu yüzden öldürdüm. Kaldıramadım. Hayatımı, hayatımızı mahvettiğini düşündüm. Çocuğum da onun gibi olacağını söyledi. O... baba olma yeteneğine sahip olmadığını söyledi. Bir gün önce öğrenmişti. Ona söyledim ve çok... çok kızdı. Onu hiç o kadar kızgın görmemişim. Ama bana değil kendine kızılıyordu. Daireyi mahvetti, bana nerdeyse vuracaktı. Çok korkutucuydu. Kendinde değildi. Resmen... delirmişti." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki zor duyuyordum. "Benim canımı yakmaya çok yaklaştığını fark edince durdu. Bu geçen sabahı. Gitti. Nereye gittiğini bilmiyordum. O kadar kötüydüm, o kadar kötü kusuyordum ki zor nefes alıyordum. Saatlerce banyodan çıkamadım. Ona bakman için mesajı da o zaman attım. Becca, hiç aklıma gelmedi. Bunu yapacağı..." Hıçkırıldı ve yana düştü. Ellerini yüzüne gömmüştü. Başını Becca'nın kucağında idi.

Becca saçlarını alnından çekti ve onunla birlikte ağladı. Sessizce burnunu çekiyor, yaşların dökülmesine izin veriyordu. Göğsümün sıkıştığını, midemin kasıldığını hissettim. Becca'nın bu kadar umutsuzca ağlayışını izlemek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ona yardım edemeyeceğimi, onu teselli edemeyeceğimi bilmek daha da kötüydü.

Kate bir süre sonra sustu, elleriyle gözlerini temizleyip burnunu koluna sildi, solgun teninde iz bırakmıştı. "Ne yapacağız? Bunu... bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

Becca bir cevap bulmam için sessizce yalvararak bana baktı.

"Sen... yaşayacaksın. Adım adım gideceksin. Hepimiz böyle yapacağız." Sözcüklerimin klişeliğinden iğrendim. "Senin artık bir ailen var, Kare. Yalnız olmayacaksın. Biz... sana yardım edeceğiz." "Ben... Kürtaj olmayı düşündüm. Tek düşünebildiğim bu. Bu bebeği doğurayım mı, doğurmayayım mı?" Sesi çatladı. Boğazını temizleyerek kırık bir fısıltıyla devam etti. "Ama... Bu bebeği doğurmak zorundayım. O... bana Benden kalan tek şey. Atık o yok ve benim bunu tek başıma yapmam gerek." Çimdeki ellerini yumruk yaptı. Birkaç çim parçası kopmuştu. Dişlerini sıkarak konuştu. "Ona çok kızgınım. Çok. Beni *terk etti*. Kazara ölmedi, benden alınmadı. O beni bilerek *terk etti*. Bu yüzden ondan *nefret ediyorum*. Bu beni kötü biri yapıyor mu? Beni bıraktığı için ona o kadar çok kızılıyorum ki dayanamıyorum." Becca, "O-o-ona ben de kızı-kızı-kızgınım," diye fısıldadı. "O-o-orada söylediklerimi bi-biliyorum ama be-ben de kızgınım, Kate. O korkaklık etti. Bö-böyle düşündüğüm için ke-kendimden ne-ne-nefret ediyorum ama bu d-do-doğru."

Her ikisine de, "Ne istiyorsanız onu hissetmekte özgürsünüz," dedim ama yine klişe şeyler söylüyor gibiydim.

Yine uzun bir sessizlikten sonra Kate titreyerek ayağa kalktı. Ellerini ve elbisesini temizledi, siyah topuklu ayakkabılarını giydi ve koyu kestane saçlarını atkuyruğu yaptı. İşte bu şekilde kendini tekrar toplamıştı. Gözleri kuru ama kederliydi. "Gitmem lazım. Her ikinize de teşekkürler."

Ayağa kalktım ve hızlıca sarılmak için eğildim. “Ara bizi, tamam mı? Ne zaman ve ne için olursa.”

Başıyla onayladı. “Ararım.” Ve gitti. Uzun bacakları çimin üstünde hareket ediyordu.

Becca ellerini bana doğru uzattı. Onu ayağa kaldırdım. Bana tutundu, yüzünü göğsüme gömerek derin bir nefes aldı. “Beni eve götür.”

Bir saat sonra dairemizdeydik. Ayakkabılarımı ve mutfağın beyaz laminant parkesinde ayaklarımı kaydıran çorapları çıkardım. Ceketimi çıkardım ve kravatıma dokunmuştum ki bir elin beni olduğum yerde döndürdüğünü hissettim.

Döndüm. Becca ellerini kravatıma attı. Kravatı çözdü. Bakışları kararlı ve deliciydi. Ağzı hafifçe açıktı. Bir düğmeyle sonra ötekiyle uğraştı. Homurdandı ve düğmeleri açtı. İlk düğmeler açıldı ve diğerleri yırtılarak yere saçıldı.

“Beck? Ne?..” Konuşmaya fırsat bulamadım.

Bana saldırdı, daha önce onda hiç görmediğim bir umutsuzlukla beni öpmeye başladı. Mahvolan gömleğim yere düştü. Biraz sonra atletim mutfakta uçuyordu. Kemerim açıldı ve pantolonum bileklerime indi.

“Bana bir şeyler his-his-hissettir.” Fısıldamıştı. Sesi sert, pürüzlüydü. “Ba-başka bir şey. *Lü-lütfen.*”

Cevap vermeye fırsat bulamadım. Ne olduğunu anlamadan kıyafetlerini ve iç çamaşırlarını çıkarmıştı. İkimiz de çıplaktık. Becca'nın ağırlığı üstümdeydi. Boğazıma sarılmış, bacaklarını belime dolamış, dudaklarını benimkilere mühürlemişti. Beni kasıp kavururken, dudaklarımı ısırarak tahrip ederken inledim. Tırnakları tenime öyle bir batıyordu ki iz kalacağından emindim. Sonra aramıza ulaştı ve erkekliğimi içine doğru yönlendirdi. Kalçalarım da sabitlediği bacaklarından güç alarak doğrulmuştu. Beni içine o kadar sert bir şekilde aldı ki çıkan ses küçük dairede yankılandı.

Tekrar sendeledim ve olduğum yerde dönerek onu sırtı beyaz dolaplara gelecek şekilde tezgâha oturttum.

“Hayır, hayır. Da-daha fazla...” Bana doğru hamle yaptı. Onu kaldırdım, mutfaktan geçtim ve koridordaki duvara gittim. “Evet. E-eyet böyle.”

Onu duvara doğru tutarak yavaşça içine ittim. Onu nazik bir şekilde öpüyor, yavaşlatmaya çalışıyordum. Hayal kırıklığıyla inledi, kollarını boynuma doladı, kalktı ve beni derinlerine aldı. Halinden memnun bir şekilde inledi. Dudakları dudaklarımı bırakmıştı, yanağımın oradaydı.

“Yatak. Lü-lütfen.” Kendini bir havaya kaldırıyor bir indiriyordu. Ayakta dururken uyum sağlayamayacağım bir ritim tutturmuştu.

Onu odamıza taşıdım ve yatağa bıraktım. Daha kendimi ayarlamaya bile fırsat bulamadan parmaklarını benimkilere geçirerek kafamın üstünde birleştirdi. Üstümde çılgin bir ritim tuttururken alnını umutsuz bir rahatlamayla alnıma dayadı.

Göğüsleri tenime doğru hopluyordu. Bacakları benim bacaklarımla karşı karşıya ipek gibiydi. Ağzıma doğru nefes veriyor, üstümde çılgın, vahşi bir şekilde hareket ediyordu. Bu hem seksiydi hem de biraz korkutucuydu. Çünkü gözleri tam olarak ona ait gibi değildi. Bakışları vahşiydi, azgındı. Doğrulmak, bacaklarını kaldırmak ve beni tekrar içine almak için benden destek alıyordu. Ellerini saçlarına dolamıştı. Vücudunun her bir kalkış ve inişinde göğüsleri sallanıyordu. Mükemmel görünüyordu ve bu kızgın tanrıça modu onda daha önce görmediğim bir şeydi. Bana hiçbir şey vermedi. Sadece aldı. Ben de kalçalarını tuttum ve üstümde hareket etmesine izin verdim. Sahip olduğum her şeyi verdim. Konuşmaya, fısıldamaya, hatta nefes almaya cesaret edemiyordum. Bendeki her şeyi aldı, kendini orgazmın mest haline sürükledi. Sıkıdığı dişlerinin arasından çılgılık attı. Sonra kafasını geriye atmış, sırtı yay gibi kıvrılmış bir halde ulur gibi bir inleme koyverdi. Mükemmel meme uçları sallanıyordu. En sonunda dayanamadım. Kendimi onda kaybettim. Daha çok, daha çok, daha sert ittim. Ta ki ikinci, üçüncü sefer orgazm olana kadar. Çünkü benim bebeğimin hareket edecek hali kalmayana kadar sürekli orgazm olması gerekiyordu. Sanırım ihtiyacı olan da buydu. Kaslarımı sıkıttım ve üstümdeki erotik görüntüsünü görmemek için gözlerimi kapattım ve yapabildiğim kadar sert bir şekilde ittim. Öne doğru eğildi, avuçlarını göğsüme dayadı ve üstümde yeni bir ritimle hareket etmeye başladı. Hepsini çıkarmıyor ama klitorisini bana doğru sürüyor ve tekrar kendini sınırdan içeri itiyordu. Ağzı nefes nefese bir çılgılla açık, gözleri kapalı ve kaşları kalkıktı. Evet, kendimi tutamayıp yine onu izliyordum. Çünkü her konuda verici olan Becca en sonunda her şeyi kendisi için alıyordu. Tam olarak anlayamadığım bir sebepten buna ihtiyacı vardı. Bu yüzden tekrar tekrar verdim. Ta ki doyana kadar.

Üstümden indi ve sırtüstü yattı. Kollarımdan tutundu ve beni yine olduğum yere çiviledi. Kalçalarını kavradı ve beni öne doğru çekti. Beni kendine itiyor, güçlü bacaklarını sırtıma doluyordu. Beni sınırsız yakalamıştı ve çekiyor, çekiyor, çekiyordu. Vücudundaki her bir kasla ritmine devam ediyordu. Kollarını boynuma dolamıştı ve beni bırakmıyordu. Ben de dudaklarımı omzuna bastırdım, ellerimi kulaklarının yanına koydum ve sert, neredeyse cezalandırıcı, zalim bir ritim tutturdum. O ise daha fazlası için çılgılık atıyordu.

Adı ve kulakları sağır eden bir çılgılla tekrar zirveye ulaşırken omzuma oyuklar açtı. Bu ana kadar kendimi o kadar çok tutmuştum ki rahatlamaya hasrettim ama henüz benimle işi bitmemişti.

Benden uzaklaştı, ellerinin ve dizlerinin üstünde durarak arkasını döndü. Kalçasını bana sunuyordu. *Lanet olsun.* Onu bu şekilde görünce ne oluyordu bilmiyordum ama bu her zaman benim felaketim olurdu. Mükemmel, sıkı kalçasının, sevişmemizle ıslanan kıvrımlarını bana sunuşu... Beni deli ediyordu. İçine daldım. Karnının altına bir yastık koydu. Diğerini de ellerinin altına koydu. Her dalışımda geriye doğru eğiliyordu. Tenlerin birbirine değişimin çıkardığı ses dairede ritmik bir şekilde yankılanıyordu. Sonra tekrar zirveye ulaştı. Bu sefer vajinal kasları beni daha fazla sardı ve derine gömüldüm. İnleyişinde, kalçasını bana doğru verişinde, ismimi fısıldayışında beni bitiren bir şeyler vardı. Daha fazla kendimi tutamıyordum. Kendimi kaybettim. Gürleyerek geri çekildim ve içine öyle sert bir şekilde daldım ki inledi ama dudaklarından nefes nefese bir *"evet!"* çıktı. Öne doğru eğildi ve bir sonraki, bir sonraki dalışıma hazırlandı. Sonra içine boşaldım. Tekrar tekrar. Kasları hâlâ beni sarıyor ve kasılıyordu. Vahşi bir şekilde inliyor ve esmer tenini bana doğru bastırıyordu. Ellerimin kalçalarını can yakıcı bir güçle tutması, her bir dalgayla birlikte kendime doğru çekmesini önemsemiyordu.

İç geçirerek benden uzaklaştı. Sirtüstü yattı. Uzandı ve beni sert bir şekilde yatağa çekti. Hemen yerini buldu ve sol kolumun boşluğuna kıvrıldı. Sağ bacağını üstüme atmıştı. Eli karnımdaydı. Nefes alıp veriş köprücük kemiğime sıcak sıcak vuruyordu.

“Teşekkürler bebeğim,” diye fısıldadı. “Ta-ta-tam böylesine ihtiyacım vardı. Çok... sertti biliyorum ama i-i-ihtiyacım vardı.” Kıkırdadım. “Tatlım, bunun şu ana kadar yaptığımız en ateşli seks olduğundan eminim.”

Başını salladı. “Be-be-ben de böyle düşünüyorum. Sanırım a-a-artık uyuyabilirim. Umarım.” Tükenmişti. Kurumuştı.

Onu sıkı sıkı tuttum ve ona tekrar tekrar onu ne kadar sevdiğimi fısıldadım. En sonunda nefes alıp veriş değişti ve uykuya daldı.

Belki de rüya gördü. Ve ben hâlâ ona sarılmaya devam ediyordum.

15

SONRASINDA

Jason

Bir ay sonra

Becca iyi değildi. Bir süre için, düzelmeye başladığını düşünmüştüm. Başa çıkmaya çalıştığını düşünmüştüm. Ama sonra Ben’in ölümünden, daha doğrusu intiharından iki hafta sonra gerilemeye başladı. Konuşmasındaki akıcılığı kazanamadı ama bunu kapatmaya çalışma sürecine başlamıştı. Daha az kekeliyordu, daha az duraksıyordu ama sanki bir k^ıttan okuyormuş gibi konuşuyordu.

Bütün ailesi kendini kapatmıştı. Annesi ve babası işten izin almışlardı. Aslında yıllar boyu her ikisini de tanıdığım kadarıyla bu imkânsıza yakın bir şeydi. Ben in ölümü gerçekten herkesi sarsmıştı. Bütün kasaba şoktaydı. Ben kasabanın demirbaşığıydı, her zaman buradaydı. Evet, iyi şeyler peşinde olmazdı ama herkese nazik davranırdı. Kendi mücadelelerinin derinliğini belli ki herkesten saklamıştı. Bu yüzden intiharı herkeste çok büyük etki yaratmıştı. Onu tanımayan, hatta sevmeyen insanlar bile terapistlerle görüşüyorlardı. Aileler çocuklarının zihinsel ve duygusal sağlıklarına daha çok dikkat eder olmuştu. Ancak haftalar geçtikçe, yavaş yavaş her şey normale döndü. Ailesi işlerinin başına döndü.

Kate hastanede çalışmaya devam etti. Düzenli olarak bir kadın hastalıkları ve doğum uzmanına görünüyordu.

Becca hariç. Konuşmaları gittikçe azaldı. Önce kısalan cevaplarla başladı. Kekelemelerle kesilen cümlelerden üç veya dört sözcüklü cümlelere düştü. En sonunda da tek sözcüklü cevaplara. O... cansızdı. Onu sabahın sekizinde yatağında elinde bir peçeteye boşluğa bakarken bulabiliyordum. Becca birlikte yaşadığımız iki yıl boyunca bir kez bile sabah altıdan daha fazla uyumamıştı. Günlerden çarşamba veya cumartesi, mevsimlerden şubat veya temmuz olması fark etmezdi. Ben kendini öldürdüğünde mezuniyetten sonrası için okul bakıyordu. Şimdi mi? Donmuştu. Kabul

mektuplarının oluşturduğu yığınlar masanın üstünde açılmamış olarak duruyordu. Son sınıfı için aldığı kitaplar hâlâ okunmamış bir halde kitaplığında duruyordu. Sadece işe gidiyordu o kadar. Hukuk firmasında pozisyon değiştirmişti. Artık insanlarla hiç iletişim gerektirmeyen form doldurma gibi şeyler yapıyordu.

Bir keresinde bluzunun düğmelerini yanlış iliklemiş bir halde kapıdan çıkarken yakalamıştım. Öyle bir iliklemişti ki son iki düğme öylece duruyordu.

Ertesi gün işten erken çıktım. Hâlâ yataktaydı, işe yarım saat geç kalmıştı. Birlikte olduğumuz beş sene içinde bir kez bile bir şeye geç kaldığını görmemiştim.

İşte o zaman hiç konuşmamaya başladığı sıralardı.

Ben onunla konuşmaya devam ediyordum. Saatimin nerede olduğunu biliyor musun gibi normal iletişim cümleleri kuruyordum. Sessizce gidiyor ve elinde saatle geri dönüyordu. “Evet-hayır” ile cevaplanabilen sorularda başını sallamayı tercih ediyordu. Bazen hiç cevap vermediği de oluyordu. Bana bomboş bir şekilde bakıyordu. Sanki beni duymamış gibiydi.

Bir kez bile defterine yazdığım görmedim.

En sonunda daha fazla dayanamadım. Onu yatağımızda dizlerini kaldırmış bir halde, bir elinde mendil diğerinde telefonla otururken buldum. Deli gibi fotoğraflarını karıştırıyordu. Başparmağı sürekli sayfada geziniyor, geçtiği her fotoğrafta paniği büyüyordu.

Yanına oturdum. Ellerimi onun dizlerine koyarak bağdaş kurmuştum. “Becca? Özel olarak aradığın bir fotoğraf mı var?” Bana bakmadan başıyla onayladı. “Hangisi?”

İşte o zaman hiç yapmadığı bir şey yaptı: İşaret dili kullandı. Bir keresinde çok küçükken söyleyeceklerini sözel olarak açıklayamadığında işaret dilini kullandığını ama bunu dördüncü sınıfta bıraktığını söylemişti.

Ben işaret dili bilmiyordum. Alfabesini bile bilmiyordum. Sağ eliyle, alnının yanından başlayan bir “L” yaptı ve aşağı doğru çekti. Bana sanki beni işaret ediyormuş ve 1 rakamını gösteriyormuş gibi geldi.

“Ben... işaret dili bilmiyorum, bebeğim.”

Kafasını salladı ve fotoğrafları karıştırmaya devam etti. Telefonu elinden almaya çalıştım ama uzaklaştı, olduğu yerde dönüp bana sırtını verdi. Omzundan geçtiği sayfalara bakıyordum. Özçekimler, ikimizin birlikte fotoğrafları, ikisinin Nell ile fotoğrafları, sıradan şeyler teker teker bulanıklaşıyordu. Sonra albümün sonuna geldi. Ekran artık kaymıyordu. O sürekli daha aşağı kaydırmaya çalışıyordu, sanki son fotoğraf olduğunu anlayamamış gibiydi.

Boğazından çıkan tiz bir sesle inledi. Telefonu yatağa bıraktı ama hemen tekrar aldı ve mavi-beyaz Facebook simgesine tıklayıp fotoğraf albümünü açtı. Fotoğraf bakma sürecine başladı.

“Becca, tatlım, konuş benimle. Ne arıyorsun?” Tekrar tekrar aynı işareti yapıyordu. Alnına tuttuğu ve

sol elini gösteren bir L. “Onun ne demek olduğunu bilmiyorum. Beck. Lütfen, konuş benimle. *Lülfen*.”

Kafasını salladı ve Facebook fotoğraflarında dolaşmaya başladı. Bunların da sonuna geldiğinde, sıkıldığı dişleri arasından inledi. Telefonun ekranını yüzüne bastırdı, omuzları titriyordu. Sonra bir anlık ilhamla, tekrar Facebook’a girdi, Kate’in profilini açtı ve onun fotoğraflarını buldu.

İşte o zaman anladım. “Ben mi? Ben’in fotoğraflarını mı arıyorsun?” Başıyla onayladı. Ekranı kaydıran parmağıyla eşzamanlı olarak kafasını sallıyordu.

Kare, Ben’in her bir fotoğrafını profilinden çıkarmıştı. Ben’in tek bir fotoğrafı bile yoktu. Becca çığlık attı, telefonu odanın öteki ucuna fırlattı. Telefon duvara çarptı, alçı panelde delik açtı. Ekranı çatlamıştı.

Onu kollanma aldım ve göğsüme çektim. Debeleniyor, çığlık atıyor, canımı yakacak kadar sert bir şekilde göğsüme vuruyordu.

“O-o-onun na-na-nasıl gö-gö-göründüğünü ah-ah-hatırlamıyorum. Ha-hat-hat-hatırlamıyorum!” Kollarımda çılginca debeleniyordu.

Bir haftadan beri kurduğu tek cümle buydu.

“Onun bir fotoğrafını bulacağız, tamam mı? Eminim annelerde vardır. Bir tane alırız. İstersen hemen gideyim alayım.”

“He-he-herkes o-o-onu unuttu,” diye fısıldadı. “Kate bi-bi-bile. Be-be-ben de. Herkes. O ö-ö-öldü. Sa-sa-sanki hi-hiç yo-yo-yokmuş gibi.”

“Sen onu hatırlıyorsun, tatlım. Hatırlıyorsun. Nasıl biri olduğunu hatırlıyorsun. Kim olduğunu hatırlıyorsun.” Ona sıkı sıkı sarıldım. Atık hareket etmiyordu, hafif bir şekilde nefes alıyordu. “Dedem öldüğünde aynı korku bende de oldu. Ben dedemi çok severdim. Annemin babasıydı ve tüm dünyadaki en sevdiğim insandı. Kuzeyde yaşardı. Grayling ile Mackinaw Bridge’in arasında. Seksen metrekare civarında bir yeri vardı. Atlan, arazi motosikleti gibi harika şeyleri vardı. Yazları gidip orda haftalarca kalırdım. Ne istersem yapmama izin verirdi. Avlanmaya, balığa, gezmeye giderdik. Her gece, gecenin bir yarısına kadar uyanık kalırdım. Sonra bir gün öldü. Birdenbire öldü işte. Kalp krizi geçirdi ve öldü. Günlerce ağladım. Ağladığım için babam canıma okudu ama önemsemedim. Dedemi seviyordum ve o ölmüştü. Sonra o öldükten bir ay kadar sonra ben de aynı paniği yaşadım. Neye benzediğini hatırlamıyordum. Bunun onu sevmediğim veya unuttuğum anlamına geleceğini sandım. Babamın bana faydasının olduğu tek zamandı. Bana onların nasıl göründüğünü *unutmak zorunda olduğumuzu*, yoksa onlarsız yaşamayı öğrenemeyeceğimizi söyledi. Bu beyninin sana hayatına devam etmeye çalışmam söylemesinin bir yolu. Kim olduklarını unutmuyorsun, sadece yaşamına devam ediyorsun.” Becca daha da küçülmüşe benziyordu. “Be-beni neden bı-bı-bıraktı? *Neden, Jason?*”

Buna nasıl cevap verebilirdim ki? Onun korkaklık ettiğini düşündüğümü söylemek sanırım iyi bir fikir değildi. İntiharı kafa karıştırıcı ve trajikti. Pek çok insan için pek çok şeyi berbat etmişti. Böyle

hissetmek yanılttı, belki biraz zalimlik ediyordum ama gerçek buydu. Böyle zamanlarda Becca paramparça olurken kendi canına kıydığı için Ben'den nefret ediyordum. "Bilmiyorum, Beck. Keşke bilsem."

Sonra sessizleşti ve en sonunda kollarımda uykuya daldı. Onu yatağa yatırdım ve üstüne battaniye örttüm. O gün bütün gün uyudu. Ertesi gün pazartesiydi ve sabah sekizde hâlâ yataktan kalkacağına dair bir işaret yoktu. Hukuk bürosunu aradım ve hasta olduğu için gelmeyeceğini söyledim. Sanırım "hasta" derken neden bahsettiğimi anlamışlardı çünkü ne itiraz ettiler ne soru sordular.

Onu yatakta bırakarak işe gittim. Döndüğümde kalkmış ve bir şeyler yapıyor olmasını umuyordum ama öyle olmamıştı.

Hâlâ yataktaydı, uyanıktı, tavana bakıyordu. Kapının önünde durup onu izledim. Uzun süre beni fark etmedi. Kalbim onun için, ikimiz için yanıyordu. Yaşamayı tamamen kesmişti.

"Bence Dr. Malmsteiha gitmen gerek," dedim.

Becca bana baktı. Kaşlarını çattı ve kafasını reddeder gibi salladı.

"Kyle öldüğünde beni gitmeye ikna etmiştin. Hatırladın mı? Bana ne söylediğini hatırladın mı? Ona kimsenin yardım etmesine izin vermediği için Nell'in neler yaşadığını hatırlıyor musun?" "Beni yalnız bırak, Jason." Açık bir şekilde söylemişti. Akıcılığını bu öfke yönlendiriyordu.

"Hayır, Beck. Bunu yapamam. Yapamayacağımı ve yapmayacağımı biliyorsun."

"Beni sürükleyecek misin?" diye sordu.

"Zorunda kalırsam, evet." Yatağa onun önüne oturdum ve benden uzaklaşmasına izin verdim. "Seni kendine bunu yapmana izin vermeyecek kadar çok seviyorum, Rebecca."

İşte o zaman bana baktı. Rebecca diye seslenilmesinden nefret ederdi. "D-d-dur sadece."

"Hayır. Özür dilerim." Örtüleri kaldırdım, onu kollarıma aldım ve banyoya taşıdım.

Onu tuvalet kapağının üstüne bırakırken mücadele etmedi ama beni temkinli bir şekilde izliyordu. Duşa uzandım ve açtım. Sıcak suyu akıttım, sonra ısısını ayarladım.

"S-s-sen ne..." Duşun perdesini kapatırken sustu. Üstündeki tişörtü çıkarmaya çalışınca geri çekildi. "Hayır! J-Jason, d-d-dur!" Benden kaçıp kollarını göğsünde kavuşturunca bir kaşımı kaldırdım. "Becca ya duşa girersin ya da bunu zor yoldan halletmek zorunda kalırız."

Çenesini kaldırdı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni *yalnız* bırak."

İç geçirdim. "Seni seviyorum Rebecca Noura de Rosa. Yaşamayı durdurmana izin *vermeyeceğim*."

İşte o zaman bocaladı. Çenesi titriyor, gözleri parlıyordu. Ama kendine doladığı kollarını sıkılaştırdı ve banyonun köşesine çöktü. Onu kalçalarından tuttum, kendime çektim. Kolumu beline doladım,

dudaklarımı yanaklarına bastırdım ve fisıldadım.

“Son şansın. Hoşuna gitse de gitmese de duşa gireceksin.” Alnını benim alnıma dayadı. “Lü-lütfen, Jason. Bana biraz zaman ver.”

“Çaba sarf ettiğini görsem verirdim. Ama sen kendini kapattın. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum.”

“O zaman ba-bana zo-zo-zorla du-duş mu aldıracaksın?” “Dr. MalmsteinT göreceksin. Bir saat içinde açılıyor. Ben randevu aldım.”

“Gi-gi-gitmeyi re-re-reddedersem?”

“Seni taşıyım. Ne kadar sürerse sürsün seninle orada otururum. Dr. Malmsteihm ikimize de faydasının olduğunu biliyorsun. Bu konuda konuşmamız gerektiğini söyleyen şendin. Şimdi buna senin ihtiyacın var. Ne söyleyeceğini bilen birine anlatmaya ihtiyacın var. Bununla başa çıkman gerek. Lütfen, bebeğim? Kendin için olmasa bile benim için?”

“Gitmezsem benden ayrılır mısın?” Sözcükleri atletime doğru fisıldamıştı.

“Hiçbir şey benim senden ayrılmama sebep olamaz. Belki beni aldatman hariç ama sen de onu yapmazsın zaten.”

“Asla. *Asla.* ” En sonunda yüzünü bana döndü. “Se-se-seni seviyorum. He-he-her şeyden fa-fa-iazla.”

“O zaman yardım al. Lütfen, Becca.”

“Korkuyorum.”

Kafam karışmıştı. Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Ondan nefret etmemin yanlış olduğunun söylenmesinden. Ona *deli gibi* kızgın olmamın.” Sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu. Sözcüklerini özenle seçiyordu. “En sonunda Nell gibi olmaktan korkuyorum. Başka bir şey hissetmek için kendime zarar vermektan. Bazen bunu *istiyorum*. Şimdi neden böyle bir şey yaptığını anlıyorum, Jason.”

Kalbim sıkıştı. Midem düğüm düğüm oldu. “Sen yaptın mı? Kendini kestini mi?”

Kafasını salladı. Gerçeği görebileyim diye bakışlarımla buluştu. “Hayır, ye-ye-yemin ederim. A-ama düşündüm.”

“Dr. Malmstein’a gitmek için daha çok nedenimiz oldu.” Banyo buharla kaplıydı. Aramıza girmiş, aynayı buğulandırmış, kıyafederimizi nemiendirmişti. Becca tereddüt etti, sonra bana arkasını döndü. Tişörtüyle iç çamaşırını çıkardı ve duşa girdi. Saçını yıkamaya başladığında rahatlayarak iç geçirdim. Belki düzelirdi. Belki.

Jason

Ağır bir düzelme vardı. Dr. Malmstein'a haftada bir kez gidiyordu. Orada konuştuğundan emindim çünkü benimle veya başkasıyla yine nadiren konuşuyordu. Konuştuğunda da konuşması akıcıydı. Ama bu küçük bir teselliydi. Yazmaya yeniden başlamıştı, ki bu büyük bir rahatlamaydı. En azından kendini ifade ediyordu. Son sınıfımıza başlamıştık. Her zamanki ritmin-deydi ama otomatik gibiydi. Alışkanlıktandı.

Ben'in cenazesinden beri bir daha sevişmemiştik. Onu zorlamak, ona baskı yapmak, acele ettirmek istemiyordum. İhtiyaçtan lecektim ama canının yandığını biliyordum, anlayışlı olmaya çalışıyordum. Hiçbir Şey söylemedim, teşvik etmeye çalışmadım. Hâlâ zamanının çoğunu kendi halinde geçiriyordu ve ben ona karıştığım zaman sadece zorunlu olduğunda yanıt veriyordu.

Bir sabah gün doğmadan çok önce uyandım. Caddeye bakan açık perdelerden içeri gri ışık giriyordu. Becca yanımda uyuyordu. Saçları koyu renk dalgalar halinde yastığa yayılmıştı. Yüz ifadesinde huzur vardı. Sırtüstü yatmıştı, yüzü bana dönüktü. Yavaş ve düzenli nefesler alıyordu. Göğsü yükselip alçalıyordu. Yana döndüm. Elimi beline koydum. Sonra ene hattını izledim. Kıpırdandı ama uyanmadı. Battaniyelerin altında bacaklarım onunkilere değsin diye ona iyice sokuldum. Elim, kolunun tişrtnden kalan açık yerini okşadı. Sonra bacama geçtim. Tişörtünü hafifçe kaldırdım. Sadece tenini, sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Kalçalarını okşadım. Sonra diğer tarafa, kaburgalarına geçtim.

Nefes alıp verişinin değiştiğini hissettim ve gözlerimi onun gözlerine çevirdim.

“Durma,” diye mırıldandı.

“zr dilerim, seni uyandırmak istememiştim.” Kalçasındaki elim donup kaldı.

“Sorun değil. Devam et... bana dokunmaya. E-e-eskiden yaptığın gibi. Lütfen.” Bana doğru döndü.

“Ben... hazır olmadığın bir Şeyi başlatmaya alışmıyorum.” Elini benim elimin üstüne koydu. Gözlerinde yaşlar gördüm. “Ben... Be-be-beni a-a-artık i-i-istemediğini düşündüm. Di-di-dibe battığım için. Ka-ka-kafamın içinde.”

Tuzlu bir sıcaklığın gözlerimi yaktığını hissettim. Ama her zamanki koşullanmam yaşların akmasını engelledi. “Bebeğim. Hayır. Hayır. Ben... düşündüm ki...” Derin bir nefes aldım ve odaklandım. “Canın yandığı için istemediğini düşündüm.” “Bilmiyorum. Sanırım istemiyordum.” Parmaklarımızı birbirine doladı ve karnına doğru getirdi. “Ama Şimdi sana ihtiyacım var. Beni ha-ha-hâlâ i-i-istediğini bilmeye ihtiyacım var.”

Genellikle bu noktada kontrolü ele alırdı. Bunu yapmasına, vahşi bir halde beni ne kadar istediğini, sevdiğini göstermesine bayılırdım. Diğer her zaman o kadar sakin, sessiz ve düzgündü ki yatak odasında bütün iplerini kesmesi beni deli ederdi.

Bugünse farklı bir Şeye ihtiyacı olduğunu fark etmiştim. Ona geri dönüşü göstermem gerekiyordu.

Bir öpücükle başladım. Biraz daha yaklaştım. Karşı karşıyaydık. stne ıkmamıştım ama yüz

yüzeydik. Yan taraflarımıza yatmıştık. Dudaklarımı elmacık kemiklerine götürdüm, sonra ^ınm köşesine geldim. Önce oradan öptüm. Nazik bir şekilde nefes aldı ve nefesini tuttu. Bir eli kaburgalarımıdaydı. Öteki de aramızda duruyordu. Dudaklarına geçtim. Onun ipek gibi yumuşak dudaklarını benim pürüzlü dudaklarımla birleştirmiştim. Sertle yumuşak karşı karşıyaydı. Sıcaklık ve nem ağızımla buluştu. Tereddütlü bir şekilde dudaklarımızı hareket ettirdim, ağızlarımızı mühürledim.

Öpüşmeye karşılık vermedi. Yanımda donmuş bir şekilde yatıyor, onu öpmeme, aralık dudaklarından dilimi sokmama izin veriyordu. Geri çekildim, yanaklarını avuçlarıma aldım ve onu tekrar öptüm. Bu seferki daha derin, daha kendinden emindi. Parmakları tenime dolandı. En sonunda o da beni öpmeye başladı. Ağızını açtı ve bana karşılık verdi.

Onu nazikçe arkasına doğru ittim ve üstüne doğru eğildim. Bir avcunu omzuma, diğerini de enseme koydu ve öpücüğüme karşılık verdi.

İçimde çaresizlik büyümeye başladı ama onu bastırdım. Derinlerde tuttum. Grilik kızılığa dönüşürken biz tıpkı daha sınırları aşmadığımız günlerdeki gibi öpüşüyorduk. Onu öptüm ve bütün aşkımlı, bütün ihtiyacımı bu öpücüğe akıttım. Onu ne kadar özlediğimi göstermek için öptüm onu. Ne zamandır fiziksel olarak vardı ama duygusal olarak yanımda yoktu. Şimdi bana geri dönüyordu ve ben ona bu şekilde hoş geldin diyordum.

Parmakları saçlarıma dolandı. Omurgamın en üstüne sabit-lendi. Baldırları kıvrılınca sınırları tekrar geçmenin zamanı gelmişti. Tişörtünü kaldırdım, kaldırdım. Öpüşmeye ara verdim ve tişörtü kafasından çıkararak yana koydum. Altında sıkı, esmer teninden başka bir şey yoktu. Dikleşmiş meme uçları ve göğüslerinden kalçasına kadar olan kıvrım. Göğüsleri yerçekimiyle yanlara doğru kaymışlardı. Teninden daha koyu olan halkalar iri ve genişti. Bir omzunu öpüp dudaklarımı göğüslerinden birine doğru ilerletirken iki eliyle birden başımın arkasını tutuyordu. Nefesi kesilmişti. Devam ettim. Dilimi yuvarlak meme ucuna değdirdim ve dudaklarımın altında irileştiğini, nefesim altında sertleştiğini hissettim. Diğer meme ucuyla da oynayarak sertleştirdim, başparmağımla ovuşturdum. Dudaklarım ve dişlerimle sıkıştırırken diğerinde de tırnağımla gezdirdim.

“Jason,” diye soludu.

Bana ne yapmam için yalvardığını bilmiyordum. “Bana ne istediğini söyle, bebeğim.”

“Daha fazlasını... ve-ve-ver.” Bacaklarıyla bacaklarımı okşadı. “Daha fazlasını ver... gö-gö-göster.”

Ağızımı kaydurdum ve diğer göğsüne öpücükler kondurdum. Meme ucunu dudaklarım arasında çevirdim. Sonra daha aşağı indim. Göğüslerinin arasını, yanlarını öptüm ve daha aşağı indim. Belini, göbeğini öptüm. Sonra aşağı indim.

Niyetimi anladı ve dizlerini ayırarak bacaklarının arasındaki “V”yi sergiledi. Ona vereceğim her şeyi almaya hevesli olarak bana kendisini açtı. Hissetmek, kaçmak, bir süreliğine dünyadan uzaklaşmak, kendini zirvenin dalgalarında kaybetmek istiyordu.

Benim ona vermeyi planladığım da buydu. O durmam için yalvarana kadar ona dalga dalga bir kaçış sunacaktım.

Bacaklarına, dizlerine tüy gibi hafif öpücükler kondurmuştum. Aradaki alanı geçtim ve diğer dizini öptüm. Dilimi bacağının iç kısmında gezdirdim ve kalasıyla kıvrımları arasındaki alanı takip ettim. Hafifçe sırtını kaldırarak beni sessiz bir şekilde cesaretlendirdi. Alt dudaklarını öptüm, ağzımla ayırdım ve dilimi aralarına soktum. Rahatlayarak inledi ve ellerini kafama koydu. Yavaş yavaş orasından öpmeye devam ettim, klitorisini ağzıma aldım ve dilimle oynadım. Emdim ve daireler çizdim. Altımda canlanmaya başlayınca yavaşladım, dilimi kıvrımlarında gezdirdim ve o tekrar umutsuz bir haldeyken hızımı artırdım. Sonra yavaşladım.

Parmaklarını saçlarıma doladı ve beni kendine çekti. “Lütfen, Jason. Lütfen.”

Ona istediğini verdim. Ağzımın ve dilimin onun çılgın hızına uymasına izin verdim. Kalçaları yataktan kalkmaya başladı. Zirveye ulaşırken inlemeleri çığlıklara dönüştü. Kafamı bacaklarıyla ezmeye başlayınca parmağımı kaydurdım ve girişine ulaştım. Sıcak ve ıslaktı.

Sıcaklık devam etti. Ben de parmağımı yavaşça içine ittim. “Yanlış... Yanlış yer,” diye mırıldandı. şoke olmuştu. Neredeyse gülüyordu.

“Aman Tanrım. Özür dilerim...”

“Durma... durma... Ho-hoşuma gitti.”

Donup kaldım. Bu hiç tartışmadığımız, denemediğimiz bir şeydi. “Emin misin?”

“Evet... durma sadece. Daha fazla. Her şeyden. Daha fazla.” Klitorisini dilimle fiskeledim. Inleyerek yataktan kalktı. Nazikçe, tereddüt ederek, ortaparm^ımm sıkı girişinden girmesine izin verdim. Becca inledi ve kalçalarını kıpırdattı. Aş^ı doğru itti. Bu da bir cesaretlendirmeydi. Parm^ımı hafifçe hareket ettirdim, itmiyordum ama dayanıklılığını test ediyordum. Orta-parmağımı yavaş yavaş arka tarafındaki girişe sokunca inledi ve ağzı açık bir şekilde soludu. Bu sırada ağzım klitorisi üzerinde hareket ediyordu. Bana doğru eğilirken yavaşlıyor, hızlanıyordu. Parmağımı daha derinlere daldırdım. Kaslarının ortaparmağımı sardığını, dalgalar halinde sıkılaştığını hissediyordum. Bir kez daha orgazm olurken sessiz çığlığı büyük bir bağırtıya dönüştü. Boşaldı, boşaldı, boşaldı. Kaslarının her hareketi parmağımı daha derine aldı. İçeri giren her santimle birlikte bacaklarını açtı ve kalçalarını indirdi. Bitmeyen bir açlıkla kıvrımlarına yumulmuştum. Orgazmdan kurtulmasına izin vermiyordum. Orgazmı etkisini kaybederken Becca'nın sallanan kalçaları ve inleyen çığlıkları hafifçe yavaşladı. Sonra   nc s  gelirken tekrar arttı.   nc  raund getiğindeyse iyice nefes nefese kalmıştı. Inleyecek hali yoktu.

“Sa-sana ihtiyaım var.” Becca beni kendine çekti ve dudaklarıma yapıştı.

“Kendi tadını alabiliyor musun?”

“Evet...”

“Tadını seviyorum.”

“İçime...” Becca i amaşırıyla uğraşıyordu. İkimiz birlikte çekip çıkarana kadar çekiştirip durdu. “Sana ihtiyaım var. 1-i-i-içimde.”

Ona doğru kaydım, üstüne çıktım ve girişine ulaştım. “Seni seviyorum.” Bakışlarımı siyah bakışlarına kilitledim.

“S-sö-söz mü??” At dudağımı dişlerinin arasına aldı ve çekti. “S-s-s-sonsuz kadar?”

“Atı biraz daha.” Konuşurken sıkı, ıslak sıcaklığına daldım. Ağzı sessiz bir ıglıkla açılmış bir halde inledi.

Titriyordu. Bakışları benimkileri araştırdı. Nefes alıp verışı durmuştu. “Tekrar... Te-te-tekrar gelmek üzereyim..”

“Güzel. Kendini bırak, bebeğim.”

Bana doğru hareket etti, kalçalarını benimkilere doğru kaldırdı. Tırnakları omuzlarıma geçmişti. Sırtımı, kalçalarını çiziyor, beni sürekli daha sert, daha sert biçimde kendine doğru çekiyordu. Hızımı artırmak için gösterdiği çabalara direndim.

Ağır ağır geri çekildim, ağır ağır ittim. T^ır ağır hareket ediyordum. Her bir dalış bir ilan-ı aşktı.

Bakışlarımız birbirinden asla ayrılmadı.

Bacaklarını belime doladı ve bana doğru hareket etti. En sonunda altımda titrerken yüzünü omzuma gömerek bakışlarımızı ayırdı. Zirveye ulaşırken ağladı. Hem bana doğru hareket ediyor hem hıçkırıyordu. Gözyaşları arasından gülümsüyordu. Bu günlerdir ilk gülümsemesiydi. Bana tutunuyor, sarılıyor, ismimi kekelemeden söylüyordu. Altımda hamura dönen Becca burnunu çekti ve parmaklarının arkasıyla yüzümü okşadı. “Sıra sende.”

İşte o zaman kendimi bıraktım. O da hareketlerime eşlik etti, boynuma tutundu ve kalçalarımızın birlikte hareket etmesine izin verdi. Tenlerimiz birbirine vurarak ses çıkarıyordu. Ağzlarımız birlikte hareket ediyordu. Öpüşmemiz nefes nefeseydi. Sınırı geçtim, o da bir kez daha benimle zirveye geldi. Dalga dalga içine boşalarak onu doldurdum. Sonra ağırlığımı üstüne verdim. Sonrasında bunu sevdiğini biliyordum. _ -

Uykuya yenik düşmek üzereyken tırnakları saçlarımdaydı. “Seni seviyorum Jason.” Bunu alçak bir sesle sessizliğe fısıldamıştı. O nisan günü olanlar yaşanmadan önceki Becca’ma artık daha çok benziyordu.

Becca

Jason'ın ağırlığı mükemmel bir şekilde üstümdeydi. Beni bugünde tutuyordu. Nefes alıp verişini değiştirmeye başladı. İkimiz birlikte tanıdık bir alışkanlığa yuvarlandık. Beni kolunun altına aldı. Sıcak teni ve sert kasları beni sarıyordu.

Haftalardır ilk kez, canlı ve iyi gibiydim.

İşte o zaman hatırladım: Beni bulduğum gün olan 9 Nisandan beri doğum kontrol hapımı almamıştım.

16

SIRLAR VE AÇIKLAMALAR Becca

Eylül

Hamileydim. Biliyordum. Test yaptırmamıştım veya doktora gitmemiştim ama biliyordum. Adetim tam yedi hafta gecikmişti, göğüslerim hassastı. Sabahları bulantım oluyordu. Banyoya koşturunca Jason bana tuhaf bakışlar atıyordu ama anladığını, hatta şüphelendiğini bile sanmıyordum.

Her gün panik ataklar geçiriyordum. Tek başımayken, okulda banyoda, eğitim merkezinde öğrencilerin arasında, sessizce titriyor ve nefessiz kalıyordum.

Hamilelik mi?

Yani bebek? Minik bir insan? Hayır. Hayır.

Bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Ya Jason bunu kaldırmazsa, hamileliğimi istemezse? Beni bırakırsa? Benin ölümü, intiharı nedeniyle hâlâ terapiye gidiyordum. Bu konuda her gün daha iyiye gidiyordum, daha az kırılman oluyordum. Kaçışlara ihtiyaç duymaktan vazgeçmiştim, daha çok konuşmaya başlamıştım. Hâlâ konuştuğumda kekeliyordum. Bu beni deli ediyordu. Liseye, Jason'dan öncesine dönmüşüm sanki.

Jason sahada fişek gibiydi. Her maçına gidiyor, diğer oyuncuların kız arkadaşlarıyla birlikte çocuklara maviler ve sarılar içinde tezahürat yapıyordum. Profesyonel takımlardan özellikle de New Orleans ve Dallas'tan gözlemciler geliyordu. Jason'm oynadığı her maçta New Orleans'tan gelen aynı gözlemciyi görüyordum. Jason onunla birkaç kez konuşmuştu. Jason'm Drew Brees ile birlikte oynamaya ihtimaline Ulusal Futbol Ligi'ndeki diğer bütün futbolculardan daha çok sevineceğini biliyordum.

Ona söylemek zorundaydım. Mecburdum. Ama önce emin olmam gerekti. Son dersimden sonra dört farklı hamilelik testi aldım, eve götürdüm. Klozete oturdum ve ilk teste baktım. En sonunda derin bir nefes aldım. Pantolonumu indirdim, çubuğa tuvaletimi yaptım, testi kenara koydum ve ellerimi yıkadım.

Beklerken aynadaki solgun yansıyama baktım. Testi elime aldım ve kutuya baktım.

Lütfenhamileolmayayım... Lütfenhamileolmayaytm...

Mavi çizgi: hamile.

Kahretsin.

Ciğerlerimin hızlı bir şekilde boşalıp dolduğunu hissediyordum. Çok hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordum. Beceriksiz bir şekilde klozet kapağına vurdum, kapattım ve üstüne oturdum. Başımı dizlerimin arasına aldım. Kendimi derin derin nefes alıp vermeye zorladığım uzun dakikalardan sonra sakinleşmeye başlamıştım.

Sonra telefonum çaldı. “Ao?” Hâlâ nefes nefeseydim.

“Merhaba, Becca? Ben Rachel Hawthorne.”

“Merhaba, Bayan... Yani Rachel. Nasılsın?” Paniklememeye çalıştım ama kötü haber olmasa beni niye ataşındı ki?

“Ben iyiyim. Nell seni yakında aradı mı?”

Kalbim gümbürdemeye başladı ve nefes alıp verişim yine az önceki hızına döndü. “H-hayır. Aylardır görüşmedik. Onu

aradım ama telesekreter çıktı. O da bana geri dönmedi.” Derin bir nefes aldım ama sakinleşemedim.

“Niye ki? Neler oluyor?” “Birden eve geri döndü. Bu sabah hiç habersiz geldi. O... bilmiyorum, Becca. Onun için endişeliyim ama iyi olduğunu söylüyor. Gelip onunla konuşabilir misin diye soracaktım. Belki sana anlatır.”

“Se-sence sorun ne?”

“Açıkkası emin değilim,” dedi. “Sebepsiz yere böyle birden çıkıp gelmez diye düşünüyorum.”

“Ya-ya-rrrrm sabah birkaç önemli sınavım var,” dedim. “Ama so-so-sonrasında gelip onu gö-gö-görebilirim, tamam mı?” “Tamam, harika. Sağ ol. Becca.”

“Bir şey olursa bana ha-ha-haber verin olur mu?”

“Veririm. Yarın görüşürüz.”

“Tamam. Görüşürüz, Rachel.” Telefonu kapattım ve kenara koydum. Şimdi bir de Nell için endişeliydim.

Ve hamileydim.

Jason görmesin diye öteki testleri sakladım. Sonra yaptığım testi attım, mutfaktaki çöpün en altına koyup gizledim. İlk testin yanlış olabileceğine dair bir umutla kalktım ve diğer testleri çıkardım. İkinci bir test daha yaptım, ellerimi yıkadım ve bekledim.

İki pembe çizgi: hamile.

Üçüncü test: hamile.

Dördüncü test: hamile.

Hepsini çöpe attım ve çöpü bidona götürdüm. Aklım, Jasohın beni terk etmeyeceğini biliyordu. Özellikle de hamileysen. Ama akılla bilmekle kalple bilmek aynı şey değildi. Korku korkuydu işte. Korku beni esir almıştı, ona söyleyemiyordum.

Jason işten eve gelene kadar ders çalışmaya çalıştım. Üstünde haki renk kesik şort, altı açılmış ve çimen lekeli Timberland bot, kollan kesik, neon yeşili üstünde *Bob's Quality Landscaping and Snow Removal* bit tişört vardı. Mavi bir Michigan Üniversitesi şapkasını tersten takmıştı. Arkasında forma numarası yazıyordu. Şortunun cebine soktuğu kulaklıkları tişörtünün önüne doğru sarkmıştı. Çim, ter, benzin ve yağ kokuyordu. Baştan aşağı leş gibiydi. Alnında ve sağ yanağında çamur vardı. Elleri kir, yağ ve çim parçalarıyla neredeyse simsiyah olmuştu. Tişörtü terden sırılsıklamdı. Aşırı derecede seksiydi.

Zor bir iş gününden gelen sevgilimi böyle görmenin neşesi bir an sürdü. Sonra gerçeği hatırladım.

Jason yüz ifademdeki çatışmayı görmüştü sanırım. “Bebeğim. N’aber?”

Kolay bir cevapla başladım. “Nell a-a-aniden eve gelmiş. Rachel onun için endişeleniyor.”

Jason kaşlarını çattı. “Bir tek bunu mu söyledi yani?” iPhone’unuyla kulaklıklarını, cüzdanı ve şapkasıyla birlikte çıkardı.

“Evet, kısaca böyle dedi.” Kitabımı bir kenara koydum, ayağa kalktım ve onu öptüm. Üst dudağından ter tadı almıştım. “Sınavlarımdan sonra yarın o-o-oraya gideceğim.” Göğsümdeki sırrın ağırlığını hissettim ama sözcükler bir türlü ağzımdan çıkmıyordu.

Jason banyodan, “O zaman ben de seninle gelirim,” dedi. Kıyafetlerini çıkarıyordu.

Kapıda durdum ve soyunuşunu izledim. Yanmış tenine ve dalgalı kaslarına hayranlıkla bakıyordum. “Dersin var, ayrıca iki işte çalışıyorsun, değil mi?”

“Evet ama bu daha önemli, değil mi?”

Omuz silkti. “Belki. Tek bildiğim Nell’in bi-bi-birden çıkıp geldiği. Rachel da bir şey mi oldu acaba diye endişe ediyor. Bir sorun olup olmadığını bi-bi-bilmiyorum.”

Jason kaynar suyun altına girdi. Borunun çevresindeki su hemen kahverengiye döndü. “Doğru. O zaman benim kamyoneti al. Ben okula da işe de arkadaşlarla giderim.”

Ani bir ihtiyaç beni esir aldı. Ellerini ve ağzını, sıcaklığını kendimde istiyordum. Ama ilişkimizde ilk kez, ihtiyacı bastırdım. Geri çekilerek banyodan çıktım ve onu duşta bıraktım. Bu ihtiyaca yenilirim, ne olacağını biliyordum. Sonrasında duygusal girdaba sürüklenecek ve ona söyleyecektim.

Şimdilik bu benim sırrımdı. K r bir panikten başka ne hissettiğimi anlamak için zamana ihtiyacım vardı. Memnun muydum?  zg n m yd m? Derinlerde bir yerde de olsa anne olmayı istiyor muydum? Buna hazır mıydım?

Aklımdan asla geçmeyen tek bir Şey vardı; Bebeği aldırılmak asla bir seçenek değildi. Hislerim, Jason'm tepkisi ne olursa olsun, bunu doğuracaktım.

Onu. *Bunu* değil.

Kızımı veya oğlumu.

Sınavlar uçup gitti. Neyse ki konuları biliyordum. Zihnim binlerce soru ve düşünceyle girdap gibi dönüyordu. Yalnızca bir kısmım sınavlara odaklanmıştı. Sınav salonundan çıktım ve Nell'lerin evine doğru yola koyuldum. Neredeyse dikkatsiz bir Şekilde sürüyordum. Radyo kapalıydı. Vücudum ve beynim otomatik pilottaydı. Kalanım da sürekli aynı Şeyi düşünmekten artık sersemlemişti.

Bir buçuk saat sonra Nell'lerin evin önüne park ettim. Kimsecikler yoktu.  n kapı kapalıydı, ısrarla alışlarıma ve kapı vuruşlarıma rağmen kimse amamıştı. Aka tarafa dolandım. Rachel'm yemek yaparken müziği açtığını biliyordum. Kapıyı duymamış olabiliridi. Evin arkasına ulaştığımda Şaşkın bir Şekilde durdum. Cam sürgülü kapıyı bir parça kontrplak kaplamıştı.

Daha doğrusu önceden camın olduğu yerde Şimdi kontrplak vardı. Evin boş ve karanlık olduğunu görebiliyordum. Evden ayrılırken, kaldırım taşlarından oluşan avluya gözüm takıldı ve Şoke oldum. Koyu kahverengi lekeler eve doğru bir iz halinde gidiyordu ve kaldırım taşlarından sonra gelen çimlerde kayboluyordu.

Hawthorne ile Calloway aileleri özel bir g l n kıyısında yaşıyorlardı. evresinde geniş bir imlik arazi, ondan sonra da orman geliyordu. Ormana doğru bir patika kıvrılıyordu. Nell'in evlerinden çıkıp bu yolda koştuğunu, Bay Farrell'm mısır tarlasının başladığı yere kadar birkaç kilometre bu yolu takip ettiğini biliyordum. Bir noktada ince orman örtüsü bitiyor ve evlerinin arkasındaki diz boyu yabani otlar başlıyordu.

Kahverengi noktalar kurumuş kandı. Kim bu kadar kan kaybetmişti? Neden? Herkes neredeydi?

Nell'e bir Şey mi olmuştu? Kendine bir Şey mi yapmıştı? Cevapla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve rehberine girdim. Rachel Hawthorne cep numarasını buldum ve aradım. Titreyen ellerimle telefonu tutmaya çalışıyor, bir yandan da arabaya doğru yürüyordum.

“Alo?” Rachel'm telefonunu Bay Hawthorne açmıştı. Sesi... kötü geliyordu.

“Bay Hawthorne? Ben Be-be-Becca.”

“Becca mı?” Sesi boğuktu. Kafası karışmıştı.

“Becca de Rosa. Nell'in arkadaşı?”

“Ah. Tamam. Kusura bakma. Ben... Biz... Nell hastanede. Becca.” Uzaklardan bir asistan hekimin sesi duyuldu.

“N... Ne oldu?”

“O...” Durdu. Arkadan gelen bir sesi dinliyor gibiydi. “Evet, haklısın Rach. Becca? Sen hastaneye gel hemen. Biz... Biz sana burada açıklarız. Yoğun bakım ünitesi. Oda 14Tde. Şu anda bekleme odasındayız.”

“He-he-hemen ge-ge-geliyorum.” Aceleyle telefonu kapattım. Hoşça kal deme formalitesiyle uğraşmamıştım.

JasonTn kamyonetine bindim ve gaza bastım. Çılgınca sürüyordum, yaşlar gözlerimden akıyor yanaklarıma damlıyordu. Sinir krizi geçirmek üzere olduğumu fark ettim. JasonT aradım.

Arka plandaki çim biçme ve ot biçme makinelerinin, havalandırmaların sesleri kulaklarımı sağır edecek gibiydi. “Selam, Beck,” diye bağırdı. “Nell ile konuştun mu?”

“Ha-ha-ha-hassss-hastanede. Ne-ne-nedenini bilmiyorum. Bi-bir şey olmuş. K-k-kötü bir şey.” Yarı histerik hıçkırıklarımda boğulacaktım. Kendi dediklerimi bile anlayamıyordum.

Ama Jason bu konuda bir sorun yaşamamıştı. “Kahretsin. *Kahretsin!* Tamam, seninle orda buluşuruz. Hangi hastane?” Sormamıştım ki. “B-bi-bilmiyorum ki. Sorm...”

Jason araya girdi. “Eğer evlerinde olmuşsa en yakın hastane Genesee Regional olacaktır.”

Telefon çaldı. Mesaj gelmişti. Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve Rachel’den gelen mesajın JasonTn tahminini doğruladığını gördüm. “Rachel me-me-me-mesaj a-a-atmış. Ge-ge-ge-gennnnn-geness... *La-la-lanet olsun!*” Hayal kırıklığı içinde tısladım. Şu an ihtiyacım olan son şey, tutarsız olacak kadar çok kekelemektir. “Söylediğin... hastane.” Sözcükleri yavaş yavaş ve açık bir şekilde çıkarmıştım.

“Anladım, bebeğim. Sorun yok. Nefes alıp ver, tamam mı?” “Ben... deniyorum.” Bu iki sözcüğü bile akıcı biçimde söylemek tüm gücümü almıştı.

“Seni seviyorum. Hep yanında olacağım. Her şey düzelecek.” “Tamam.” Sadece birkaç hece. Ne büyük yalandı. Hiçbir şey düzelmeyecekti.

Telefonu kenara koydum ve yola odaklandım. Nefes alıp verişimi ağır ve derin tutmaya çalıştım.

Hastaneye varınca Jim ve Rachel Hawthorne’u yan yana otururken buldum. Karşılarında da Bay ve Bayan Calloway vardı. Robert ve Theresa. Onların burada ne işi vardı?

Beni Rachel gördü, yanıma gelip sarıldı. Beni kenarı çekti. Gözlerimdeki korkuyu görmüştü. “O değil. Becca... Kendine bir şey yapmadı. Ben gibi değil...” Hıçkırdım. “Düzelecek.”

“Ne ol-oldu? Ni-niye kapınız kırık?”

Rachel, “Gel şuraya otur,” dedi. Beni nazik ama kararlı bir şekilde bir sandalyeye oturttu. Terliklerim zeminde ses çıkarıyordu. Bacaklarımın altındaki plastik sandalye sert ve soğuktu. Rachel ellerimi tuttu. Her ne söyleyecekse çok kötü olduğunu biliyordum.

“Sö-söyle lütfen.”

“Nell dün gece düşük yaptı.”

Cevap, tepki veremedim. Belli ki yanlış duymuştum. “Ne yaptı? Ne yaptı?”

Rachel burnunu çekti. Jim Hawthorne elini uzattı ve Rachel’ın omzuna koydu. Rachel, “Hamileymiş,” dedi. “Koşuya çıkmıştı. Bebeği... düşürmüş. Çok kan kaybetti. Düzelecek ama Colton onu bulamamış olsaydı, kim bilir belki... *Tanrım...*”

O kadar şaşırılmıştım ki oturmuyor olsaydım düşebilirdim.

“*Colton? Coiton Calloway?*”

Colton onu nasıl bulmuştu ki? O New York’ta yaşıyordu... Sonra jetonum düştü.

“Bir dakika... Bebek ondan mıydı?” diye sordum.

“Evet.” Rachel başını salladı. Sarı saçları, floresan lambasının altında sallanıyor, parlıyordu.

Robert ve Theresa karşımızdaki sandalyelerde oturuyorlardı. Yüzlerinde endişe, karmaşa, üzüntü, korku vardı. Onlara baktım ve hiç tanımadığımı fark ettim. Robert Calloway bir kongre üyesiydi. Bu yüzden zamanının çoğunu Washington D.C’de geçiriyordu. Theresa’nın ne yaptığını bilmiyordum ama o da sık sık seyahat ediyordu. Biz çocuklar bile onların evinde çok az zaman geçirirdik. Nell ile birlikte Kyle’la oynarken her zaman Neirierin evinde olurduk. Robert ve Theresa bana yabancıydı. Robert geniş göğüslüydü. Biraz göbeği vardı, yapılıydı ve çetin yüz hatları vardı. Koyu renk saçlarına aklar düşmüştü. Çözleri berrak bir maviydi. Belli ki Colton gözlerini ondan almıştı. Theresa daha çok Kyle gibiydi. İnce, narin ve güzel hatları vardı. Tıpkı Kyle gibi gözleri koyu kahveydi.

“Colton ve Nell...” diye başladım. Cerisinin getirileceğini tahmin ediyordum.

Rachel, “Sanırım New York’ta karşılaşmışlar,” dedi. “Bundan daha fazlasını ben de bilmiyordum. Her şey çok hızlı gelişti. Nell dün sabah erkenden geldi. New York’tan bir gece uçuşuna binmiş sanırım çünkü sabahın yedisinde evdeydi. O... yorgun görünüyordu. Uyumamıştı yani... Duygusal olarak bitkindi. Tükenmişti, endişeliydi. Sadece bir süre için eve gelmek istediğini, her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ona inanmadım çünkü Nell’i tanıyorum. Bir şey sakladığını anlamıştım. Çok uzun süre *her şeyi* saklamasını izlemiştim. Ama benimle konuşmadı. Dün günün çoğunu odasında geçirdi, gitar çaldı. Sonra saat dokuzda aşağı indi ve koşmaya gideceğini söyledi. Daha yirmi dakika filan olmuştu ki kapı kırılırcasına açıldı. O kadar korktum ki elimdeki bardağı düşürdüm. Colton gelmişti. O... çıldırmış gibiydi. Üzgündü, Nell’in nereye gittiğini bilmek istiyordu. Sanki onu arıyor gibiydi. Ennis çiftliğine doğru koşuya gittiğini söyledim. Peşinden gitti. Sonra... kucağında onu taşıyarak geldi... *Tanrım...* Her yerde kan vardı. Tişörtü olduğu gibi kan olmuştu. Hepsi bacak arasından

geliyordu. Anlamıştım.

Anlamıştım. Nell'den önce iki kez düşük yapmıştım. Benimkiler... Nell kadar kötü değildi. Benim canım kızım.” Rachel titredi ve kocasının kollarına döndü.

Bana da böyle mi olacaktı? Rachel hikâyesini bitirdiğinde aklıma gelen ilk soru buydu.

“O-o-onu görebilir miyim?” diye sordum.

Jim, “Önce bir hemşireye soralım,” dedi. “Uyandı mı bilmiyorum.”

Kürsünün arkasındaki hemşire bana Nell'in uyandığını söyledi. Nell izin verirse onu görebilirdim. Uzun koridoru takip ettim, 141'e kadar oda numaralarını takip ettim. Bir kapıyı bir sürü insan çevrelemişti. Ama sessizlerdi. Burasının Nell'in odası olduğunu fark ettim. Yaklaşınca nedenini anladım.

Biri gitar çalıyordu, boğuk güzel sesli bir erkek şarkı söylüyordu. Henüz sözleri anlamamıştım ama ezgi insanı esir alıyordu. Eski bir ninni gibiydi. İnsanın ruhuna dokunan bir nakaratla basit notalar tekrar ediyordu. Odayı görene kadar hemşirelerin, doktorların ve hastaların arasından geçtim. Colton, Nell'in yatağının yanına oturmuştu, elinde bir gitar vardı. Kafası hafif yana eğikti. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Şarkı söylerken boynundaki kaslar kasılıyordu. Gitarı bu basit melodiyle çalarken dev pazuları hareket ediyordu. Sesi o kadar büyüleyici, o kadar acıyla doluydu ki dinlerken şarkısının tenimi saran etkisini hissettim.

... Hayal kurdun mu?

Ruhun var mıydı?

Kim olacaktın?

Kollarımt tanımadın hiç.

Annenin kollarını tanımadın.

Çocuğum, çocuğum, çocuğum.

Ben senin için hayal kuracağım.

Senin için nefes alacağım.

Senin için Tanrıyı sorgulayacağım.

Yumruklarımı sallayıp bağırarak.

Senin için ağlayacağım.

Bu şarkı senin için.

Sahip olduğum tek şey bu.

Bu sana bir ad vermiyor.

Sana bir yüz vermiyor.

Ama verebileceğim tek şey bu.

Bütün sevgim söylediğim bu kelimelerde.

Gitarımdan çıkan her bir perili notada.

Çocuğum, çocuğum, çocuğum.

Sen ölmedin.

Çünkü var olamadın hiç.

Ama hu demek değil ki Sevgisiz gittin.

Unutuldu demek değil.

Doğmamış çocuk, çocuk, çocuk.

Seni bu şarkı ile Gömüyorum.

Bu şarkı ile Yasını tutuyorum.

Son notayı da çaldı ve bıraktı. Başını önüne eğdi, omuzları sarsılıyordu. Şarkı bana içimde büyüyen şeyi hatırlattı. Nell'in, Colton'm kaybettiği şeyi. Hıçkırıklarımı öksürerek kapatmaya çalıştım. Colton döndü ve gözlerini açtı. Kapının çevresindeki kalabalığı görünce şaşırıldı. Beni fark etmedi veya tanımadı. Nell'e döndü. Nell yataktan çıkmıştı. Tüpler, kablolar sarkıyordu. Colt'un kucığına tırmandı, kollarını boynuna doladı, ona tutundu ve hıçkırmaya başladı. O kadar kötü ağlıyordu ki dinlemesi, izlemesi bile acı veriyordu. Bütün vücudu kontrolsüz biçimde sarsılıyordu. Hıçkırıkları yüksek sesli, boğuktu. Bastırılmış çığlıklar küçük odada yankılanıyordu. Buna monitörden gelen *bip-bip-bip* ses karışmıştı.

Nell'in Colt'a tutunuşunda tanıdık bir şeyler vardı. Sanki onu bir arada tutacak son şey oymuş gibi, acıdan daha fazlası olmasını sağlayan şey oymuş gibi ona sarılıyordu. Colt ona belli bir aşinalıkla nazıkçe ve acı verici bir hassasiyetle sarılıyordu. Parmaklarının gözlerinin önündeki saçları çekişinden, ona boş teselli sözcükleri söylemeyişişinden, onu sadece öylece tutup aşkın sessiz sözcüklerinin konuşmasına izin vermesinden Nelle olan aşkını görebiliyordum. Kapının oradan çekildim ve sırtımı duvara dayayarak görüş alanlarından çıktım.

Nell'in ağlayışını, Colt'un burnunu çekişini dinledim. Uzun bir süre yas tuttular. Bekledim. En sonunda Jason yanıma geldi. Çözlerim kapalıydı. Colt ve Nell'in birbirlerine mırıldanmalarını dinliyordum. Sözcükleri uzaktan duyuluyordu. Âşıkların aşına olduğu dilden konuşuyorlardı.

Hâlâ Nell ve Colton'ın birlikte oldukları gerçeğiyle şaşkındım.

Jason'ı koridorun uzak köşesine çektim. Kapının önünden geçerken, yatağına dönmüş olan Nell'e baktım, Colton'm elini tutuyordu. Beni gördü ama kafasını çevirdi.

Jason, "Ne oldu?" diye sordu.

"O-o-odada Nell'in yanında kim var gördün mü?" Jason kafasını salladı. "Colton Calloway."

"Ne? Michigan'da ne işi var onun?"

Derin bir nefes aldım. "Onlar birlikteler. Nell ve Colton. *Birlikteler*. O... Nell... Düşük yapmış." Sözcüklerimin etkisini göstermesini bekledim.

Jasonun ağzı açık kaldı. Sonra kapattı. 141 numaralı odaya bakmak için döndü. Cevabı orada arıyor gibiydi. "O... yani hamile miydi?" Başımınla onayladım. Kafasını geriye attı. Şaşkın bir halde nefes verdi. "Kahretsin. Bu bekleyebileceğim en son şeydi."

"Be-benim de. Ben düşündüm ki... Korkarım o..."

Jason beni kendine doğru çekerek susturdu. "Benim de ilk düşüncem buydu. Neyse ki değilmiş."

Ona burada, bu halde söylememin bir yolu yoktu.

Jasonun parmakları çenemi kaldırdı. Bakışları bana odaklandı. Ondaki bir şey sakladığımı bildiğini fark ettim. "Becca... Senin neyin var?"

Kafamı salladım. "Bu-burada olmaz. Tamam mı? Lü-lütfen."

"Ama ben delirmiyorum, değil mi? Bana anlatmadığın bir şey var?"

Kesik kesik nefes alarak titredim. "Evet ama... Bu-burası ne yeri ne de zamanı."

"Tanrım, kafayı yiyeceğim." Sesindeki endişe ve öfkeyi duyabiliyordum.

Yanaklarımı okşadım ve kısa ama derin bir öpüşme için dudaklarımı kendime çektim. "Seni seviyorum. Daima ve sonsuza kadar, tamam mı?"

Rahatlayarak iç geçirdi. "O zaman beni terk etmiyorsun, değil mi?"

Gülmeden edemedim. "Asla. Asla ve hiçbir zaman." Ondaki uzaklaştım ve Nell'in odasına doğru yöneldim.

Biz içeri girince Nell derin bir nefes aldı. Colton ayağa kalktı ve bizi karşıladı. Elimizi mi sıksın, sarılsın mı, hiçbir şey yapmasın mı karar veremiyordu. Ona tuhaf bir şekilde el salladım ve yanından geçerek Nell'e gittim. Nazikçe omuzlarına sarıldım.

Hafifçe geri çekildi. Gri-yeşil gözleri benimkilerle buluştu. “Becca, ben..”

“Ee, neler oldu?” diye sordum.

“Ee, bir adamla bir kadın birbirlerini sevdi,” diye başladı ama sonra kahkahalara boğuldu.

Hafifçe koluna vurdum. “Gı-gıcıklık yapma. Ne de-demek is-istediğimi bi-biliyorsun.”

Kekelemelerime kaşlarını çattı. Beni son gördüğünde hiç kekelemiyordum. “Biraz karışık..”

Colton’a baktım. Jasonm yanında duruyordu ve huzursuz görünüyordu. “A-a-açıkla o zaman.”

Colt ve Jason’a baktı. “Bize birkaç dakika izin verir misiniz? Lütfen?”

Colt yanımdan geçti ve ona doğru eğilerek onu öptü. “Cidip kahve alayım.” Dudaklarını kulağına bastırdı ama yine de fısıldadığı sözcükleri duymuştum. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum Colton.” Nell fısıldamamış, bilerek yüksek sesle söylemişti.

Jason bana kısaca sarıldı, dudaklarımın kenarını öptü. “Kahve ister misin?”

“Tabii. Sağ ol, bebeğim.” Onlar gidince Colton’ın kalktığı sandalyeye oturdum ve Nell’e döndüm. “Dökül bakalım.”

Bana bakmıyordu. Sanki Colton hâlâ orada duruyordu ya da sanki onu duvardan da görebiliyordu. “O... ihtiyacım olan her şey. Mantıklı olmadığını biliyorum. Becks. Değil. O... Kyle’ın abisi. Çok sert köşeleri olan birisi. Ama... Bunu nasıl anlatabilirim ki? Çok yetenekli. Sen de dinledin, gördüm. O bana... Nasıl başa çıkacağımı gösteriyor. Nasıl düzeleceğimi. Hiçbir zaman iyi olmadım. Becca. New York’a gittiğimde bile. Nasıl görüldüğünü biliyorum. En sonunda ilerleme kaydetmeye başlamış gibi görünüyordum ama öyle değildi. Sadece her gün canımın yandığını daha iyi saklıyordum. Onu her gün özlediğimi.” Bana baktı. Sözcüklerinin etkisini değerlendiriyordu. “O bunu gördü.

Yıllar önce cenazede bile gördü. Kendime bir şey hissetme izni vermediğimi biliyordu.”

Kafamı eğdim. O zamanları yeniden yaşamamanın acısı çok büyüktü. “O sana... KyleT hatırlatmıyor mu?”

“Evet, hem de çok. Ama o Kyle değil. Çok, çok farklı. Onu hiçbir zaman tanımamışız. Beck. Çocukken neler yaşadığını anlamamışız. Çok güçlü birisi. Becca. Tahmin bile edemezsin. Bütün o yaşadıklarına, katlandıklarına rağmen hâlâ beni sevebiliyor, gülümsüyor, her gün iyi olabiliyor.” Başparmağıyla bileğini ovuşturdu. Yeni bir yara izi gördüm, kalın ve derindi. Fark ettiğimi gördü. “Bu bir daha asla olmayacak. Kesme işi bitti. Bağımlılık gibi bir şeydi. Gerçi her zaman jiletçi olarak kalacağım ama artık yapmayı reddediyorum.”

Bakışlarıyla buluştum. “Sa-sanırım artık anlıyorum.” Sesimde bir şey fark etti. “Nasıl yani?” Korku dolu bir fısıltı gibiydi.

Kendi kollarımı gösterdim. “Birkaç kez ben de düşündüm kesmeyi. Yapmadım ama düşündüm.”

“Neden?”

“Ben... 9 Nisanda... kendini astı.” Kendimi yavaşlamaya, akıcılık derslerime dönmeye zorluyordum.

Nell eliyle ağzım kapattı. Gözleri irileşmişti. “Kendini mi aıft.? Aman Tanrım, Becca... Çok üzüldüm.”

“Seni aramaya çalıştım ama açmadın. Geri de dönmedin. Jason da aradı.” Dargınlığı belli etmek istememiştim ama engel olamadım.

“Biliyorum. Özür dilerim. Benim... tek yapabildiğim aklı başında kalabilmektir. Günü kurtarmaktı. Coltonla aramızdaki şeyler çok... çalkantılıydı.” Elimi tuttu. “Çok özür dilerim. Becca. Bu kadar kötü bir arkadaş olduğum için. Senin bana ihtiyacın olduğunda yanında değildim. Halbuki sen hep benimleydin.”

Omuz silktim. “Senin de kendi halletmen gereken şeyler vardı. Anlıyorum.”

“Ne oldu? Niye böyle bir şey yaptı?”

Kafamı salladım. “Çok uzun bir hikâyeye. Hiçbir zaman iyi olmadı zaten, bunu biliyorsun. Hayat... onun için çok fazlaydı. Bu şekilde... başa çıktı diyeyim.”

“Bu yüzden mi tekrar kekeleyorsun? Bir süredir iyi gidiyordun, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Evet.” Ayaklarımın arasındaki yere baktım. “Onu ben buldum. Bir not bırakmış ve onu ben buldum. Daha yeni yapmıştı. Onu bulduğumda hâlâ... hâlâ sallanıyordu. Kâbus... hâlâ kâbuslar görüyorum. Sanırım her zaman da göreceğim.”

“Becca. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Şimdi daha iyiyim. Dr. Malmstein’a gidiyorum tekrar.”

“Şu terapist mi? Kyle öldükten sonra gittiğiniz?” O kadar normal, sakın bir şekilde söylemişti ki hayran kaldım^

“Evet, bir süre gitmedim. Birkaç ay boyunca kendimi kapattım.”

Kekeleliyordum. Hâlâ kâğıttan okur gibiydim ama bu da bir gelişmeydi. Nell’in burada bana ihtiyacının olması, bana akıcılıkta Jason ın bile sağlayamayacağı bir neden veriyordu. “Kendini kapattın mı?” diye sordu.

“Evet. Konuşmayı bıraktım. İki ay filan. Jason beni terapiye ikna etti.”

“Buna sevindim. Kendini kesmediğine de.”

Ağır bir Şekilde nefes verdim. “Ben de oyle.” Nell’e baktım. “Nasılsın, Nell? Gerçekten?”

Geriyeye doğru yaslandı ve yatağa, yastıkların arasına daha fazla gömüldü. “Henüz bilmiyorum. Bebeği kaybettim. Hamileydim, korkuyordum. Ona söyleyemedim. Yapmam lazımdı ama yapamadım. Sürekli ne söyleyeceğini, nasıl tepki vereceğini düşündüm. Beni sevmeye devam edecek mi, ona bir çocuk vereceğim diye benden nefret edecek mi diye düşündüm durdum. Şimdi anlıyorum. Ona söylemem, güvenmem lazımdı.”

Nefes alamadım. Biliyor olabilir miydi? Bana bakmıyordu. Beyaz hastane battaniyesinin gevşek tüylerinden birini koparıyordu. “Ne... ne olacak? Sen ve Colton’a?”

“Biliyor musun kendisine Colton diye seslenilmesinden hoŐlanmaz. Ben hariÇ tabii. ‘Colt’ diyebilirsin.” Parmaklarım saÇlarından geÇirdi. Kasları esneyince yüzünü buruşturdu. Hâlâ canı yanıyor. “Ne olacağını bilmiyorum. Birlikte olacağız. Ben iyileŐene kadar en azından birkaç hafta hurda kalırız. Fiziksel olarak iyileŐene kadar. Muhtemelen ben de bir terapisteye gideceğim. CeŐ bile kaldım. Colton ve ben... birbirimizi seviyoruz. Beni anlıyor. BirÇok kişinin bunu anlamayacağını biliyorum. O Kyle’m abisiyken ona nasıl aÇık olabildim? Haftalarca bununla mücadele ettim. Şok. İstemiyordum. Kurtulmak istemiyordum. AŞkı kabul etmek veya ona izin vermek istemiyordum. Her nasılsa beni aŐılmaya zorladı.”

Burnunun kemerini sıktı ve nefes verdi. Sonra bakışlarımla buluştu. “Kyle işin hiÇ ağlamadığımı biliyor muydun? Bir kez bile. Kendime hiÇbir Şey hissetme izni vermedim. Yas tutmayı reddettim. Bu yüzden kesiyordum. Acıyı azaltıyordu, bana düŐünecek, onun acısından başka hissedecek bir Şey veriyordu.” Derin bir Şekilde nefes alıp verdi. Tekrar tekrar. Kaşlarını ŐatıŐında, Çenesinin titreyiŐinde acıyı görebiliyordum. “Hâlâ canımı yakıyor. Hâlâ onu düşünüyorum. Hâlâ ryalarımnda öldüğünü görüyorum. Evet, bu döngüye sıkışıp kalarak yaŐayamayacađımı *biliyorum*. Tek yol ŐıkıŐ. Hele bu, bebeği kaybetmek? Aynı Şey. KaŐamıyorsun. Crmezden gelemiyorsun? Acı, keder, öfke, hüzün... hiÇbiri gitmiyor. Artıyorlar, bir araya gelip ktleŐiyorlar. Onlarla birlikte yaşamak, onları kabul etmek lazım. Acına zaman vermen gerek.”

“Bak hele, ne kadar da mantıklı konuşuyor.” Gülmeye ve sohbeti hafifletmeye ŐalıŐtım ama olmadı.

Yüzünü buruşturdu. “Alakası yok. HiÇ ama *hiÇ* mantıklı değilim. Sadece acının ne olduğunu biliyorum. Az önce söylediklerimi Colton gösterdi bana. Kendisi de Şok fazla Şey yaŐamıŐ. Beraber aşmaya ŐalıŐıyoruz.”

“Yanında birinin olmasına sevindim.”

Bakışlarını bana Çevirdi. “O olmasaydı lrdm eminim.” “İyi olmak işin ona mı ihtiyaŐın var?”

Omuz silkti. “Evet ve hayır. Ne konuda endişe ettiğini anladım. Söz veriyorum karşılıklı bağımlılık olayı değil. Ona ihtiyaŐım var Őnk o... her Şey. Ama ne olursa olsun hayatta kalmayı biliyorum. Onsuz perişan olurum ama elimden geldiği kadar mücadele ederim.”

Colt arkamızdan, “Ama bensiz olmana gerek yok,” dedi. “HiÇbir yere gittiğim yok.”

Yoldan çekildim. Jason'ın kolunun belime dolandığını hissettim. Elinde iki kâğıt bardakta kahve vardı. Birini aldım. Kahve çok ama çok sıcaktı. Yine de bir yudum aldım.

Nell bana baktı. “Çok yorgunum. Şimdi uyuyacağım. Yarın tekrar gelir misiniz?”

“Burda olacağız,” dedim.

Biz giderken Colt'un geniş, erkeksi vücudu Nell'in üstüne eğildi. Onu öptü, saçlarımı yüzünden çekti ve üstüne battaniyeleri örttü. Bana bakmak için döndü. Mavi gözleri benimkileri delip geçiyordu. Onları desteklediğimi göstermek için ona gülümsedim. Nasıl bir araya geldiklerini, nasıl olduğunu anlamamıştım ama önemli değildi. Ondan bahsederken Nell'in sesindeki sevgiyi duymuştum. Birbirlerine bakışlarında, öpüşmelerinde görmüştüm.

Eve giden yolu yarılamaştık ki aklıma geldi. “Sen buraya nasıl geldin? Kamyonetin bendeydi.”

“Şimdi mi soruyorsun?” Güldü. “Bob bıraktı. Alevi bir şey olduğunu söyledim.”

“Geldiğin için teşekkürler.”

Yavaş bir hareketle vites değiştirirken bana baktı. “Nell'den bahsediyoruz. Tabii ki gelecektim.” Bir anlık sessizlik oldu. Sonra hemen konuyu açtı. “Son iki aydır seni yiyip bitiren şeyi söyleyecek misin artık?”

Kalbimin duracağını sandım. Derin derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama bu daha hızlı nefes alıp vermeme yol açmıştı. Kafamı bacaklarımın arasına sokmaya çalışırken Jason'm elini sırtımda hissettim. Kafamı torpidoya çarpmıştım.

“Nefes al, bebeğim. Sorun yok. Nefes al. Derin derin, tamam mı? Sakin ol.” Sesinin sakinleştirici mırıltıları beni sardı.

Doğrudum ve saçlarımı yüzümden çektim. Nefes alıp vermeye ve kafamda belirlediğim cümleyi söylemeye odaklandım. Kendimi kontrol edebilmeye başlayınca Jason'a döndüm. “Belki de kenara çeksen daha iyi olur.”

Jason bir kaşını kaldırdı ama dediğimi yaptı. İki şeridi geçti ve çıkışa doğru döndü. Bir McDonalds otoparkında durdu, arabayı park etti ve bana döndü. “Ne oluyor. Beck?”

Derin derin nefes aldım ve bakışlarımı onunkilere çevirdim. “Ben... Ben... Ben hamileyim.”

Gözlerini kırıpıştırdı. Yüz ifadesi uzun saniyeler boyunca değişmedi. “Hamilesin?”

Başımı salladım. “Evet. Tam dört tane test yaptım.”

“Ne kadardır haberin var?” Sesi sakindi, özenle ayarlanmıştı. “Daha dün emin oldum.”

“Öncesinde şüpheleniyor muydun?”

Başımı salladım. “Uzun süre aradan sonra seviştiğimiz zaman var ya? Uyuyakalmadan önce.... Ben öldüğünden beri doğum kontrol haplarımı almadığımı fark etmişim. Unutmuşum.” Ona bakamıyordum. Gösterge paneline baktım. Ön cama vuran güneşin yarattığı gölgelere bakıyordum. “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Neden özür diliyorsun?” Çeneme dokundu. Bakışlarımı onunkilere çevirmeye çalıştı ama uzaklaştım. Ağlamak istemiyordum ama bu gidişle o da olacaktı. Kızmışa benziyordu. Korkuyordum. “Hey... Bana bak, lütfen.”

Kamyonetin kapısını açıp kaçmak istiyordum ama gözyaş-larımdan bulanıklaşan gözlerimi onun yoğun yeşil gözlerine çevirdim. “Korkuyorum, Jason. Çok korkuyorum.” Sesim titredi, kırıldı, çatladı. “Kızmış gibisin. Beni... terk etmeni istemiyorum. Bu-bu-bundan bahsetmediğimizi biliyorum. B-bu-buna ha-ha-hazır de-de-değiliz. De-değiliz biliyorum. Daha önce söylemediğim için özür dilerim ama korkmuşum.”

Emniyet kemerinin çözülme sesini duydum. Elinin kolumdan yanaklarıma uzandığını hissettim. Beni kendine çekti, kollarına aldı. “Bebeğim,” diye fısıldadı. Sesi kulağımda şiddetli ama nazik bir fısıltıydı. “Becca, bebeğim. Kızgın değilim. Değilim. Evet, şaşırdım. Hiç aklıma gelmemişti. Son zamanlarda tuhaf davranıyordun. Bulantılar filan. Kanser oldum diyeceksin filan sandım. Özür dileme.”

“Sonra... N-Nell’i öğrenince daha da korktum. Ya... Ya aynısı bana da olursa?”

“Olmayacak.”

“Ben... Bir kaybı daha kaldıramam, Jason. Zaten bu haliyle bile zor dayanıyorum.”

“Burda bizden bahsediyoruz, tamam mı?” Jason çenemi kaldırdı ve beni hafifçe öptü. “Seni seviyorum. Evet, şaşırdım ama kızmadım. Ne hissettiğimden tam olarak emin değilim ama kızgınlık bunların arasında yok onu biliyorum.”

Dudaklarımızın arasında santimler vardı. Kendimi çok savunmasız, muhtaç hissediyordum. “Söz mü? Bunun olmasına izin verdiğim için üzüleceksin diye çok korktum.”

Yanağını yanağıma sürttü. “Hayır, bebeğim. Hayır. Ben ile olanlardan sonra kötü durumdaydın. Senin hatan değil. Ortada ‘hatâlık bir durum yok. Böyle oldu. Durum bu. Birlikte adım adım halledeceğiz, tamam mı?”

“Tamam... Ne olursa olsun bu bebeği doğuracağımı bilmen gerek.”

“Tabii ki. Aksi söz konusu bile değil.”

Ter, kesilmiş çimen ve benzin kokuyordu. Beni öpünce dudakları dudaklarıma ter bulaştırdı. Tenim ellerinden yağ oldu ama geri çekilmedim. Varlığımın her bir parçasıyla ona tutundum. Güvencesine ihtiyacım vardı.

Bir bebeğimiz olacaktı.

HABERLER; RAKİP SESLER **Jason**

İki ay sonra

Koltuğun kenarında oturuyordum. Avuçlarım terliyordu. Becca yanımda oturuyordu, parmakları benimkilere dolanmıştı. Elimi sıkıyor ve bana kendisinin de en az benim kadar gergin olduğunu söylüyordu. Bu... Yani ailesine hamile olduğunu söylemek... Korkutucuydu.

Aksine, Ulusal Futbol Ligi Keşif Birliği tam bir çocuk oyuncağıydı. Keşifteki performansım artı rekorlarım ilk listeye seçilmem için kolaylık sağlamıştı. Bir süredir ajanslarla konuşuyordum. Bir tanesinde sıraya girmiştim, koşullarla ilgili belgelerle uğraşıyordum. Seçmeler için önümüzdeki yıl nisan ayına kadar beklemem gerekiyordu. Çok büyük ihtimalle New Orleans Saints takımına seçilecektim.

Futbol düşüncelerimden kurtulmak için kafamı salladım. Becca önce bana, sonra babasına baktı. “Baba... Ben... Jason ve benim size söylememiz gereken bir şey var.”

Enzio ve Leena birbirlerine baktılar. Sessiz bir şekilde iletişim kuruyorlardı. Gözlerinde uzun süren bir kederin gölgeleri vardı. Benin intiharından beri geçen zamanda değişmişlerdi.

Bizi yemeklere ve farklı organizasyonlara çağırıyorlar, bizle, benle ilgili gibi görünüyorlardı. Becca onlardaki bu değişikliği görmüştü ve ilişkilerindeki gerilimi düzeltmeye çalışıyordu. Hatta çok uzun zamandır yaptığı gibi Enzo’ya “peder” demeyi bırakmış, en sonunda “baba” demeye başlamıştı.

Becca çantasından küçük bir zarf çıkardı ve Leena’ya uzattı. Ultrason resimlerini zarftan çıkarırken gözleri büyüdü. Becca, “Hamileyim,” dedi.

Leena o yoğun aksanıyla, “Ne kadarsın?” diye sordu. Sonra boğazını temizleyerek, “Yani bebek kaç aylık?” diye sordu.

“Dört.” Becca’nın gözleri annesinden babasına çevrildi. Değerlendiriyordu. “Ama cinsiyetini daha birkaç hafta sonra öğrenebileceğiz.” Bu kısmı babası için söylemişti. Annesi zaten bir çocuk doktoruydu.

Enzio boğazını temizledi. Öne doğru eğildi. “Bu... plansız oldu, *si?*”

“Evet, efendim. Öyle,” diye cevap verdim.

“Ve siz bu... plansız gelişme hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Sözcüklerimi dikkatle seçecektim. “Plansız olabilir, efendim ama istenmiyor diye bir şey yok. Kızınızı bütün kalbimle seviyorum. Bunu şimdiye kadar öğrendiniz sanırım. Her adımda yanında olacağım. Onu ve çocuğumuzu koruyacağım.”

Enzio başını salladı. “Belki önceden onunla *immediante evlenmeni* söyledim, değil mi? Ama şimdi?”

O seninle mutlu. Bunu gördüm. Hiçbir şeyden mahrum kalmadı. Sen onu seviyorsun, buna şahit oldum. O... artık benim tek çocuğum. Sadece onu mutlu görmek istiyorum.” Sesi çatladı ve başını çevirdi. Boğazını temizledi ve gözlerini kırıştırdı. “Tabii ki bunun kariyer planlarını bozmasından endişe ediyorum ama bu onun seçimi.”

“Bay de Rosa... Enzoio, bu kesinlikle onun seçimi. Onu ne mudu edeceksen öyle yapmasını istiyorum. Okulunu bitirmesi ve bir kariyer sahibi olması için tüm gücümle gereken her şeyi yapacağım. Eğer istediği buyursa.” Biraz duraksadıktan sonra devam ettim. “Üniversite sonrası planlarım hakkında bilginiz var mı bilmiyorum. Son birkaç sezondur ulusal Futbol Ligi’nden takımlar beni takip ediyor. Profesyonel lige geçmemem için hiçbir neden yok. Kızınıza bakacağım ve bunu iyi bir şekilde yapacağım. Para... sorunumuz olmayacak.”

Başını salladı. Karısına, sonra tekrar bize baktı. “Evlilik? Bunu konuştunuz mu?”

Becca ikimizin yerine cevap verdi. “Evet, konuştuk. Resmi olarak nişanlanmadık henüz ama evleniyoruz. Umarım onaylarsınız ve evliliğimizin, hayatımızın bir parçası olursunuz.”

Enzio, “Tabii ki *oiacağız, figlia,* ” dedi. “Biliyorum... Sana çok katı davrandım hep... Ama senin için en iyisini istedim. Bunları abinin ölümünden sonra fark ettiğimiz... fark *ettiğim için* özür dilerim...” Söyleyecek sözü kalmamış gibiydi. Sustu.

“Babanın söylemeye çalıştığı biz bir aileyiz.” Leena ayağa kalktı ve Becca’yla benim oturduğum koltuğa geldi. Kızını kollarına aldı. “Seni seviyorum Becca. Anneanne olacağıma inanamıyorum!”

Enzio yastıklara doğru geriye yaslandı. Şaşkındı. “Ben... Ben de *nonno* olacağım. Harika.”

Doğum öncesinde verilecek parti ve evlilik mekânları konusunda konuştuk. Daha doğrusu Leena ile Becca konuştu. Kimse benim ailemden bahsetmiyordu. Aslında benim için hiç sorun değildi. Becca ile evden çıktığım o günden beri onlarla görüşmemiştim. Bunu değiştirmeye de niyetim yoktu. Her ikisiyle de iletişim kurmaya çalışmayacaktım. Asla. Uzun zamandır onları düşünmemiştim ama bu evlilik ve bebek konuşmaları onları aklıma getirmişti. Baba olmam konusunda ne düşünürlerdi merak ettim. Babam Saints için oynamamı onaylar mıydı merak ettim. Muhtemelen onaylamazdı. Hangi takımı seçersem seçeyim ona göre doğru takım olmayacaktı. Artık onun onayını bekleyecek kadar aptal değildim.

Akşam geç saatlerde eve doğru giderken, annesinin yaptığı planlardan bahsetti. Mart ayında küçük bir bahar düğünüyle evlenecektik. Sadece bize en yakınları çağıracaktık. Yani Enzoio ve Leena, Nell ve Colt, onların aileleri. Becca’nın üniversiteden birkaç arkadaşı, Koç Hoke ve benim takımdan birkaç yakın arkadaşım. Becca’nın karnı o zamana kadar şişmiş olacaktı. Doğum nisanın sonundaydı. Benim haberim bile olmadan Becca gelinliklere bakmaya başlamıştı ve sekizinci ayında giyebileceği bir gelinliği internette bulmuştu. Bense neden daha erken evlenmediğimizi bir türlü anlamıyordum. Mesela aralıkta veya ocakta olabilirdi. Bunu söylediğimde. Leena ve Becca bana *sen aptal mıstn* der gibi bakmışlardı.

Becca, “Kış mevsiminde evlenecek değilim,” dedi ve son noktayı koydu.

Enzio bana sırtıttı ve beni çalışma odasını götürdü. Bir bardak viski doldurdu. Ben neredeyse hiç alkol almazdım. Viski geçtiği yerleri yaktı ve mideme bir ton tuğla gibi oturdu. İlk birkaç yudumdan sonra sıcaklığını hissetmeye başladım.

Enzio omzuma vurarak, “Bu şeylerde kadınları kendi haline bırakmak en iyisidir,” dedi. “Belki fikrini sorarlar ama senin fikrinin önemi yoktur. Tabii umurunda olmadığını söyleyecek kadar aptal değilsen. Bu yanlış cevaptır. Yeğenimin düğününü hatırlıyorum da. Her şey gözümüzün önünde olmuştu. Maria’nın evlendiği zavallı çocuğun kafası çok karışmıştı. Hangi peçeteyi seçmek istediğini sorup da onun beğendiğini hiçbir zaman seçmemelerini anlamıyordu. Sürekli ‘Madem seçmeye-çekler niye soruyorlar?’ deyip duruyordu. Ben de ona dedim ki: Kadınlar böyledir. Onların tarzını anlayamazsın. Özellikle de düğünlerde ve partilerde.”

Başımı salladım ve viskiden bir yudum daha aldım. Ateş gibi olan bu içeceği bitirirken ılık bir sersemlik hissediyordum. Becca ne kadar sersemlediğimi fark edince arabayı kullanmaya karar verdi ve ne zaman konuşsam, hafifçe peltekleşen kelimelerime kıkırdadı.

Beni dairemize ve yatak odamıza doğru yönlendirirken, “Sarhoş olunca çok komik oluyorsun,” dedi.

“Çok tuhafmış, sevmedim,” dedim. “Kendimi dünyadan kopmuş gibi hissediyorum.”

“O zaman uzan da seninle kendi bildiğim şekilde ilgileneyim.” Becca beni geriye doğru itti. Sendeledim ve yatağın üstüne düştüm. Sonra ayağımı eline aldı. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardı.

“Bana uyar,” diye mırıldandım. Şortumun düğmesine uzanırken onu izledim.

Ben çıplak kalınca, benden uzaklaştı ve babetlerini çıkardı. Sonra arkasına uzanarak eteğinin fermuarını açtı ve yere bıraktı. Güçlü uylukları ve bacaklarının arasındaki kırmızı dantelden “V”nin görüntüsüyle sertleştiğimi hissettim. Gömleğinin düğmelerini yavaş yavaş, aşağıdan yukarı doğru açmaya başladı ve altına uyan sutyenini gözler önüne serdi. Onu sutyen ve külotla görünce yutkundum. Teni esmer ve sertti. Siyah gözleri vücudumda dolaşıyordu. Kıpırdamadım ve bekledim. Dudaklarımı yaladım. Yatağın üstünde hareketlendim ve kollarımı başımın altına yastık yaptım. Sutyenini çıkardı ve kenara attı. İri göğüsleri her hareketiyle sallanıyordu. Sırada külotu vardı. Biraz sonra çıplak bir halde bana doğru geliyordu. Geçtiği yerlere öpücükler konduruyordu. Bakışlarında yırtıcı bir parıltı vardı. Dizlerini kaburgalarımın iki yanına koydu ve eğildi. Göğüslerinin yumuşak, sıcak ağırlığı yüzüme doğru sarkıyordu. Sonra aş^ı indi, çenemi ve yanağımı, omzumu ve göğsümü öptü. Vücudumun üstünde kaydı, kaydı. Sonra nemli, sıcak girişini erkekliğime doğru bastırdı ve beni içine aldı. Hiç duraksamadı. Beni kıvrımlarına doğru bastırdı. Ta ki kalçalarımız karşı karşıya gelene ve birlikte hareket etmeye başlayana kadar. Kolları göğsümdeydi. Elleri yüzümü okşuyor, dudakları oburca benimkileri emiyordu. Dudaklarımızın mühürü, vücutlarımızın her hareketiyle değişiyordu.

Kısa bir süre sonra Becca hareketleriyle uyumlu bir halde inlemeye başladı. Hamleleri düzensizleşmiş ve çılglamıştı. Bütün ağırlığıyla üstüme yığıldı ve titreyerek zirveye ulaşırken omzuma doğru çılgılık attı. Sonra tekrar doğruldu ve hareketlerine devam etti. Bacaklarından güç alarak, umutsuz bir şekilde kalkıyor ve iniyordu. Saçlarını elleriyle tutuyordu, yüzü tavana dönüktü. Dengeyi kolay bir şekilde sağlıyor, üstümde sert bir şekilde hareket ediyordu. Her hamlesiyle

göğüsleri sallanıyordu. Göğüslerinden birini avuçladım ve ucunu ağzıma almak için uzandım. İnledi. Kendi zirveme ulaşırken geriye doğru düştüm. Kalçalarını sıkıca tuttum ve onu kendime çektim. Yüzünün ikinci orgazm dalgasıyla yıkanışını izliyordum. Göğüsleri mükemmel bir biçimde sallanıyordu. İçine boşaldım, boşaldım. Bir yandan da ismini sayıklıyordum. Sonra doğruldum, Becca'nın bacaklarını belime doladım. Ensesinden tutarak onu nazik bir öpüşmenin içine çektim. Eli omzumun yanında boynumdaydı. Üstümüzde örtüler vardı. Kalçalarımız harika bir uyumla hareket ediyordu. Kalplerimiz birlikte atıyordu.

Zirvemiz etkisini kaybetmeye başlarken nefes nefese bir halde bu şekilde oturduk. Vücutlarımız birleşmişti, bir olmuştu. Bakışlarımız birbirine kilitlemişti ve sessiz bir şekilde aşkı paylaşıyordu.

“Benimle evlenir misin?” diye fısıldadım.

Becca gözlerime bakarak donup kaldı. Sonra yüzünde coşkun bir gülümseme belirdi. “Evet. Evet! Jason, evet.”

“Elimde bir yüzüğümün olması lazım ve dizlerimin üstüne...” “Hayır hayır. Bu harika oldu. Diğer türlü sana göre değil.” Ağzımı vahşi bir öpüşmeye çekti. Sadece konuşabileceği kadar mesafe bırakarak geri çekildi. Dudakları benimkilerin karşısında fısıldıyordu. “Bu teklife bayıldım. Mükemmel. Tam bize göre.” Belimin etrafına doladığı bacakları iyice sıkı ve hafifçe hareket etti. Sanki ikinci raunda hazır olup olmadığını test ediyordu. Hâlâ içindeydim. Tenimin çevresindeki teninin sıcaklığı benim için uyuşturucu gibiydi. Burnumun ucundaki kokusu afrodis-yaktı. Dudakları benimdeydi, elleri kollarımı, sırtımı ve göğsümü okşuyor, vücuduma kan pompalıyordu sanki. İşte bir kez daha hazırdım. İçinde sertleşmişim. Ona tekrar ihtiyaç duyuyordum.

Dizlerimin üstünde doğruldum. Becca'nın ağırlığı kollarımdaydı. Üstünde hareket etmeye başladım. Kalçalarını onun “V”sine getiriyordum. Bacaklarını belimden asla çözmedi. Boynumdaki tutuşunu gevşetmedi. Beni daha sıkı tuttu ve hareketlerine devam etti. Vücutlarımız çılgın ve gözü kara bir ritimle bir aradaydı. Her bir harekette istediğimizi alıyor, sahip olduğumuz her şeyi veriyordu. Çılgılık atıyor, inliyor, iç geçiriyor, birbirimizin isimlerini fısıldıyorduk. Zirveye önce o ulaştı. Her zaman olduğu gibi. Ben de onu takip ettim. Hamur gibi olmuş bir halde birbirimize sarıldık ve uykuya daldık.

Jason

Eylül, bir yıl sonra

Sahanın yan tarafında dörtnala koşuyordum. Kramponlarımın ucu, beyaz çizgi boyunca yerde delikler açıyordu. Kollarımı uzatmışım. Bakışlarım kafamın üstünde dönen kahverengi-beyaz mermiye odaklanmıştı. Önümde, arkamda bana doğru gelen, koşan, beni çekiştiren savunma oyuncularının farkındaydım ama onları önemsemedim ve yoluma devam ettim. Top ışın gibiydi. Drew'in ellerinden çıkmıştı ve benim.. üç saniye içinde varacağım noktada olacaktı. On adım daha. Savunma oyuncuları arasında çizginin içinde kalmaya çalışırken dengemin bozulduğunu hissettim. Kaskımın içinde nefes alıp verişim tekledi. İsmimi haykıran hayranları güçlükle duyabiliyordum. Bu kısmı seviyordum, kabul etmem lazımdı.

Sonra o kadar sesin içinde onu duydum. “Koş, koş, koş! Yakala o topu!”

Bu tatlı ses sadece benim için bağıırıyordu. Bu, top benim uzattığım parmaklarımdan oluşan kafese doğru dönerek gelirken bir anlık dikkatimi dağıtmıştı. Sıçrayışı yaptığım anı tam olarak hatırlamasam da havadaydım. Top parmaklarımdan arasından kaydı. Umutsuzluğun içimde büyüdüğünü hissettim. Sadece sesinin sebep olduğu dikkat dağınıklığı, eğer topu yakalamazsam bize koca bir maça mal olacaktı. Tek bir sayı gerideydik. Bu oyunu beraberliğe getirirsem bu bana Ulusal Futbol Ligi’nde top tutucu olarak ilk maçımı kazanma şansı verecekti. Hâlâ havadaydım. Tek bir ayağımın üstündeydim. Top diğer elimdeydi. Yerçekimi görevini yapıp beni çimlere doğru çarpmaya çalışırken *vuuffâiye* nefes verdim.

Şimdi top ellerimde, eldivenlerimin arasındaydı.

Pat.

Bir savunma oyuncusu arkamdan geldi. İrik kıyım kolları belimdeydi, omzu kaburgalarıma denk gelmişti. Mücadelesiyle havaya fırladım. Ben ileri doğru uçarken zaman ağırlaştı. Yeşil çim ve beyaz çizgiler bulanıklaştı. İki beyaz çimin L olarak bir araya geldiği yerde turuncu bir koni gördüm ve sayı çiminin yakınına olduğumu fark ettim. Sayı çizgisinin kalın çizgisine doğru atıldım. Kollarımı mümkün olduğu kadar ileri uzattım. Bu ivmemin beni yeterince uzağa taşınmasını umuyordum. Zaman dondu ve dünya başıma yıkıldı. Bir savunma oyuncusu üstüme çıkınca nefesim kesildi. Uzaktan gelen bir gürlleme duydum ama bu kulaklarımdaki basıncın veya çığına dönen kalabalığın sesi olabilirdi. Nefes almak için çabaladım, göğsümde keskin bir acı hissettim. Bu zedelenen veya kırılan bir kaburga demekti. Diğer oyuncu Nate Johnston adında devasa bir adamdı. Kendisi bir acemi idi. Üniversitede ona karşı birkaç kez oynamıştım. Nate üstümden indi ve ayağa kalktı. Elini bana uzattı. Esmer teni terle parlıyordu. Kaskının içinden bana gülümserken dişleri bembeyazdı.

Beni ayağa kaldırırken, “Harika bir yakalayıştı, Jay,” diye gümbürdedi.

“Teşekkürler,” diye soludum.

Öne doğru eğildim. Hâlâ nefesimi kontrol altına alamamıştım. Takım arkadaşlarım etrafımı sardı. Beni itiyorlar ve sırtıma vuruyorlardı. İşte o zaman sayıyı yaptığımı anladım ve Becca’nın kalçasında Beni dikildiği yere baktım. Orta ve işaret parmağımın uçlarını öptüm ve onlara doğru kaldırdım. Becca bana sırtıttı ve Ben’i daha yükseğe kaldırdı. Minik kolunu tuttu ve bana doğru salladı.

Benjamin Kyle Dorsey 19 Nisanda doğdu. Annesinin mürekkep siyahı saçlarını ve benim yeşil gözlerimi almıştı. O benim dünyamın merkeziydi ve her günümü aydınlatan bir ışıktı. Becca ve ben 20 Marfa güneşli ama serin bir pazar günü evlendik. Kyle ve Ben hariç sevdiğimiz herkes oradaydı. Masada onlara da yer ayırdık, tabaklarının üstüne isimlerini yazan kartlar koyduk ve sandalyelerini boş bıraktık.

Becca’ya son bir kez baktım ve kariyerimdeki ilk sayıyı takım arkadaşlarımla kutlamak için onlara döndüm. Bir yandan da soluklanmaya çalışıyordum. Hücum oyuncularıyla birlikte sahadan çıktım. Bir banka oturdum. Elimi yan tarafıma bastırdım. Her nefes alıp veriş bıçak gibi batıyordu.

Antrenör Doug yanıma geldi. “Evet, Dorsey?”

Omuz silktim. “Nefes almakta zorlanıyorum. Kaburgam zedelenmiş olabilir.”

Doug önümde diz çöktü. Tamponların altını dürterek inceliyordu. Sonra yüzünde bir somurtmayla ayağa kalktı. “Kırık olabilir. Soyunma odasına gidelim de iyice bakalım.”

“Sorun değil. Sen sar yeter. Oraya tekrar çıkar beni.”

Doug kafasını salladı. “Saçmalama, Dorsey. Kırılmışsa oynayamazsın.”

“O zaman kırılmamış.” Zedelenen kaburgalarla kaç maça çıktığımı anlatma zahmetinde bulunmadım.

Daha önce kırık bir kaburgayla oynamamıştım ama yapmak zorunda olduğumu biliyordum. İlk maçımda yedek kalmak üzereydim. Her nefes, her hareket acıya sebep oluyordu. O kadar kötüydü ki ayağa kalkınca gözlerim sulandı. Temkinli bir şekilde esnedim. Bu hareket de acıya sebep olunca tılandım.

Doug aptal değildi. Yüz ifademi görmüştü. “Sen bizi beraberliğe taşıdın, Jason. Bir sonrakini de Jarred halletsin. Gel de kaburgana bakalım.”

En azından sarması gerektiğini biliyordum. Bu yüzden onu saha dışına doğru takip ettim.

“Jason, ne oldu?” Kenardan Becca’nın sesini duydum. Kalabalığı yarararak bana doğru geldiğini gördüm. Ben’i de göğsüne bastırmıştı.

Onun altında durdum. “İyiyim, bebeğim. Nate kaburgalarımın çarptı ama sorun değil. Endişelenme, tamam mı?”

Becca beni tanıyordu. Gözlerimdeki acıyı görüyordu. “Sert adamı oynama, lütfen. Yaralandıysa kenarda dur.”

“Kahretsin. Ben iyiyim.”

“Jason Michael Dorsey, oğlunun yanında sözlerine dikkat et.” Doug kıs kıs güldü. “Ovv, yandın. Tam adınla seslendi.”

Ona ters ters baktım. “Kapa çeneni, Doug.” Becca ya döndüm. “Özür dilerim, bebeğim. Ama iyiyim ben yemin ederim.”

Doug geri çekildi, bana işaret etti ve Becca’ya baktı. “Onun iyi olduğundan emin olacağım, hanımefendi. Endişelenmeyin. Ben tamam demedikten sonra oynayamaz.”

Becca rahatlamışa benziyordu ama endişe gözlerini daha terk etmemişti. Doug kaburgamı incelerken kendimi zorlayarak kıpırdamadım. Yüzümü buruşturmamaya da dikkat etmişim.

“Kırıldığını sanmıyorum ama kesinlikle zedelenmiş veya çatlamış. Röntgen çektirmemiz lazım. Bu

halde kesinlikle oynayamazsın.”

“Daha neler. Sar şunu da sahaya çıkayım.” Ona yukarıdan baktım.

“Dostum, ben ciddiym.” Doug daha genç bir çocuktı, zayıf ve formdaydı. Pozisyonunun yeniliğine rağmen otorite sahibiydi. “Değmez. Kanıtlayacak bir şeyin yok ki. Az önce *Spor Merkezindeki* istatistiklerde altın olarak yerini alacak bir tutuş gerçekleştirdin. Kenarda otur. İyileş. Akıllı ol. Böylece sahaya daha çabuk dönebilirsin. Şimdi oynarsan ve daha çok kırılırsa, haftalarca oynayamazsın.”

Başımı öne eğdim ve ensemei ovdum. Yanımda babam duruyor olsaydı, beni oynamaya zorlayacağını biliyordum. Erkek adam, sahaya çıkar oynardı. Kenarda oturmazdı. Hareket edebildiğin sürece oynardın. Bu kadar basitti.

Sesini duyabiliyordum: *Hanım evladı olma, Jason. Oraya çık ve sayı yap. Sen benim oğlumsan. Sen her zaman kazanırsın. Galipler pes etmez. Oraya çıkıp oynayamıyorsan, herkese ne kadar hassas biri olduğunı göstermiş olacaksın.*

Hiçbir şeyde geri adım atmamıştım. Asla. Ne kadar canım yanarsa yansın, oynamıştım. Babamın bu sözcükleri, on bir yaşımdan beri içime işleyen bir şeydi. İlk kez on bir yaşımda sahada bileğimi burkmuştum.

Babam önümde diz çökmüş, bu sözcükleri yüzüme söylemişti. Nefesindeki viski kokusu beni esir alıyordu. Gözlerim, akıtmaya cesaret edemediğim yaşlarla doluydu. Sahaya çıkıp oynamıştım. Sayı yapmıştım. Sadece başını sallamıştı. Hiçbir güzel söz etmemişti.

Dişlerimi sıktım ve doğruldum. “Şu... lanet kaburgamı... sar artık.” Doug’a resmen kükremişim. Vücudumdaki bütün kaslarım esnemişti. Ellerimi yumruk yapmıştım. Adrenalinin beni sarmasına izin verdim.

Babama olan öfkemin beni esir almasına izin verdim. Bana attığı her bir yumruk, her bir talepkâr sözünü hatırladım, Pada-yacak gibi olduğumu hissediyordum. Tenimden sıcaklık, gözlerimden öfke fişkırıyordu.

Doug bembeyaz oldu. “Tamam, dostum, tamam. Kariyer senin kariyerin, benim değil.” Tezgâhın üstünden bandajı aldı. Ucunu göğüs kemiğime tutturdu ve çekerek vücudumu sardı. Kaburgalarımı tutsun diye iyice sıkıyordu.

Dişlerimi ve yumruklarımı sıktım. Kafesinin üstündeki duvara baktım. Tekrar tekrar karnımda dolandırdı, iyice sıkı ve uçlarını birbirine tutturdu. İşi bittiğinde nefes alıp verişlerimin yarattığı acı yoğundu ama artık daha kadanılabilirdi. Tamponları taktım, eldivenleri giydim ve askıları sıkılaştırdım.

Doug elini omzuma koyarak beni durdurdu. Açık mavi gözleri benimkilere odaklanmıştı. “Jason tekrar söylüyorum. Oynamaman gerek. Koç Payton a senin benim sözüme karşı gelip sahaya çıktığını söyleyeceğim. Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Seni şu an motive eden şey neyse yaralanmana

sebeplere olacak. Muhtemelen sezon sonuna kadar, belki daha fazla. Kırık bir kaburga akciğerini delebilir.”

Onun yanından geçtim. Omzum omzuna çarptı ve vücuduma bir acı dalgası yolladı. Mücadele içine girersem gerçekten biterdim.

Becca beni bekliyordu. Benim üstümdekileri, yüzümdeki ifadeyi gördü. Onun yanında durmadım. Bana seslendiği halde. Ama Ben'den gelen çocuksu sesler beni durdurdu. Arkamı döndüm ve ona baktım. Bana doğru uzanırken masum yüzü heyecanla ışıldıyordu. Sonra Becca'nın gözlerine baktım, işte o kırılma anım oldu.

Tribünlerin oraya doğru gittim. Becca, Ben'i öteki kalçasına aldı ve elini bana uzattı. “Onun seni daha fazla zorlamasına izin verme,” dedi. Sesi stadyumun kalabalığında güçlkle duyuluyordu. “O hurda değil. Ben hurdayım ve seninle gurur duyuyorum.”

Sözcükleri, öfkeyle ateşlenen adrenalini sisini deldi geçti. Parmaklarını öptüm ve sahanın yan tarafından yürümeye devam ettim. Koç Paytohin yanındaki yerimi aldım.

Koç, bana bakmadan, “Hazır mısın, Dorsey.” diye sordu. “Onları durdurduk. Hadi sahaya. Bu maçı alalım.”

Becca'ya baktım. Yüzünde yalvaran bir ifadeyle beni izliyordu. Beni tetikleyen şeyin ne olduğunu biliyor ve bundan nefret ediyordu.

Ben buradayım ve seninle gurur duyuyorum.

Babam yaralandığında onu da oynamaması için uyarılmışlardı ama o dinlememişti. Bir mücadeleye girince bileğinin işi bitmişti. Eğer oynamasaydı, iyileşmesine izin verseydi, tekrar sahalara geri dönebilirdi. Onun için her şey farklı olabilirdi. Jets için çalışan antrenör birkaç hafta önce Florida'da bir kampa gittiğinde beni tanımıştı. Sanırım babamın o zamanlardaki haline benziyordum. Bana bu hikâyeyi anlatmış, kafasını acır gibi sallamıştı. Harika bir kariyere dönüşebilecek bir şeyin yitip gitmesine üzülmüştü.

Bakışlarımın Beccanmkilerle buluştuğu o birkaç saniyede kafamdan bunlar geçmişti.

Koçun sesi beni düşüncelerimden ayırdı. “Dorsey? Hadi sahaya.”

“Hayır, efendim. Jarred'i oynatın.” Ben durduramadan sözler ağzımdan çıkıverdi.

Bana baktı. “Emin misin, oğlum?”

Başımınla onayladım. “Risk almak istemiyorum. Çok acıyor.”

Yanlardan bana baktı. Panosunu inceledi. Sonra başını salladı. Jarred Fayson'm sırtına vurdu ve sahaya doğru itti. “İyi seçim. Git kenara otur.”

Fayson maçı bitiren sayıyı yaptı. Diğer çocuklarla partiye gitmek yerine karım ve oğlumla eve gittim.

Aslında bunu bekliyorlardı ama birkaç çocuk benimle kılıbık diye dalga geçti. Ama hepsi de bunun için bana saygı duyuyorlardı.

Becca o gece bana benimle ne kadar gurur duyduğunu tatlı ağzını ve yumuşak ellerini kullanarak gösterdi. Ve bu beni acıyla karışık bir mutlulukla inletti.

18

BİZİM SONSUZUMUZ

Becca

Kasım

Jason kolunu bana dolamıştı. Çevresinde altı takım arkadaşı ve onların karılarıyla sevgilileri vardı. Hepimiz barın bize ayrılmış bir kısmında oturuyorduk. Erkekler kaba, kızlar gürültücüydü. Çoğu, hepimizin binip geldiği limuzinde başlamışa içmeye. Jason ve ben, Ben'in doğumundan beri ilk kez bira içiyorduk. Annemler bizi ziyaret etmek için New Orleans'a gelmişlerdi. Biz dışarı çıkalım diye Ben'e onlar bakıyorlardı. Ben 17 aylık olmuştu. Yürüyor, konuşuyor, karşılaştığı herkesi büyülüyordu. Adını aldığı kişiye, abime çok benziyordu. Gülüşünde, gülümsemesinde, yüz hatlarında o vardı.

Sahne ışıkları söndü. Sahneye bir sunucu çıkınca bardaki kalabalık biraz sustu. "Selam, millet. Circle Bar'a hoş geldiniz. Ben Jimmy. Bu akşamın gösterisini sunmak benim için bir zevk. Belki bazılarınız onları tanıyor ama bu akşamdan sonra hepiniz onlara bayılacaksınız. Bunu garanti edebilirim. Karşınızda Nell ve Colt!"

Nell omzunda asılı bir gitarla sahneye çıkınca tüm bar ayağa kalktı. Tezahüratlar barı doldurdu. Yer yerinden oynamıştı. Colt da arkasındaydı. Bir eliyle gitarı boynundan tutuyordu. Taburelere yan yana oturdular. Gitarlarını kucaklarına koydular. Mikrofonlarını ayarladılar.

Colt sesi azalan alkışlar arasında duyulsun diye mikrofonu daha da yakma çekti ve, "Selam, millet," dedi. "Müsaade eder misiniz? Ben güneyden değilim ama sorun olmaz, değil mi? Ben Colt, bu da hayatımın aşkı Nell." Ağzını mikrofondan uzaklaştırmayarak ona döndü. "Hadi selam ver, bebeğim."

Nell ona gülümsedi ve kalabalığa döndü. "Selam, millet. Bizi buraya davet ettiğiniz için teşekkürler. Hadi başlayalım mı? İlk şarkı, Colt ve benim yeniden düzenlemek için izin aldığımız bir cover. Sia adlı harika bir sanatçıdan 'Breathe Me'. Umarım seversiniz."

Birkaç teli tıngırdattı. Akort yapmak için duraksadı. Sonra tıngırdatmaya devam etti ve bir ritim buldu. Colt biraz bekledi, sonra bir melodi de o seçti ve onun ritmine karşılık daha karmaşık bir ritim çalmaya başladı.

Birkaç dakika sonra. Nell şarkıya girdi. Şarkı onun ses tonunun en üst uçundaydı ama sesleriyle mükemmel bir uyum sağlamıştı.

Nell'i daha önce hiç şarkı söylerken görmediğimden hayranlık içinde kalakalmıştım. Çok uzun zaman

önce bundan bahsettiğinde, sahne sanatları okuluna gideceğini söylediğinde çok şaşırılmışım ve bir an bile kuşku duymamışım. Daha önce müziğe ilgi duyduğunu, yeteneği olduğunu veya hevesi olduğunu söylememişti. Açıklaması kendimi sorgulamama sebep olmuştu. Bana en yakın arkadaşımın ne kadar uzak kaldığımızı göstermişti. Düşükten sonra hastaneden çıkınca, Colt ile New York'a dönmekten ve onunla gösterilere katılmaktan bahsetmişti. Düşükten sonra iyileşmek ve dengesini geri kazanmak için bir aydan fazla ailesinin yanında kalmıştı. Bu süre boyunca neredeyse her gün görüşmüştük. Colt ile ilişkileriyle ilgili daha detaylı bilgi vermişti. Nasıl tanıştıklarını ve müziğin onlar için ne kadar büyük bir rol oynadığını anlatmıştı.

En sonunda Colt ile birlikte New York'a döndü. Bir sonraki yıl birbirimizi çok az görmüştük. Tabii ki düşünümeye gelmişti ama Colt ile birlikte New York'ta yaptıkları gösteriler nedeniyle hemen dönmek zorunda kalmışlardı. Ondan ara ara haber alıyordum. Bana Colt ve kendisinin şarkıcı-bestekâr olarak artan ünlerinden bahseden makale linkleri gönderiyordu. Şarkıları benzersiz ve unutulmaz bir şekilde yeniden düzenleme konusunda çok becerikliydiler. Bütün makaleler böyle diyordu. Jazdan tutun da indie folk tarzı şarkılara, daha popüler rock ve pop şarkılarına kadar hemen her şeyi yeniden düzenleyebiliyorlardı.

Nell ve ben görüşmek için planlar yapıyorduk ama Jason New Orleans takımına seçildikten sonra hayatımız çılgın bir döngüye kapılmıştı.

New Orleans'a taşındık. Louisiana Devlet Üniversitesi'ne konuşma dil patolojisi bölümü yüksek lisans programına başvurmuş ve kabul edilmişim. Spor basını ilk maçına kadar olan sürede onun her adımını takip etmişim. Sonra ilk maçta o muhteşem sayıyı yapmıştı ve yaşadığı sakatlık onu daha da çok ön plana çıkarmıştı. İki maçta sahaya çıkmamış, sonra maçlara geri dönmüştü. Formunun zirvesindeydi. Bir tempo tutturmuştu, her maçta birden çok sayı yapıyordu. Bu da en çok sayı ve koşuda kulübün rekorlarını yerle bir etmesiyle sonuçlanmıştı.

Bu arada Nell ve Colt şöhrete doğru adım adım ilerliyorlardı. Özgün şarkılardan ve birkaç ünlü parçalarından oluşan bir albümle çıkış yapmışlardı. Stüdyolardan birçok teklif almışlar ama bağımsız kalmayı seçerek teklifleri reddetmişlerdi. Birinci albümün üstünden bir sene bile geçmemişti ki bir arkadaşlarının stüdyolarında ikinci bir albüm yaptılar.

Aylar geçtikçe basının daha çok ilgisini çekmişlerdi. En sonunda *Late Late Show with Jimmy Fallon* çıkmışlardı. Bu onların ulusal düzeyde ilgi görmesini sağlamıştı.

Şimdi de doğu kıyısında ve Gulf Coast boyunca gerçekleştirdikleri turnenin son ayağmdaydılar. New Orleans'a Jason'ı, beni ve oğlumuz Ben i görebilmek için bir durak daha eklemişlerdi.

Nell'in performansını izledim ve duyduğum gururla ağlamaya başladım. Çok mesafe kat etmişti, çok şeye katlanmıştı. Şimdi her gece yüzlerce insanın karşısına çıkıyor, daha önce hiç fark etmediğim tatlı, berrak sesiyle şarkı söylüyordu. Nell parlıyordu. Bunun için başka sözcük yoktu. İnsanı esir alıyordu. Gri yeşil gözleri seyirciyi tarıyor, sesi bizleri büyüleyici bir güzelliğe çekiyordu. Colt da aşırı derecede iyiydi. Sesi, Nell'in sesini muhteşem bir şekilde sarıyor, onun sesinin güzelliğini daha da vurgulayan muhteşem bir uyum oluşturuyordu. Ayrıca Colt çok yetenekli bir gitaristti. İkisi birlikte kalabalıkları çeken bir büyü oluşturuyorlardı.

Ağladığımı fark edince Jason bana sarıldı. Mutluluk gözyaşları olduğunu anlasın diye gülümsedim ve kafamı salladım.

Kulağıma, “Muhteşemler,” diye mırıldandı.

“Biliyorum. Onunla gurur duyuyorum. Tek kelimeyle inanılmaz.”

Nell ile Colt iki şarkı çalıp Jason, ben ve diğerleriyle bir içki içmek için yanımıza geldiler. Programın sonunda Nell gitmek üzere ayağa kalktı ama Colt onu durdurdu.

Mikrofona doğru, “Bir sürprizim var,” dedi. Nell’e bakabilmek için yan döndü ve mikrofonu kendine doğru çekti. “Bunu bir süredir planlıyordum ama şimdiye kadar hiç doğru zamanı yakalayamamıştım.”

“Ne yapıyorsun, Colt?” Nell belli ki biraz paniklemişti. Bakışları Colt ile kalabalık arasında gidip geliyordu. Gitarın tellerini hafifçe tıngırdatıyordu. Belli ki bu, rutinlerinin bir parçası değildi.

Colt sırtarak, “İzle ve gör,” dedi. Birkaç teli tıngırdadı, birkaçının akordunu yaptı, sonra devam etti. “Bu ikimiz hakkında yazdığım ilk şarkıydı. Bunu o küçük barda çaldığım zamanı hatırlıyor musun? Yeni bir şarkı yazmayı veya bir cover kullanmayı düşündüm ama bu şarkının daha çok geçmiş barındırdığını fark ettim. Bu ikimiz için de... çok şey ifade ediyor. Şarkı o zamandan bu zamana biraz değişti. İşte geliyor. ‘Seninle Aşka Düşmek’.”

ömrüm boyunca,

Düşüyordum,

Başaramıyor,

Dövüyordum,

Başımı suyun üstünde zorlukla tutuyordum.

Sonra bir gün Seni gördüm

Serpilen bir ağacın altınaia.

Ağlamamak için direnirken.

Ama o zaman bile.

Gözlerinde gizlenen acının Ağırliğini gördüm.

O zaman.

Orada, o ağacın altında.

Tüm acını alıp götürmek istedim.

Ama seni iyileştirecek kelimelerim yoktu.

Kendimi iyileştirecek kelimelerim yoktu.

Şimdi kader araya girdi.

Bizi bir araya getirmek için plan yaptı.

Aramızdaki yıllara rağmen,

İkimizin de gözlerindeki

Acının ağırlığına rağmen,

İzimizi süren hayaletlere rağmen.

Musallat ruhların sisi ğhi Hâlâ seni iyileştirecek.

Bütün acını alacak ve benim yapacak Kelimeler bulmaya çalışıyorum.

Güzel gözlerin gülsün diye.

Sen huzurlu ol diye.

Şimdi kader araya ğrdi.

Bizi bir araya getirmek için plan yaptı.

Gözlerinin cazibesine karşı koyamıyorum.

Güzelliğinin cazibesine.

Sesinin siren şarkısına.

Benim adımı fisıldayan Çarşafplarımın karanlık rahatında.

Sana karşı koyamıyorum, bebeğim.

Çünkü hâlâ düşünüyorum.

Seninle aşka düşünüyorum.

Kalabalık birkaç dakika yerinden kımıldamadı. Ne tezahürat vardı ne de alkış. Büyülenmiş bir biçimde oturuyorlardı. Onların bir şey yapmasına fırsat vermeden Colton gitarı yere bıraktı. Elini cebine uzattı ve küçük siyah bir kutu çıkardı. Nell iç geçirdi, eliyle ağzına kapattı. Çözleri parlıyordu.

“Nell, bebeğim.” Colton mikrofonu aldı ve tabureden inerek Nell’in önünde diz çöktü. “Bunu sana uzun zaman önce, daha şarkıyı yazmadan önce söylemişim. Ben sadece sana âşık olmuyorum, Nell,

seninle aşka düşüyorum. Şarkı bu anlama geliyor. Ben çoktan düşüm zaten. Artık şendeyim. Her şeyimle. Seni çok, çok seviyorum. Sözcüklerle veya şarkılarla anlatamayacağım kadar. Binlerce yıl da sevsem anlatamayacağım kadar.”

Kalabalıkta çıt yoktu. Colton yüzük kutusunun kapağını kaldırdı. Nell’e doğru tuttu. Işık, elmasın yüzeyine çarptı ve loş barda parladı. Nell tabureden indi ve Colt ile birlikte diz çöktü.

Colt gülerek, “Ben sözümü bitirene kadar orda dikilmen gerekiyordu, bebeğim,” dedi.

Kalabalık da onunla birlikte güldü ama hemen sustular.

Nell nefes nefese bir halde, “Evet!” dedi.

“Henüz soruyu sormadım, bebeğim.” Colt kutudan yüzüğü aldı, Nell’in elini tuttu ve yüzüğü parmağına geçirdi. “Nell, benimle evlenir misin?”

“Evet, evet, evet!” Nell kendini Colt’un kollarına attı. Vücutları çarpıştığında mikrofon kulakları sağır edecek bir ses çıkardı.

Aralarındaki mikrofondan neredeyse kalp atışları duyuluyordu.

Jason, “İşte evlilik teklifi dediğin *budur*,” diye mırıldandı.

Ona dönüp sarıldım. Burnumu çenesine dayadım. “Benim teklifim mükemmeldi. Herkesin içinde teklif etmeye kalksaydın canına okurdum.”

Omzumu sıktı. Nell ve Colt ayağa kalkıp öpüşünce tezahürata ve ıslıklamaya başlayan kalabalığa biz de katıldık. Sanki kalabalık bir seyir grubunun önünde olduklarını unutmuş gibiydiler. Birkaç dakika sonra Nell ve Colt kalabalığın arasına daldılar. Tebrikleri kabul ederek ilerliyorlardı. Jason’ın takım arkadaşlarıyla muhabbet ettik. Sonra Circle Bar’dan çıktık ve St. Charles tramvayına bindik. Tramvaydan inip şehri yürüyerek turladıktan sonra açık bir yer ve güzel kokular duyunca gözlerden uzak bir kafeye oturduk.

Kahvelerimizi içip kurabiyelerimizi yerken, oğlanlar araba, futbol ve izledikleri bir programdan bahsederken biz de Nell ile evlilik planlarından konuştuk.

Nell, “Tabii ki baş nedimem sensin,” dedi.

“Tabii ki. Ee düğün ne zaman?”

Nell kahvesinden bir yudum alırken omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Bunu planladığından haberim yoktu. Gerçekten. Tabii ki umut ediyordum, konuşmaların arasına birkaç küçük ipuçları...”

“Nelly tatlım senin o ufak ipucu dediklerin kafaya cop yemek gibiydi.” Coir kıkırdadı. “Günde en az altı kez bu konuyu açmaya çalışıyordun.”

Nell kaşlarını çattı. “O kadar da kötü değildim.”

Colt ona baktı. “Günde on bölüm *Gelinliğe Evet De* programını izliyordun.”

Nell kafasını eğdi. “Yani?”

Colt’un mavi gözleri yumuşadı. “Yani ben de ipucunu aldım.” Jason kıs kıs güldü. “Senin için bir haberim var, dostum. O *Gelinliğe Evet De* programı var ya? Çok daha beter olacak. Bana inan. Sonra *Dört Düşün* var. *Evet De*’nin nedime versiyonu var... Ha bir de *Evet De Atlanta* yi da unutmayalım.”

Colt’un yüzü gözle görülür derecede soldu. “Kahretsin,” diye mırıldandı. “O program beni mahvediyor. Her bölümden sonra testosteron seviyemi artırmak için tuvalete girmem veya vücut çalışmam filan gerekiyor.”

Jason o kadar çok güldü ki az daha sandalyeden düşüyordu. “Hepsini çok iyi biliyorum, merak etme. Televizyon izlemek için oturuyorum. Aklımda *Law and Order* veya *Dexter* var mesela. Ama hayır, bu saçma programı açıyor. Seçeneklerim, oturup izlemek, tek başıma başka odaya gitmek veya tartışma başlatmak. Ama bütün gün zaten yorulmuşsun, sevdiğin kadınla kafa dağıtmak istiyorsun. Pek de seçeneğin yok. Kılıbıklık, karın lavabodayken çantasını tutmak veya arkadaşlarıyla takılmak yerine eve gitmek değil. Kılıbıklık, kavga etmekten daha kolay olduğu için gelinliklerle ilgili deli saçması bir programı izlemek.

En kötüsü de gelinlikler hakkında gerçekten de fikir sahibi olmaya başlamak. Bazı tezgâhtarları diğerlerinden daha çok beğenmek. İşte o zaman erkekliğinden bir şeyler gittiğini anlıyorsun.” Haklı olduğunu göstermek için ağzındaki kurabiyeyi gösterdi. “İşte tavsiyem. Erkek adam, karısıyla kadını saçmalıkları izler ve şikâyet etmez. Niye? Çünkü o aptal programı izleyip bitirince karın mutlu olur. Peki, mutlu kadınlar ne yapar? Seni yatağa atar ve zevkten dört köşe yapar.”

Nell kahkaha attı. Colt o kadar çok güldü ki neredeyse kahvesini dökecekti. Jason’a döndüm ve koluna vurdum. “Bu çok kabaydı,” dedim.

Sırıtarak omuz silkti. “Önemli bir noktaya parmak basmak istedim. Yanlış mı diyorum?”

Çözlerimi devirdim. “Aslında yanlış değil ama bunu bu kadar kaba konuşmadan da yapabilirdin.”

“Onun eğlencesi nerde?” Jason sırıttı. “Böyle konuşmayı seviyorum. İşleri daha ilginç kılıyor.”

Colt yumruğunu Jason’a uzatırken, “Katılıyorum,” dedi. Jason da yumruğunu onunkine değdirdi.

Nell konuyu değiştirmeye çalışarak, “Ee,” dedi. “Oğlunuzla ne zaman tanışacağız?”

Jason, “Burda kaç gün kalacaksınız?” diye sordu.

Colt, “Pazartesiye kadar,” dedi. “Salı günü Biloxi’de bir gösterimiz var.”

“Hafta boyu antrenmanım var ama maç pazar günü diye cumartesi günkü antrenman kısa olacak. Cumartesi günü akşam yemeği yeriz belki?”

Nell, “Cüzel olur,” dedi. “Bu bize New Orleans’ı gezmek için zaman da verir.”

Cumartesiye sadece iki gün vardı ve benim cuma günü önemli bir ödev teslim etmem gerekiyordu. Birkaç saat sonra eve vardığımızda annemle babam koltukta uyuyakalmıştı. Ben de kucaklarında uyumuştum. Sadece bir bebeğin yapabileceği şekilde uzanmıştı. Jason, Ben'i beşiğine götürürken ben de anneleri uyandırdım ve misafir odasına götürdüm.

Yatakta Jason bana döndü. Bakışları uykudan ağırlaşmıştı. "Nell, Benny'nin göbek adını biliyor mu?"

İç geçirdim. "Sanmıyorum. Konusu hiç açılmadı. Ona sadece Ben veya Benny diyorum."

İçimde büyüyen bebeğin cinsiyetini öğrendiğimizde ona hemen Ben adını vermeye karar vermiştim. Jason da kabul etmişti. Ona Kyle'ın adını vermek de bize çok normal gelmişti. Nell'in bu sıralar çok daha iyi olduğunu biliyordum ama anıları hâlâ çok güçlüydü. Sonuçta nasıl benim ağlamadan ahimden bahsetmem zorsa onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünüyordum.

Becca

İki gün sonra

Annemle babam Michigan'a dönmüşlerdi. Jason da hâlâ antrenmandaydı. Ben Benny ile evde yalnızdım. Bir yandan yemek pişirmeye, bir yandan Colt ve Nell gelmeden önce evi temizlemeye çalışıyordum. Jason'un maaşı bir aylık olarak bile eve yardımcı tutmama yeterliydi ama çocuğuma bakması veya tuvaletlerimi temizlemesi için birine para ödemek bana tuhaf geliyordu. Bu yüzden direniyordum. Ama bugün kendimi Benny'ye göz kulak olacak birisi olsaydı iyi olurdu derken bulmuştum.

Benim küçük oğlum korkusuzdu. Koltuğun arkasına tırmanıp ne olacağını görmek için kendini aşağı bırakma konusunda hiçbir korkusu yoktu. Ayrıca mutfak masasına tırmanıp aşağı düşmeye de bayılıyordu. O *pat* sesini ve ardından gelen çığlığı duyduğum ilk birkaç sefer kendimi dünyadaki en kötü anne gibi hissetmiştim. Biberonunu doldurmak için sadece birkaç saniyeliğine arkamı dönmüş olsam da onu daha yakından takip etmem gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Ama canı hiç yanmıyordu. Masadan düştükten sonra ağlamasının sebebi çoğunlukla korku ve utançtı. Çünkü hiçbir zaman ders almıyordu. Yere düşüyor, kafasını vuruyor, ben öpüp satılana kadar çığlık atıyor ve tekmeler savuruyordu. Beş dakika sonra tekrar ayaklanıyor, masanın üstünde dans etmeye başlıyor ve bir kez daha düşüyordu.

Şimdi, bir poşet kemiksiz, derisiz tavuk göğsünün yağlarını alırken tavuk suyuna bulanmış ellerimle, Ben'in yaklaşık on saniye içinde pişman olacağı bir şey yapıyor olduğunu gösteren o muzip kıkırtıyı duydum. Bir elimle bıçak, diğerinde kötü bir kokuyla tezgâha arkamı döndüm. Açık mutfağı ve salonu taradım.

"Benny! Seni küçük şımarık!" diye ofladım.

Yassı, bel yüksekliğindeki televizyon ünitesinin ortasında durdu. Bir elinde sarı-kırmızı bir çekiç, diğer elinde de en sevdiği zürafa vardı. Zıplayıp duruyordu ve çekicinin ucunu ağzına sokmuştu. Kıkırtılarını örtüyordu. Biliyordum, gidip onu yakalamam için bana meydan okuyordu. Üniteye küçük, katlanılabilir Mickey Mouse sandalyesini iterek tırmanmıştı. Şimdi *gel beni yakala anne, sana,*

meydan okuyorum dansını yapıyor, zürafayı bana doğru sallıyordu.

Bıçağı bıraktım, musluğu bileğimle iterek açtım ve bir gözümü Benden ayırmadan hızlıca ellerimi yıkadım. Ondan yaklaşık beş metre uzaktaydım. Düşmeye başlarsa onu durdurmak için yapabileceğim pek de bir şey yoktu. Mikrodalganın kulbunda asılı olan el havlusuyla ellerimi kuruladım. Çok hızlı hareket edersem Ben geri çekilmeye çalışabilirdi. Bu yüzden üzerine atlayabileceğim kadar yakınlaşana kadar yavaş ve korkutmadan hareket etmem gerekiyordu. Kollarımın ona ulaşabileceği kadar yakına gelince, Benny eğildi ve sandalyenin ayaklarına doğru baktı. Onu kollarıma aldım ve beli açılmasını diye döndürdüm. Çılgılık attı ve havayı tekmelemeye başladı ama ağzını şapırdatmadan edemedi. Onu durdurmamı istemiyordu ama mücadelemiz de eğlencenin bir parçasıydı.

“Seni küçük maymun, oraya çıkamazsın,” dedim. “Televizyon ünitesinden uzak durman lazım. Hayır, Benny. Hayır.” Televizyon ünitesini gösterdim ve ciddi bir ifadeyle “hayır” dedim.

Ben sesimdeki sert tonu yakaladı ve inmek için kıpırdandı. “Yapcam.” Sandalyenin üstüne çıktı ve tekrar televizyon ünitesine tırmanmaya çalıştı. Koyu renkli ahşabın üstüne küçük eliyle vurdu. “Yapcam.”

Onu tekrar kucakladım ve salonu geçerek bir kanepeye oturttum. “Hayır, yapmayacaksın. Hayır, Benny. *Hayır*. Tırmanmak yok.”

Kızgın bir şekilde bana baktı ve koluma vurdu. “*Yapcam*. ” Bana tekrar vurmasına izin vermeden elini tuttum ve ona sert bir şekilde baktım. “Hayır, küçük bey. Vurmak da yok. Annelere vurulmaz.”

Gözlerini ovuşturdu. Oyuncakları hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. “Anne.” Öne doğru eğildi ve bu kez alnıyla bana vurdu. Ağlama numarası yapıyordu.

Ona sarıldım ve kucağıma oturttum. “Aynen öyle. Anneye kibar davran.” Yüzünü kendime doğru çevirdim. “Öpücük?” Onu öpebileyim diye yanağını dudaklarıma bastırdı. Sonra hemen kucağımdan indi ve, “Yapcam! Yapcam!” diye şakıyarak yine koşturmaya başladı.

Doğruca masaya gidiyordu. İç geçirdim. Ünitenin üstüne çıkana kadar bekledim ve gidip tekrar aldım, kanepeye oturttum.

“Bir çizgi film açsam da annen Nell teyzenle Colt amcan gelene kadar yemekleri hazırlasa?”

Çekicini ve zürafasını televizyona doğru tutuyordu. “Mouse, Mouse, Mouse!” Mickey Mouse sandalyesini istediğinden bahsediyordu.

En sevdiği çizgi filmi kaydettiğim bir bölümü açtım ve kıvırcık siyah saçlarını okşadım. “*Lütfen* bir beş dakika yaramazlık yapma.”

Jason garaj kapısını ayağıyla kapatarak içeri girdiğinde yemeyi hazırlamayı başarmıştım.

“Nerde benim minik adamım?” diye seslendi. Spor çantasını çamaşır odasına bıraktı ve terli atletini çıkardı. Jason salonda duş almaktan nefret ediyordu. Bu yüzden eve hep terli ve kokmuş bir halde gelirdi. Bunun sebebi, bu halinin beni tahrik ettiğini bilmesi de olabilirdi tabii. Bu huyum

değişmemişti. Terli kollarımı bana dolmasına ve beni nefessiz kalana kadar öpmesine izin verdim.

Tam o anda Benny köşede görüldü. Çizgi film çoktan unutulmuştu. Jasonın bacaklarına sarıldı. Şortunu çekiştiriyor, yukarı tırmanmaya çalışıyordu. Jason onu kollarına aldı, havaya attı ve tuttu. Benny çığlık atıp inmek isteyene kadar karnım ısırıldı.

Jason, Benny'nin yanında diz çökerek, "Babaya bir öpücük ver bakayım," dedi.

Benny kendini Jasonın üstüne attı ve çenesine ıslak, kocaman bir öpücük kondurdu.

Hayal kırıklığıyla ofladım. "Of Seni öpüyor ama beni öpmüyor. *Benim onu* öpmeme izin veriyor ama beni öpmüyor. Bu adil değil."

Jason güldü. "En çok beni seviyor." Behi büyük bir sahiplenicilikle kendine doğru bastırıldı.

Suratımı astım ve ağlar gibi yaparak arkamı döndüm. "Ben de öpücük istiyorum," diye sızlandım.

Göz ucuyla Benny'nin hayretler içinde önce Jason'a sonra bana baktığını gördüm.

Jason, "Koş anneye bir öpücük ver," dedi. "Annen öpücük alamadığı zaman çok üzülüyor."

Benny, Jason'ın kollarından çıktı ve bana doğru geldi. Kollarını bacaklarımdan birine sardı ve bana endişe içinde baktı. "Anne?"

Dizlerimin üstüne çöktüm ve omuzlarından tuttum. "Baban gibi ben de bir öpücük alabilir miyim?" dedim.

Benny bana gülümsedi ve yanağıma sulu bir öpücük kondurdu. "Yapcam," dedi. Neredeyse her durumda bu ifadeyi kullanıyordu.

Jason, "Çok hızlı bir duş alacağım ve üstümü değiştireceğim. Sen hazırlanana kadar yemeği de ben tamamlayacağım," dedi. "Ne zaman gelecekler?"

"Altı buçukta," dedim. "Saat altıya çeyrek var. O yüzden acele et."

Duş alıp hazırlanmayı bitirdiğimde. Nell ve Colt çoktan gelmişti. Jason masayı ve tabakları hazırlarken Nell ve Colt salonun zemininde Benny ile oynuyorlardı. Merdivenlerin ortasında durdum ve Nell'in legolan bir araya getirişini izledim. Colt da Benny ile birlikte onları devirmeye çalışıyordu. Dört veya beş tane renkli legoyu bir araya getirdikten sonra Colt oyuncak bir kamyonu sürmeye başladı. Çocuklar gibi motor sesi çıkarıyordu. Legoların hepsi devrilince Ben çığlık attı ve güldü. Nell'e döndü ve tekrar bir araya getirmesi için bir kucak lego uzattı.

Bu oyunu defalarca izlemiştim. Her seferinde de duygularım ayaklanıyor ve kontrolden çıkıyordu. Nell'i oğlumla oynarken görmek beni gözyaşlarına boğuyordu. O kadar mutluydu.

halinden memnundu ki gözlerinden neşe fişkırıyordu. Bunu Colt da fark etmişti. Benny ile oynarken bakışlarını Nell'den ayırmıyordu. Ona duyduğu aşkı görebiliyordum. Bu beni daha da çok

ağlatıyordu. Nell bileğine bir jilet dayamışken odasına girdiğim gün daha dün gibiydi. Nefesindeki alkolü, gözlerindeki umutsuzluğu, derinlere gömülmüş kederi hatırlıyordum.

Kalan merdivenleri de indim ve Nell'in yanına yere oturarak legoları dizmesine yardım ettim.

Nell bana gülümsedi ve Ben'e başını salladı. "Mükemmel bir şey. Bugüne kadar gördüğüm en harika şey."

"Teşekkürler. Çok şımarık ama bunu aşırı tatlılığıyla telafi ediyor."

"Her ikinize de çok benziyor," dedi. Tereddüt eder gibi bana baktı. "Abinin adını mı verdin?"

Yutkunarak başımı salladım. "Evet. Başka bir isim düşünmedik bile." Tereddüt etme sırası bendeydi. "Göbek adı... Kyle." Nell hızlı bir nefes aldı. Colt gerildi ama Ben ile oynamaya, kamyon sürmeye devam etti.

"Benjamin Kyle." Nell bağdaş kurduğu bacaklarının arasındaki halıya baktı. "Güzel bir isim. Kyle'ı andırdığı bile söylenebilir." "Evet, gözleri bence de. Rengi farklı ama gözlerinin şekli Kyle gibi."

Nell başını salladı. "Harika bir çocuk." Belli ki başka ne diyeceğini bilemiyordu. Şimdi Benny'ye Kyle'a bakıyormuş gibi bakıyordu. Sonra kendini topladı ve gözlerinde gördüğüm anıları bir kenara itti. "Colt ile olası düğün tarihlerini konuştuk." Colt, "Yok artık," dedi. "Ben gidip Jason'a yardım edeyim." Ayağa kalktı. Benny de onu takip etti. Colt'un başparmağına tutundu ve onunla birlikte yürüdü.

Nell gülerek, "Erkeklerin nesi var?" diye sordu. "Evlilik planlarından neden bu kadar korkuyorlar?"

Ben de güldüm. "Bilemiyorum. Jason sanki her bir karar ömründen ömür götürüyormuş gibi davranmıştı. Bir de ben ona iki şey arasında seçim yapmasını söylediğimde, sanki ikisi arasındaki farkı anlamamış gibiydi. Çok komikti."

Colt ile Benny'nin çatal, kaşık ve bıçakları masaya yerleştire-şini izledik. Benny sırayla her bir sandalyeye tırmanıyor, tabakların üstüne çatal ve kaşıkları koyuyordu. Colt da arkasından geliyor ve her şeyi tabakların yanına koyuyordu. Aklıma bir şey geldi ama söylemekten vazgeçtim. Benny en son tabağı da halledince Colt'un ne yaptığını gördü ve şöyle bir baktı.

"Yapcam." Benny sandalyeden indi, masanın ucuna gitti, bütün çatal, kaşık ve bıçakları toplayıp tabakların üstüne koydu. Colt mesajı algılasın diye ona bakmayı da ihmal etmiyordu.

Colt'a, "Benny bazı konularda çok hassas," dedim. "Kaşık, çatal ve bıçaklar bu evde tabakların üstüne koyulur."

Colt, Benny'ye, bana, sonra da tabağı baktı. En sonunda omuz silkti. "Tamam, tabakların üstüne koyalım." Masanın etrafında dolaştı ve hepsini tabakların üstüne koymaya başladı.

Benny halinden memnun bir şekilde onu izledi. Colt'u buzdolabına doğru çekti ve ona biberonunu uzattı. "Meyve suyu."

Nell ve ben, Colt ile Benny'yi izledik. Sonra bakışlarımız buluştu.

Nell'in nişanlısına ve oğluma işaret ederek, "Ufukta var mı bir şeyler?" diye sordum.

Nell omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha konusu açılmadı. Bugünden sonra açılacak gibi geliyor."

"Sen bu konuda ne hissediyorsun?"

Nell bir süre sessiz kaldı. Sonra tekrar omuz silkti. "Bilemiyorum. Bir yanım bebek sahibi olmak konusunda çok heyecanlı. Benny çok tatlı, çok eğlenceli. Colt da harika bir baba olur. Ama çok... korkutucu da aynı zamanda. Ya... Ya bir kez daha düşük yaparsam? Doktor, bazen böyle şeyler olduğunu söyledi. Yani ben yanlış bir şey yapmamışım. Yani bebek sahibi olmamam için hiçbir tıbbi neden yokmuş. Ama yine de endişeleniyorum. Bazen... Kendimi duygusal olarak hassas hissediyorum. Sanırım kalan ömrüm boyunca bazı açılardan iyileşmeye devam edeceğim. Ben anne olmaya uygun biri miyim? Yani bir çocuğa annesiyle babasının nasıl tanıştığını nasıl anlattırırın? Çocuğu bırak yetişkine nasıl anlattırırın? Ya bir bebeğimiz olursa ve bana bileğimdeki yaraları sorarsa? Ne söyleyeceğim?"

Uzun süre vereceğim cevabı düşündüm. "Endişelerini boşa çıkarmaya çalışmıyorum. Nell ama bence çok fazla düşünüyorsun. Bunlar zaman içinde karşına çıkacak şeyler. Ama çocuk sahibi olmak? Colt ile iyi bir ilişkin olduğu sürece yürüyecektir. Bebek sahibi olmak... her şeyi değiştiriyor. Seni değiştiriyor. İlişkiyi değiştiriyor. İnkâr edemeyeceğim, zor bir şey. Bebek sahibi olmak, hayatta yapacağın en zor, en korkutucu ama bir o kadar da en muhteşem şey olacak." Tavuğu fırından çıkararak ve pişip pişmediğini kontrol eden Jason'a baktım. "Jason ve ben çocuk sahibi olmaya hazır değildik, Nell. Değildik. Benny tam bir sürpriz oldu. Bunu sen de biliyorsun. Bazen doğum tarihinin neden evlilik yıldönümümüzden bir ay sonra olduğunu sorarsa ne diyeceğiz diye düşünüyoruz. Bir gün parçaları birleştirecek. O zamana kadar bir cevap bulmamız gerek. Ama yine de bu büyük resme bakıldığında o kadar önemli değil. Sen ve Colt birbirinizi seviyorsunuz. Bu uzun vadeli bir şey. İhtimallerden korktuğun için kendini bebek sahibi olmaktan mahrum etme. Hazırsanız, hazırsmızdır. Sorular zaman içinde cevaplarını bulacaktır. Bebeğini ilk kez kucağına aldığın zaman... Her şey farklı olacak. Ceri dönebilse bile dönmeyeceksin. Hayatımdaki hiçbir şeyi değiştirmek istemem çünkü bunlar beni bugün olduğum yere getirdi.

Hayatımın aşkıyla, en yakın arkadaşım... her şeyim olan bir adamla evliyim. Hayatım boyunca başka kimseyle olmadım, olmayacağım. Gelecekte ne olursa olsun. Şimdi bir de bebeğim, benim tatlı Bennyciğim var. Hayatımdaki bir şeyi değiştirmek beni bugün olduğum yere gelemeyeceğim anlamına geliyorsa, buna değmez."

Nell halıdaki bir meyve suyu lekesine tırnağıyla dokundu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Şu an çok mutluyum. Çoğunlukla. Colton var ve müzik yaparak bütün ülkeyi geziyorum. Bir rüyanın gerçekleşmesi bu. Üstelik gerçekleşene kadar var olduğundan bile habersiz olduğum bir rüya. Kendim için başka bir hayat düşünemiyorum gerçekten. Evet, bazen gecenin bir yarısı uyanıyorum ve Kyle yaşasaydı şu an nerde olurum diye düşünüyorum. Stanford'a gitmiş olurum. Muhtemelen şu ana dek birkaç çocuğumuz olurdu ve bir ofiste çalışıyor, yöneticiler için Powerpoint sunumları yapıyor olurdu." Titredi. "O kariyerden kurtulduğum için çok memnunum. Hiç bana göre değil. O hayat... hepsi bir ihtimaller silsilesi. Tabii bunu dilemedim. Çünkü bu uzun süredir başa çıkmaya

çalıştığım bir şey. Ama her ne kadar Kyle'ı sevmiş olsam da Colton benim için en iyisi.”

“Kyle ve sen çok gençtiniz. Aranızda neler olacağını söylemek imkânsız gibi bir şey.”

“Jason ile sizin bir araya geldiğiniz yaştan daha genç değildik. Sen de benim gibi yirmi dört yaşındasın. Siz kaç senedir birliktesiniz?”

“Sekiz yıldır.”

“Yirmi dört yaşındasın ama Jason ile *sekiz senedir* birliktesin, ilişkilerin çoğu bu kadar sürmüyor bile.”

“Üstelik ben bazı açılardan daha yeni başlamışız gibi hissediyorum. Benny nerdeyse iki yaşma geldi ama ben sanki ona daha yeni sahip olmuş gibiyim. Alında bir çocuk daha düşünüyoruz. Jason kızı olsun istiyor.”

Jason yemeğin hazır olduğunu söyleyince sohbetimiz yarıda kaldı ama ben Nell'in gözünde hülyalı bir ışıkla Benny'yi izlediğini fark etmiştim. Bunu Colton da fark etmişti ama Benny nin ağzı yemekle dolu halde cıvıldamalarını dinlemek için eğilirken onun da yüz ifadesinde aynı ışık vardı.

İçimde birkaç ay içinde güzel haberler alacağıma dair bir his vardı.

Becca

Bir sonraki mayıs

Nell'in mükemmel gelinliğinin kuyruğunu düzeltirken gözyaş-larımı tutmaya çalıştım. Kraliyet tipi askısız bir gelinlikti. Yakası kalp şeklindeydi. Korsajmda harika bir işleme vardı. Sırt kısmı da cesur bir şekilde açıktı. Kızıl-san saçları karışık bir düzenlemeyle topuz yapılmıştı. Birkaç tutam saç güzel yüzünü çevrelemesi için serbest bırakılmıştı. Celinliğin eteklerini düzeltmem için olduğu yerde yavaş yavaş dönerken gri-yeşil gözleri heyecanla parlıyordu.

Ortada koyu mor, kenarlarda beyaz zambaklardan oluşan buketini aldım ve benim daha küçük ama aynı buketimle birlikte tuttum. Ben her gün Jason'a daha da çok âşık olan, mutlu bir evliliğe sahip bir kadındım ama Colt o kadar yakışıklıydı ki insanın bakınca bile canı yanıyordu. Cenellikle uzun ve dağınık olan saçları kısa ve düzgün bir şekilde kesilmişti. Sert çenesini ortaya çıkaracak şekilde tıraş olmuştu. Çözleri, öyle canlı bir maviydi ki kiliseden içeri girerken büyülenmişim. Smokini harikaydı. Siyah-beyazdı ve vücuduna sanki smokinin içinde doğmuş gibi görünecek kadar iyi oturuyordu.

Jason da Colt'tan iki adım uzaktıydı. Onu kilisenin arka tarafına götürüp sevişmemek için bütün irademi kullanmam gerekmişti. Colt aşırı derecede yakışıklı olabilirdi ama Jason? O bir hayaldi, fanteziydi. Sarı saçları yeni kesilmiş, ustaca dağıtılmış ve sivriltilmişti. Yeşil gözleri yeşim gibi güneşi çekiyordu. Kollarındaki kaslar ceketinin kollarından taşacaktı sanki. Cüçlü boynu, gömleğinin yakasını germişti. Tek kelimeyle heykel gibiydi. Michelangelo bile daha iyi bir eser ortaya çıkaramazdı. En azından bana göre böyleydi.

Kapılar bir kez daha açıldı. Nell, Colt'un ellerini tuttu. Bütün gözler kilisenin arka tarafına doğru çevrilmişti. Artık iki yaşma gelen Benny kapıda durdu. Kendi minik smokini, minik ve parlak ayakkabılarını giymişti. Klipsli bir kravat takmıştı ve saçları arkaya doğru yatırılmıştı. Öne doğru uzatılan ellerinde yüzüklerin bulunduğu yastığı tutuyordu. Kapıda dururken kendini görevine hazırladığını hissedebiliyordum. Seyircilere baktı ve ne kadar çok kişinin onu izlediğini görünce kaşlarını çattı.

Sonra, her şeyin ötesinde babasının oğlu olduğunu kanıtladı. Sırtını dikleştirdi, başını kaldırdı ve güvenle yürümeye başladı. Bakışları hiç tereddüt etmiyordu. Çözlerini artık iyiden iyiye hayran olduğu Nell'e odaklamıştı. Amacının ona ulaşmak olduğunu biliyordum. Kendisine tekrar tekrar, görevinin yüzükleri sağsalim Nell teyzesine ulaştırmak olduğunu söylemiştik.

Nell ise neredeyse çocuğu şımarma noktasına getirecek kadar ona odaklanmıştı. Benny'yi vurgulamak için kimin ne zaman geline doğru yürüyeceğini bile yeniden düzenleyecek kadar ileri gitmişti. Halbuki düğünlerin odağı gelin olmalıydı. Cenellikle çiçeği ve yüzüğü taşıyanlar nedimelerle sağdıçlardan sonra, gelinden önce gelirdiler. Ama Nell, en son Benny'nin çıkması ve yüzükleri tek başına getirmesi konusunda kararlıydı.

İşte benim oğlum, gelinle damada doğru tek başına yürüyordu. Fısıltıları, kaş göz işaretlerini ve pek de kibar olmayan övgüleri duymazdan geliyordu. Onu smokininin içinde, böyle kocaman, görevine bu kadar odaklanmış bir halde görünce kalbim sıkıştı.

Benny basamakları dikkatle indi ve yaptığımız provaların aksine doğrudan Colt ile Nell'in arasında durdu. Yastığı mümkün olduğunca yukarı kaldırılıyordu.

“Yüzükleri getirdim. Nell. Alsana.” Kafasını kaldırıp ona baktı. Kalabalık hemen hep bir ağızdan ayyyyyy dedi.

Nell ona gülümseyerek baktı, Colt'un elini bıraktı ve eteklerini toplayarak eğildi. “Teşekkürler, Benjamin.”

Ben, “İyi yaptım mı?” diye sordu. Sesinde kaygı vardı.

Nell gülerek alnını öptü. “Harikaydın, küçük adam.”

“Şimdi Rafa'mı alabilir miyim?”

Nell ne sorduğunu anlamayarak bana baktı. Rahip yüzükleri aldıktan sonra nonno'su, yani İtalyanca “dede”si, omt gelip aldı ve kucığına oturttu. Benny, nonno'sunun ceketinin cebinden zürafasını, nam-ı diğer Rafa'sım çıkardı ve hayvanı babamın omuzlarında hoplatırken kükreme sesi çıkardı. Herkes, özellikle de Nell, Ben'in soytarıllıklarına güldü. Nell hemen toparlandı ve Colt'a döndü.

Düğün mükemmeldi. Nell daha önce hiç görmediğim bir mutlulukla ışıldıyordu. Resepsiyonda, kiliseden çok fazla uzakta olmayan bir salonda devasa bir yemek verilmişti. Yemeğin sonunda. Nell bir şeyler düşünüyor gibi duruyordu. İçinde bir dilim limon olan sodasıyla oynuyor, arada bir Colt'a baktıktan sonra kafasını çeviriyordu.

Ben de Colt'un sağdıncıyla birlikte Nell'in yanında oturuyordum. Colt'un sağdıncı Split adında çekici ama belalı bir görünümü olan bir zenciydi ve Colt'un sağ tarafında oturuyordu.

Nell derin bir nefes aldı ve verdi. Kararını vermişti. Colt'a doğru eğildi, elini ensesine koydu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Her ne söylediyse Golfun gözleri şaşkınlıkla ve memnuniyetle irileşti.

Yeterince alçak olmayan bir sesle, “Öyle mi? Emin misin?” diye sordu.

Nell başını salladı. Colt onun önce karnına, sonra tekrar yüzüne baktı. Ne fısıldadığını anlamıştım. “Kesin olarak dün öğrendim ve sana söylemek için önemli bir gün olmasını bekledim.”

Colt kollarını ona doladı ve onu sıkı sıkı sardı, kulağına bir şeyler fısıldadı. Nell kollarını Colt'un geniş omuzlarına dolamış bir halde burnunu çekti. Avuçları açıldı ve hafifçe titriyordu. Colt, “Açıklayabilir miyim?” diye sordu.

Nell geri çekildi. “Şimdi mi?”

Colt sırttı. “Evet, aynen öyle. Çok mutluyum!”

Nell yanağını yanağına değıdirmek için kafasını çevirdi. “Delisin sen.” Gözlerini onunkilere çevirdi. “Ya...”

Colt iki parmağını Nell'in dudaklarına bastırđı. "Hayır. Sakın."

Nell başını salladı ve ağzını açarak Golfun parmaklarını ısırđı. "Açıklamak istiyorsan açıkla o zaman."

Sandalyesinde ayağa kalkan Colt, DJ'e işaret etti. Kablosuz bir mikrofon geldi. "Konuşmaları yapmak için güzel bir zaman, değil mi? Çoğunuz hâlâ yemek yiyorsunuz farkındayım. Bu hayatımın en güzel günü. Tıpkı herkes gibi benim de birçok iyi, biraz da kötü günlerim oldu. Ama hepsinin içinde bugün en en güzeli. Bugün Nell ile evlendim. Evet, beyler, hepimiz kıskanabilirsiniz. Çünkü bu mükemmel, seksi, yetenekli, harika kadın artık benim. Sizi bir araya gelme hikâyemizin detaylarıyla sıkmayacağım, zaten çoğunuz az çok biliyorsunuz, önemli olan şu: Şanslı olan benim. O beni kurtardı. Ben onu asla hak ettiğİ kadar sevemeyeceğim ama bu konuda elimden geleni yapacağım." Durdu. Kalabalık çİlgınca alkışladı ve tezahürat yaptı. "Evet, teşekkürler. Bugünün en güzel gün olmasının başka bir sebebi daha var. Nell bana az önce bir haber verdi. Yanıma gel, bebeğim." Mikrofonu bir eliyle tuttu ve diğeriyle Nell'i yanına çekti. Ona baktı ve sırıttı. "Az önce bana bir bebeğimizin olacağını haberini verdi."

Tezahüratlar kulakları sağır ediyordu. Ama hiç kimse benden daha çok alkışlayamaz, tezahürat edemezdi.

"Doğum ne zaman, bebeğim?"

Nell başını Colt'un koluna dayadı. "Aralıkta."

Colt kafasını çevirdi ve tavana bakarak düşündü. "Bu da demek oluyor ki... martta hamile kalmışsın." Ağır ağır sırıttı. "Ben tam olarak ne zaman olduğunu..."

Nell, "Colton!" diye çİğlık attı ve mikrofonu elinden aldı. Omzuna bir tane vurdu.

"Pardon. Biraz heyecanlandım da."

Kalabalık güldü ve alkışladı. Sonra arkalardan biri kaşığına bardağına vurdu. Biraz sonra herkes aynı şeyi yapmaya başlamıştı.

Colt mikrofonu arkadaşı Split'e uzattı ve Nell'i kollarında döndürdü. Onu uzun ve derin bir şekilde öperken, "Zevkle," diye fısıldadığım duydum.

Birkaç dakika sonra Split ayağa kalktı ve mikrofonu ağzına doğru tuttu. "Taam taam. Sonraya saklayın artık." Colt ve Nell otururken Split onlara baktı. "Kardeşim Colt'u bizim muhitte yaşayan küçük korkak bir fedai olduğü zamandan beri tanıyorum. Hiçbirinizin tahmin edemeyeceğİ kadar çok kötü şeyler yaşadı. Benim tanıdığım herkesin içinde her zaman en akıllısı ve en güçlüsü olduğü için bugünlere geldi. Şimdi yalan söylecek diilim, arada bir kıcını kurtarmışğım vardır ama o beni benim onu kurtardığımdan daha çok kurtardı. O benim kardeşim.. Hatta *gardaşım*. Bilmem anlatabiliyor muyum?" Split yuvarlak masaların etrafında kendinden geçmiş bir halde oturan kalabalığa baktı. "Ama tabii çoğunuz beyazsınız. Anlamayabilirsiniz. Sanırım düğündeki tek zenci ben oluyorum, değil mi? Neyse neyse. Diyeceğim o ki yaşadığı onca şeyden sonra Colt'u evlenirken gördüğü için benim

kadar sevinen yoktur bu odada. Özellikle de Nell kadar iyi bir kadınla. Nell ile tanıştığımda şüphelerim vardı. İyi biriydi ama... o zamanlar ne kadar güçlü olduğunu fark edememiştim. Ne kadar kulağa aptalca da gelse, o Colt'u aldı ve hayatına yeni bir soluk getirdi. Cerçekten de böyle oldu. Onu sevdi, sahiplendi. Önemli olan da bu. Colt ve Nell, siz benim ademsiniz. Siz benim asla sahip olmadığım ademsiniz. Cerçek bu. Her ikinizi de seviyorum ve ikiniz adına da çok mutluyum. Tebrikler.” Bir kadeh buzlu suyu havaya kaldırdı ve Colt'a kadeh kaldırdı.

Sıranın bana geldiğini fark ettim. Bu konuşmayı günlerdir düşünüyordum. Mikrofonu Split'ten aldım, ayağa kalktım ve yutkundum. Nefes alıp verişime odaklandım. “Merhaba. Ben Becca. Nell anaokulunun ilk gününden beri benim en iyi arkadaşım. O benim yapıştırıcım ve parıltılı kâğıtlarımı aşırıdır. O zamandan beri de arkadaşız.” Nell'e döndüm. “Bu konuşmayı ağlamadan veya kekeleymeden atlatmaya çalışacağım ama söz vermiyorum. Her ikimiz de... bazı tuhaf deneyimler yaşadık. Bu bir düşünce olduğu için o kadar derine inmeyeceğim ama Nell, sen ne demek istediğini biliyorsun. Senin için gerçekten çok endişe ettiğim günler oldu. Bir keresinde bana bir daha hiç iyi olup olmayacağından emin olmadığını söylemiştin. Şimdi baksana. Harika bir adamla evlendin, yakında bir anne olacaksın. Seninle gurur duyuyorum. Nell. Ç-çok fazla şey yaşadın ve mutluluğu yakaladın. İyi olmak için yolunu buldun. Harika bir anne o-olacaksın. Colt, sen de harika bir baba olacaksın. Bu konuda hiç şüphem yok. Sonuçta oğlum sizi seviyor ve bazen beni bile dinlemediği kadar çok sizi dinliyor. Değil mi, Benny?”

Benny, Jason'ın kucağında oturuyordu. Bir elinde bir dilim ekmek, diğerinde de patates püresi ve ters tuttuğu bir çatal vardı. İsmi duyunca kafasını kaldırıp baktı ve çatalı bana doğru tuttu. “Bende pattes var. Anne ister misin? Pattes yer misin?”

Cülmeden edemedim. “Sağ ol, oğlum. Ben yedim. Colt amcanla. Nell teyzeni seviyor musun?”

Benny başıyla onayladı. “Evet. Colt amca at. Beni sırtına aldı.”

“Ya Nell?”

Nell'e bakarak düşündü. “Evet. Nelly, başka şeker var mı? Daha fazla bonibon?”

Nell güldü ve ona doğru eğildi. “Onun sır olarak kalması gerekiyor. Şeker yememen gerekiyordu.”

Nell'e baktım. Kızardı ve masum numarası yaptı. “Birkaç şeker yedi o kadar,” diye itiraf etti.

Kafamı salladım. “Dün ondan yerinde duramadı demek.” Sırıttım. “Bir gün senin çocuğuna da aynı şeyi yaptığımda bu günü hatırla. Bir sürü şeker yedirip eve göndereceğim. O zaman ne kadar komik olduğunu göreceğiz.”

Konuşmama devam etmek için ağzımı açtım ama Ben'in olduğu taraftan gürültülü bir osuruk sesi geldi. Şaşırarak etrafına baktı. Sanki nereden geldiğini merak ediyor gibiydi. Sonra bana döndü. “Anne, bombam var.”

Kalabalık kahkahalara boğuldu.

Şaşkın bir halde yüzümü elimle kapattım. “Sanırım konuşmam minik bir kakacı tarafından gasp

edildi,” dedim. “Bu şekilde bitireceğim. Nell, seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum. Senin adına çok mutluyum. Tebrikler.”

Ben’in altını değiştirdikten sonra gecenin son konuşmasını yapan Robert Calloway’in sonuna yetiştim. Sonra pasta kesildi ve yenildi. Dans faslı başladı. Nell ve Colt töreni, “Seninle Aşka Düşmek” şarkılarını söyleyerek bitirdiler. şarkı New Orleans’taki evlilik teklifinden sonra ulusal radyolarda çalınmaya başlanmıştı.

Jason ve Ben ile dans ettim. İki erkeğime de sımsıkı sarılıyordum. Nell’in gitar çalışını izledim. Celinliği ayaklarının yanında toplanmıştı, sesi seyircileri büyülyyordu. Yüzünde neşe vardı.

Çift kısa bir süre sonra törenden ayrıldı. Limuzine binmeden önce Nell’e sarıldım.

“Teşekkürler, Becca,” diye fısıldadı. “Bazı günler sen olmasan ne yapardım bilmiyordum. İkimizin de beraber anne olacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum.”

Jason, Colt’un elini sıktı ve kolunu bana doladı. Ben’i diğer kalçasında tutuyordu. “Nell hamile demek ha?” dedi. “Belki de zamanı gelmiştir. İki numarayı yapmayı düşünsek diyorum. Ne dersin, bebeğim?”

Dudaklarımda anlayışlı bir gülümsemeyle ona döndüm. “Harika bir plan.”

Jasohın gözleri parladı. “Ee, Benny, annenin bebek sahibi olmasına ne diyorsun?”

Ben, “Bebek mi? Ben bebek değil. Ben ahi,” diye açıkladı. Jason, “Biliyorum, oğlum,” dedi. “İki çocuk olacak. Bir sen, bir de bir bebek daha.”

Ben, “İki bebek mi?” diye sordu. Kafası karışmıştı.

Jason, “İki bebek,” diye cevap verdi.

Benny “iki bebeğin” ne olduğunu anlamaya çalışırken gülümsedim.

“Ben bebek mi?” diye sordu.

Jason göbeğini gıdıkladı. “Hayır. Sen ahi olacaksın.”

Benny kaşlarını çattı, Jasohın yeşil ve etkileyiciden de öte gözlerine benzeyen gözleri düşünceliydi. Sonra oyuncağını eline aldı. Soru unutulmuştu bile. “Kafayı aldım. Bonibon var mı?” Ağzını yavru kuş gibi açtı. Bonibon bekliyordu.

Nonno’su imdadına yetişti. Kâğıdın hışırtısı duyuldu. Benny, Jasohın kuağında döndü ve dikkatini şeker kâğıdının açılma sesine odakladı. Babam bonibonlan tek tek Benny nin ağzına döktü. Bense iğreniyordum.

“Baba! Saat gecenin on biri! Çocuk uyuyamayacak!”

Babam omuz silkti. “Bu bir düğün, *figlia*. Kurallar çiğnene-bilir.”

Jason ve ben, Benny’yi otel odasındaki çocuk yatağında uyutana kadar saat gece yarısını çoktan geçmişti. Düğünde giydiğimiz kıyafetleri çıkardık ve yatağa kıvrıldık. Jason arkamdan sarılmıştı.

Bir süre sessiz kaldı. “Umarım kız olur. Adını Bella koyarız.”

Güldüm. “Kızımıza *Alacakaranlık* filmindeki ismi *koymayacağız*. ”

“Şaka, bebeğim.”

“Evelyn nasıl olur?”

“Hımm. Olabilir.” İçi geçmek üzereydi. Ben de izin verdim ve kendim de uyuyakalana kadar kız ve erkek isimleri düşündüm.

Gece bir ara Benny yanımıza geldi ve sıcak küçük bedeniyle aramıza yattı. Jason’un kolu Benny’nin üstünden kalçama ulaştı. Uykusunda göbeğimi okşadı.

Ben de yarı uyur yarı uyanıktım. Benny’nin omzumdaki nefesini ve Jason’un tenimdeki elini hissetmiştim. Halimden memnun ve çok ama çok mutluydum.

-SON-

SONSÖZ

Colt kızını kollarında tuttu. Minik vücudunu dirseğine doğru bastırmıştı. Uyur uyanık bir haldeydi. Cözkapakları ağırlaşmıştı. Küçük parmakları Colt’un parmağına tutunmuştu. Yumuşak, fildişi renginde bir battaniyeye sarılmıştı. Üstünde kocaman yeşil gözlü baykuşlar akıllı gözlerle bakıyorlardı. Adı, yani Kylie bir köşeye koyu yeşil bir iple işlenmişti.

Kylie battaniyesinin içinde kıpırdanıp uyumamak için direnerek ortalığı velveleye verince, Colt sallanan sandalyeden kalktı ve onu nazikçe sallayarak bebek odasında dolaşmaya başladı. Kylie gözlerini biraz daha açtı, babasına şaşkınlıkla bakıyor, ağzı çalışıyordu. Küçük sızlanmalar duyuluyordu. Colt beşiğin oradan bir emzik aldı ve ağzına soktu. Birkaç şey mırıldandı. Bu Kylie’nin gözlerinin daha’da çok açılmasına sebep olunca nefes aldı ve şarkı söylemeye başladı. Sesi alçak ve pürüzsüzdü:

Annenin gözlerini almışsın.

Benim küçük kızım.

Bir nefesinle kalbimi çalyorsun.

Benim küçük kızım.

Parmaklarımı bütün gücünle tutuyorsun.

Ruhumu tutuyorsun o minik ellerinde.

Seni hayal etmiştim Benim küçük kızım.

Dokuz uzun ay boyunca Her gece seni hayal ettim.

Anneninkine benzeyen gözlerinle Kalbimi çaldın.

Her babanın bir hayaleti vardır kızım Benim küçük kızım.

Yanlış yapabileceği şeyler Esir alır onu.

Seni sıkıca tutuyorum.

Doğaları yapmayı umuyorum.

*Seni yeterince sevmeyi Hak ettiğin her şeyi vermeyi Seni hayal ediyordum Benim küçük kızım
Annenin gözleriyle Hâlâ seni hayal ediyorum.*

*Neler yapacağım İlk adımlarını atacağın günü İlk sözcüğünü duyacağım günü Başka bir hayaletim
daha var Her babanın korkusu Gözümüzü kırpacamız.*

Direksiyonda olacaksın.

*Bir daha kırpacamız Dışarı çıkacaksın Dayanamadığımız bir erkekle Bir daha kırpacamız Mezun
olacaksın*

Bir kez daha kırpacamız Kilisede yürüyor olacaksın.

Büyüme benim küçük kızım.

Küçük, sıcak ve yumuşak kal.

Kollarımda yerini al.

Benim sesimle uyu Büyüme benim küçük kızım En azından hemen değil.

Kylie babasının sesi sona ererken uyuyakalmıştı bile. Kızını beşiğine yerleştirdi, eğildi ve onu nazik bir biçimde öptü. Nell kapıda durmuş onları izliyordu.

Colt'un yanında durdu. Birlikte Kyle'yi izlediler. "Bu kadar harika bir şeyi bizim yaptığımıza inanabiliyor musun?"

Colt karısına bakarak gülümsedi. "Evet, aşkım."

O anlarda, yaralar unutulmuştu, kâbuslar yok olmuştu. Korkular sona ermişti. Her nefes alıp veriş, her iyi geceler öpücüğü, söylenen her ninni, geçmişi daha çok siliyordu. Tabii ki gizlenmiş jiletler ve bastırılmış gözyaşları, başka bir hayattan kalan eski anılar haline gelene kadar.

O anlarda, bir bebeğin masumiyeti en derin yaraları iyileştirdi. O anlarda, en sonunda her şey mükemmeldi.

ŞARKI LİSTESİ

Imagine Dragons'tan "Demons"

Lee Brice'tan "I Drive Your Truck"

Blake Shelton'dan "Sure Be Cool If You Did"

Zac Brown Band'den "Whatever It Is"

Iron & Wine'dan "Flightless Bird"

Gloriana'dan "(Kissed You) Goodnight"

Billy Currington'dan "Must Be Doin' Somethin' Right" Bright Eyes'tan "First Day of My Life"

The White Stripes'tan "Were Going To Be Friends" Glen Hansard & Marketa Irglova'dan "Falling Slowly" Greg Laswell'den "Comes and Goes (In Waves)" Johnny Cash'den "God's Gonna Cut You Down" Robert Plant & Alison Krauss'tan "Your Long Journey" Rosi Golan'dan "Been A Long Day"

Tim McGraw'dan "Please Remember Me"

The Black Keys'den "Ten Cent Pistol"

Damien Rice'tan "The Blower's Daughter"

Eddie Vedder'dan "Longing to Belong"

Sarah Bareilles'den "City"

Priscilla Ahn'dan "Dream"

Hey Marseilles'ten "To Travels & Trunks"

Plain White T's'den "Rhythm of Love"

The Civil Wars'tan "Kingdom Come"

Eddie Vedder ve Glen Hansard'dan "Sleepless Nights" Şia'dan "Breathe Me"

önceki kitapta olduğu gibi, müzik bu hikâyenin de kalbiydi. Bu hikâyeyi yazarken Jason ve Becca'ya âşık oldum. Bu şarkılar da bu aşkın şarkıları. Her şarkının kendi hikâyesi var. Birlikte de tek bir desen oluşturuyorlar. Kitaplarımı alarak beni desteklediğiniz gibi, bu harika müzisyenleri de eserlerini satın alarak desteklemenizi rica ediyorum. Sanat, her türlü sanat, ruhlarımızın en doğru ifade biçimidir. Sanat bizi insan yapan şeydir. Bizi bir toplum, kültür, dünya olarak birbirimize

bağlar. Sanatı her türlü destekleyin. Alın, paylaşın, yaratın. Neil Gaiman'ın Philadelphia Sanat Okulunda dediği gibi: "İlginç, harika, olağanüstü, fantastik hatalar yapın. Kuralları yıkın. İyi sanat yapın."